

ULUSLARARASI ÇOKSATAN

"Canlı, nūkteli ve tek kelimeyle romantik." —Ali Hazelwood

Yine mi Sen?

KATE GOLDBECK

Birbirlerinden nefret etmeyi bırakıp âşık olabilecekler mi?

Ari ile Josh, tanıştıkları ilk anda birbirlerinden nefret ederler. Özgür ruhlu, gündelik heyecanları seven ve mücadeleci bir komedyen olan Ari, gelecek planları yapmaz. Manhattan'da doğup büyüyen Josh'ın ise büyük iddiaları vardır: mutfak dünyasına fırtına gibi girmek, doğru kadını bulmak ve tertemiz mutfağında ona kahvaltı hazırlamak. Kısaca, onları tanıştıran arkadaşları dışında hiçbir ortak noktaları yoktur.

Bu ikili, yollarının yıllar sonra tekrar kesişeceğini hiç ummaz. Ancak ikisi de egolarını inciten ayrılıkların acısıyla başa çıkarken tesadüfi bir karşılaşma, şaşırtıcı bir bağa yol açar: arkadaşlık. Birinden nefret edemeyecek kadar üzgün olduğunuzda eski düşmanınızla vakit geçirmek eğlenceli olabilir miydi? Gece geç saatlere kadar dizi izlemekte, birbirlerinin çevrimiçi flört profillerine göz atmakta ve her konuda çekişmekte teselli bulurlar. Ta ki bir gece, platonik ilişkilerinin dile getirilmeyen sınırları bulanıklaşmaya başlayana kadar...

Modern aşkın her hâlini anlatan bu romantik komedi, keskin gözlemler ve karşı konulmaz tutkuların eşliğinde arkadaşlıkların da dinamiğini inceliyor.

"Bu, mükemmel perdeden söylenen bir aşk romanı!"

—Christina Lauren, New York Times Çoksatan Yazarı

"Karakterler komik, kusurlu ve karmaşıklar; dikenli dış görünüşlerinin altında hassas kalpleri gizli."

—Ava Wilder, New York Times Çoksatan Yazarı

"Harry, Sally ile Tanışınca'nın etkisi açıkça görülüyor; Goldbeck bir klasiği günümüze uyarlamış. Sonuç esprili, duygusal ve son derece romantik."

— Publishers Weekly

Çeviren: İremnur Kalaycıoğlu

NEMESIS KİTAP / Roman

Yayın Numarası: 865

Yine mi Sen? Kate Goldbeck

Kitabın Özgün Adı: You, Again

Çeviren: İremnur Kalaycıoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Serap Çakır Özcan

Yayın Koordinatörü: Burcu Gürhan

Telif Hakları Sorumlusu: Merve Mumcu

Editör: Betül Yılmaz

Kapak Tasarımı: Cassie Gonzales

Kapak İllüstrasyonu: Nicole Rifkin

Kapak Uygulama: Cem Özcan

Sayfa Düzeni: Pınar Şeker Akcan

Sosyal Medya: Sercan Kurtez

© Nemesis Kitap, 2025 © Kate Goldbeck, 2023

Bu kitap, Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Sheil Land Associates Ltd. ile yapılan anlaşmaya göre basılmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-96632-5-8

Baskı: Ekim 2025

Nemesis Kitap:*

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul

Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:

Epsilon Baskı Çözümleri Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi

Gürsel Mah. İcabet Sk. No: 3

34400 Kağıthane / İstanbul

Sertifika No: 80940

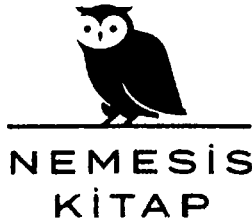

Yine mi Sen?

KATE GOLDBECK

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Çeviren: İremnur Kalaycıoğlu

Kate Goldbeck

Kate Goldbeck, kelimenin tam anlamıyla bir köyde büyüdü ve her zaman New York'ta yaşamının hayalini kurdu, ailesi *Friends* dizisindeki dairelerin gerçekçi olmadığı konusunda onu uyarmış olsa da. Üniversitede film ve sanat tarihi okudu, bu da ona sadece "film müzesi" gibi sınırlı iş olanakları sundu. Bu sektör, sitcom büyüklüğündeki dairelerde yaşamasını sağlamadı. Bir mühendislik okulunda yüksek lisans yaptıktan sonra, dünya çapında ödüllü müze sergileri ve sürükleyici deneyimler tasarladı. Partneriyle şaka yollu sohbetler etmeye, İngiliz aksanlı kitap anlatıcıları eşliğinde uykuya dalmaya ve köpeklerin kulaklarının arkasını kaşımaya bayılıyor.

kategoldbeck.com

kategoldbeck

İremnur Kalaycıoğlu

2024 yılında Antalya Bilim Üniversitesi Psikoloji bölümünden mezun oldu. Hâlen Anadolu Üniversitesi Uluslararası İlişkiler bölümünde öğrenim görmektedir ve küçüklüğünden beri okuduğu romanlara ilham olan ülkeleri görebilmek umuduyla kendini geliştirmeye devam etmektedir.

LAURA MEYERS'IN ANISINA.
HER ŞEY BİR SÜREÇTEN İBARET.

2014

“AFFEDERSİNİZ, BAYIM?” ARI, ayaklarını omuz genişliğinde açarak, Brooklyn Müzesi’nin önündeki kaldırımda kendini olduğu yere sabitledi. “Altı dolarlık bir *cold brew* için on dakika beklemiş birinin benimle New Jersey’nin ikinci en büyük vaşak habitatını korumaya dair konuşacak zamanı olduğunu biliyorum.”

Kışkırtmayla başlamak her zaman daha iyiydi. “Zamanınız var mı?” gibi saçmalıklara kimse aldırılmaz. Zaten bu şehirdeki hiçbir yayanın bir anketör için zamanı yoktur.

Gözlük, pahalı bir kot ve koyu renk bir kazak giymiş olan uzun boylu adam –büyük sırt çantasının ağırlığıyla sırtı kamburlaşmıştı– tamamen durmasa da adımlarını yavaşlattı. Kızın neon yeleğine ve elindeki dosyaya baktı, hatasını yarım saniye geç fark etmişti.

“Siktiğimin telefonuyla konuşuyorum!” diyerek parladı ve kızın etrafından dolanmak için vücudunu hizaladı.

Sorun değildi. Ari onunla konuşmamak için telefondaymış gibi davranan insanlara alışkındı. Sağa doğru bir adım atıp adamın önünü tekrar kesti.

Kotaya ulaşmak için bir bağışa daha ihtiyacı vardı, yani Uzun Kazaklı Kâbus Adam ona vaşakları desteklemek üzere yirmi saniyesini ayırabilirdi.

“Bir yudum alabilir miyim?” Adamın üzerinde minimal bir mavi şişe logosu olan *cold brew* bardağına uzandı. “Burada çok uzun bir gün geçirdim.” Bu numara –iş ve yatak arkadaşı Gabe tarafından onaylıydı– yüzde yirmi oranında işe yarıyordu, ki bu yabancıları (sıfır) eğlence ve (biraz) yarar uğruna rahatsız etme konusunda mükemmel bir başarı sayılırdı. “*Kahrolası-gerçekten-inanılmaz!*” Bardağı Ari’nin ulaşamayacağı şekilde uzatıp, dikkatsiz bir şekilde Eastern Parkway’e doğru yürürken kafasını ona doğru çevirip kaşlarını çatı.

Ya da onu takip etmediğinden emin olmaya çalıştı.

Gabe, ProActivate’te iyileştirme sınıfına “kazançlı fırsatlardan” bahsederken, onları devamlı görmezden gelinmelere, yarım göz temasına ve kesin reddedilmelere alışmaları konusunda uyarmıştı. “Komedi için iyi bir pratik,” demişti. “Ve daha iyi bir ücreti var.”

Her işin komediden daha fazla ücreti vardı.

Ama sahnedeysen en azından bir anda yalnızca düzinelerce insanın önünde rezil olabilirdin. On etkili dakika boyunca ıstırap. Caddedeysen bu, elini her otuz saniyede bir ileri uzatıp o ekstra acı veren kâğıt kesikleriyle yaralanmak gibiydi.

Galiba... Galiba deliliğin tanımı bu.

Ari görünürde New York’a komedi kariyerinin peşinden gitmek için gelmişti. Dört ay önce gözüne kestirdiği skeç komedi tiyatrosunun karizmatik liderlerinden biri olan Gabe’le tanıştığında, Gabe ona kast ajanslarının açık mikrofon şovlara sık sık

başvurduğuna ve *Daily Show* yazarlarıyla karşılaşmalar düzenlediğine dair hikâyeler uydurmuştu. Bu, onu Ari'nin gözünde bir kahraman ve *crush* hâline getirmişti.

Bahsetmekten kaçındığı şey ise Gabe stüdyonun bir blok aşığındaki *noodle* dükkânının kasasında çalışırken, bu karşılaşmaların çoktan gerçekleşmiş olduğuydu.

Serpiştiren yağmurun altında evine doğru yürürken bağış kotasını tamamlamak için etrafına bakınmaya devam etti. Bir promosyon şemsiyesi tutan ve Yorkie cinsi köpeğinin çiçek yatağına işemesine izin veren kadın? Tık naz, kızıl sakallı ve kalın kemik gözlüklü, Washington Bulvarı'ndaki barın kapısında bekleyen adam? İkisi de olası görünmüyordu. Ari kaderine boyun eğmiş bir şekilde evine doğru ilerledi.

Natalie'nin Craiglist'te "konforlu" ikinci yatak odası için "Prospect Heights'ın bitişiğindeki" apartmanına ev arkadaşı aradığına dair gönderisine cevap verdiğinde, Ari apartmanın aslında Prospect Heights'a yirmi beş dakika yürüme mesafesinde olduğunu çok kısa bir sürede fark etmişti.

Ari odaya bakmaya geldiğinde Nat, "Oda teknik olarak bir gömme dolap," demişti. "Ama yine de orada çoktan bir ranza var, hem bir masa da sığabilir."

Masa sığmamıştı. Yine de Natalie'yle yaşamak, Ari'nin son yaşadığı yere –arkadaşının kuzeninin salonundaki şilte– göre çok daha tercih edilebilirdi.

Özellikle de bu gece. Natalie hafta sonunu Hampston'da geçirmişti ve geç bir saate kadar da dönmeyecekti. Daire lüks bir şekilde boş olacaktı: Ari'nin en sesli vibratörünü kullanabilmesi için mükemmel bir fırsat.

En azından plan buydu.

"Bil bakalım kim Whole Paycheck'in önündeyken kotasına ulaştı?" Gabe evinin ön kapısına yaslanmış, yağmura karşı ko-

runaklı tentenin altındaydı. Dalgalı ama kıvrıcık saçları ve parılda-
dayan kahverengi gözleriyle bir Eddie Bauer katalog modelinin
ya da stok fotoğrafçılığı için poz veren birinin klasikleşmiş iyi
görünümüne sahipti. “Bir varilin içinde balık avlamak gibi. Se-
ninki nasıl gitti?”

Gabe yaslandığı tuğla duvardan ayrıldı, neon ProActivate
yeleğini kotunun arka cebine sıkıştırmıştı. O her zaman tas-
ma-ve-bebek-arabalılar kalabalığı tarafından popüler olarak gö-
rülmişti.

“Bir eksik.” Ari cevap verirken cebinden anahtarlarını çıkardı.

“Tembel.” Elindeki *Inception* DVD’sini ona doğru tutarak,
“Bitirmek ister misin?” dedi.

Bu boş bir teklifti. Son üç haftadır on dört dakika ilerlemeler-
le *Inception*’ı “izliyordular”.

“Natalie evde değil.” Ari anahtarını kilide yerleştirdi. “Benim
planımsa...”

“Mükemmel.” Gabe kapıyı açık tuttu. “Boerum Hill’de bir
randevum var.”

Apartmana girdiklerinde Ari DVD’yi Blue Ray çalıştırıcısına
yerleştiremeden Gabe tişörtünü üzerinden sıyırmıştı bile.

Gabe’le olan ilişkileri rahattı. O tasasız ve yeni şeyler dene-
meye açıktı. Sutyenini tek elle üzerinden çıkarmakta da ustaydı.
İkisi de erkek ve kız arkadaş olmak yerine seksle ilgileniyorlardı.
Ari denkleme bir vibratör getirdiğinde, bunu kişiliğine hakaret
olarak algılamamış ilk erkekti.

Ve bütün gün boyunca yüz yüze reddedilmenin ardından is-
tenildiğini hissetmek güzeldi.

Film oynatıcısı 1:06:47’yi gösterdiğinde yerde bir çift iç çama-
şırı vardı. Zil tiz sesini üç kez tekrarlayarak çaldı.

“Yemek mi söyledin?” Gabe hızlıca soluyarak konuştu ve kanepeye uzandı. “Aslında bir sandviç şu an çok iyi giderdi.”

“Onu nasıl yapacaktım?” Ari ayaklandı. “Üçüncü elimle mi?” Zil sesi iki kez daha apartmanda yankılandı, üçüncüsüye daha uzundu.

Ari koltuktan kayarak kalktı ve diyafona doğru yürüdü. Konuş butonuna hızlıca bastı: “Evet?”

Cevap cızırtılı ve bölük pörçüktü ancak kısık bir sesin “yemek” ve “Natalie” dediği anlaşılmıştı.

“Zil bozuk, aşağı ineceğim.” Ari kolsuz bluzunu kafasından geçirdi. “Natalie genelde şu makrobiyotik yemeklerden sipariş eder.” Bunları söylerken Gabe çoktan telefonu uğraşmaya başlamıştı. “Kurye olmalı.” Gabe’in *boxer*’ını halıdan kaldırırken etrafına bakındı. “Siktir. Külotum nereye gitti?”

“Külotlar abartılıyor.” Gabe koltuktan kalktı. “Ben duşa giriyorum.”

Ari onun *boxer*’ını altına geçirdi, ayakkabılarını giydi ve yemeği kuryeden teslim almak üzere merdivenlerden indi.

Zemin kata indiğinde giriş kapısının penceresinde iri bir gölge gördü. Kapıyı açmaya kalktığındaysa bu gölge tanıdık bir hâl aldı.

Tentenin altında duran Uzun Kazaklı Kâbus Adam’ın elinde, içindekilerle on sekizinci yüzyılda Hollandalıların kullandığı bez çantaları andıran bir poşet vardı.

Soluk teni ve ince uzun hatları –yirmilerinin ortasında mıydı?–, koyu renk saçları ve garip bir şekilde orantılı olan uzun bir yüzü vardı.

Ama bu kötü bir gariplik değildi.

Gözleri kapı çerçevesinden görüldüğü kadarıyla Ari’nin yüzünde dolandı.

Ari boğazını temizledi. “Sana yardım edebilir miyim?”

Kafası karışmış göründü ancak cevap vermedi.

“Buraya Tanrın ve kurtarıcı İsa hakkında konuşmak için mi geldin?”

“Ben Yahudi’yim.” Ari’nin omzundan geriye doğru baktı. “Sen Natalie’nin oda arkadaşı mısın?”

Pahalı bitkisel tıraş losyonları gibi kokuyordu.

“Belki.” Kaşlarını kaldırdı. “Onlar Natalie’nin glütensiz paleo yemekleri mi?”

“Bunlar zeytinyağında haşlanmış soğuk midye, portakal ve *chorizo*,” diyerek, sabırsızca olduğu yerde sallandı. “Natalie geleceğimden bahsetmedi mi?”

Beklediği işaret buymuş gibi telefonu birden fazla mesaj geldiğini belirterek şakıdı.

NAT 🗣️ : Büyük bir iyiliğe ihtiyacım var.

Günleri karıştırdım.

Josh’ın bu gece bana yemek yapması gerekiyordu.

NAT 🗣️ : Şef olan.

Çoktan malzemelerle yola çıkmıştır.

Erkenden Jitney yolculuğum var ama yine de geç kalacağım.

Onu içeri alabilir misin? 🙄 🙄

Siktir.

Bu klasik Natalie saçmalıklarındandı ve yanına kalacağı kesindi çünkü Ari, Natalie’ye karşı Gabe’e hissettiği düzenli azgın hislerinden farklı bir hayranlık besliyordu. Adını vermek gerekirse, bir “hayır” diyememe durumuydu.

“Bekle, sen kimsin?” Onun göremeyeceği şekilde telefon ekranını göğsüne çevirdi.

“Ben Josh, Natalie’nin erkek arkadaşım.”

Bunu bir soruymuş gibi dile getirmemişti. Bu bir beyandı. Bir gerçek.

Ari de kendi gerçeğini ortaya attı: “Natalie’nin bir erkek arkadaşı yok.”

“EVET, VAR.” BUNU bir gerçeğe inanan insanların özgüveniyle söylemişti. Kısa ve öz. “Benim.”

Neredeyse algılanamazdı, oda arkadaşının kaşları *erkek arkadaş* kelimeleriyle çatıldı. Josh diğer insanların gözden kaçırdığı bir ayrıntıyı fark ettiği için kendisiyle gurur duyuyordu.

Onun programına göre, Natalie sekiz dakika içerisinde bir bardak Sancerre’sini yudumluyor, onu Shun Dual Core Kiritsuke bıçağıyla portakalları doğrarken izliyor olmalıydı.

Bunun yerine, pembe saçlı, bir erkeğin iç çamaşırını giymiş, üzerinde “Obama HOPE” yazan ve kolları kesilmiş bir bluz giyen yabancıya bakıyordu.

“Nat burada değil, geç kalacak,” diyerek kapıyı aralamadan konuştu. “Yemekleri buzdolabına koyabilirim. Bir blok aşağıda o gelinceye kadar takılabileceğin bir bar var.”

Harcanmış saniyelerin tik-takları beyninin içinde yankılanıyor ve gittikçe daha da gürültülü bir hâl alıyordu. Koridorda dururken yüz yetmiş dolarlık, yüksek kalitede bozulabilir malzemeyi düşünüp planından vazgeçmeyi düşündü. Bir Uber çağırma. Konseptin bütün elementlerinin hatasız bir şekilde birleşeceği yeni bir gece planlamayı.

Ama bu bir başarısızlık olurdu.

Çocuk, “Kesinlikle hayır,” dedi. “Bu otuz dakikalık bir hazırlık ve elli dakikalık bir pişirme süresi gerektirir. Şimdi başlamam gerekiyor. Ve yağmur yağıyor.”

Bu gece, *mousse au citron*’dan sonra Josh Kestenberg ve Natalie Ferrer-Hodges soru işaretleri bulunduran *gelişigüzel flörtleşmenin kafa karıştırıcı karmaşıklığından tam teşekküllü ilişki dönemine* geçiş yapacaktı.

Ünlem işareti.

Hayır, *nokta*. Bu daha iyi.

“Bu iyiliği yapıp seni içeri alırsam...”

“İyilik?”

“İşte o zaman, bugünkü kabalığını telafi edecek ve kotamı tamamlamamı sağlayacaksın.” Dudakları küçük bir gülümsemeyi andıracak şekilde kıvrıldı ancak bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. Küçük bir gamze yüzünün sol tarafında belirdi. “40 dolarlık bir bağışa ihtiyacım var. Kredi kartı kabul ediyorum.”

“Sen neyden bahsediyorsun?” Josh genelde üç adım geriden geldiğini hissetmezdi.

“Sonunda sorabildin! Doğa Koruma Topluluğu senin gibi yabancı hayatı severlerin yardımıyla bir ‘Vaşak Alanı’ kuruyor, bu alanda yabancı kedi türleri güvenli bir şekilde dolaşabilecek...”

“O sen miydin?” Josh elindeki poşetleri yere bıraktı.

“*Kahrolası*, inanılmaz değil mi?” Artık yüzünde Cheshire kedilerini andıran tam bir gülümseme vardı. Çekingenliktense eser kalmamıştı.

“Beni gaspetmeye mi çalışıyorsun?” Bir adım öne çıkıp ona üstten baktı. “Bu bir tür dolandırıcılık hilesi mi?”

“Evet, Brooklyn’deki bütün apartmanları dolanıp, düzenli yardım bağışı yapmaları için oda arkadaşlarımla sinirli ve baba

* *Limonlu mousse*, hafif bir Fransız tatlısı. (ed.n.)

parası yiyen erkek arkadaşlarına vicdan azabı çektiriyorum.” Düzenli? Mükemmel, şimdi hayatının sonuna kadar e-posta listesinde kalacaktı. “Vaşaklar hakkında daha çok şey duymak ister misin?”

“Hayır.”

“Vaşakların güzel bir hayat sürmelerine yardım ettiğin için teşekkürler,” diyerek ezbere konuştu. Kapıyı araladı ve apartmanın ara katında kendisini takip etmesine izin verdi. “Bu tıpkı *Law & Order* bölümlerinin ürkütücü açılış sahnesi gibi, yabancı bir adamı apartmanıma almak. Beni bir uzatma kablosuyla bağlayıp laptoplarımızı falan çalabilirsin. Ama şimdi bağış listesindeki son isim olacaksın, yani kaybolursam bu seni ilk şüpheli yapacak.” Soluklanmak için merdivenlerin başında durdu. “Ben Ari.”

“Josh Kestenberg.” Josh’ın eli otomatik olarak bir el sıkışma refleksiyle seğirdi ancak kendini durdurdu. “Hazırlamam gereken çok şey var, yani uzatma kablosuyla kendi kendini bağlayan gerekecek.”

“Arianna Sloane,” diye ekledi Ari, sanki bir soy isme sahip olmak ona fazladan kredi verirmiş gibi. “Ve beni güzel zaman geçirmekle tehdit etme.” Eliyle merdivenleri işaret etti. “Önce sen. Üçüncü kata çıkana kadar kıcıma bakmanı istemiyorum.”

Josh gözlerini devirdi ve poşetleri toparlayıp ilk kata doğru çıkarmaya başladı. Ari’nin yanından geçerken, onun Stanford antropoloji seminerlerindeki mızımız vegan sınıf arkadaşları gibi ucuz ot koktuğunu düşündü. Merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladı, bu sayede aralarına yeterince uzun mesafe koyup daha fazla etkileşimi engelleyebilmeyi umuyordu ancak o tam arkasındaydı.

“Eğer bir aşçıysan şu anda çalışıyor olman gerekmiyor mu?”

“Ben bir şefim. Son iki senemi Avrupa’da geçirdim. Tarifler geliştiririm.” İki kere *Bon Appétite*’de bağımsız olarak çalışmıştı, nokta. “New York’tan yeni döndüm.”

“Nat’i hiç paleo kâseleri ve Huel karışımları dışında bir şey tüketirken görmedim,” dedi Ari.

“Benim yemeğimi henüz denemedi.”

“Ne zamandır ‘berabersiniz’? Demek istediğim, sen bir aşçı-sın...”

“Şef.”

“Ve ona hiç yemek yapmadın. Sence de bu garip değil mi?”

“Hayır.” Hızını arttırdı, sanki bu suçlamadan kurtulmaya çalışıyordu. *Bu tuhaf mıydı?* “Altı haftadır görüşüyoruz.”

“Altı haftadır görüşmek, bir ilişki anlamına mı geliyor? Nico diye bir adamla üç sömestr boyunca takılmıştım ve o benim erkek arkadaşım değildi. Numarası hâlâ ismine üç patlıcan emoji si eklenmiş şekilde kayıtlı gerçi.”

Josh cevap vermedi. Cevapları Ari’yi besliyormuş gibi görünüyordu, bu yüzden de bunu kesmek en iyisiydi. Açıkçası biraz da soluğu kesilmişti.

“Onu rehberine nasıl kaydettin? ‘Kız arkadaş’ diye mi? Yanında kalp emoji si var mı?”

“Hayır.” Aman Tanrım. Bu kadın muhtemelen taksi şoförleri ve kasiyerlerle de sohbet ediyordu. “İlişkimizi düşünmek için karikatür sembollere ihtiyacım yok.”

Neden ilgi çekici bekâr kadınlarla tanışmak neredeyse imkânsızdı da bilinçaltına gömdüğü küçük detayları ortaya çıkarmak konusunda esrarengiz yeteneğe sahip insanlarla tanışmak çok kolaydı?

Üçüncü kata ulaştıklarında Josh ona döndü.

“Natalie benden hiç bahsetmedi mi?” Soru ağzından kaçtı. Bu, onu bu cevaba muhtaçmış gibi gösteriyordu. Utanç vericiydi.

“Bir düşüneyim.” Ari anahtarlarıyla oynadı. “Sen o çok güzel banyosu ve ikili duş başlığı olan adam mıydın?”

“Hayır.” *Ne ikili duş başlığı olan adamı...*

“Ah! Geçen yılın Bushwick Bebekleri takvimindeki Bay Eylül müydün yoksa?” Ari, bakışlarıyla onu süzdü.

“Neyden bahsettiğini bilmiyorum...”

Ari kalçasıyla dairenin kapısını ittirdi.

Josh onun kafa karıştırıcı sorularını bir kenara attı, Ari açıkça onunla kafa buluyordu. Kapının kenarındaki ayakkabı topluluğunu görmezden gelip salona doğru dikkatli bir adım attı. Natalie’yi şu âna kadar kendi apartmanında ağırlamıştı, orada düzgünce silinmemiş zeminler ve düşmancıl olsa da konuşkan oda arkadaşları gibi bilinmeyen değişkenleri hesaba katmak zorunda değildi.

Göz ucuyla kanepenin altında duran dantelli kumaş parçasını fark etti.

Ari onun bakışlarını takip etmiş gibiydi. “İşte buradalar.”

Oraya uzanamadan önce içerideki kapılardan biri açıldı. Üstü tişörtsüz ve etrafı buhar bulutlarıyla çevrili bir adam, bir şov müziğinin melodisini bağıra bağıra söylemekle meşguldü. “Onu eveeee götür! Onuuuu eve götür!” Onu görünce aşırıya kaçan serenadını durdurup Josh’a selam verdi. Arkadaş canlısı ve varlığından tamamen memnundu. “Selam adamım.”

Ari onları tanıştırmak için hiçbir çabada bulunmadı.

“Boxer’ımı geri alır mıyım? Ya da boş ver, kaçmam gerekiyor.” Ağır titreşimli melodiyi mırıldanırken üzerine bir tişört geçirdi. “Beni bir saat içerisinde ara, kurtarılmaya ihtiyacım olabilir.”

“Tamamdır.” Ari doğru dürüst bakmadan cevap verdi. Doğa Koruma Topluluğu dosyasını arıyordu. “Eğlenmene bak.”

Josh onun kıza veda öpücüğü vermeden ayrılışını izledi.

Kapı kapanır kapanmaz Ari, Josh’ın sol tarafında belirdi, elinde bağış dosyasıyla beraber bir tükenmez kalem tutuyordu. Çan-

ta ve paketlerini bırakıp kredi kartı numarasını düzenli blok numaralar hâlinde yazdırdıktan sonra Ari büyük bir jestmişçesine işaret etti. “Burası mutfak. Sakın apartmanı yakma.”

Josh başını yana yatırarak Ari’nin arkasına baktı. “Siktiğimin elektrikli ocağı mı?”

Ari davlumbazı bile olmayan yaşlı ocağa bir bakış attı. “Ne sorunu var ki?”

“Isı kontrolü yok, ateş ayarı yok. Ya kaynatır ya da ılık bırakır.”

“Eminim halledersin.” Kız omuz silkti. “Kendi ateşini yakman gereken yemek programlarındaymışsın gibi düşün.”

Kıza gözlerini kısarak baktıktan sonra sırt çantasına uzanıp araç gereçlerini çıkarmaya başladı. Granit desenli vinil tezgâhta malzemeleri ve ekipmanlarını düzenlemek için zar zor yer buldu. Başını kaldırdığında Natalie’nin oda arkadaşının üzeri magnetlerle kaplanmış buzdolabını açtığını görüp şaşırdı. Etrafta görünmeyeceğini düşünmüştü.

“Ben de yemek yapıyorum.” Eğilip alt tarafta kalan dondurucu bölmeden vegan MorningStar sosisleri çıkardı.

“Ocağın özellikleri hakkında söylenirken hafif bir aksanın vardı.” İki sosisi tabağa koyarken konuştu. “Burada mı büyüdün?”

“Yukarı Batı Yakası’nda.”

Mikrodalgayı kapatırken düşünceli görünüyordu. “Belki oradan oraya sürüklenen tarafımdan dolaydır ama tuhaf aksanlı insanları her zaman kıskanmışımdır. Hoşuma gitti.”

Çocuk göz kırptı çünkü iltifatı nasıl karşılması gerektiğinden emin değildi. Gerçi bu teknik olarak bir iltifat değildi, değil mi?

Çantasından kırış kırış olmuş zamanlama listesini çıkardı, ak-
çaağaç kesme tahtasını beyaz ve temiz bulaşık havlusunun üzerine yerleştirdi. Alanı tekrar kontrol altına aldığından, enerjisini organik havuçları özdeş batonetler hâlinde kesmeye verebilirdi.

Birkaç dakika boyunca dar alana rağmen birbirlerini görmezden gelmeyi başardılar. Havuçlar küçük bir kereste fabrikasından çıkmış gibi görünmeye başladığında, Josh kesme tahtasına küçük bir *kabocha* kabağı yerleştirdi ve satırını eline aldı. Muhtemelen aşırıydı ama *kabocha*'ların son derece sağlam bir dokusu vardı ve Natalie yanındayken bununla zorlanmak istememişti. Ayrıca bir şeyleri yarmak her zaman iyi miktarda bir dramayı da beraberinde getiriyordu. Asmasının dibinden kabağa küçük bir *darbe* indirdi, kabzayı havluyla kapladı ve satırı yavaşça aşağı doğru itti.

“Daireme girmek için izin istediğinde satır kullandığından bahsetmemiştin.” Ari tabağını mikrodalgadan çıkarıp tezgâhın üzerine bırakırken konuştu. “Deneyebilir miyim?”

Derin bir nefes aldı ama sosisleri koklayacak kadar derin olmamasına dikkat etti.

Otomatik olarak cevabı kesinlikle *hayırdı*. Seyirci önünde çalışmayı planlamamıştı. Ama satırı ona bırakırsa ne olabilirdi ki?

Düşürebilirdi, satır körelebilirdi. Kabağı beceriksiz bir şekilde bölmeye çalışırken boşa harcayabilirdi. Onu olduğu yerden uzaklaştırmaya yardım edecek bir hamle düşünmeliydi. Ona yaklaşımalıydı.

Bu korkunç bir fikirdi.

Josh kendine şaşırarak önündeki alanı işaret etti. “Burada dur. Sapı şu şekilde kavra... *hayır*, böyle...” diyerek parmaklarını hareket ettirdi.

“Sen her zaman bu kadar otoriter misin?” diye mırıldandı Ari, bütün ağırlığını vererek satırı aşağı indirdi. “Demek istediğim, buna karşı *değilim*.”

Josh prensip olarak amatörler bir yana, diğer aşçıların bile bıçaklarına dokunmasını izin vermezdi. Kirli parmak uçlarının ekipmanlarını lekelemesine, kaşık gerekliken maşa seçmelerine, mükemmel bir şekilde terbiyelenmiş proteinine gereksiz bir tutam tuz serpiştirilmesine...

Yine de... onun kendisine ait bir şeye dokunuyor olması ensesinde tuhaf, ürpertici bir his yaratmıştı.

“Yemek yapmayı hiç öğrenmedim,” dedi, kabağı Josh’ın birkaç dakikaya düzeltmesini gerektirecek çeşitli şekillerde keserken. En azından bir parmağını oraya bırakmayacaktı. “Büyükanneyle yaşıyordum ve onun yemek becerileri mikrodalgayla başlayıp biterdi.” Ari, bıçağı her aşağı indirişinde öne doğru sallanıyordu ve Josh onun sutyen giymediğine yüzde seksen emindi.

Boğazını temizledi. “Yani New York’a daha iyisini yapma saçmalıkları altında üniversite öğrencilerini tuzağa düşüren ve pazarlama dolandırıcılıkları yapan bir piramit sisteminde çalışmak için mi geldin?”

“Buraya komedyen olmak için geldim.” Josh kendisini korkunç bir açık mikrofon şovuna davet edilme riskine atmamak için daha fazla soru sormamayı zihninin bir köşesine not etti. “Ama aslında çok iyi bir reklamcıyım. İnsanlarla aramda ortak yön bulmakta iyiyim.” Bakışlarını kesme tahtasından ayırdı. “Şu an hariç.”

Kendini onun yüz hatlarının ayrıntılarını incelerken buldu. Yuvarlak, kızarmış yanaklar, keskin bir çene hattı ve üstünden daha dolgun bir alt dudak. Yüzüne yayılan ifade iyimser düşünürse kafa karışıklığı, dürüst olursa can sıkıntısına benziyordu. Neyse ki Josh her zaman tartışma konusunda flört etmekten daha iyiydi.

Tabii onunla flört etmek istediğinden değildi.

Bir saniye sonra Ari satırı kenara bırakıp kesme tahtasını ona doğru itti. Josh derin bir nefes verdi.

“Ders için teşekkürler.” Ellerini havluya silip musluktan bir bardak su doldurdu. Josh, Natalie’ye bir arıtma haznesi almak üzere bunu aklına not etti. “Ama sanırım gecemi böldükten sonra bu yapabileceğinin en azıydı.”

“Ben mi *senin* geceni böldüm?”

“Evet.” Ari kolunun altına bir hardal şişesi sıkıştırıp oturma odasına yöneldi ve kendini kanepenin üzerine attı. “Yalnız geçireceğim gece için büyük planlarım vardı.”

“Ama yalnız değildin, değil mi?” Duraksadı. “Eğer özel bir alan istiyorsan... odana gidebilirsin.”

“Orası çok bunaltıcı. Odamdaki pencere bir klima için çok küçük.” Kumandaya uzandı. “Ben neden bir yere gitmeliyim ki? Burası *benim* dairem.”

“BURASI NATALIE’NİN DAİRESİ değil mi?” Josh tencereyi kabzasından tutup salladı. “Teknik olarak.”

“Kiranın yarısını ben ödüyorum.” Ari televizyona sinirli bir şekilde bakarken cevap verdi, filmi Gabé’le kaldığı yerden başlattı ve sosisini tabağındaki koca bir hardal birikintisine batırdı.

Birkaç hafta önce, *The Grand Budapest Hotel* isimli filme başladığı zamanlarda, Natalie adı bilinmeyen bir yemek kulübü davetinden şarap sarhoşu bir şekilde eve gelmişti. Ari, Natalie’nin saçlarını gizemli bir şekilde yumuşak ve parıl parıl yapan ürünün hoş kokusunu içine çekerken, filmin sanatsallığına dikkat ediyor gibi davranmıştı. Her güldüğünde Ari’nin uyluklarını okşamıştı. Eğer birini güldürmek dünyanın en iyi hissiyse, birini güldürürken onun *uyluklarına dokunmak* şey gibiydi... dünyanın

en iyi hissi artı küçük bir ekstazi etkisi. Koluna dokunuşu ise ona on dakika öncesinde yaşattığı orgazmdan neredeyse daha iyiydi.

Neredeyse.

Kendi odalarına çekilmeden önce bu “film gecelerini” iki buçuk kez daha tekrarlamışlardı. Ya da Ari’nin durumunda, çürük ranzasının en üst katında uzanırken, tavandaki eski kiracılardan kalma karanlıkta parlayan çıkartma kalıntılarına yüzündeki şapşal gülümsemeyle bakmadan önce. Belki de mükemmel bir cinsel bir ilişkinin ortasında bulmuştu kendini, tamamıyla mantıklı ve duygusal dalgalanmalardan uzak.

Ama şu âna kadar Natalie’nin randevulaştığı kimseyle tanışmamıştı. Bu adamın özelliği neydi ki Ari ismi geçmeyen bir yan karakterken, o bir anda “erkek arkadaş” statüsünü layık görülmüştü? Bu adam “sevilebilirdi” konumundayken, o nasıl (ciddeden, *nasıl?*) zar zor düzülebilir konumdaydı?

Keskin bıçağın ahşap kesme tahtasına vuruşları arkasında devam ediyor, bu ritmik ses ona Josh’ın varlığının onun alanında bulunduğunu hatırlatıyordu. Onun varsayımlarının. Onun fikirlerinin.

“Yani Natalie’ye hiç kahvaltı bile hazırlamadın mı?”

Doğradığı şeyle ilgilenmeye devam ederken “Genelde dışarı çıkarız,” diyerek cevap verdi. “Neden, sen genelde beraber olduğun insanlara onlar yataktan kalktığı anda Red Bull ve turta servisi mi yaparsın?”

Ona gülüş ve kahkaha arası bir karşılık verdi. “Ben onlar uyandığında çoktan gitmiş olurum.”

Bıçak darbelerinin ritminde kısa bir duraksama oldu. “Ne yani, sadece uyanıp oradan ayrılıyor musun?”

“Kendi yatağında uyanmayı tercih ederim.” Diğer sosisi hardala bularken konuştu. “Daha basit.”

“Ah.” Bıçak darbelerini dramatik bir göz devirme eşliğinde devam ettirdi. “Gerçek bir romantik.”

“Bir yabancıyla aynı yatağı paylaşmanın romantik olduğunu mu düşünüyorsun?” Ari yerinden kalkıp tabağını musluğa bıraktı. “Ya kendini tuhaf bir apartmanda bulursun ya da birini dairenden kovman gerekir. Neyse, ben romantik endüstri sektörüyle ilgilenmiyorum.” Tabağı iz bırakmaya yetecek bir güçle ovalıyordu. “Bu kadınların onaylanma ihtiyacını kullanarak, onları erkeklere bağımlı hâle getiren bir dikkat dağınıklığından ibaret.” Belki bu rahatsız edici derecede cinsiyetçi bir düşünceydi ama muhtemelen Josh da rahatsız edici bir şekilde cinsiyetçiydi.

Onun ocağın üzerindeki büyük tabağa tereyağı koymasını izledi. Daha yakından baktığında yüzünün fotoğraflarda pek de belli olmayan hatlara sahip olduğunu gördü: keskin kaşlar, zayıf bir çene, ciddi bakan koyu renk gözler ve uzun bir burun. Profili iki bin beş yüz yıl önce mermerden oyulmuş bir heykele ait olabilirdi. Bazı açılardan yakışıklı, bazılarındansa sert. Rasgele önünden geçtiğin ancak beş yıl sonra yüzünü hatırladığın biri.

Ari’de o özellik yoktu, yani o *ayırt edici ifade*. İnsanlar ona bakardı ve bir an sonra yan tarafında daha ilginç bir insan olduğunu düşünürlerdi. Saçlarını pembenin kötü bir tonuna boyamak bile bu şehirde fark edilmesini sağlamıyordu. McCaren Parkı’nda bir festivale katılmak bile Brooklyn’deki kadınların yüzde on beşinin pembe saçları olduğunu fark etmesine neden olmuştu.

“Bu kaniya tecrübelerinden yola çıkarak mı vardın?” Dehşet verici fırın düğmeleriyle oynayıp sıcaklığı düşürdü. “Ya da Kadın Çalışmalarına Giriş dersindeki birkaç okuma sonrasında mı?”

“Sen her zaman bu kadar küçümseyici misin?”

“Sen her zaman bu kadar toy musun?” Hâlâ dizlerini kırmış bir şekilde fırını izliyordu. Onun önüne uzanıp havluyu almak üzere fırınla arasına girdi. “Ataerkil tekeşlilik efsanesine inanmak saflıktır.”

“Ataerkil *efsane*?” Alt dolap kulpundaki havluya uzanıp havluyu ona doğru attı. “Çekil de Le Creuset’imi* şu siktiğimin Maytag Coil’inde” yakmayayım.”

“Hallmark filmleri ve şu yapışkan Kay Jewelers reklamları tarafından pazarlanan ruh eşi hikâyesine inanıyor musun yani? Hani şu erkeklerin ellerinde siyah küçük yüzük kutularıyla kadınlara sürpriz yaptığı ve bunun bir şekilde büyük bir hayat başarısı olarak gösterildiği...”

“Hallmark ruh eşi kavramını icat etmedi. Sadece daha pazarlanabilir hâle getirdi.” Josh kaynayan suyun üzerini kapattı ve ona döndü. “Eğer birini suçlamak istiyorsan, Platon’u suçla.”

Ari havluya ellerini sildi, yemi yutup yutmaması gerektiğini düşündü. “Platon?”

“*Şölen*? Aristophanes’in konuşması?”

“Hafızamı tazelemen gerekecek. Ben Arizona’daki devlet okulunu bitirdim.”

Josh tezgâha uzanıp düzenli bir şekilde yazılmış listesini ters çevirdi. “Platon ilk insanların dört kollu, dört bacaklı başının iki tarafında da yüzleri olan yuvarlak yaratıklar olduğunu söyler.” Ari kalemin yüzey üzerinde gezinirken ortaya Willy Wonka’nın fabrikasında bir yaban mersinine dönüşen Violet Beauregarde’ı hatırlatan bir çizim çıkarmasını inceledi. Ama bu çizimin iki eli, sekiz uzvu ve bacaklarının altında birkaç küçük karalaması daha vardı.

“Bu ne?” diye sordu, alttaki karalamaları işaret ederek.

Josh karalamaya baktı. “Genital bölge.”

“Ah.” Ari karalamaya tekrar bir bakış attı. “İy.”

* Fransız mutfak araç gereçleri markası. Burada fırın kabı kastediliyor. (ed.n.)

** Beyaz eşya markası. Fırının eskiliğini küçümsemek için bu şekilde kullanılmış. (ed.n.)

“BU KARALAMA, BİR temsil.” Josh ısrar ederken, birkaç çizginin üzerinden geçerek çizimi belirginleştirdi. “Her türlü... parçaya sahip olabilirler.”

“Ne yenilikçi. Hikâyenin bu yolu takip edeceğini düşünmemiştim.”

“Bunu gerçekten daha önce hiç duymadın mı? Babam her zaman bunun siyah beyaz kurabiyeler için bir ilham olduğunu söylerdi.”

“Şarap mahzenlerinde satılan streç filmlere sarılı şeyler mi?” Omuz silkti. “Hiç denemedim.”

Josh kafasını aniden ona çevirdi. “Ama New York’ta yaşıyorsun. Bu temel bir kültürel okuryazarlık sayılır.”

“Buraya sadece dört ay önce taşındım!”

Josh derin bir nefes aldı. “Babamın sandviç dükkânındaki işlerimden biri de o siyah beyaz kurabiyelerin kremasıyla ilgilenmekti. Kimse aradaki çizginin düz olduğundan emin olamıyordu. Rahatlatıcıydı.”

“Kusurlu olanları yemene izin var mıydı bari?”

“Tanrım, hayır. Fazla şekerliyidiler. Şekeri kaşıklayıp ağzına doldurmak gibi.” Fondan ve kremanın iç bayıltıcı şekerli kokusunu hatırlayıp yüzünü buruşturdu.

“Babanın bir sandviç dükkânı mı vardı?” Ari onun mükemmel hazırlığının düzenine bir bakış attı. “Sana yemek yapmayı o mu öğretti?”

“Babam bana *corned beef* sandviçi nasıl bir araya getireceğim ve bir *coleslaw* salatayı nasıl karıştıracağımın sanatını öğretti.” Babası aşçılık eğitiminin tamamını sandviç dükkânında geçirmişti; komi olarak başlayıp hazırlık aşçısı, ızgara sorumlusu ve kesici olarak kendini geliştirmişti. Başka bir restoranda çalışmamıştı. Kendi evinde bile bir çorba konservesi açmanın dışında

yemek yapmamıştı. “O bir şef değildi. Bu, gerçek bir mutfakta kazanacağın bir unvan. Brodsky’de değil.”

Ari’nin gözlerinde bir parıldama gördü. “Bekle, baban Brodsky’nin sahibi mi?”

“Orayı duydun yani?”

“Demek istediğim, orası ünlü değil mi? Neon mavi ışıklandır-maları olan yer.”

Josh’ın babası Danny, Brodsky’yi 1977’de amcasından kırk yıllık bir geleneğin vasisi olacağının peşin hükmüyle devralmış-tı. “Brodksky” ismi genelde “enstitü”, “klasik” ve “şu filmlerde görüldü” gibi sıfatlarla beraber kullanılırdı. East Village, aşağı Manhattan, hatta muhtemelen üç eyalet bölgesinde kimse Brodsky’nin değişime uğramasını istemezdi.

Josh hariç.

O ve babası, Josh bir tavayı tutabilecek yaşa geldiğinden beri anlaşıyorlardı.

Josh, babası ızgarada sosis pişirip devasa boyuttaki turşu çeşitlerini birbirine karıştırırken tuhaf işler yapabilmek için yalvarırdı. Babasının tüm gizemli tariflerini ezbere biliyordu; “Nem güzel bir *latke*’nin* düşmanıdır,” ve bir yumurta salatasındaki beyazın sarıya göre doğru oranını çözmüştü. Sonra, bir gün Danny, Josh’ın en önemli mutfak araçlarıyla çalışacak kadar büyüdüğüne karar vermişti: bıçaklar ve sıcaklık.

Tehlike faktörü, kafasında bir şeyin yerine oturmasını sağlamıştı. Josh kendisi için yemek yapmaya başladı; yeni teknikler oluşturarak, zorlu tarifler deneyerek, on altıncı yaş gününde *Modernist Cuisine*’in bir kopyasını isteyerek. Küçük kız kardeşi Briar karaciğer mezesi yemeyi reddettiğinde, ona öğle yemeklerinde vegan çin böreği tarifleri hazırlamıştı. (Bıçak tutma becerilerini geliştirmek için iyi bir pratik olmuştu.)

* Yahudi mutfağına ait patates mücveri. (ed.n.)

Birçok fikri vardı ve bu fikirler özellikle klasik Brodsky yemeklerini “geliştirmek” üzerineydi. Patates *kugel*’ine karamelize pırasa ekleyemez miydiler? Peki yumurta salatasına biraz paprika serpiştirmek?

Babasının cevabı her zaman aynıydı: 1950’den beri Brodsky’nin sloganı olarak işlev gören yıpranmış el yazısına işaret etmek: *Hatırladığınız Yemek*.

“Unutabilmeyi dilediğiniz yemek.” Ergen Josh o zamanlar bu cümleyi mırıldanırdı.

Ve birkaç yıl boyunca, Josh aynen bunu yapmayı denedi. Dükkânda daha fazla zaman geçirmek yerine akademik çalışmalarını iki katına çıkardı. Parlak bir *mathlete** oldu, Model UN’e ve münazara takımlarına katıldı. Baba ve oğulun birbirini aynı yer ve zamanda bulduğu nadir durumlar dışında sohbet etmeleri için çok az neden vardı.

Stanford’daki ekonomi bölümünün üçüncü yılında Josh, French Laundry’de yemek için para harcadı. İçinde olan o tutku, kaşığına imkânsız derecedeki yumuşacık yumurta kremasına batırdığında tekrar alevlenmişti. Kusursuzca kesilmiş yumurta kabuğu içerisindeki sunumun ince zarafeti ve bıçakla atılan dümdüz kesiğin ağızda oluşturduğu keskin tat... Bu yalnızca bir yemek değildi, bu babasının tuzlu *corned beef hash*’inden tamamen farklı ihtimaller sunan bir hissel deneyimdi.

Josh, Stanford’ı bırakıp Amerika Mutfak Enstitüsü’ne başvuracağını ilan ettiğinde, Danny ancak babaların yapabileceği bir biçimde hayal kırıklığına uğramış yüz ifadesini takınıp başını iki yana sallamıştı. “Birinin sana nasıl soğan doğrayacağını öğretmesi için binlerce dolar mı harcamak istiyorsun?” diyerek mırıldanmıştı.

* İngilizcede *mathematics* (matematik) ve *athlete* (atlet) kelimelerinin birleşmesiyle türetilmiş, zihin sporcusu, sayılarla arası iyi olan kişiler için kullanılan bir kelime. (ed.n.)

Josh'ın annesi Abby, oğlunun bir gün öğrendiği bilgilerle dükânı devralacağını farkında olması kaydıyla faturaları karşılamayı kabul etmişti. Ama Josh'ın günden güne yok olan bir pastırma imparatorluğuna varis olmak gibi bir isteği yoktu: Onun çok daha iddialı planları vardı. Programı tamamladıktan sonra, dünyanın en büyük mutfaklarından birinde çalışmak üzere Avrupa'ya gitmişti.

Josh ve babası, Josh şehre döndüğünden beri konuşmuyordu. Abby ise onlar arasında bir tampon görevi görüyordu.

“İki taraflı insanlar o kadar güçlüydü ki...” diyerek devam etti, “tanrılar için bir tehdit hâline geldiler. Zeus da onları ortadan ikiye ayırdı.” Vücudun tam ortasına keskin bir çizgi çizdi. “Şimdi iki bacaklarıyla etrafta kafaları karışmış, perişan ve diğer yarılarını bulmaya çalışarak yaşıyorlar.”

Ari dirseklerini tezgâhtaki kısıtlı alana dayayıp öne doğru uzandı. “Yani, ruh eşlerini mi?”

“Aynen öyle.” Havluyu omzuna atarken onaylayarak başını salladı.

BİR SANİYE İÇİN ortak bir noktada buluştuklarında, Ari, Natalie'nin onu neden çekici bulduğunu anladı. Sesi tartışmak yerine bir hikâye anlatmaya koyulduğunda kulağa çok daha hoş geliyordu. Ve bir erkek gömlek kollarını dirseklerine kadar sıyırıp omzuna havlu attığında kesinlikle çekici oluyordu.

“Bu çok karamsardı,” dedi Ari, mürekkep lekesine bakarken. “Hallmark'ın bu konsepti Candace Cameron Bure romantik komedisi hâline çevirip öne sürmesine şaşmamalı.”

Josh'ın yüzü gölgelendi. Doğruldu ve Ari'nin bir altmış beşten daha kısa hissetmesine sebep oldu. “Ruh eşin sana olabilecek

en iyi aidiyet duygusunu verir,” dedi olabilecek en ikna edici ifadeyle. “Onlar varoluşsal yaranı iyileştirir. Modern dönem aşkın temeli budur.”

Ona olan kısa süreli ilgisinin yüzde doksan beşi omzuna attığı havluyla alakalı olmalıydı. “Gerçekten bu gezegendeki bütün ihtiyaçlarını karşılayacak tek bir kişi olduğuna inanıyor musun?”

“Evet. Ve eninde sonunda, gecenin ikisinde yerlerde iç çamaşırını aramaktan sen de sıkılacaksın!” Aksanı tekrar belirginleşiyordu. “Seni sıkımayacak bir insanı aramaya başlayacaksın. Sen hak etmezken bile senin için fedakârlıklarda bulunan birini. Kolların uyuşuncaya kadar tutunmak isteyeceğin birini. Sen üşüttüğünde hukuk tarafından sana matzo topu çorbası getirmekle görevlendirilmiş birini. Rehberinde patlıcan emojiyle kaydedilmiş kimse sana o şekilde değer vermeyecek.” Ari doğaçlama monoloğundan ürkmüş, ağzı açık bir şekilde bakakaldı. Josh bakışlarını parke üzerindeki küçük bir çentiğe dikti ve boğazını temizledi. “Ne?”

“Senin kuruntuların var.”

Tezgâhın üzerinde duran Josh’ın telefonu titredi.

NATALIE: selam, Çok özür dilerim!

Tahmin ettiğimden daha geç kalacağım.

Daha yeni Manhattan’a geliyorum.

Josh’m kafasındaki ses yaratıcı bir küfür patlattı. Morina bağı zaten haşlanıyordu. Portakal *sauce vierge* otuz dakika içinde pelte hâline gelecekti. Natalie varıncaya kadar kendisi de ter içinde kalmış olacaktı.

Bazen terapi seanslarında Josh'ın duyguları dizginleri ele alır, "Şu an ne hissediyorsun?" gibi basit soruları bile cevaplamasına izin vermezdi. Rahatlatıcı bir nefes alamaz ya da daldaki sikik yaprakları saymak gibi egzersizlere bile odaklanamazdı. Bu noktada terapisti ona eninde sonunda "demir atmayı" önerirdi. Bu öneri, etrafındaki fiziksel objelere odaklanmaktan geçiyordu: dokunabileceğin, duyabileceğin ve tadabileceğin şeylere. Kendisini hareketsiz kalmaya ve etrafındaki önemsiz detaylara konsantre olmaya zorlamak onun için fazlasıyla zordu.

Mutfakta olduğu zamanlar hariç.

Bütün hislerin birbirine sıkıca bağlandığı başka bir yer yoktu. Biberiyenin keskin kokusu ya da fokurdayan su kabarcıklarından gelen seste, şu âna odaklanmak dışında hiçbir gereklilik yoktu. Tıpkı bıçağın mükemmel bir şekilde olgunlaşmış armudun üzerinde kolayca kaymasında olduğu gibi.

Yani Natalie'nin mesajı geldiğinde önünde bir kesme tahtası ve elinde *panzanella* için tuttuğu olgun bahçe domatesi olması bir şanstı.

Alternatif neydi ki? İki yüz dolar ederindeki yarısı hazırlanmış malzemeyi, kesme tahtasını ve *Le Creuset*'ini toparlayıp daireyi öfkeyle terk etmek mi?

Bu bunaltıcı apartmanda kapana kısılmıştı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Ari.

"Hayır." Alnını ovuşturdu. *Demir at*. "Natalie geç kalacakmış."

Ari kaşlarını kaldırıp yavaşça kafasını salladı. "Bu tamamıyla benim uğraşmak zorunda olmadığım bir senaryo işte." Ona arkasını dönüp buzdolabını açtı ve buz kaplarını eline aldı. "Eğer bir ilişki yapmaya çalışmakla bu kadar meşgul olmasaydın umursamazdın ve karamsarlaşmak yerine geceni farklı bir şekilde geçirebilirdin."

“Ben karamsarlaşmıyorum,” diye ısrar etti Josh, nabızı hızlanırken.

Ari kalıpları iki yanından kavrayıp buzların yuvalarından çıkmasına sebep olacak bir güçle çevirdi. “Aynen, kesinlikle bunu yapmıyorsun.”

Onunla konuşmayı kes. Bırak gitsin. Onun seni yemlemesine izin verme. Demir at.

“Kısa cinsel ilişkiler harici biriyle bağ kurmaktan acizken gerçek ilişkiler hakkında nasıl fikir sahibi olabilirsin ki?” Virgülsüz, bölünemez söz öbeklerini bir anda ortaya savurdu.

Ari gözlerini kıstı, onu sinirlendirdiği için neredeyse memnun olacaktı.

“Ben bir şeyleri yapmaktan aciz falan değilim,” derken buzları su bardağına bıraktı. “Ben insanlardan ne beklediğim konusunda *dürüstüm*. Onlar canımı yakamaz, ben de onları hayal kırıklığına uğratamam. İki taraf da istediğini alır.”

“Eğer istediğin umursamadığın birini düzmek, arkanı dönüp kıyafetlerini üzerine geçirdikten sonra çıkıp gitmekse, bu hayatla işin kalmamış demektir.”

“Genellikle, önce bir film izliyormuş gibi başlarız ama kıyafetlerimi on dakika ya da sekiz saat sonra üzerime geçirmemin ne önemi var ki?” Başını arkaya atıp bardağından dört büyük yudum su aldı, bu tartışma için sarf ettiği efor su tüketmesini gerektiriyormuş gibi davranıyordu. Bardağı sert bir *tak* sesiyle tezgâha bıraktı. “Dünyanın en önemsiz ve ateşli olacağını varsaydığımız seksini yapabiliydik ve sonra...”

“*Yapabilir miydik?*”

“*Varsayımsal olarak.*” Koca bir nefes verdi. “Çabucak iç çamaşırlarımı toparlar, seni uyandırmadan da geceye karıştırdım.”

“Onları bulabileceğini farz edersek tabii.” Josh, dudağının kenarındaki hardal lekesini fark etti. Bu ona ani bir *memnuniyet* hissi vermişti.

“Sonraki gün her zaman bir *teşekkür* mesajı yazarım.” Ari duraksadı. “Eğer üç dakika boyunca bana isteksiz bir ağız işi verip otuz saniye sonra çok daha iyisini benden beklemediysen.”

Josh kendini ne söyleyeceğini bilemez bir hâlde sık sık bulmazdı. Ki bu beraberinde düşüncelerini Ari’nin şort boyuna sürüklemişti. Hararetli tartışmalarına. Ona bıçağını verişine.

Etrafta sanki... tüyler ürperten bir elektriklenme vardı. Ondan zorla bağış koparması ve geçirdikleri varsayımsal gece arasında bir yerlerde, Josh gönülsüzce kabul etmeliydi ki o güzeldi. Solmaya başlamış pembe saçları olsa da. Patavatsızdı ve her şey hakkında yanıliyordu ancak uzun zamandır sosyal hayatının pek de canlı olduğu söylenemezdi, bu yüzden son zamanlarda içinde bulunduğu en kışkırtıcı konuşma da buydu.

“En heyecanlı kısmı kaçıırıyorsun.” Bıçağını bıraktı. “İlk seferinizden sonra... insanlarla yatakta uzanırken yaptığın konuşmalar olmadı mı?” Cümlelerini yarıda kesti, belirli kelimeleri onun yanında dile getirmek riskliydi. “İkinizin de kırılğan, gergin ve umut dolu olduğunuz çünkü belki de o geceyi yıllar sonra anaçağınızı bildiğiniz... Birbiriniz hakkında bilmediklerinizi anlattığınız... Duvarların ortadan kalktığı ve karşıdaki kişinin kim olduğunu gerçekten gördüğün...”

Ari ona gözlerini kısarak baktı, var olmayan bir rengi görmeye çalışır gibiydi.

“Bir randevulaşma uygulamasında on dakika geçirdin mi?” Sesi ayırt edilebilirdi, belki de tüm gün boyunca yabancılara bağarmaktan dolayı biraz pürüzlüydü. “O insanların kim olduklarını görmeyi istemiyorum.”

Josh faydası olmayan bir nefes verdi. Kesme tahtasını salata kâsesinin üzerine hizalayıp bahçe domateslerinin kâseye dökülüşünü izledi.

Ari yüzleşmeye ve beklenmedik bir uyarılmaya neden olacak şekilde tezgâhın köşesinden öne doğru eğildi. “Yani sen anlamsız, sonuçları olmayan bir seksle ilgilenmeyen dünya üzerindeki tek adam mısın?”

Josh bunun bir suçlama mı, yoksa davet mi olduğundan emin olamamıştı.

“Öyle bir şey yok.” Josh nihayet cevap verdi. “Çünkü sen, diğer kişi sonuçlardan bahsedemeden orayı terk ediyorsun.” Ari bir kaşını kaldırdı, döndü ve oturma odasına doğru ilerledi. “En basitinden, sabah seksini bile kaçırıyorsun.” Onu takip edip konuşmaya devam etti. “Ve saat-üçte-hâlâ-uyumadık-seksini. Ya da o insanın *brunch* tercihinin ne olduğunu öğrenmeyi...”

“Yani o rahatsız edici birbirimizi-tanıyalım-kahvaltısını mı?”

“Benimle yatmadan önce beni tanısaydın kahvaltı rahatsız edici olmazdı!”

“Lütfen.” Klimanın önüne ilerleyip soğuk havanın bluzunun içine girmesini sağladı. “Zorunluluk ve zayıf mimoza çiçeklerinden ibaret bir şey işte.”

“Tebrikler, az önce başka biriyle paylaşacağın en ufak yakınlık belirtisini nasıl görmezden geleceğini çözdün.” Ocağın üzerindeki arpacık soğanı ve rezene gürültüyle kaynıyordu, neredeyse yanacaklardı ama Josh yine de kendini tartışmayı sürdürmekten alıkoyamadı. “Sana garanti edebilirim ki, yaşadığın en iyi cinsel deneyim bir yabancıyla olmayacak.”

“Haklısın!” Ari, Josh’a doğru bir adım attı. “Muhtemelen hoşlanmadığım biriyle yaşadığım nefret seksi olacak.”

Karşılık verme sırası Josh'daydı, muhtemelen bu kendini haklı çıkaran kibirliliğe karşı bir hakaret savuracaktı. Bunun yerine zihni ikisi arasında havada asılı kalan son cümlede takılı kaldı.

“Ya da belki olmaz.” Ari omuz silkti. “O listede kim var biliyor musun?”

“Kimmiş?” Aldırmıyormuş gibi konuşmaya çalışmıştı ama acınası bir şekilde ağırbaşlı bir tonlamaya sahip olup olmadığından korkuyordu.

Ari gözünü kırpmadı. “Kız arkadaşın.”

Yangın alarmının yüksek desibeldeki çığlığı Josh'ın cevabını yuttu.

JOSH DEPREM OLURKEN dengesini korumaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Ari süpürgeyi duvardan ayırıp, çürük bir sandalyenin üzerine çıkarak kulaklarını taciz eden alarmı susturuncaya kadar dürttü.

“Natalie?” Josh aynı anda hem dehşete düşmüş hem de kafası karışmış gibi görünüyordu. “Peki ya erkek arkadaşın?”

“Benim neyim?”

“Onun iç çamaşırını giyiyorsun.” Gözlerini kaçırmadan önce Gabe'in *boxer*'ına bir bakış attı.

“Gabe?” Ari süpürgeyi yerine bıraktı. “O sadece bir arkadaş.”

Josh açıklaması karşısında yargılayıcı bir *hıh* sesi çıkarmakla yetindi. Telefonu titredi.

“Natalie taksideymiş,” diye mesajı okudu. “Yirmi dakika içerisinde burada olacak.”

Belki de bu, saatin tik-taklarının yarattığı paniği geri getirmişti. Bir çıkış arayışı. Ari bütün bir gece boyunca ilk defa eğer

Natalie daireye geldiğinde burada olursa neler olabileceğini düşündü.

Onların bir öpücükle birbirini karşılamasını izlemek zorunda kalırdı, romantik (belki biraz da yanmış) bir yemeğin başlangıcı. Natalie ona daireden ayrılıp ayrılamayacağını sorarken Josh kendini beğenmiş bir şekilde Ari'yi izlerdi.

Küçük düşme değil de bir seçimken burayı terk etmek en iyisiydi.

Ari hızla odasına ilerleyip yerde bıraktığı pantolonunu üzerine geçirdi. Kulaklığını, şarj aletini ve su şişesini *tote* çantasının içine attı.

“Gidiyor musun?” Josh onun yanından geçerken konuştu.

“Evet.” Kapının önünde duraksadı. “Neden? Üçlü yapmayı mı umuyordun?”

Josh, sersemlemiş görünüp gözlerini Ari'nin kafatasının karıncalanmasına sebep olacak şekilde –aslında kişisel alanını ihlal ediyormuş gibi hissetmesine neden olacak bir şekilde– yüzünde gezdirdi.

“Acaba bunu uman kişi aslında *sen* miydin? Çünkü iki dakika önce varsayımsal seks hayatımızdan bahsediyordun.”

“Ve sen de kırk dakika önce kıcımlı izliyordun.”

“İzlemiyordum!” diyerek ısrar etti, Ari'nin istediğinden daha kızgındı. Başını aşağı eğdi, bu boy farkı avantajını daha da belirginleştiriyordu. “Neden böyle davrandığını biliyorum.”

Sanki alt metinleri okuyabiliyordu: Kadın Araştırmalarına Giriş kitabından okunan maddeler, kalçalarındaki *boxer*'ı sıkıntılı bir şekilde düzelterek durması, bütün gün boyunca geri çevrilen birinin potansiyel bir reddedilmeyi daha hissetmesine karşı takındığı sahte cesaret gösterisi.

“Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun,” diye ısrar ederken, eliyle arkasındaki kapı kulpunu kavramaya çalıştı.

“Reddedilmekten o kadar korkuyorsun ki davranışlarına destek olması için bir kültürel araştırma saçmalığını benimsemişsin.” Aksam fark edilebilirdi. “Bu seni cesur ve havalı yapmıyor. Natalie’yle olan... *bağın* konusunda kendine güvenseydin, buraya gelmesini bekleyip onun için kimin daha önemli olduğuna karar vermesine izin verirdin.”

“Eğer Natalie senin ‘kız arkadaşın’ olmak istiyorsa...” dedi gün boyunca bastırdığı öfkenin yüzeye çıkmasına izin vererek, “seninle yemeğe çıktıktan sonra neden ona ağız işi vermeme izin veriyor?”

Josh dudak büktü. “Tahmin etmeli miyim?” Ari patlamaya hazır erkeklerle hasar vermeye hazır bir cevap hazırladıklarını bilecek kadar fazla zaman geçirmişti. “Muhtemelen kolaylığı hoşuna gitmiştir.”

Ari incinme belirtisi göstermemeye gayret etti. “Hoşlandığı her şeyi duyabiliyorum,” diyerek bıçağı daha da derine iterken yavaşça konuştu. “Uylukları kulaklarımı kapatırken bile.”

Josh’ın yüzü kıpkırmızı oldu. Alnındaki damar belirgin bir şekilde atıyordu.

Ari kapıyı açmak için uzanırken, o cevap veremedi çıkıp gitmeyi umuyordu. Nereye gideceği hakkında hiçbir fikri yoktu, kesin olan tek şey durdurulamayan kaçma isteğiydi. Arkada bırakılan yerine bırakan kişi olmak daha iyiydi.

Kapıyı açtığında Josh tekrar konuştu: “Külotunu unuttun.”

“Özür dilerim, seni duyamıyorum.” Ari telefonu kulağına tuttu. “*Siktiğimin telefonuyla konuşuyorum!*”

Üç Yıl Sonra

Düzenleme
Ny.özlem

Ninova

2

ARI RESTORANIN ÖNÜNDE durup iki elinde tuttuğu kocaman sokak şişi ve elektronik sigarasıyla beraber telefonunu kulağına götürdü. Scodella'daki yemek servisi devam ettiğinden oda arkadaşı Radhya'nın telefonu açmaması normaldi. Radhya muhtemelen mutfağın bir köşesinde "özenle temin edilmiş" domuz ya da yavru güvercin eti –ki bu tavuğun süslü bir hâlimden ibaret sayılırdı– parçalarını mükemmel bir şekilde haşlayıp kızartmakla meşguldü. Rad işaretparmağının ucunu bifteğe dokundurduğu an onun ne kadar piştiğini anlayabilirdi.

Çarşamba, 13 Eylül, 22.12

ARI: BÜYÜK HABER 🍷👑💰

Sana uğrayacağım, ara verebilir misin?

Üstü kapalı bir şekilde de olsa en yakın arkadaşlık hakkında konuşmamışlardı ancak Radhya kocasını dairesinden attığı ve

railroad dairesinin orta odasında kalmayı umursamayacak bir oda arkadaşı aradığından beri Ari ve Radhya yaz boyunca birbirinin acil araması hâline gelmişti. Bu noktada Ari resme dahil olmuştu çünkü gece kalması için eve asla birini getirmezdi.

Haziran ve ağustosun büyük bir bölümünü kanepede ot içip televizyonda çeşitli *Real Housewives* bölümleri izleyerek geçirmişlerdi, bu sırada da Radhya ona eski kocası hakkındaki bütün kötü gerçekleri (hosteslerle onu aldatması, *hotdog*'ların içine ketçap sıkması ve başka bir hostesle onu tekrar aldatması) anlatmıştı. Her gece dünyanın en depresif listesini dinlemek Ari'yi seks ve ilişkiler hakkındaki fikirlerinin doğruluğuna ikna etmişti (olabildiğince ikincisinden daha fazla, ilkinden çok daha az bir hayat lütfen, teşekkürler).

Radhya gecenin ikisinde o çok lezzetli kızarmış peynirli sandviçlerden yapabiliyordu. Ari ise bu sandviçlere olan isteklerini körükleyecek *pot brownie*'leri* hazırlamakta iyiydi. Radhya'nın ilişki seçimlerini (bu seçimler genelde o kariyer seçimleriyle karmaşık bir şekilde bağlantılıydı) ve onun kozmetik ürünlerine harcadığı miktarı yargılamayan arkadaşlarıyla arası iyiydi. Ari onları kullanmadan önce her zaman izin istiyordu.

Arkadaş olarak Ari ve Radhya, Radhya ve kocasının olduğundan çok daha iyi bir ikiliydi.

ARI: teslimat alanında mısın? Ya da Milano'nun orada?

Ari kuzu şişini yemeye daha iyi odaklanabilmek için telefonunu sutyeninin içine sıkıştırdı. Gözü dönmüştü. Bu teninin altındaki tuhaf, coşkulu hisse benziyordu; tıpkı durmadan köpüren bir soda gibi. İnsanları güldürmek, onlara birkaç dakikalığı-

* *Pot* kelimesi İngilizce argo kullanımda "kenevir, marihuana" anlamlarına gelir. Burada da bahsedilen uyuşturucu etkili brownie. (ed.n.)

na da olsa dertlerini unutturup rahatlamalarını sağlamak dünyadaki en iyi histi. Evet, seksten daha iyiydi. *Stand-up*'ın yaşattığı sarhoşluk hissi, doğaçlamanın ya da uyuşturucunun verdiğiinden çok farklıydı. İyi gittiğinde onlardan daha başarılı, kötü gittiğindeyse on kat daha beter hissettiriyordu.

Ama bu gece? *İşe yaramıştı*. Sadece Gabe'in açık mikrofon şovlarından biri olsa bile. Kalabalık kimsenin şovuna gülmeyen, gerginlikten altına sıçmak ve "neden hâlâ açık mikrofon şovlarıyla uğraşıyorum" kibri arasında gidip gelen komedyen özentileriyle dolu olsa bile.

Bu, bu gece önemli değildi. Çünkü beş saat önce telefonuna kaderini belirleyen o bildirim gelmişti. Bir e-posta. Konu başlığı: TEKLİF.

Bir senaryo karşılığında gerçek miktarda para. Bütün bir akşamı mesajı okuyarak geçirmişti. Bir seferde bir cümle, sanki kadehten yudum yudum şarap içermiş gibi.

KWPS (kuips olarak telaffuz ediliyor) Netflix'in komedi şovu gibi düşünülebilir ancak seçilmiş içeriklerden oluşacak.

Sadece en havalı şeyler. Ünlülere gerek yok.

Bu, oyunun kurallarını değiştiren tarzda bir kariyer gelişimiydi. Anemiye yakalanmış profesyonel başarı listesine ekleyebileceği kadar dişe dokunur bir şeydi. Altmış Sekizinci Cadde, Park Avenue bölgesinde yaşayan bir aile için profesyonel bakıcılık yapmıştı. Rockefeller Center'daki *panini* dükkânında profesyonel kasiyerlik de. Ve Elli Üçüncü Cadde'deki LaughRiot tiyatrosunda telefonlara baktığı, sınıfları temizlediği, şovlardan önce kullanmak için açtıkları eğreti barda fahiş fiyatlandırılmış zayıf içkileri servis ettiği profesyonel asistanlık.

Belki bu geceden sonra kendini bir komedyen olarak nitelendirebilir ve iç organlarını sarmış o büyük ve utanç verici imposter sendromu* hissinden kurtulabilirdi.

Ari her zaman New York'taki komedi "topluluğunun" bir adım dışında kaldığını hissetmişti. Çoğu insan "yolculukları" hakkında konuşmayı severdi. Çocuklar için düzenlenen yetenek şovlarını kazandıklarından, düzenlenmiş *The Harvard Lampoon*'a katıldıklarından ya da Del Close hayaletiyle şahsi olarak karşılaştıklarından bahsederlerdi. Ari komediye iş arkadaşının doğaçlama grubunun takım lideriyle takıldıktan sonra atılmıştı. Karşılaşma kısa sürse de doğaçlama dört yıl devam etmişti. Bu, kendini küçük ve ineklerin toplandığı bir üniversite kulübünde bulmak gibiydi.

Kesin bir güven ve bağlılık hissi onu sarıvermişti. Performanslar daha da büyük bir etki yaratmıştı: Büyükannesinin evinde büyürken yeterince ilgi görmemiş olmasına karşılık burada sözlerine önem veren yüzlerce iş arkadaşı vardı.

Kârlı bir şekilde istihdam edilmiş bir yetişkin olarak Radhya, Ari'nin gururlu ebeveyn olarak kategorize edebileceği en yakın isimdi. Adil olmak gerekirse, Ari'nin annesi "bunu daha fazla yapamayacağını" fark edip Sarhoş Kafa'nın biriyle kaçtığında, kırk sekiz yaşındaki Büyükanne Pauline bir çocuğun daha sorumluluğunu üstlenmeyi planlamamıştı. Yıllar boyunca annesi arada sırada ziyarete gelip Ari'nin umutlanmasını sağlar, gecenin bir yarısında da ona veda bile etmeden kayboluverirdi.

Öte yandan, Radhya onu hiç yüzüstü bırakmamıştı.

RADHYA: İçeri gel.

Ateşli barmen bu gece çalışıyor. Seni oyalayacaktır.

* Sahtekârlık sendromu, kişinin çevresine karşı rol yaptığını düşündüğü, başarılı olmasına rağmen yetersiz olduğunu hissetmesi durumudur. (ed.n.)

ARI: avustralyalı mı?

RADHYA: kiwi, daha seksi olan Conchord gibi konuşuyor.

“RADHYA!” JOSH BAĞIRDI. “Siktiğimin telefonunu bırak. Bifteğin daha ne kadar pişmesi gerekiyor?”

“Bir dakika.”

“Bir dakika, şef.” Onu düzeltti. “Ördek için kurulan zamanlayıcıyı kontrol et. Masa Beş’te Eater’ın yazarlarından biri oturuyor. Masa kenarında kesimi yapılırken bütün bir tabağın ördek suyuyla kaplanmasını istemiyorum.” Saat onu biraz geçmesine rağmen fiş yazıcısı gecenin son tatlı siparişlerini işlemeye devam ediyordu.

Josh bir parça haşlanmış pisi balığının üzerine cımbızıyla köri yaprağını yerleştirdi: Balığın kesimi mükemmel bir elmas şeklindeydi; yeşil kabaklar, parıldayan yarım ay kesimli pullar hâlinde balığın üzerini kaplamıştı ve sığ bir zerdeçal *fumet*’in içinde yüzüyordu. Geçen hafta yemeği not defterine çiziktirmişti ve işte buradaydı: zarif, kusursuz, varoluşunu tamamlamış. Babasının başını iki yana sallayacağı ve “Neden bu kadar gösterişli olmak zorundasın?” diyeceği bir iş. Yani, konuşuyor olsa böyle derdi. Briar ve Abby restorana birkaç kez gelmiş olsalar da Danny, Josh’ın mutfağının yakınına dahi ayak basmayı reddetmişti (Abby, “Ama eminim çok beğenirdi,” diyerek onu ikna etmeye çalışmıştı). Josh umursamıyordu, böylesi daha iyiydi.

“Izgara dengesizleşti,” dedi Radhya, lavanta renkli ve bala bulanmış kuşu fırına yerleştirirken. “Açmadan önce ördeği on dakika kadar içinde tutacağım.”

“Sekiz dakika. Bu benim tarifim. Sen ördeği fazladan pişirdin diye servis edilecek *risotto*’nun iğrenç, sakızımsı ve donmaya yüz tutmuş bir facia olmasını istemiyorum.” Duraksadı. “Ve doğrusu ‘sekiz dakika, şef’ olacak.”

Kafasını iki yana salladı. Radhya deniz tarağını çok iyi kızartabilir ve Le Bernardin ya da Red Rooster’dan onun belli belirsiz hatırladığı tarifleri ustalıkla yeniden ortaya koyabilirdi. Çıldırıncı bir şekilde her şeyde haklıydı, yirmi enginarı döndürerek pişirmek için ne kadar süre gerektiği (otuz beş dakika) ya da her bahçe domatesi diliminin üzerine tam olarak kaç tuz tanesi (yedi) serpiştirmek gerektiği gibi. Ama son zamanlarda akli havadaydı. Unutkandı. Dikkati dağınıktı. Ki bunlar bir bölüm şefinde olan en kötü özelliklerdi. Danny bile en azından *tutarlıydı*.

Josh geçen hafta onu içini çekerken duyduğunu düşünmüştü ama Radhya kendi bölümüne döndüğünde makyajı her zamanki gibi kusursuzdu.

Garson trança balığı ve bifteği servis etmek üzere tabakları koluna ustalıkla yaslarken konuştu. “Barda Radhya’yı soran bir kız var,” dedi. “İsmi Twattie’ymiş.”

Radhya’nın eşcinsel olduğunu düşünen diğer bölüm aşçıları kendi aralarında kıkırdadı, ki bunun için nedenleri onun kadın bir şef olması, futbolu sevmesi ve herkes için ayrı bir lakabı olmasıyla sınırlıydı. Josh bir noktada onun kocasından bahsettiğinden emindi.

Josh sinirlenmişti. “Radhya sekiz dakika boyunca bu ördeğe bakıcılık yapmakla meşgul olacak.”

“On.”

“On, şef.” Scodella’da bölüm şefi olarak başladığında Radhya onun üstüydü. Ama o kendini patrona sevdirep hızlıca sos şefliğine terfi ettiğinde, arka takımdaki çalışanların onun mutfak hiyerarşisinde hızlıca yükselişini eleştiren belirsiz ve memnun

olmamış mırıldanmalarını duymuştu. Bölüm şefleri, Josh'ın Danimarka ve Barselona'da *sahneye koyduğu* deneyimlerini umursamamış gibiydi ama *Kestenberg* ismine kesinlikle dikkat etmişlerdi. Radhya'nın ara sıra ortaya çıkan küçük başkaldırılarını kontrol altına almayı henüz becerememişti. Muhtemelen bunlar öfkesinin göstergesiydi. Kin. Kıskançlık.

“Yemek salonunu kontrol edeceğim,” dedi Josh önlüğünü çıkarırken. Mutfaktaki ter kokusundan ve sıcaktan uzaklaşmak için uygun bir bahaneydi. Ve de Masa Beş'in ilk siparişinin izini sürmek için.

Josh önce toparlanmak için patronunun boş ofisine uğradı. Yansımasını inceledi. Görünüşündeki kusurları sınıflandırma alışkanlığını asla tam olarak bırakamamıştı. Bütün kahrolası yüzünü domine eden uzun burnu? *Tamam*. Otuz yıllık insomniasının izi olan göz torbaları? *Tamam*. Düzinelerce kaşık hafif terbiyelenmiş kırmızı kinoa tatmaktan tertemiz olmuş dişleri? *Tamam*, ki zaten hafif çarpık ve dudakları aralanmış gülüşünü yemek salonunda sergilemeye niyetli değildi. Dünya üzerinde yarım düzineden az insanın bu gülüşü gördüğünden emindi.

Cebinden telefonunu çıkardı. Sophie'den mesaj yoktu. Yine.

Geçen pazardan beri bir şeyler istikrarsız gidiyordu. Sophie dairesini terk etmek üzere asansöre ilerlerken, Josh standart vedasına spontane bir “seni seviyorum” sıkıştırıvermişti. Sophie dönüp ona bakmıştı. O anda, Josh onun gözlerinde yaşlarla kapıya koşup kollarına atlayacağına kendini ikna etmişti. Doğal olarak antrede yapılan seks (belki duvara yaslanarak?) duygusal itirafları ve Rhinebeck'e gitmek üzere olası bir hafta sonu planını beraberinde getirirdi.

Ama Sophie'nin sözleri, en iyi hâliyle *memnun olarak* kabul edilecek bir gülümsemeyle beraber “Bu çok hoş,” demek olmuştu.

Zaten sonra da asansöre binmişti.

Josh o “çok hoş” tonlamasını dört gündür analiz ediyordu. Bu tarz belirsizlikler onu her zaman zorlardı. “Hoş” pozitif bir cevaptı ama bir “Ben de seni seviyorum” değildi, ki Josh’ın bildiği kadarıyla bu onun durumunda bir insanın isteyebileceği tek karşılıktı. Randevulaşma ve ilişki arasında yönlendirilmesi sanat kabul edilen bir alan vardı ve Josh bunu zirve bir itirafı aceleye getirerek mahvetmişti. Şimdi ise bu olay REM uykusuna geçmeden önce zihninde sahnelenip duruyordu.

Telefonunu cebine attı. *Demirle.*

Yemek salonu mutfaktakinden daha farklı bir kaos içerisindeydi. Birkaç palavracının kahkahalarının patronun sevdiği bilinçli olarak havalı ama göze sokulmayan caz çalma listesi üzerinden gürleyişi. Tatlı kaşıklarının tabak üzerinde çınlayışı. İkinci şişe *cab sav*’in etkisini hissetmeye başlarken eve gitmek üzere ayaklanan müşterilerin sandalyelerini geriye itişisi.

Eğer sürekli açılıp kapanan mutfak kapısının arkasında geçirilen zamanın yüzde doksan sekizi ter dökme, bağırışlar, hesaplama, ikna çalışmaları ve mutfak gereçleriyle uğraşmaktan oluşuyorsa, masalara dokunmak onun zafer koşusuydu. Bir gurmeden alınan yıldızlı yorumsa tabii ki çok daha iyi bir onaydı.

Josh masa beşte durduğunda –tam ismini kadına takdim etmesine rağmen– ikna edici bir şekilde onu tanımıyormuş gibi davrandı. Kibarca yemeklerin nasıl olduğunu sordu. Kadın *baccalà fritto* için “çok keskin değildi” ve *torchio* içinse “ilgi çekici” demişti.

Bu Josh’ın bu hafta yaptığı en üstü kapalı sohbet olabilirdi. Yani, Sophie ile olan hariç.

Josh mutfağa dönmek üzere konuşmasını sonlandırdığında, mermer bar tezgâhının olduğu taraftan gelen yüksek sesli kahkaha onu durmaya itti.

Orada sadece bir müşteri vardı: Radhya'nın arkadaşı. Jace –ki bu muhtemelen barmenin gerçek adı değildi– onunla sohbet ediyor, ona telefonundan bir şeyler gösteriyordu. Josh kadını sadece arkadan görebiliyordu. Kahverengi saç ve siyah bir tişört; göze çarpan bir şey yoktu ancak onun hakkında bir şeyler tanıdıktı.

Kadın başını arkaya yatırarak yeni bir kontrolsüz kahkaha dizisine boğuldu. Bu kesinlikle kibarlıktan ibaret olan gülüşlerden değildi. Hatırladığı kadarıyla –ki o bütün başarı ve başarısızlıklarını canlı ve yüksek çözünürlükte detaylarıyla hatırlardı– bir kadının ona karşı bu tür bir coşku gösterdiği tek an seks ânıydı.

Onu açık eden konuşma sesiydi; üç yıl önce zihnine yerleşmiş o belirgin, hafifçe boğazdan gelen tını. Bunun için tek neden memnun edici karşılaşmalar yerine korkunç derecede gariplik içeren olayları daha net hatırlamamız gerçeği olmalıydı.

Josh bara doğru yaklaştı, niyeti tabii ki kadının eski sevgilisinin eski oda arkadaşı olmadığını kanıtlamak değildi. Sadece bardan gelecek başka bir yemek siparişinin olup olmadığını öğrenmek istiyordu o kadar.

Jace onu karşılamak için başını kaldırdı. “Nasılsın, dostum?” Josh her seferinde aksanının gerçekliğini sorgulamadan edemiyordu.

“Şef.” Josh kadınla göz göze gelmemeye dikkat ederek onu düzeltti. Henüz değildi.

Jace tek müşterisine döndü, “Bu ağzına aldığın en iyi şey değil mi?”

Ari Sloane elindeki bardağı bar tezgâhına bıraktı. Bardak altlığı kullanmadan.

“Bu fazlasıyla yüksek bir standart.” Kollarını tezgâha yaslayarak öne eğildi. “Elinde başka neler var?”

“Başlangıç olarak, çok daha fazla dövme.” Jace, Ari'nin işaret-parmağını ön kolundan yukarı doğru gezdirişini izledi. “Sende hiç var mı?”

Kafasını iki yana salladı. “Şu an gösterebileceğim yerde değil-ler. Daha sonra tekrar sormaya ne dersin?”

Josh boğazını temizledi. “Sipariş vermeyi düşünmüyorsan son masadan sonra mutfağı kapatacağız.”

“Radhya’nın oda arkadaşıyla tanıştın mı?” Jace kafasını yana yatırarak Ari’ye baktı. “Üzgünüm, ismini tekrar edebilir misin?”

Ari kafasını sallayarak, “Twattie,” diye yanıtladı. Üzerinde *crop* siyah bir tişört vardı. Gözlüklüydü. Cebine dikilmiş çizgili Bernie Sanders pini olan asker yeşili ceketini bar taburesinin arkasından sarkıyordu. Ve şimdi kâkülleri vardı, yani zar zor tanınabilir bir hâldeydi. Sağ yanağındaki gamze hariç.

Şu anda sutyen giydiğini biliyordu çünkü kupun üzerine sıkıştırılmış telefonun çizgilerini görebiliyordu.

Josh mırıldanarak, “Büyüleyici bir takma isim,” dedi.

“Eh, Radhya’nın ‘Cum Slut’ yani bu seçenek alınmıştı.” Ari üzerindeki şef ceketine baktı. “Onun için mi çalışıyorsun?”

“Hayır.” Sesindeki sakinlik yavaşça kayboluyordu. “Ben mutfaktan sorumluyum. O etleri pişiriyor.”

Ari’nin yüzünde onu tanıdığına dair bir işaret belirmedi. Kaşları küçücük bile olsa çatılmadı ya da gözlerini kısmadı. Yüz ifadeleri tarihinde, bir insanın bu kadar ifadesiz bir yüz ifadesine sahip olması görülmüş şey değildi. Sophie’nin “Bu çok hoş,” ifadesi bile daha incelenebilirdi.

“Biz tanıştık.” Josh daha fazla içinde tutamadan konuşmuştu. Ari’nin dudağının kenarı hafifçe aşağı doğru büküldü.

“Öyle mi?” Düşmanca olmaktan daha çok meraklı görünüyordu. Yüzünü inceledi. Belki de ayırt edilebilir burnunu kaba olma-
dan hatırlamaya çalışıyordu. “Radhya’nın doğum gününde mi?”

Josh kafasını iki yana salladı.

“Tinder’da mı?”

“Hayır.”

Kaşlarını çattı. “OkCupid?” İyice dibe vurmuştu.

“Ari.”

“Ah! Dairene medikal marihuana getirmiştim!” Zafer kazanmış gibi konuştu.

Jace başını kaldırdı. “Hâlâ o işi yapıyor musun?”

Ari, “Biz onu ‘kenevir kapıcı servisi’ olarak nitelendiriyoruz,” diye cevapladı. “Böylece New School öğrencilerine yüzde yirmi daha fazla ücretlendirme yapabiliyoruz.”

“Ne girişim ama.” Josh gergindi.

Jace dirseklerini tezgâha yaslayarak gözlerini ikisi arasında gezdirdi. “Yani ikiniz hiç...”

Josh irkildi. “Biz kesinlikle...”

“Ben onun kız arkadaşını beceriyordum.” Ari ilan edercesine konuştu. “O hayatta bir defa karşısına çıkacak üçlü teklifini berbat etti.”

“O OLAY ÖYLE olmamıştı.” Uzun Kazaklı Kâbus adam ısrar etti.

Ari barmenin –Chase? Jace?– dev boyuttaki kahverengi kaşlarına baktı. “Galiba her erkek böyle bir teklifle başa çıkamıyor.”

Josh alay edercesine nefesini bıraktı ve ayağa kalktı. Biraz daha yaşlı, biraz daha korkutucu görünüyordu ve omuzları genişlemişti. İki –ya da üç müydü?– yıl öncesinde gözlerinde olan muhtaçlık yerini soğuk bir ifadeye bırakmıştı. Görünüşünü değiştirmişti, uzun saçlarını arkasında birleştiren gülünç bir atkuyruğuyla beraber alnına bir saç bandı bağlamıştı; sanki bir yemek savaşçısıymış gibi başlığıyla soğan ve patatesleri korkutmaya çalışıyordu. Onu bu yeni ortamda görmek şaşırtıcıydı çünkü Ari

için o eski dairesinde kalmıştı. Bu, ortaokul cebir hocanı markette bir paket *Flaming Hot Cheetos* alırken görmek gibi bir şeydi.

Josh ateşli barmene döndü. “O, kız arkadaşımın oda arkadaşıydı. Kâbus gibi bir akşam geçirdik.” Gözlerini Ari’ye dikti. “Hâlâ Doğa Topluluğu’ndan boş mailler alıyorum.”

“Vaşaklar hâlâ yardımına muhtaç gibi görünüyor,” diyerek içkisinden bir yudum aldı.

“Yani hatırlıyorsun?” Josh siniri sözlerine sızarken konuştu. Ari hiçbir kabullenme işareti göstermedi. “Natalie doktora sonrası için Kaliforniya’ya taşındığından beri hiç onunla konuştun mu?”

“Kiminle?”

Chase/Jace kesinlikle ihtiyacı olmayan başka bir viski kokteyli onı doğru uzattı. Alkol talih kuşu niteliğindeki e-postanın ve başarılı açık mikrofon şovun verdiği dopamin etkisini soldurmaya başlamıştı.

“Oda arkadaşın.” Josh ona muhtemelen arka takımdaki garsonlara sakladığı ifadeyle baktı.

“Ah, o, Natalie. Evet, bazen *snap*’leşiyoruz.” İçkisini yudumladı, kayıtsızlığının ojeli tırnak emojisinin enerjisini vereceğini umut ediyordu. “O benim çıplak fotoğraflar grubu listemde.”

Chase kafasını hızla ona döndürdü. Tanrı onu kutsasın.

Josh öksürdü. “Ve sen de hâlâ yayaları taciz ediyorsun...”

“Yani gerekli bağışlar için para topladığımı mı söylemek istiyorsun?”

“...ya da yeni bir sektörde iş buldun mu?” O düşmancıl tını hâlâ sesindeydi, üç yıl geçmiş olsa bile. Sesi bir şeyleri fazlasıyla telafi ediyordu. Muhtemelen hayal kırıklığına uğratan bir penisi.

“Ben...” Ari söyleme hakkına sahip olduğunu hatırlamadan önce birkaç saniye cevap vermekte tereddüt etti. Evet, bu şu an bir gerçektir. Koşullar olgunlaşmamıştı. *Komediyle uğraşmaya ça-*

lışmak yoktu. “Profesyonel bir komedyenim.” Chase ya da Jace artık dikkatini ona vermiyor, kapanış için etrafı toparlamakla uğraşıyordu. Garsonun biri son masada pos cihazı onayını beklerken tırnaklarını ekran üzerinde tıkırdatıyor, bir yandan da esnemesini bastırmaya çalışıyor. “Rad ile bunu kutlayabilmek için geldim. Bir senaryo sattım.”

“Televizyona mı?” diye sordu Josh. Sesinde şüpheci bir hava vardı.

“Evet.” Boğazını temizledi. “Yani, bir internet platformuna. Netflix’in komedi şovu olacak.” Bunu Uzun Kazaklı Kâbus Adam’la konuşmak istemesine şaşırmıştı. Sesinde hevesli bir ton vardı, neredeyse zorlamaydı ama yine de belli oluyordu. “Ve bugünkü sahnem çok iyi geçti. Tamamen akıp gitti. Sonra düşün-düm ki, Rad ve ben bunu burnumuzun ucunu göremeyecek kadar sarhoş olup eve dönüş yolunda taksiye kusmamaya çalışarak kutlayabiliriz.”

Yeter. Tanrı aşkına. Ari baş döndüren boşboğazlığını susturmak için viskisinden bir yudum daha aldı.

Josh başını sallarken, “*Oda arkadaşı* tanımın da değişmedi yani,” diye üsteledi.

“Radhya ve ben tamamen platonığız. Onun umutsuz derecede bir heteroseksüel olduğunu fark etmedin mi?”

Bu onu şaşırtmış gibiydi. “Yemekleri yetiştirmeye çalışırken birbirimizin aşk hayatı hakkındaki gelişmeleri takip etmeye pek zamanımız olmuyor.”

“Yani senin ruh eşi kurabiyesi teorini duymadı mı? Sahi, bu teori sende işe yarıyor mu? Diğer yarını bulup ona kahvaltı hazırladın mı?”

“BİR KIZ ARKADAŞIM var.” Josh duraksayıp ne kadarını paylaşması gerektiğini düşündü. Bu sohbet Masa Beş’teki ördeğin sunumunu kontrol etmek için uygun bir bahane sebebiydi. “Sophie. Marka yönetimi danışmanı olarak çalışıyor. Dört dil biliyor. Tanıştığım en zeki kadın.”

“Vay canına.” Ari çenesini avucuna yasladı. “Ondan gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyorsun.”

“Evet.” Josh onu onayladı. “Ama hislerimiz karşılıklı.”

Göz ucuyla garsonun kuşu kesişini izledi. Koreografisi yapılmış bir dans gibiydi, oyma bıçağı mükemmel bir şekilde fırınlanmış ördek eti üzerinde kayıp gidiyordu.

“Kaç patlıcan?” diye sordu Ari.

“Üç... hayır, dört,” diye hızlıca cevaplarırken, Ari’nin patlıcan skalasına uyduğu için gülünç hissetse de tuhaf bir şekilde korumacıydı.

“Yalan!”

“Kız arkadaşım hakkında yalan mı söylüyorum yani?” İki buçuk aylık ilişkisinde, *Seni seviyorum* cümlesine “bu çok hoş” cevabını veren bir kız arkadaş.

Belki de Ari ve Jace bu gece beraber olacaktı. Tahmin etmesi gerekirse, Jace en fazla iki emoji kazanırdı.

“Gördün mü, işte bu yüzden volkan emojisini kullanıyorum, bu şekilde...”

Ama cümlesi Josh’ın omzunun üstünden gelen çatal bıçak sesleriyle yarıda kesildi. Josh arkasına döndü, Masa Beş’te oturan memnun gurmenin hoşnut sözleriyle karşılaşmayı bekliyordu. Bunun yerine, garsonun panik içindeki ifadesiyle karşılaştı.

“O ördek az pişmişti!” Josh burnundan solurken mutfak kapısını duvara çarparak kapattı. Radhya irkildi, sildiği tezgâh üzerinden bakarak konuştu. “Yüce İsa!”

“İzgarayı tekrar aç.” Doğruca kilere ilerleyip Wagyu dana biftek etini çıkardı, bu hazırlayabileceği en hızlı ana yemekti. Başka bir ördek için vakti yoktu.

Radhya hızlıca onu takip etti. “Ben *senin* talimatlarını takip ediyordum.”

“Senin talimatların’ şef. Menüdeki en basit yemekti.” Josh hızlıca Radhya’nın etrafından dolanıp et pişirme kısmına ilerledi. Bölümdeki aşçılara, “Yedi dakika içerisinde eğreltiotu ve *cipollini*’ye ihtiyacım var!” diye bağırdı.

Radhya bifteklere uzandı. “Onları kovacağım...”

“Uzaklaş!” Biftekleri kendine çekti. “Bu geceki işin bitti.”

“Bu *benim* bölümüm!”

Garson mutfağa girdi. “Masa Beş hesabı istedi, şef!”

“Ona kahrolası başka bir ana yemeğin yolda olduğunu söyle!” Josh bağırdıktan sonra Radhya’ya döndü. “Sana telefonundan uzaklaşıp o ördeğe bakıcılık yapmanı söylemişim.”

“Ve ben de *sana* on dakikaya ihtiyacı olduğunu söylemişim,” diye karşılık verdi Radhya. “Ayrıca nasıl piştiğinin önemi yok. Lavanta ve rezene iğrenç bir kombinasyon.”

Josh önündeki yüzeyi sinirden parçalayacakmış gibi bir hırsla sildi. “Bir ördeği herhangi bir aşçılık okulu birinci sınıf öğrencisi kadar iyi pişirmeyi öğrendiğinde benim tadım zevklerim hakkında sana danışacağım.”

Mutfak rahatsız edici bir sessizliğe gömüldü.

“Ben de *senin* yemek yaptığın kadar uzun zamandır yemek yapıyorum...”

“Seni bir kere daha uyarmayacağım, Radhya.”

“Birkaç ay Avrupa’da sürtmek seni Jacques Pépin yapmıyor.” Duraksadı, söyleyeceklerinin ne kadarını sansürlemesi gerektiğini düşünüyor gibiydi. “Seni bu şehirde babası yüzünden iş bulmuş kimseden farklı biri hâline getirmiyor.”

Josh'ın öfkesi teninin altında kaynarcasına birikti. Havluyu sıkan elinin parmak boğumları bembeyaz oldu. Mutfak çalışanları belli belirsiz İngilizce ve İspanyolca küfürler ve mırıldanmalara boğuldu. İşlerini tamamen bırakıp tüm dikkatlerini yaşanan doğaçlama yüzleşmeye vermişlerdi.

Josh bunun ne kadar riskli olduğunu fark etti. Muhtemelen mutfakta Radhya'nın başta olması gerektiğini düşünen çalışanlar vardı. Geride durmak ya da muhalefete sebep olacak şekilde davranmak felakete yol açabilirdi ki bu tamamıyla güven kaybı demekti.

Tek bir kozu kalmıştı. Ya da nükleer etki yaratacak bir hamlesi.

İki şekilde de kelimeler iki kere düşünmesine fırsat kalmadan ağzından döküldü. "Kovuldun."

ARI GARSONLARIN YEMEK salonunu toparlamaya başladığını fark etmedi. Jace ve aksanı dikkatini dağıtmıştı. Orta Amerika İngilizcesiyle söylense dikkat çekmeyecek şeyleri aksanının tonlaması sayesinde Neruda şiirleri havasına sokabiliyordu, önüne bıraktığı viski kokteylleri de cabasıydı. Mutfaktan gelen uğultulu bağırış sesleri hafif sarhoş hâline rağmen dikkatini çekti. Radhya arkasındaki sırt çantasıyla beraber sert adımlarla mutfaktan çıktı.

"Gidiyoruz." Yönünü bara doğru çevirdi. "Ya da tekila. Hemen."

Jace hızla likör şişesini eline alıp *shot* bardağını çıkardı.

"B-bekle." Ari ceketini ve çantasını eline aldı, taburesinden kayarak inip yarı yolda sendeledi. "Sorun ne?"

"O sorunun ta kendisi." Radhya *shot* bardağını kafasına dikip gözleri dolu bir şekilde ona döndü. En kötü boşanma evresinin sonunda bile Ari, Radhya'nın ağladığına şahit olmamıştı. "O ör-

deği onun istediği gibi pişirdim. Ben haklıydım, o haksızdı ve beni kovdu.”

“Kim kovdu?” Ari, Radhya’nın *shot* bardağını tekrar doldurabilmesi için Jace’in önüne itti. Radhya işinde sürekli olarak erkek egemen zihniyetteki adamlar tarafından rahatsız ediliyordu, yani Ari’nin hangisi olduğunu hatırlaması biraz zordu.

Josh yemek odasına yüzü kırmızı bir hâlde daldığında parçaları birleştirmesi uzun sürmedi.

“Onu *sen* mi kovdun?” diye sordu Ari.

“Mutfakta otoriteme saygı duymayan biriyle beraber çalışmam.”

“Otoriten mi?” Radhya ön çıkış kapısına doğru geriledi. “Omuzlarında asılı koca bir tabela var.” Ari ve Jace’e döndü. “O bu işi patron babasının dükkânında düzenli müşteri olduğu için aldı.” Kapıyı iterek açtı.

“Bu bir yalan!” Josh, Radhya çoktan dışarıda olmasına rağmen bağırdı.

Ari yavaşça ona döndü.

“Senin sorunun ne?”

“Benim mi?” Ona doğru bir adım atıp başıyla kapıyı işaret etti. “Burada bir gösteri yapan ben değilim.”

“Burada çalışmak için ne kadar uğraştığından haberin var mı? Senin gibi kaç tane ağzında gümüş kaşıkla doğmuş pislikle uğraşmak zorunda kaldığından mesela.” Josh ağzını açtı ancak Ari devam etti. “Birini *bir* yemek yüzünden kovamazsın.”

“Bir yemek yazarına yapılan tek servis bile restoranı kapatabilir. Burada en basit kahrolası tekniği bile takip edemeyen biri için yer yok. Haftalardır özensiz ve dikkati dağınık hâldeydi. Yedi ay boyunca Provence’te *sauces mères*’imi geliştirmek için sırf Radhya siktiğimin basit bir ördek tarifini mahvedip etmedi mi kontrol etmek uğruna uğraşmadım.”

“Bir boşanmanın ortasında olsaydın senin de dikkatin dağılırdı.”

Bir anlığına gardını düşürmüş, hatta biraz utanmış göründü. Yine de bu uzun sürmedi. “Bu şehirde bir yemeği Radhya gibi yeterli düzeyde pişirebilen yüzlerce insan var.” Ellerini havlusuna sildi. Ari’ye baktı, yüzünde o “her şeyi bilen” yüz ifadesi vardı. “En iyi yemek becerisi sosisleri mikrodalgada pişirmek olan biriyle bunu tartışmayacağım.”

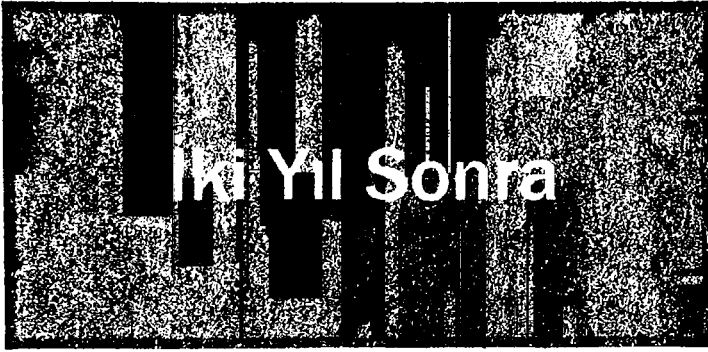
Bir anlığına hiçbir şey olmadı. Ari göz kırpmadı, irkilmedi ya da nefes bile almadı. Yüzündeki ifadeyi hatırlamıştı. Kendisinin kazandığını düşünüyordu.

Yani Ari viski kokteylinin geri kalanını hızlıca tezgâhtan alıp Josh’ın beyaz şef üniformasına ve yüzünün alt kısmına boca ettiğinde, Josh’ın bu hareketin geldiğini tahmin edememesi bir sürpriz olmamıştı.

Josh çenesini kıvrılmış gömlek koluna sildi.

Ari *sert bir şekilde* bardağı tezgâha bırakıp yüzüne gelen kâküllerini nefesiyle kenara itti ve yürümeye başladı.

Yine de dilinin ucunda söyleyecek daha iyi şeyler kalmıştı ya, neyse.

3

JOSH YENİ YIL öncesini bu şekilde geçirmeyi planlamamıştı. Seçeneklerini sıralayacak olsaydı kız kardeşinin öğretim asistanının düzenlediği bir partide olmak listenin içine bile giremezdi.

A Planı: Sophie ile bariz olmayan bir yerde sessiz bir yemek. Onun *Denenecekler* listesinden bir yer. Gece yarısından hemen önce eve dönüp balkonda ellerinde 2006 üretimi Clos Lanson Blanc de Blancs Brut şampanya bardakları eşliğinde yeni yıl havai fişeklerini izlerlerdi.

Ama Sophie, Vancouver'da kalmaya karar vermişti, bu da Josh'ı B planına mahkûm ediyordu: pişirmesi sekiz saat süren bir *cassoulet* ve pikabında dönen Gill Evans albümü. Son üç ayın her uyanık saatini Brodsky'nin yeniden tasarlanmış hâlini ince ince düşünerek ve Danny'yi anmaya çalışan insanları geçiştirerek geçirdikten sonra biraz ara vermek işine gelebilirdi.

Josh'ın babası sonbaharda beklenmedik bir şekilde vefat etmiş ve dükkânı ailesinin ellerine bırakmıştı.

Başlarda Josh bununla hiçbir şey yapmak istememişti. Ama Josh'ın annesi, korkutucu bir emlak komisyoncusu olan Abby binayı satmak konusunda kararlıydı.

Ona göre bu oğlunun Aşçılık Enstitüsü'ne girmeden önce verdiği belli belirsiz sözün arkasında durması için mükemmel bir zamandı. Engelsiz zeminde serbest vuruşlar yapmak Josh'ın niyeti olmasa da Brodsky'yi yirmi bir yaşındaki kız kardeşi Briar'a emanet edecek de değildi.

Yani Josh tekrar düşünmek zorunda kaldı. Alanın potansiyeli vardı. Biraz kozmetik değişimle yemek vizyonu için mükemmel bir kanvas hâline gelebilirdi. Danny'nin darmadağınık dükkânını minimalist beyaz bir kutuya çevirmek üzere bir iç mimar tuttu, yıllanmış sarı duvar kâğıdını ve mutfak ekipmanlarını bodruma sürdü. Abby'ye göre bu, "babasına karşı keşfetmediği yasına belirsiz bir selam"dı.

Ama aynı zamanda iyi bir stratejik karardı. Brodsky'nin iş modeli en az yirmi yıldır Omaha, Cleveland ya da Münih'ten yanlış bir New York nostaljisi umuduyla müşteri çekmekten ibaret olmuştu. Josh, Odessa Restoran, Gem Spa ya da Angelica Mutfak gibi kalıcı sayılabilecek komşu kuruluşların kâr payının azalması ve kiraların artması gibi problemler yüzünden zorlandığını görmüştü. The Brod zar zor kâr eden turist tuzağından bir *fine-dining* restorana güzel bir dönüş olacaktı.

"The Brod" için aklındaki fikir, doğal şaraplardan oluşan bir tadım menüsü oluşturmaktı. Yemekler laktozla fermente edilmiş sebzeler içerecekti, bu Brodsky'nin ünlü olduğu taze dereotu turşusuna bir selam niteliği taşıyacaktı.

Josh son aylarda Brod'la öyle meşgul olmuştu ki kız kardeşinin doğum günü yemeğini kaçırmış (doğrusunu söylemek gerekirse Fort Greene'den buraya sürüklenmek çok büyük bir istekti) ve onun daireme hoş geldiniz partisine gelememişti (*Architectu-*

ral Digest'in listesinden çok lezzetli bir peynir tabağı istetmişti). Bu yüzden Briar evde klasik Fransız *stew*'ü ve *Twilight Kuşağı* maratonunu milli tatilde yapılacak bir daveti geri çevirmek için bahane olarak kabul etmemişti.

Çoğu insan için önceki öğretim asistanının partisine katılmak pis bir dairenin zemininde oturup onlarca can sıkıcı, çekilmez üniversite öğrencisiyle beraber yarısı boş şişelerden ucuz şarap içmek anlamına gelirdi. Briar'ın dünyasında ise bu “başarılı bir kitlesel fonlama kampanyası”ndan sonra Long Island City’deki altı yatak odalı oturma/çalışma alanına çevrilmiş bir depoya aşırı derecede pahalı bir Uber yolculuğu demekti.

“Taran’ın çevresi çok geniş.” Briar, Uber’den çıktıklarında konuştu. “Ayrıca çoğu içerik üreticisi. The Brod’da selfie çekmeni isteyeceğin türde insanlar yani. Yani bunu yaparsam” –burun kemerini sıktı– “beni tanıımıyormuş gibi davran. Ve seninle beraber Manhattan’a dönmeyeceğim. Duyduğuma göre Nicholas Braun bu partide olacaktı.”

Josh onun kim olduğunu sormakla uğraşmadı.

Bir çift ağır kapının arkasında deponun açık alanı gökkuşağı renkli ışıklarla aydınlatılmıştı. Projeksiyon çimento blokludurvarın üzerine *mumblecore* bir film yansıtıyordu. Briar ikisinin de paltosunu merdivenlerin üzerindeki asma kata taşıdı. Belki orada kaçıp Sophie’yi kontrol edebileceği bir köşe bulabilirdi, bu aralar nadiren ikisi aynı zamanda ve aynı yerde buluşabiliyordu. Ona “Uzak Mesafe Güç Değişimi İçin 9 Yaratıcı Fikir” adlı bir liste atmıştı. İki gün önce, sekizinci maddeye gelmişti: açık talimatlarla hediye göndermek. Kargo takibine göre Sophie paketi bugün 16.13’te almış olmalıydı.

Briar yanına döndüğünde genç bir kadın ikisinin de eline BetterHelp logolu ışıklı çubuklar tutuşturdu.

“Bunun için sponsorları mı var?” Josh sordu, sol köşedeki bar tezgâhına döşenmiş Truly Hard Seltzer kulesini fark etmişti. “Cass burada!” Briar Sleater-Kinney bluzu ve sanatsal bir şekilde uyumsuzca eşleştirilmiş *blazer*’ı olan kadını selamlarken konuştu. Tahmin etmesi gerekirse kırklarının ortasındaydı. Ve heybetli bir uzunluktaydı. Briar, Josh’ı yanlarına çekti. “Danışmanımı hatırlıyorsun değil mi? Dersleri hayat değiştiriciydi.”

Evet, Briar’ın yaltakçı sıfatlarından birisi daha.

Josh, Briar’ın geçen yıl Cass Nichols’tan “Modern Queer Medya” dersini aldıktan sonra neden bölümünü İngilizceden Medya Çalışmaları’na aldığını anlayabiliyordu. Bu kadın kendini herkesin dikkat odağı hâline getirmekte bir ustaydı.

Cass bir elinde şampanya bardağı, diğer elinde de Moleskine defteri tutuyor, sürekli telefonda anlatılamayacak kadar önemli çıkarımların eşliğinde olduğundan bahsediyordu. Onda iyi yorumlar almış ve Josh’ın eninde sonunda izlemesi gereken kablolu kanal dizilerindeki oyuncularından biri olabilecek tanıdık bir yüz vardı.

“Danışman’ kulağa hegemonik yönetim danışmanlığı saçmalıklarından bir tabir gibi geliyor. Bu daha çok bir akademik partnerlik.” Cass elindeki defteri bir dayanakmış gibi tutarken açıkladı. “Bu bağ benim için çok önemli.” Büyük mimikler sergiliyorken tıknaz yüzüğüyle neredeyse Josh’ın kulağına çarpacaktı. “Onların benden öğrendiği kadarını ben de onlardan öğreniyorum.”

Belki de bu yüzden önemli tatillerde eski öğrencileriyle sosyalleşiyordu.

Üç ya da dört “akademik partner”iyle daha çevriliydi. Muhtemelen onun her sözüne tutunan üniversite öğrencileriydiler. Josh odadaki en zeki kişi olduğunu düşünen insanlarla başa çıkmaya alışkındı, genelde bu rekabetten zevk alırdı. Hayatının çoğu anında konuşup kazanamadığı insan olmamıştı. Profesörleri, dünyaca tanınmış şefleri... Geçen ay Stanley Tucci’yle bir Negroni’nin önemli noktaları hakkında zevkli bir tartışma yapmıştı.

Bir karşı argüman üretmek üzereyken –hiyerarşinin restoran mutfağında ne kadar sıkı işlediğinden bahsedecekti– bir elin kiracı sol omzunu dürtmesiyle duraksadı.

O kadar beklenmedikti ki irkilmesine engel olamadı. Elin sahibi, kim olduğunu göremeden arkasından geçti. Çemberi ikiye bölüp doğruca Toronto Uluslararası Film Festivali'ndeki çeşitli hayal kırıklıklarından bahsedilen sohbete daldı, bu arada Cass gibi patlamaya hazır füzelerin de cümlelerini bölmüştü.

Selamlama yoktu. “Her yerde seni aradım!” demek bile. Kendini doğruca Cass'in önüne konumlandırarak onun tüm dikkatini talep ediyordu. Bu zor olmazdı, siyah bir pantolon ve sütyen giyyordu, sanki bir takım giymiş de üstünü çıkarmış gibiydi. Topukluları üzerinde hafifçe sallanıyorken bile Cass'ten on santim kısaydı.

Josh bu açıdan belli belirsiz siması dışında yüzünü göremiyordu. Platin sarısı küt kısa saçları yüzünü çevrelemişti.

Cass'in yüzünü avucunun içine alıp başını öne doğru çekerek ona bir selam öpücüğü verdi. Kadın gevşekçe hareket ediyor olmasına rağmen bütün vücuduyla Cass'i öpebiliyordu, etraftakileri azıcık bile önemsememişti.

İçerlemiş bir şekilde gıpta hissi göğsünü dürttü. “Bu hem uygunsuz hem de utanmazca ve ben neden buna sahip olamıyorum” hissi. Sophie en son onu ne zaman bu şekilde öpmüştü? Ya da o Sophie'yi?

Bir noktada –öpücük ya tam bir dakika boyunca sürmüştü ya da Josh'ın beyni kareyi yavaş çekime almıştı– kadın arkaya uzanıp geriye çekildi, sırtı yay gibi gerilmişti. Renkli ışıklar yüzünü aydınlattı.

Josh'ın teni ürperdi. Bu şehirde dokuz milyon insan vardı. Mantık onun başka biri olması gerektiğini savunuyordu. Ama New York istatistiksel benzerlikleri umursamıyordu. Bu şehrin

kendi planı vardı ve bu –*tam anlamıyla bu*– tamamıyla Josh’ın hayatının nasıl işlediğinin tarifiydi. Her hiçe sayılma, verilen her hatalı karar, her pişmanlık; bunların hepsi eninde sonunda onu bir karabasan gibi takip ediyordu.

Ama bu genelde iki kez olmazdı.

Cass, Ari’nin sutyeninin kenarına tutunup kendini biraz toparladı. “Karım gerçekten de nasıl giriş yapılması gerektiğini biliyor.”

“KARIN MI! TEKRAR mı evlendin?” Genç kadınlardan biri Ari’nin kulağının iki santim uzağında çığlık attı. Muhtemelen eski bir öğrenciydi. Cass onların çoğuyla arkadaştı. Bu olağanüstü sayılırdı. “Tebrikler! Bu harika!”

Cass’ın kültü hemen ooooo sesleri eşliğinde şakıdı, kedi yavrusu topluluğuna bakan küçük çocuklar gibiydiler. Bir anda çok yaklaşmış, dar bir çember oluşturup Ari’yi çevrelemişlerdi.

“İyi misin Ar?” Cass o boğuk, seksi sesiyle sordu. Sesi kulağa çok fazla viski ve sigara tüketmiş bir geleneksel *country* şarkıcısı gibi geliyordu.

“Biraz dönüyorum o kadar.” Ari mırıldanıp dikkatini karısına verdi.

Yanlarındaki kadın gülüp mırıldandı. “Neyin etkisindeyse ondan istiyorum.”

Ari Cass’e yaslanarak onu boynuna sarılmaya, dudaklarını kulağının arkasındaki hassas bölgeye sürtmeye çalıştı. Şu anda teninin her santimi daha hassastı.

Benim karım. *Benim*. Söz grubunu her duyduğunda beyni bunu onaylarcasına tekrar ediyordu. Cass’in kişisel gelişim kitaplarından bir mantra gibi. Çünkü dokunmak için hâlâ fazla hassastı. Teknik olarak yasaldı ancak hâlâ bir rüya kadar soyut

hissettiriyordu. *Seri tek eşsizlikten eş olmaya?* Belki de gerçekten harikaydı.

Belki de her şeyi büyütüp müziği uzuvlarında nabız gibi atarcasına hissetmesine sebep olan Molly'ydi. Cass hipnotize edici bir ritimde tırnaklarını yukarı aşağı Ari'nin belkemiğinde gezdirmiyordu. Bu deneyimlediği en memnun edici şey olmalıydı.

Ari bu geceyi Hells Kitchen'da, beş yıl boyunca yılbaşı arifelerini geçirdiği yerde geçiriyor olmalıydı. Gabe LaughRiot için *her zaman* bir karaoke bağış toplama etkinliği düzenler, Ari de her zaman korkunç ve parıltılı bir şey giymiş olarak orada olurdu. Monica'nın bölümünü kimin söyleyeceği hakkında kavga ettikten sonra birlikte "The Boy Is Mine"ın bir sunumunu yaparak herkese eziyet ederlerdi.

Ari'nin hayatında çok fazla yeni yıl geleneği yoktu. Şükran Günü ya da Noel için hiç Phoenix'e geri dönmezdi, Arizona Üniversitesi'ne birkaç saat uzaklıkta olduğunda bile. Yüksek mesai ücreti için tatillerde çalışmak her zaman annesinin yeni erkek arkadaşlarına ve Büyükanne Pauline'in politik fikirlerine katlanmaktan daha büyük bir öncelik olmuştu.

Sürekli olan tek şey Gabe ile olan yılbaşı arifeleriydi.

Ama üç hafta önce, Cass ve Ari *Jewel of the Seas*'deki iskelede eş olmuştu, Nassau limanının hemen dışında ve Cass karısından bir saat sonra yapılacağını haber verdiği Yeni Yıl Arifesi partisinde kendisine eşlik etmesini istediğinde ondan çok şey beklemediğini düşünmüştü.

Ari 31 Aralık'ın çoğunu bir mesaja bakarken kendine acıyarak, kelimelerin kendini tekrar düzenleyip farklı cümleler hâlini almasını isteyerek geçirmişti.

yani senin bölümünü sevdiler

ama görevlilerin yazım işine almadılar
sesin proje için uygun değilmiş
asistanlık işi için uygun musun?

Cass buna sinirlenmişti. “Bu bir hakaret. Sen bir asistan değilsin.”

Bir yıl sessizlikten sonra reddedilmek onu iki kat daha fazla yaralamıştı. KWPS bir yıl içinde rafa kaldırılmış, Ari’ye senaryosu için mütevazı bir ödeme yapılmıştı ve ortada gösterilmek üzere bir program da yoktu. Hiçbir oyunculuk seçmesi onu bir kurumsal eğitim filmindeki cinsel taciz mağduru rolüne sokmaktan başka bir işe yaramamıştı. Gabe ve doğaçlama grubuyla beraber bir yolcu gemisinde çekilen ve dört ay kadar süren çekimlere katılıp Florida ve Bahamalar arasında gidip gelmişti. Ama Cass, Ari’nin uzun süre etrafta olmamasından hoşlanmamıştı.

Görünen oydu ki karada başarıya ulaşmak çok daha zordu.

“Bu işler böyledir,” Cass fikrini belirtmişti. “Kişisel hayatın şu an harika.” Her zaman yaptığı gibi şefkatli bir şekilde Ari’nin kolunu okşamıştı. “Kariyer yörüngesi... durağan. Ama düzelecek.”

Elbette bazen az miktarda kimyasallar alıp o yörüngeyi kendin düzeltebilir, beynini her şeyin *iyi* hissettirdiği uzatılmış bir sevinç hâline sokabilirdin.

Bazen karısı reklam öğeleri için geçerli gelir akışları ve kendi Substack’inden bahsederken çimento duvara yansıtılmış projeksiyon ışıklarını izleyip kendine ortamdan soyutlanmak üzere izin veriyordu.

“Ar, Terri Malick’in en son işini benimle izledi.” Cass etrafında takılanlara doğru konuştu. Kolunu Ari’nin beline sardı, sıcak ve güven vericiydi. “Filmin tamamını.”

Ari'ye yaşıyan bir tanrıçaymış gibi bakıyordu. Hiç kimse ona bu şekilde bakmamıştı. Yanından bile geçememişlerdi. Tamamen kalp şeklindeki gözlerdi bunlar.

Cass sadece New School'da öğretmenlik yapmıyordu. O aynı zamanda bir film eleştirmeniydi. Ünlülere ilk adlarıyla sesleniyor, analiz yazılarını dergilere sunuyor, *podcastlere* çıkıyordu ve Queens'te iki yatak (*İki! Yatak!*) odalı bir apartman dairesi vardı. Küçük olanı ofis olarak kullanıyordu, tıpkı gerçek bir yetişkin gibi. Artık yarısı Ari'nindi.

Tamam, evet, ofis aslında hâlâ Cass'indi. Ama giysi dolabının yarısından çoğu Ari'nin kıyafetleriyle doluydu. Ve bu şehirde depolama alanı teklif etmek nihai aşk itirafı demekti. Ari'nin taşındıktan sonra yaptığı memnun edici keşiflerinden biri de Cass'in üç komodin çekmecesinden ikisinin seks oyuncaklarıyla -Ari'nin ancak rüyasında alabileceği titreşimli mor bir silikon paketi- dolu olmasıydı. Evliliğin seksle dolu yatılı partilerden oluştuğunu bilseydi, belki de kendini adayacağı ilişkilere karşı daha açık olurdu.

CASS ARI'NİN KOLUNU dürttü. "Ar, bu Briar ve sevgilisi Josh, ah, bir Şey."

"İy, *hayır*." Briar geri çekilip burun kemerini sıktı.

"Ar" bir adım öne çıktı. Josh onun öfkeyle patlayıp içkisini üzerine boşaltacağını düşünerek kendini hazırladı. Ari'nin cam gibi gözleri odada dolanıp hiçbir yere odaklanmadı; omzunun üzerinden soluna, yüzünü bulmadan önce de tavana.

"Seni *tanıyorum*." Loş aydınlatmaya karşı gözlerini kıstı ve her kelimedede işaretparmağını göğsüne bastırdı: "Uzun Kazaklı Kâbus Adam."

Briar bunun oluşunu bir *hard-sletzer* huşusu içerisinde izledi.

“N-ne?” Josh Ari ona doğru yalpalayıp yüzünü şaşılştırırken kendi başını onun yüzüne hizalamak üzere hafifçe kaldırdı. Gözlerini kırptı, Ari Sloane’in yeni hâlini yüksek kontrasttaki bir filtreyle incelemeye çalışıyordu: sarı saçlar, koyu bir ruj ve dramatik göz makyajı.

“Ar, hadi ama. Onu taciz etmeyi bırak.” Cass güldü. Ari’nin bir tutam parlak saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve parmağını boynunda gezindirdi. “Ar” alt dudağını ısırıp omuzlarını bariz bir memnuniyetle yuvarladı.

Sophie sevgi dilinin “fiziksel temastan” daha çok “onaylama sözleri” olduğunu söylerdi ve bu doğru gibi görünüyordu. Akla yatkın. Çoğunlukla telefonları aracılığıyla iletişim kuran iki kişi için uygun. Ama iki insanın birbirine olan şefkatini görünce bir şeyler eksikmiş gibi hissediyordu.

O ve Sophie böyle sosyal etkinliklerde yapışık gezme ihtiyacı hisseden tarzda insanlar değildi. Onların arasında kimsenin fark etmediği ve ikisine özel “bana yardım et” işaretlerinden yoktu. Hiç saçma sapan şakalar yaptıkları ve takma ad oluşturdıkları kendilerine ait şapşalca bir dil geliştirmemişlerdi. Böyle zamanlarda –belli belirsiz hassas tavırlar karşısında ara sıra vuran imrenme sancıları karşısında– kendisine uzun mesafe ilişkilerinin başka bir tür bağ içerdiğini hatırlatıyordu. Gerçek hayatın sıradan kapanları solup gitmiş oluyordu. En önemli şeyle baş başa kalıyordun, son kalan badem ezmesini kimin yediğiyle değil.

“Saçıma dokunmaya devam edecek misin?” Ari sordu. “Harika hissettiriyor.”

Ama mağaraya benzer alanda Cass’in dikkatini bir şey çekti.

“Dasha!” Cass Josh’ın omzu üzerinden bakarak seslendi. El sallayıp Ari’ye döndü. “Hemen döneceğim.” Omzu üzerinden attığı hızlı bir bakıştan sonra etrafındaki çemberi yarıp podcast

sunucusu kalabalığı ve muhtemelen *Law & Order* bölümlerinde ikiden fazla kez cesedi oynamış insanları geçerek ilerledi.

Briar pislik torbası gibi giyinmiş zengin çocuklarının olduğu çember içerisindeki zemine kurulmuştu, bütün dikkatiniyse fazlaca gürültülü olan bir tanesine vermişti.

Buraya gelmek ne kahrolası bir hataydı ama! Odanın çevresinde iki kez döndü. Üst kata giden merdivenleri çıktı ve temiz plastik bir kupadan içtiği vasat merlotunu yudumlarken tehlikeli bir şekilde eğilmiş kitaplıktaki kitapları inceledi, telefonunuysa bir emniyet kemeriymişçesine kavramıştı. Arada sırada parmağıyla ekrana vuruyor, “o kadar önemli ve aranan bir insanım ki yılbaşı arifesinin on bir kırk ikisinde konuştuğum kişiye cevap vermem gerekiyor” demeye çalışıyordu.

Ari bir süre dans pistine çevrilmiş alanın ortasında kaldı, bazen yabancılara sürtünüyordu ve bazen bu yabancılar fazlasıyla hevesli oluyordu. Bunu iyi bir dans etme olarak tanımlamazdı ama hareketlerindeki akıcılık oradaydı. Asla bilinçli değildi.

İkinci şarap servis edildiğinde –ki tadı bir şekilde ilkinden bile daha kötüydü– onun izini kaybetmişti.

Telefonunu tekrar kontrol etti.

JOSH: Gitmeye hazırım.

BRIAR: sen kimsin

Sophie'den hâlâ mesaj yoktu. Uber uygulaması bitmek bilmeyen bir yükleniyor ibaresinde takılı kalmıştı.

Josh onlarca ceketin dağınık bir yatağın üzerine atıldığı boş bir yatak odası bulup kapıyı kapattı ve Sophie'yi aradı. Yalnız olmak, kulakları ve hoparlörler arasına mesafe koymak ani bir rahatlama hissine yol açmıştı. Telefon onu doğruca sesli mesaj kutusuna attı. İç çekerek iPhone'undaki kırmızı X tuşuna bastı.

Belki Sophie de onun gibi boş bir partideydi. Belki o da bir yabancıнын yatak odasında ileri geri hareket ederken odayı ince alçıpan duvarın ötesinde gümleyen müzikten korunmak üzere bir sığınak olarak kullanıyordu.

Belki aynı partide, aynı yabancıнын odasında vasat bir şaraptan sarhoş olmuş hâlde olsalar bir şeyler daha... ilginç olabilirdi. Bu pek Sophie'nin tarzı değildi. Ya da onun. Onlar otel odasındaki kumandalara dokunmayan tarzda insanlardı. Yani buluşmak için bir yabancıнын odasına el koymayı hayal edemiyordu. Ama bu bir hayalin içerisindeyken önemli değildi.

Birbirini ayda bir kere görebilince hayal gücü cinsel ilişkiyi yürütmenin anahtar elementlerinden biri hâline geliyordu.

Onu tekrar arayıp mesaj kutusundaki ciddi iş sesini dinlerken söyleyecekleri ona biraz daha aşırı geliyordu.

Dinlerken boğazını temizledi.

“Bu öğleden sonra paketi almış olmalısın. Notu okuduysan görmüşsündür, özellikle bütün kıyafetleri –hepsini– üzerine giyip fotoğrafını çektikten sonra bana göndermen gerekiyor. Orada saat 11.50 ve ben hâlâ bir fotoğraf almadım. Bu bu yıl benim için iyi bir kız olmayacağın anlamına mı geliyor? Sana kaç defa söylemem gerekiyor? Sadece iyi kızlar aletimi alır.” Sesini düşürdü. “Ya da seni kötü bir kızmış gibi mi becermemi istiyorsun?”

Odanın içinde öksürük ya da hıçkırığa benzer bir ses, boş olan plastik merlot kupasını neredeyse elinden düşürmesine sebep olacaktı. Josh telefonu kapatıp hızla yatağın etrafında döndü, karşı taraftaki duvarı kontrol edip etrafına baktı. Oda boştu ancak pencerenin dışından başka bir ses geliyordu. Açık olduğunu fark etmemişti.

Yangın merdiveninde oturmuş birinin karanlık silüetiyle karşılaştı.

“Bilmem lazım, paketin içinde ne vardı?” Ari kıkırtılara ve gerçekten hıçkırıklara boğulmadan önce sözleri ağzından zar zor çıkarabilmişti. “Lütfen palyaço kostümü olsun.”

Josh pencereye doğru dikkatli adımlar attı. “Beni takip mi ediyorsun?”

“Buraya ilk önce ben geldim.” Muhtemelen yatağın üzerinden yağmaladığı kocaman bir parka giyiyordu, neredeyse tamamı dolu iğrenç pembe renkte bir şarap şişesiyle elindeydi.

“Orada terliyordum, temiz havaya ihtiyacım vardı.”

“Aynen, Con Edison adasının hava kirliliğinde canlı ve temiz hava.” Kafasını pencereye doğru eğdi, yangın merdiveninin yapısal bütünlüğünü paylaşmak konusunda özgüvenli hissetmiyordu. “Yani ben Uzun Kazaklı Kâbus Adam mıyım? Bu Radhya’nın büyüleyici takma adlarından biri mi?”

“Hayır.” Direkt şarap şişesinden bir yudum aldı. “Sen o ismi en iyi arkadaşımı bir parça ördek yüzünden kovmadan çok önce kazanmıştın.”

“Sadece bir parça ördek için değildi. Bu saygıyla alakalıydı.” Derin bir nefes aldı. “Radhya’nın Frenchette’de çalıştığını duydum, yani o şu an gayet iyi diyebilirim.”

Ari gözlerini devirdi. “Eğer onun da ünlü bir babası olsaydı, eminim şimdiye kadar yönetici şef olabilirdi...”

“Ünlü mü?” Sinirle hafif bir homurtu bıraktı. “Onun ünlü olduğu tek şey *latke*’sine ketçap isteyen insanları kovmaktı.” Bunları geçmiş zamanda söylemek hâlâ tuhaftı. Ari kaşlarını kaldırdı, sanki değişimi fark etmiş gibiydi ama üzerine gidip baş sağlığı dilemediği için minnettardı. “Brotsky’de kendi fine-dining restoranımı açmaya hazırlanıyorum. Bir tadım odası. Kendi menüm. Kendi vizyonum. Ve sıfır *latke*.” Bunu neden ona anlattığını ve bu onaylanma arzusunun nereden geldiğini bilmiyordu. “Hiçbiri babamla ilgili değil.”

Ari yavaşça başını salladı. “Bir restorani miras olarak aldın ve bunun bir New York ikonu olan babanla *hiçbir* ilgisi yok. Doğru. Tamamen eşit oyun alanları.” İçkisinden başka bir yudum aldı. “Üzgünüm ama muhtemelen açılışı kaçıracam. Sadece bedava kızarmış patates teklif eden kuruluşları destekliyorum.”

“Şefleri kendi mutfaklarında taciz eden birini muhtemelen davet etmezdim.”

Omuz silkti. “Altıncı Caddedeki Mario Batali’ye bağırıyordum ve neredeyse motosikletinden düşmüştü.”

Josh gülmesine engel olamadı.

“Şarap?” Şişeyi ona doğru uzattı. “Tezgâhın üzerinde buldum.”

Josh etiketi inceledi. “Kim bir partiye Trader Joe’nun beyaz zinfandeliyle gelir ki?”

Ari mırıldandı. “İşçi sınıfının perakendecisi hakkında bu şekilde konuşma.”

Josh başını içeri sokup odadan ayrılmalıydı. Dışarıda bir Uber beklemeliydi. Onunla iğneleyici sözler içeren bir konuşma yapmasına hiç gerek yoktu. Ama içindeki bir şey –irade gücü, katıksız inatçılık, gurur– onu son sözü söylemiş bir hâlde bırakmak istemiyordu.

Josh boğazını temizledi. “Sanırım seni tek eşliliğe doğru ideolojik U dönüşün hakkında kutlamalıyım.”

“Sen tabii tek eşli olduğumuzu varsayardın.” Cevaplarken aşağıda parlayan parti ışıklarını izledi.

Josh korkunç merlotunun son yudumlarını öksürdü, Ari’nin dudakları yukarı kıvrıldı ve bu hareketi gamzesini ortaya çıkardı. Sophie binlerce mil ötedeyken neden ondan nefret eden biri hakkında bunca sikik detayı fark etmek zorundaydı ki?

Sonunda, Uber uygulamasının yükleniyor işareti dönmeyi bıraktı.

“Siktir!” Josh mırıldandı, “Bu partiden yirmi dakika boyunca daha *ayrılamayacağım*.”

Ari kiremit duvara yaslandı. “Daha gece yarısı bile olmadı. Neden gitmek için acele ediyorsun ki?”

“Bu o kadar iyi bir partiye sen neden tek başına yangın merdivenlerinde oturuyorsun?”

“MDMA’nin etkisi geçtiğinde Lars von Tier hakkındaki sohbetleri dinleme toleransım kalmadı.” Bıraktığı nefesi havada bir bulut oluşturdu. “Telefondaki dramatik performansın beklenmedik bir bonustu.”

“KIZ ARKADAŞIM VE ben uzak mesafe ilişkisi yaşıyoruz. Biz... bunu ilgi çekici tutmaya çalışıyoruz.” Josh konuştu. “Her ne düşünüyorsan... düşündüğün gibi bir şey değil.”

Ari *ne düşündüğünden* tam olarak emin değildi.

Birkaç saat öncesinin sarhoşluğu yok olmaya başlamış, yerini de kaçınılmaz dibe vuruşa bırakmıştı. Bu kısımdan nefret ediyordu. Artık dünya üzerinde parıldayan bir ceket yoktu. Burası sadece Queens’ti, vıcık vıcık caddeleri ve Noel için sıralanmış evlerden ibaretti. Cass’in apartmanından birkaç mil uzaklıktaydı; hayır, *Cass ve Ari’nin* apartmanından. Dışarıdaki çatı katı partisine tekrar göz attı, bir yığın insan gevşek bir daire hâlinde toplanmıştı. Gece yarısı yaklaşmış olmalıydı.

“O çamaşırlarını katlarken telefona inliyor musun?” Ari sordu.

Josh’ın telefonu titredi. Cebinden çıkarıp Uber’in konumunu kontrol etti. “Ben konuşurken Sophie’nin birçok işi birden yapmadığına eminim.”

“Ben duvarlara tırmanıyor olurdum. Birinin uzak mesafe ilişkisini nasıl yürütebildiğini anlayamıyorum.”

Josh alnını ovuşturdu. “Üç yıldır beraberiz. Bir noktada tekrar buraya taşınacak ve beraber yaşayacağız. Sonra da muhtemelen evleneceğiz.” Josh telefonunu elinde döndürdü. “Ama şu an farklı şeylere odaklanıyoruz. İlişkimiz onu öncelik hâline getirebildiğimizde burada olacak.”

Ari onu tekrar inceledi. Giydiği takım, dikkatle dağıttığı saçları. Neredeyse kamera önü için hazır görünüyordu. Modellerin belirli bir stilde giydirildiği gibi. Bu hâlinde hafif bir sahtelik vardı. Belki de bu kademeli evrimindeki son noktaydı.

Yıllar önce ona karşı hissetmiş olabileceği kısa süreli çekim, kaslı ön kolları olup yemek yapan bir adamın becerikli pornosuna yorulabilirdi.

Cass’ten önce kimseyi erkek ya da kız arkadaşı olarak nitelendirmemişti. Kimseden *Seni seviyorum*, cümlesini duymamıştı. Kesinlikle bunu birine de söylememişti. Yirmi altı yıllık hayatında kimseyle beraber uyanıp fark edilmeden yataktan kalkmak için uğraşırken pişmanlık hissetmemişti.

Onların kalmak isteyebileceğine hiç inanmamıştı.

Şimdi ise her şeyi paylaşmak istediği biri vardı. Kim bu fikrin üstüne atlamak istemezdi ki? Nassau’ya seyahat gemileriyle olan on iki haftalık git-gellerden sonra kim o gemiden kurtulmak istemezdi? Kim o korkunç veletler, Agnés ve Raphael için okul sonrası bakıcılığını bırakmak istemezdi? Ya da Long Island’daki bar mitzvah* partileri için “parti başlatan” olarak orta okullu çocuklarla Maroon 5 şarkılarına dans ettiği ama bir yandan da sapık gibi görünmemeye çalıştığı işi?

Cass Ari’yi daha yükseği hedeflemesi için teşvik ediyordu çünkü dışarıda onun için LaughRiot’ta Doğaçlama 101 öğretmek ve seyahat gemilerine katılmaktan daha iyisi olduğunu biliyordu. Ona gece yarısı şovları için kayıtlar göndermesini söylüyordu.

* Yahudi kültüründe erkek çocuklarının yetişkinliğe kabul törenleri. (ed.n.)

Pilot bölümler için tekrar denemeler yapmasını. Cass'in bu tarz cesaretlendirmeleri yatakta onun yararına zaman geçirmelerini istemesi kadar aşkının geçerli bir göstergesiydi.

Ve o da ara sıra konu olan bitmek bilmeyen Danimarka filmlerini izlemeliyse ya da Cass'in "canavar feminenler" hakkındaki vaazını dinlemek zorundaysa bu adil bir takastı.

"İlginç," dedi sonunda, Josh'tan çok kendisi için mırıldanmıştı.

"Ne?" Josh'ın ses tonu savunmaya hazırlanır gibiydi.

Ari yüz yüze bakabilmek için ona döndü. "Sen hep samimiyet, sabah seksi ve ruh eşi kurabiyeleriyle ilgisin sanıyordum... ama... İyi Kız hakkında çok farklı konuşuyorsun."

"Nerede durduğumuzdan eminim." Josh üzerine basa basa cevap verdi.

BUNU ARI'Yİ DEĞİL de daha çok kendini ikna etmek için söylemişti.

Gerçek şuydu ki Sophie havalimanına gitmek üzere her kapıdan çıktığında zihnindeki ilişki ölçümü listesini yokluyordu. Bu ziyareti daha mı iyiydi, yoksa öncekine göre daha mı kötüydü? Sıkılmışlar mıydı? Konuşacak ilgi çekici şeyleri olmuş muydu? Instagram hikâyelerinde onunla beraber olduğu kaç fotoğrafını paylaşmıştı?

"Doğru." Ari ısrar etti. "Onun şu an binlerce kilometre ötede olduğundan eminsin mesela."

"İki bin dört yüz, aslında," diye yanıtladı.

"Peki kolunun uyuşması ne oldu?"

"O her zaman hafif uyuyanlardandı."

"Tavuk çorbası?"

“Sophie hiç hastalanmaz.” Bu doğrudu. Josh onu en iyi fiziksel kondisyonu dışında görmemişti. “Ve o matzo toplarıydı. Tavuk çorbası saçmalıktan ibaret.”

“Sana şunu söyleyebilirim ki Sophie baya inlenebilir bir isim.” Ari sözlerini sürdürdü “*Sooo-fiii*.” İki ünlü heceyi en az dörtmüş gibi uzatarak söylemişti. “Bir sonraki telefon görüşmen için üzerinde çalışmak istiyorsan diye söylüyorum. ‘Cass’? İnleyebileceğin tarzda bir isim değil. Kısa ‘A’ sesi yüzünden. Fazla genizden geliyor.” Ari puslu ve karanlık gökyüzüne bakıp hafifçe gülümsedi, özel bir anıyı hatırlamış gibiydi. “Gerçi ‘kış’ sözcüğü sanırım orada.”

“Nasıl tanıştınız?” Kendi merakı ona sürpriz olmuştu.

“Ona otunu getirmiştım. Bunun onun için geride bırakma takılması olduğunu sanmıştım çünkü korkunç bir kâbusa benzeyen bir boşanma süreci geçiriyordu.” Ari işaretparmağını boş şarap şişesinin ağzında gezdirdi. “Bir noktada sönüp kaybolacağını bildiğim çok güzel bir kaçamağa dönüştü. Ama bir gece, Brooklyn’e dönmek üzere pantolonumu giymek için enerji toplamaya çalışıyordum. Ve o yatakta dönüp yüzüme baktı ve ‘Gitmeni istemiyorum’ dedi. Fark ettim ki... ben de gitmek istemiyorum.”

“Geceyi başkasının yatağında geçirme fikri karşısında irkilen kişi mi?”

Ari homurdandı, bu tatlı bir homurtuydu. “İlk defa orada kalacağında kâsenin çoğunu ben tüttürmüştüm.” Doğru sözleri bulamıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. “Bilmiyorum. İyi gidiyor. Beni gerçekten istiyor. Hem de her zaman.”

“Sen...” Josh başını yana yatırdı, düşüncelerini nasıl sözlere dökebileceğini hesaplıyordu. “Sen gerçekten gelişmişsin.”

“İnsanlar dört yılda bir kendilerinin farklı bir versiyonu olmuyor muydu? Yeni beyin hücreleriyle beraber gelen bir yenilenme gibi.”

* Cass isminin ass (kış) kısmına gönderme yapılıyor. (ed.n.)

“Yedi yıl,” diye cevapladı Josh. “Ama bu bir mit. Yedi yıl her beyin hücresinin kaba ortalaması bile değil.”

“Doğru.” Boş şişeden bir yudum daha almaya çalıştı.

Arkalarında, ince duvarların ardında parti sakinleri geri sayıma başladı.

On... dokuz... sekiz“...

“Kız arkadaşını tekrar aramayacak mıs”n?” diye sordu Ari. “Ona mutlu yıllar dilemen gerekmiyor mu?”

“Onun olduğu yer buradan üç saat geride.” Omzunun gerisinden baktı. “Yeni yıla girerken karınla çan çalmak istemiyor musun?”

Beş... dört...

“Önümüzde yeni yıla girerken çan çalacağımız bir ömür var.” Gökyüzüne baktı, bu fikir kafasını karıştırmış, hatta onu biraz rahatsız etmiş gibiydi. “Altmış kadar daha yeni yıl arifesi,” diye mırıldandı. “Siktir, bu baya uzun bir zaman. Ve şu an ayağa kalkabileceğimi sanmıyorum.”

Ari ve Josh birkaç bina ötedeki çatı katında yapılan kutlamayı, sevinçle birbirine sarılıp öpüşen çiftleri izledi.

Birbirlerine bakmak için döndüler, zamanlamaya hem mükemmel hem de tuhaftı. *Yapmalı mıyız? Sadece yanaktan bir öpücük. Arkadaşça bir şey.* Arkadaş olduklarından değildi tabii.

Ama belki de...

Josh’ın telefonu neredeyse elinden fırlayıp yangın merdiveni ızgarasına fırlayacakmış gibi titredi. “Arabam geldi.”

Ari başını salladı. “Aynen.”

Josh kafasını pencereden içeri soktu, yatağın üzerindeki devasa yığından ceketini çekip aldı ve onlarca tahtakurusunun di-kişlerin arasına doluşmamış olması için dua etti.

“Eh, mutlu yıllar.” Devam etti, “Görüşürüz.” Birbirlerini görecekleri *başka* bir durum hayal edemese de söylemeden edememişti.

“Doğru!” Ari aralarına giren mesafeye doğru seslendi. “Belki gelecek yıl o beyaz zinfandel şişesini paylaşabiliriz.”

Josh kollarını ceketine geçirdi. “Hayır, teşekkürler.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Tamam o zaman, kız arkadaşını paylaşırız!”

Bütün kasları gerildi. “Ne?”

“Şaka yapıyorum!” diye bağırdı. Daha sonra hafifçe, neredeyse duyulamayacak bir şekilde, “Ya da belki yapmıyorumdur...”

Üç Yıl Sonra

4

JOSH İLK KEZ Sophie'ye çatı katını göstermek istediğinde Sophie konumun The Smile'a bir bina kadar uzaklıkta olduğunu görüp sevinmişti. Favori brunch restoranına olan uzaklık tur boyunca bazı sorgulanabilir noktalara –uzun ve dar yüzey, bina merdiveni ve asansörünün pisliği, temelın yenilenmesine olan ihtiyaç– daha pozitif bir noktadan bakmalarını sağlamıştı.

Sophie evin “birçok karakteri” olduğuna katılmıştı.

The Brod açılmanın kıyısındaiken uğurlu bir şekilde konumlandırılmış bu mülkle ilgilenmek, Sophie'ye “Seni seviyorum, lütfen New York'a geri dön ve beraber yaşayalım” demek için iyi bir yol gibi görünmüştü.

Josh cumartesi sabahları Sophie'yle uyandığını hayal etti. Beraber *The New York Times* kare bulmacasını tamamladıklarını. Çoğunu düzgün el yazısıyla o tamamlar, Sophie de zor olan cevapları bir anda ortaya çıkarırdı. Sonrasında Josh ağzıyla gel-

mesini sağlar, –hayır, Sophie önce duş almak ister ve bu *sonra* olur– sonra da Sophie ona iyiliğinin karşılığını vermek ister ancak altmış dokuz biçimini tercih etmezdi çünkü bunun “dikkat dağıtıcı” olduğunu söylerdi. Daha sonra Josh NPR’ı açar ve kahvaltı hazırlamaya başlardı; haşlanmış yumurta, avokado tostı ya da limon ricotta pankekleri. O ne isterse.

Yapabileceğinin en iyisini yapmış, mirasının çoğunu kullanmıştı ve şu an The Smile’da beraber yiyecekleri ilk ve son yemeklerini yemek üzere yola çıkıyorlardı.

ALTI AY SONRA, pazar günü kare bulmacası boştu ve birbiri üzerine yığılmış eski gazete sayılarının içindeydi. Hiçbir şekilde seks yoktu. Limon ricotta pankekleri ya da yenilenmiş bir mutfakta. Sophie de yoktu. Onun yerine, ön penceresinin hemen dışında taciz için hedeflenmiş gibi hissetmesine sebep olan kahrolası bir cuma hipster *brunch*’ı saçmalığı vardı. Beş kat aşağıda olmasına rağmen onları duyabiliyordu, başka bir zaman olsa akli dengesi yerinde denilebilecek insanlar hafta sonlarının saatlerini soğukta sürü gibi toplanmış hâlde garson tarafından isimlerinin okunmasını bekleyerek geçiriyorlardı. Hepsi kırk dakika boyunca akşamdan kalma bölüm şefinin kötü bir şekilde haşlanmış birkaç yumurtanın üzerine az baharatlı hollandaise sürmesi şerefine erişebilmek için bekliyordu.

Josh’ın katlanamadığı bir şey varsa, o da yeteri kadar haşlanmamış bir yumurtaydı.

İkinci bir şeye izni varsa da bu erkek arkadaşları kariyer patlamasının eşiğindeyken Dubai’deki iş teklifini kabul eden kadınlardı.

Zilin çığlığı kavernöz tuğla duvarlarda yankılandı ve onu yarı gönüllü Sophie anmasından sarsıp aldı.

Sonunda. Kahrolası Ess-a-Bagel siparişı gelmişti. İnterkomun KAPI tuşuna bastı ve asansörün paketi getiren kuryeyi beşinci kata çıkarırken çıkardığı tırmanış sesini dinledi.

Asansör durduğunda Briar kapıdan çıktı ve devasa telefonundan gözlerini ayırmadan elinde tuttuğu Ess-a-Bagel paketini Josh'a uzattı. *Harika.* Şimdi de yalnızlık kalesinde pusuya düşürülüyordu.

“Yeni işin mi?” diye sordu, Briar yanından geçip giderken. “Dijital pazarlama alanı sana uymadı mı?” Mavi sahte kürküne göz attı. “İlginç bir üniforma.”

“Binayı gözetleyip kuryenin yolunu kestim. Çok iyi bir bahşiş aldı ve senin ölüm tuzağı asansöründe hayatını tehlikeye atmak zorunda bile kalmadı.”

Josh henüz bitiremediği ahşap parkeler üzerinde tanıdık bir topuk sesi duydu. “Her şeyi buradan getirin!” Annesi Abby, üzerinde nakliye şirketi tişörtü olan üç adama ellerindeki restoran ekipmanı kutularını asansör kabininden çıkartıp Josh'ın oturma odasına bırakmaları için seslendi. “Neden mesajlarımıza cevap vermiyorsun?” diye sordu Abby, La Colombe kahve kupasından bir yudum almadan önce. Annesi çatı katını bir yabancının zararsız bulabileceği bir biçimde inceledi ama Josh gizli iyi niyet yargılamasının farkındaydı. “Brotsky için başka bir teklif var. Muhasebeci tekrar görüşmek istiyor. Bu işle ilgilenmelisin, Joshua.”

“Tüm bunlar da ne?” diye sordu, nakliye çalışanları Brodsky'nin bir zamanlar ikonik (ve sürekli arızalı) neon logosunu içeriye taşıırken. Josh onu dış cepheden indirdiği an kariyer problemlerinin başladığına emindi.

“Kileri temizledik.” Abby, Goyard tote çantasından bir metre çıkarıp Sophie'nin çalışma odası olması gereken yerin genişliğini ölçtü. “Bina babanın kırk yıl boyunca biriktirdiği dağınıklık orada olmadan çok daha iyi görünecek.” Brodsky'nin sipariş pa-

ketlerini muhafaza etmesinin yanı sıra kiler, Danny'nin Yukarı Doğu Yakası'ndaki kalabalık aile evine getirmemesi gerektiğini bildiği çöpler için yüceltilmiş bir dolap görevi görmüştü.

“Kesinlikle hayır,” diye itiraz etti Josh.

Abby bir elini kalçasına yerleştirdi. “Buradaki üç yüz metre kare alan kullanılmamış hâlde beklerken Manhattan Mini Storage’a on sent daha vermeyeceğim. Yenilemeyle uğraştığını sanıyordum.”

“Meşguldüm.” Yazın büyük bir bölümünde annesine Hampton’da olduğunu söyleyerek attığı mesajlarından başarıyla kaçmayı başarmıştı.

Briar başını telefonundan kaldırdı. “Neyle?”

Bu adil bir soruydu. The Brod’un başarısızlığından beri Josh birikiminden kalanları sömürmekle meşguldü. Yemek siparişi vermek, sosyal etkinlikleri göz ardı etmek. Kesinlikle çalışmamak.

Mutfak tezgâhına –kesinlikle yenilenmemiş korkunç bir turuncu Formica– yürüyüp somurtarak Ess-a-Bagel paketini açtı.

En çıldırtıcı olan kısım *fikrin* çok mantıklı olmasıydı. Ve başlangıçta her şey plana göre gitmişti.

The Brod şehrin “en çok beklenenler” listesinde en üstteydi. Erken rezervasyon bulmak imkânsızdı. Ama eleştirmenler, yemek bloggerları ve aşçılar The Brod’un Brodsky’nin egzotik ve modern bir yeniden güncellemesi olacağını düşünmüştü. İstemedikleri şeyse 37 dolara *sunchoke fumet*’li kızarmış ayçiçeği çorbasıydı.

East Village sakinleri komşu bloglara sinirli ve can sıkıcı uzunlukta eleştiriler bırakmıştı. The Yelp yorumları The Brod’u bir ihanet olarak görmüş ve Danny’nin mezarında ters döndüğünü iddia etmişti. *The New York Times*’da yapılmış bir yorum viral olunca (“The Brod mutfak sektörünün Oedipus Kompleksi”)

rezervasyonlar suyunu çekmişti. Josh çalışanları açılıştan sadece birkaç ay sonra işten çıkarmak zorunda kalmıştı.

Briar sağ yanında belirdi, gülünç ceketini ona inatçı bir Muppet havası verirken kâküllerini gözünden çekti. “Satmasak ne olur? Tekrar sandviç dükkânı olarak açabiliriz...”

“Hayır.” Restoration Hardware çekmecesinde duran ikonik neon lamba kahrolası devasa başarısızlığını başına kakan bir işaretti. Babasının yaptığı gibi hazırlık masasının arkasındaki tabureye kök salıp her çarşamba öğleden sonrasında aynı sıkıcı yumurta salatasını hazırlamak gibi bir isteği yoktu.

Geceleri uykuya dalmayı deneyip başaramadığı soğuk yatak odasında Josh, Danny’nin sesinin zihninde her zamankinden daha yüksek sesle yankılandığını duyuyordu. *Her şeyi neden bu kadar karmakarışık hâle getirmek zorundasın? Yemeğim senin için yeterince iyi değil mi?*

Bu defa ona bağırıyordu. Özür dileyemiyordu. Sadece tüm hayatı boyunca Danny’nin haklı olduğu gerçeğiyle yaşamak zorundaydı.

Briar ceketini çıkarıp Josh’ın hiç misafir ağırlamadığı yemek masasına oturdu. O takımı Sophie seçmişti.

“Bu ürkütücü apartmanda altı ay daha kalıp yaralarını yalamaya devam edemezsin. Bu riski yüksek bir endüstri ve sen de yanlış bir hesaplama yaptın. Şimdi sonuçlarıyla ilgilenmen gerekiyor.”

Dükkânda bir bulaşık havlusuna bile dokunmamış yirmi dört yaşındaki biri için cesur sözler.

Josh *bagel*’ı açıp incelerken onu küçük beyaz bir tabağın içine bıraktı. İçi peynir kreması ve doğranmış domatesle doluydu ve üzerinde kavrulmamış susam tohumları vardı.

“Siktiğimin şeyini her seferinde. İnce, çok ince bir çizgi hâlinde istediğimi söyledim. Bu kahrolası bir yeşil soğan kalınlı-

ğında.” Tabakası Briar’a doğru kaydıldı. “Yemek yedin mi? Bunu alabilirsin.” Paketten yeni bir susamlı bagel ve krem peynir kutusu çıkardı. Her zaman yedek bir tane daha sipariş ederdi çünkü *bagel*’ları bir bina yapıyormuş gibi dolduruyorlardı. “Önce domatesleri tuzla. Caparileri unutuyorlar.”

“Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, seni o yoruma cevap vermemen için *uyarmıştım*.” Kız kardeşi tuzluğa uzanmadan önce dağ gibi olan krem peynire parmağını batırıp tadına baktı. “Ben bir pazarlama uzmanıyım ve beni hiç dinlemiyorsun. Bu kızartılmamış mı?”

“Sen bir *influencer*’sın....”

“İçerik üreticisi ve danışman.”

“...ve o bir yorum değildi.” Josh yedek *bagel*’ı bir bifttek bıçağıyla ortadan ikiye ayırdı. Bıçak setini açtığı son seferi hatırlamıyordu. “Bu nefret trenine atlamış birinin yorumuydu. Ve biz bu evde *bagel*’ları kızartmıyoruz. Bu bir küfür.”

“Tanrım!” Annesi kutuları çatı katının girişinden etrafa taşıırken konuştu “Bazen aynı Danny gibi konuşuyorsun.” Josh neredeyse elini yaracaktı.

Briar yeni favori konusu hakkında konuşmaya devam etti. “Tamam belki de bütün olanlar tipik bir negatif yorumun çekeceğinden daha fazla değerlendirmeye sebep oldu. Ama her türde dikkat iyidir.”

“Guy *kahrolası* Fieri’den başımı eğip oturmam gerektiği hakkında bir e-posta aldım.”

Briar çantasından metal bir pipetle beraber yeşil meyve suyu çıkardı. “Tamam ama büyük bir başarısızlığın tersi...”

“Bunun ‘yüksek riskli bir endüstri’ olduğunu sanıyordum.”

“...telafi etme şansının olmasıdır.”

Öne doğru uzandı. “İnsanlara senin yanında olmaları için bir şans ver. Bu senin *Reputation* zamanın, darmadağınık ama sadece başarılı olmaktan çok daha ilgi çekici.”

Bagel sandviçinden devasa boyutta bir ısırık aldı.

“Hayır, ben başarılı olmayı tercih ederim.” Ona fazlasıyla gerekli olduğunu düşündüğü peçeteyi uzattı. “Ve binayı sattığımızda hayatımı geri alabilirim.”

Big Sur, Miami ya da Lisbon’a taşınıp bütün bu yük olmadan tekrar başlayabilirdi.

Kahve makinesindeki zamanlayıcı öttüğünde Josh, Chemex’in içindeki kahveyi kupasına doldurdu ve zihninin beklentileri olabileceği bir zamana sürüklenmesine izin verdi.

“Hiç Sophie’den haber aldın mı?” diye sordu annesi.

Doğru. Tuzağa düşürülmesinin ikinci sebebi: Sophie ısrarı.

“O iyi görünüyor.” Tok bir sesle cevap verdi.

Abby kaşlarını çatı. “Historical Society’deki davete hâlâ geliyor mu? Bu babanın onuruna düzenlenen bir program. Orada boş bir sandalye göremem.”

“Geçen ay onu takip etmeyi bıraktı.” Briar bir hastanın ölüm zamanını anons edermiş gibi konuştu. Telefonunu alıp Sophie’nin EX? olarak kaydedilen numarasını EX ☹ ‘e çevirmişti.

Josh *bagel*’ın üst kısmına doğru miktarda krem peyniri temiz bir şekilde yayıp demirleme taktığını tekrar etti.

“Bu benimle ilgili değildi.” Rahat görünmeye çalışarak sandalyesinde geriye yaslandı. “Terfi aldı.”

Briar kafasını yana yatırdı. “Seninle taşınmaya karar verdikten birkaç hafta sonra dünyanın öbür ucundaki iş teklifini kabul etmesi biraz şüphe uyandırıcı.”

“‘Şüphe uyandırıcı’ değildi. Bir kariyer fırsatıydı.”

Kız kardeşi ona gözlerini kısarak baktı, sanki gözlerinde acı çekip çekmediğine dair bir işaret arıyordu.

Ona hiçbir işaret vermemeye dikkat etti. Josh iyiydi. Geçen iki haftada dairesinden birkaç kez çıkmıştı. Perişan insanlar koşu bandında yüzde yedi eğimle bir saat boyunca aralıklı koşu yapmazlardı ki bu onun kişisel rekoruydu. Perişan hâldeki insanlar yataktan bile çıkmazdı.

“Tanrım, Sophie’nin profili rüya gibiydi.” Briar eski sevgilisinin dikkatlice birleştirilmiş ve filtrelenmiş fotoğraflarını incelerken konuştu ki bu fotoğraflar bir noktada Josh’i içinde bulundurmayı bırakmıştı. *Demirle.*

“Güzel.” Abby ölçü almaya devam ederken konuştu. “O zaman devam etmeye hazırsın.”

Josh bir cevap veremeden Briar araya girdi. “Şuna bak.” Telefonunu ona doğru tutup ekrandaki daha önce hiç görmediği randevulaşma uygulamasına işaret etti. “Geçen ay senin adına bir profil açtım. Birkaç gündür şununla konuşuyorum.”

“Maddie, 31” yazan profildeki fotoğrafta uzun koyu kahverengi saçlı, olağandışı beyazlıkta dişlere ve bir ördeği andıran dudaklara sahip bir kadın vardı.

“Bu kadın mı *seninle* konuşuyordu?”

“Teknik olarak bu bir aldatmaca ama ben ikinizin tamamen harika bir kimyaya sahip olduğunuzu düşünüyorum. Baksana, sanırım şu fotoğrafı The Brod’da çekmiş.”

“O elit bir Yelper.” Annesi Briar’ın omzunun üzerinden bakıp ekledi.

“Güzel.” Josh ekrana bakmayı kesti. “Neden işsiz olduğumu açıklamak zorunda kalmayacağım.”

Briar yemi görmezden geldi. “Senin... ilgisiz pislik yanlarını yeniden çerçevelemeye çalıştım.”

“Pislik yanlarım’?”

“Kadınlar yastaymış gibi görünen erkeklerle randevuya çıkmak istemez.” Briar siyah kazağına ve pantolonuna baktı ki *düğmeleri vardı, üzgün eşofman altlarından DEĞİLDİ, teşekkürler.* “Ki sen normalde böyle görünüyorsun.”

Bu bir saçmalıktı. New York’taki herkes yılın bu zamanlarında cenazeye gidiyormuş gibi görünürdü.

“Diğer yandan,” Briar sözlerine devam etti, “temelde sen New York restoran dünyasının Karanlıklar Efendisi’sin. Bunu kullanabiliriz! Ve siz kesinlikle gerçek hayatta tanışma aşamasındasınız. Hemen bir şeyler ayarlayabiliriz. *Bubble tea* ve bisiklet sürmek gibi şeyler düşünüyorum...”

“Kesinlikle olmaz.”

“Ona bir bak, Josh! O senin Hiddlestone’un olabilir.” Briar telefonu neredeyse yüzüne sokacaktı. “Ne kadar kabuğuna çekilirsен dışarıya çıkmak o kadar zor olacak. Yıl sonuna kadar sana yeni bir kız arkadaş bulacağım. Bunu evrene doğru söylüyorum.”

Sıkı tutun. “Kız kardeşimle flörtleştğini fark etmeyen bir kadınla bisiklet sürmeyeceğim.”

“Farklı birini seçebiliriz.” Dramatik bir el hareketiyle ekranı kaydıldı. “Bak, Sage’e ne dersin?”

Abby masaya geri dönüp Briar’ın Josh’a uygun gördüğü gelecekteki eş zevkine göz attı. “Botanik isimlere *bayılırım!*”

“İlk çocuğumun ismini ‘Cedar’ koyacağım.”

Josh sordu: “Seder?”

“Ah, *septum*’u var. Sağa kaydırıyoruz!”

“Maddie ya da Cedar’la ilgilenmiyorum...”

“Adı *Sage*.”

“...ya da başka biriyle.” Briar’ın telefonuna bakıp başını iki yana salladı. “Bunun böyle işlememesi gerekiyor.”

“Tamam, haklısın. *The Times* Weddings bölümü için ideal bir hikâye değil.” Briar Sage’i fark ettirmeden sağa kaydırıldı. “Ama bir yerden başlaman gerekiyor.”

Josh kendini otuz dört yaşında nişanlanmış olarak hayal ederdi. Ya da biriyle beraber yaşıyor olarak. Yeniden başlıyor olarak değil.

Briar’ın tırnakları ekran üzerinde tıkırdamaya devam etti.

“Grindr hesabını yükledim. Her ihtimale karşı.”

“BİR VİBRATÖR İÇİN doksan yedi dolar mı?” Radhya dükkânın trip-hop çalma listesi üzerinden fısıldadı. “Üç yıl boyunca şarj edilmesi falan mı gerekmiyor?”

“Bu aslında vibratör teknolojisi için yararlı bir iyileştirme olurdu.” Ari elini duvara asılı rafta gezdirdi ve el büyüklüğündeki canlı pembe, mor ve turkuaz objelere dokundu, küçük güzel sanat replikalarına benziyorlardı.

Fiyat etiketi Ari’yi her zaman etkisi altına alan etiket şoku etkisini yaratmış sayılmazdı çünkü Cass pahalı aksesuarlara harcam yapmakta ısrar ediyordu.

Ederdi. Üç bölmeli komodin gitmiş olabilirdi ama oyuncaklar hâlâ oradaydı, Ari’nin dairenin ilerisindeki likör dükkânından aldığı Captain Morgan kutularının içine atılmış bir hâlde.

Seks oyuncakları mağazasına gelmek Radhya’nın fikriydi; bu, cesur bir kişisel bakım hamlesiydi. Yine de kişisel bakım gibi hissettirmiyordu. CreamPot’taki müşterilerin çoğu arkadan baktığınızda Cass’i andırıyordu. İki buçuk yıllık ilişkilerinin tamamında, Ari trende ya da kaldırımdaki kimseyi karısıyla karış-

tırmamıştı. Bir anda şehirde Cass'ın saçı sıfıra vurulmuş ve siyah blazer'lı ikizleri *whack-a-mole*'lar gibi ortaya çıkmaya başlamıştı.

Geçen yıl, Cass ve Ari etik çökeşlilik hakkında bir atölye çalışmasına katılmıştı. *The Jealousy Workbook*'unun yarısından fazlasını doldurmuşlardı. Google Doc'a evliliklerinin sınırlarını belirleyen bir özet çıkarmışlardı. Başkalarıyla yaşanacak fiziksel (duygusal değil) yakınlaşmalar adil sayılmıştı. Üçlü? Evet, lütfen. Bu dokuz ay kadar istikrarlı bir ilişki ve heyecan verici yeni maceraların mükemmel bileşimi olmuştu.

Ve ardından ağustos gelmişti. Cass Bard'da bir sömestr boyunca devam edecek misafir profesörlük işi için kuzeye olan iki saatlik yolculuğunu gerçekleştirmiş ve Google Doc özetinin yeterli olmadığına karar vermişti.

"Kendimizi hiyerarşi zincirinden kurtarabiliriz," demişti bir görüntülü aramasında. "*Çiftlerin*," –parmaklarıyla tırnak işareti yapmıştı– "diğer ilişkilerden öncelikli tutulmasını sağlayarak." Cass Moleskine'ini karıştırarak Ted konuşmalarının birinden duyduğu ilişki anarşisi ilkelerini özetlerken, Ari bunun yarısını dinliyor, yarısında da karısının "diğer ilişkilerinin" duygusal yoğunluk derecelerini sorguluyordu.

Adil olmak gerekirse, Ari hiyerarşiden her zaman nefret etmişti.

"Aşk bitmek bilmez." Cass onu ikna etmişti. "Coşkuludur."

Ama bir ay sonra görünen oydu ki Ari'ye olan aşkı bitmişti.

Ondan hiç *ayrılmamıştı*. Bu şekilde değil.

Geçen haftalar suyun altında yaşamak gibi hissettirmişti, her şey bulanık ve çarpıktı. Ari bu sabah üzerine eski kapüşonlusunu ve altına ona en az yakışan kotunu giydiğini hatırlamıyordu bile. Trene binip brunch mesaisinden sonra Rad'le restoranının arkasındaki yükleme bölümünde bulunduğu dair bir anısı bile yoktu.

Ari geçen gece bağımsız olarak çalıştığı yazı projesini bitirmeye niyetlenmişti. Bunun yerine, sabah beşte neredeyse tamamen inmiş şişme yatağında, yastığında çizgi hâlinde akmış salyası, boş duvarlardan dolayı şaşırılmış yönü ve Google Doc’undaki anlamsız ve tamamlanmamış tek cümleyle uyanmıştı. Gün boyu üzerine düşünmüş, telefonuna vasat vuruculukta diyaloglar not alıp silmişti.

Yazı işi Gabe’in fikriydi, onun birçok ekstra uğraşından biri. Bu NeverTired olarak adlandırılan ve “yaratıcı girişimciler” için oluşturulmuş, yabancıların profesyonel komedyenlere düğünler, bar mitzvah partileri hatta vaaz konuşmaları için para ödediği bir platformdu.

Kendi stand-up sahnesi için yazdığı şakalar: sıfır. Devam eden senaryo çalışması açılışı: sıfır. Çok fazla zaman alıp bazen orada olan bazen olmayan ve sarf ettiği eforun yeterli olduğunu illüzyonunu yaratmaya yetecek kadar kazandıran yazı işleri? Son iki haftada on yedi tane.

Artı olarak daireden ayrılmak zorunda kalmıyordu.

Bir kenara süpürmesi zor olanlar küçük etkileşimlerdi. Bir ilişki içerisindeyken zar zor fark ettiğin işler bir anda telefon görüşmeleri ve kâğıt işleri gerektirir oluyordu. Hangi fatura Cass’in üzerineydi? Aynı Verizon aile planına devam ediyorlar mıydı? Peki Cass’in annesinin ComCast şifresini paylaşmaya?

Ortada koca bir düğüm yerine karmakarışık bir iplik yığını vardı.

“Hâlâ Cass’e mesaj atıyor musun?” Radhya kalçaları boyunca uzanan bir koşum takımını üstüne tutarken sordu. “Sana onu engellemen gerektiğini söylemiştim.” Koşum takımını kenara bırakıp başını yana yatırdı. “Lütfen ona başka bir çıplak fotoğrafını göndermediğini söyle...”

Ari, “Başnedimelik konuşmamı bitirmeye çalışıyorum,” diyerek patladı ki bu tamamen doğrudu ve teknik olarak Cass’e geçen gece banyo aynası önünde çekip gönderdiği gurur okşayıcı fotoğrafın bir inkârı değildi.

Rad suratını ekşitti. “Boşanmanın ortasındaiken sonsuz aşk hakkında bir konuşma yazmayı miden nasıl kaldırıyor hiç anlamıyorum.”

Ari ucunda dil olan hilal anahtarına benzer şeyi inceledi. “Neden hepsi mor? Mor ne zamandan beri seks oyuncaklarının resmi rengi oluverdi?”

“Yani hâlâ Cass’e mesaj atıyor musun?”

Radhya sorusunu yeniledi “Ya da artık iletişim hâlinde bulunan kişiler avukatlar mı?”

“Bunu dilin önünde konuşmasak olmaz mı?”

“Temiz bir ayrılığa ihtiyacın var. Onu içinden söküp at.” Radhya elini düz tutup canice bir doğrama hareketi yaptı. “Boş dairede kendine acıyarak dolanmak yerine enerjini pozitif bir şeye yönelt.” Bu Radhya’nın dilinde *hadi ayrılık sonrasında yapılacaklar listesindeki yeni maddeye odaklanalım* demekti. Radhya internet servis sağlayıcısı durumuyla uğraşırken müşteri servisiyle yaptığı kabaca iki dakikalık konuşma esnasında olayı çözebilecek tipte bir insandı. Ve aynı pozisyonda kalmış biriyle tartışmak zordu.

Ari de bu etaptan hoşlanmıyordu ama kederlenmek, ağır ve konforlu hissettiriyordu. Bir yer çekimi battaniyesi gibi.

Radhya kafasını iki yana sallayıp kesme hareketini tekrarladı. “*Söküp at*. Korkunç arkadaşlarıyla geçirmek zorunda kaldığın uzun hafta sonlarını hatırlıyor musun?”

Cass’in arkadaşları hoşnutsuzluklarına kanıt bırakmamış olsalar da Ari’nin “buraya ait değilim” hissine kapılmasına sebep olmuşlardı. “Senin yeteneğin yok” ve “sadece bir aşamasın” imasını hissetmesine de.

Adil olmak gerekirse hissettirdikleri nefret karşılıklıydı. Radhya, Ari seyahat gemisi komedi etkinliklerinin birindeyken Cass'ın onu takip edip dalga havuzunun yanında ona evlilik teklifi etmesini hoş bulmamıştı. Ya da Ari'nin aslında-gayet-iyi işini bırakmasını ve "daha prestijli fırsatların peşinden gitmesini" tavsiye etmesini.

Radha telefonunu almak üzere çantasına uzandı. "Lanet olsun. Izgara adamım aramış. Restorana dönmem gerekiyor." West Village'daki "yeni Amerikan" temalı restoranda sos şefliği yapıyor, bir yandan da Ari'nin garsonluk âlemindeki bağlantılarını kullanarak pop-up restoran işini düzenli bir hâle getirmeye çalışıyordu. "Koltuğumda yatsana? Yalnız olmak zorunda değilsin. Pop-up konseptinde ilerleme kaydedebiliriz. Tarifler deneyip dekorasyonları seçebiliriz, *Below Deck Mediterranean*'ın birkaç sezonunu izleriz..."

Ari kafasını iki yana salladı. "Ben iyiyim. Şişme yatağım var. Ve bu hafta bira bahçesi müdürüyle konuşacağım."

Rad elini Ari'nin omzuna koydu. "Bilmeni istiyorum ki konumu kullanmamıza izin vermen karşılığında onunla tekrar yatmanı tamamen destekliyorum."

"Destegine minnettarım."

"Daire tamamen sana kaldığına göre, sesli bir tane seçmelisin." Radhya ona S şekilli vişne çürüğü renginde bir bobin silikon uzattı. "Buna ne dersin?"

"O bir çift oyuncağı." Ari sessizce cevap verirken bu ânı dokunaklı bir hâle getirmemeye çalıştı. "Bizde böyle bir tane vardı. Cass'ın onu da yanında götürdüğünden eminim."

ABBY VE NAKLİYECİLER Josh'ı bir daireyi kaplayacak kadar küflü ıvır zıvırla bıraktıktan sonra Josh eşyalara bakmayı bir saat daha erteleyebilmek için Briar'ı Tribeca'daki apartmanına bırakmayı kabul etti.

Josh sürü hâlinde gezen SoHo turistlerinin yanından geçerken Briar'ın Marvel evreninden biriyle çıkmak hakkındaki sıkıcı anekdotlarını dinliyordu. Neyse ki bu pazar akşamında yapacak daha iyi bir şeyi yoktu. Hazırlaması gereken bir akşam yemeği siparişi. Onun bir yerde olmasını ya da bir şeyler yapmasını bekleyen birileri.

“Maddie fazla sıkıcıysa,” Briar konuştu, “Norah diye bir kızla konuşuyordum, o...”

“Bunun peşini bırakmanı söylemiştim.”

“...neredeyse ortodonti uzmanlığını bitirecek.”

Josh alnını ovuştururken şehirde sınırlı sayıda kalmış arnavut kaldırımli caddeyi arkasına alıp selfie çeken biriyle çarpıştı.

“Jersey’de yaşıyor...”

“Hayır.”

“Nehrin hemen ötesinde...”

“Orası başka bir *eyalet*.”

Briar ön kısmı tuğla ve paslanmaz çelikten yapılmış bir cephe ve bu iç cepheye uygun şekilde yerleştirilmiş penceresi olan sıradan bir mağazanın önünde aniden durdu.

“Ah! Burayı ziyaret etmek istiyordum! Bir dakikalığına içeriye girebilir miyiz?”

Dükkân, Sophie’nin beraber gittikleri Seul gezisinde ziyaret etmeyi sevdiği yüksek kaliteli cilt bakım mağazalarının sahte-tıbbi havasını taşıyordu. Sergilenen hiçbir şey yoktu. Gençleştirme vaadi de. Sadece *CreamPot* amblemi eklenmiş küçük ve göze çarpmayan ürünler.

“Dışarıda seni bekleyeceğim.” Bir yıl önce olsaydı Josh, nennendirici bir seruma parasını yatırmayı düşünebilirdi ama şimdi kahrolası gözeneklerinin büyüklüğü neyi değiştirecekti ki?

“İçeri girmen gerekiyor. Feed'im için içeride bir fotoğraf çekinmem gerekiyor. Potansiyel bir spon-con! Ayrıca erkekleri buraya sadece yanında bir kadın ya da nonbinary birey olan biriyle gelirse alıyorlar. Bu senin şanslı günün.”

Ağır cam kapının ardındaki alan bembeyazdı, âdeta yağlı parmak izleri olmayan bir Apple Store'a benziyordu. Beton bir kaide üzerinde koyu fuşya renginde, neredeyse Sophie'nin komodininde sakladığı oyuncağa benzeyen küçük bir heykel sergilenmişti.

Yürümeyi bıraktı. “Bu dükkânın bir cilt bakımı butiği olduğunu sanıyordum.”

“Chloë Sevigny bu yere tapıyor.” Briar çeşitli yüksek açılardan dükkân planını çekiyordu.

Josh ellerini cebine soktu. En iyisi hiçbir şeyi ellememek ve düşürmeyi ya da görünmez bir başlat tuşuna basmayı riske atmamaktı. “Burada seninle alışveriş yapıyormuşuz gibi durmayacağım.”

Briar'ın dikkati aniden başka bir yere yöneldi.

Bakışlarını takip ettiğinde kareli kaban giymiş, gayet zevkli bir seçim olan fontla yazılmış “Gerçekçi Dildolar” yazısının altında duran bir kadına baktığını fark etti.

Görüntüler sanki biri yarısı tamamlanmış polaroidleri inceliyormuş gibi zihninde belirdi. Geçen sekiz yılın büyük bir bölümü kafasından silinmişti ama bu kadınla yaşadığı her küçük etkileşim hafızasına damgalıydı. Onları hiç değiştirememişti.

Ari elinde fallik bir nesne tutuyor, onu elinde döndürürken ara ara Josh'ın tarafına bakışlar atıyordu. Saçları son seferkinden daha uzun ve yine kahverengiydi, gevşek bir kış şapkasının altından usulca omuzlarına dökülüyordu. Steril ortama rağmen rahatlığın karakter bulmuş hâli gibi görünüyordu.

“Onu tanıyor musun?” Briar fısıldarken dirseğiyle Josh'ın göğsünü dürttü.

“O senin profesörünle evli.”

“Vay canına. Bu o mu?” Hatırladığını belirtir şekilde konuşmuştu. “Aman tanrım. Buraya geliyor.” Briar bembeyaz rafların arkasına doğru kayboldu.

“Nereye gidiyorsun?” Josh saklanma içgüdüğü içerisinde uygun bir yer aramaya başlamıştı ki...

“Josh?”

Arkasına döndü. Ari iki adım uzağındaydı. “Ah...”

Ari mercan rengi ve cam dokunaçları olan dildoyla kendini işaret etti: “Ari.”

“Hayır, biliyorum.” Josh Briar’ın sessizce dükkândan kaçışını izledi. “Ben sadece...”

“Vibratör alışverişine mi çıkmıştın?” Kaşlarını kaldırmıştı.

“Çıkıyordum. Sen burada ne yapıyorsun?”

Omuz silkip dildoyu kaldırdı. “Aslında az önce Radhya’yı kaçırdın.”

Bu bir rahatlama sebebiydi çünkü Radhya’nın onu fallik bir şeyle bayıltma ihtimali vardı.

Tuhaf bir sessizlik ve vücut ağırlığını bir ayağından diğerine yüklemenin sonunda sordu: “Nasılsın?”

“Harika.” Ari hızlıca cevapladı. “Evet, çok iyi.” Başını sallayıp omzunun üzerinden baktı. “İyi.”

“Karın... nasıl?”

Yüzünden tuhaf bir ifade gelip geçti. Dokunacı bir elinden diğerine bıraktı. “Dönemi şehrin dışındaki bir okulda misafir akademisyen olarak geçiriyor. O... iyi.” Dudakları gülümseme sayılabilecek kadar kıvrılmadan önce gergin bir çizgi hâlini almıştı. “Instagram’a göre, o iyi.”

Josh bir anlığına gerçek bir hayrete kapıldı. Ortada olan ayrılığa değil, bu onu hiç şaşırtmamıştı. Onu şaşırtan Ari'nin sesindeki karakterine uymayan titremeydi.

“Üzgünüm.” Ciddiydi. “Ne oldu?”

“İki hafta önce, Cass daireye Bard'da tanıştığı ‘tamamen muhteşem yardımcı profesör’ Katya ile geldi. Başta üzerine düşünmedim çünkü ilişki anarşisi pratiği yapıyorduk...”

“‘İlişki anarşisi’ derken?”

“Evet, birbirimizi toplumun uzun süreli ilişki beklentilerinin oluşturduğu zincirden kurtardık.” Ari bunları söylerken kafasını sallıyordu ama Josh sert bir şekilde yutkunduğunu boğazının hareketinden anlayabilmişti. “Daha sonra nakliye görevlilerinin eşyaları balon paketlerle kapladığını gördüm ve büyük göğüsleri ve PhD’si olan kadını daireye üçlü yapmak için getirmediğini fark ettim.”

Ah, kahretsin. Josh’ın kibarca sohbet edebilmek için girdiği tuhaf çaba onu ağlamanın eşiğine getirmişti. Boşanma içerikli bir sohbeti nasıl yönlendirirdin ki?

“Ben...”

“Sanırım ilişki anarşisi şeyini şimdi Katya’yla yapıyordur. “Ari gergin bir enerjiyle topukları üzerinde gidip geldi. “Demek istediğim, o kadın yirmi altı yaşında ve hobi çiftliğinde keçi yetiştiriyor ve Cass her zaman sarışınlardan hoşlanmıştır...” Sözleri tükürürcesine söylüyordu. “Yani neden kendini daha genç bir kadınla tekrar keşfetmesin ki?”

“Bu...”

“İronik? Hayır. Belki Alanis-ironiktir. Keçiler tatlıdır. Cass Instagram’da çok fazla fotoğraf paylaşıyor.” Ari derin bir nefes alıp omuzlarını başının hizasına doğru çekti. Josh omuzlarına dokunmak üzere elini ona doğru uzatmamak için kendini zor

tuttu. Bu insanların birbirini rahatlatmak için yaptığı bir şey miydi? Kişisel alanı fazla mı ihlal ediciydi? Ya da fazla samimi? “Her neyse. Bu da benim acıklı hikâyem. Sen nasılsın?”

Josh gözlerini kırptı, hâlâ son iki dakikayı hazmetmeye çalışıyordu. Kendisini kandırılma kurbanı biriyle ayarlamaya çalışanlar hariç başkalarıyla sohbet etmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

“İyi.” Yalan söylüyordu.

“Gerçekten mi?” Gözleri yüzünde gidip geldi. Bu aylardır görmezden gelmeye çalıştığı yakın incelemelerden biriydi.

“İyi görünmüyor muyum?”

“Sen gerçekten hiçbir zaman iyi görünmedin.” Kısa bir kahkaha attı. Sağ eli –dokunaçlı dildoyu tutmayan– sanki koluna dokunacakmış gibi yukarı kalktı. Josh beklentiyle kendini hazırladı ama Ari son saniyede elini indirdi ve devasa büyüklükte bir dile benzeyen şeyi kavradı. “*Sen* konuşmak istiyor musun? Nihayet o beyaz zinfandel şişesini paylaşabiliriz.” Soru ve arkasına üç nokta bırakılmış bir öneri arası bir ifadeydi.

“Hayır.” Yarım saniyeliğine duraksadı, bu süre Ari’nin yüzündeki hayal kırıklığını görmesi için yeterliydi ve teklifin samimi olduğunu garantiliyordu. “Gerçek bir içeceğe ne dersin?”

5

“BİR YORUM YERİNE *The Times* viral oldu. Bir anda sadece babam sandviç dükkânı sahibi olduğu için açık hedef hâline geldim.”

Ari, Josh’ın yanındaki CreamPot’un köşesinde kalan bir butik otel barında önüne bir bardak Jim Beam ve malbecle almış oturuyordu. Josh bu günlerde daha az gösterişli görünüyordu: Sanki dünyada fazla yer kaplamak istemiyormuşçasına omuzları çökmüştü. Yüzünün alt kısmı kirli sakalıyla yüzeydeki hislerini saklayacak kadar kapalıydı.

Ari bir inceleme yaptı. “Sadece babam sandviç dükkânı sahibi olduğu için’ ifadesi aslında seni *daha* sempatik yapmıyor.” Bar brunch sonrası ve erken akşam yemeği arasında sakın sayılırdı. Dirsek dirseğe oturmak, Josh’ın karşısında onun her küçük ifadeyi görebileceği şekilde oturmaktan daha iyiydi.

“O yazı beni radyoaktif bir hâle soktu. İşe yeni bir hayat aşılama çalışıyordum. Bir anda, yıllardır Brodsky’de yemek ye-

memiş insanlar beni babamın hatırasına hakaret etmekle suçluyordu.” Bardağını biraz fazla güç uygulayarak bardak altlığının üzerine bıraktı. “Ben harika bir yemek efsanesinin varisi değilim. Babam tuz, schmaltz ve biber harici bir şeyle harmanlanmış bir yemeğin menüde yeri olmadığına inanırdı. Ben bundan daha iyisini isteyebilmeliydim. Önemli bir şey inşa etmeliydim. Şu anda bir Michelin yıldızım olmalıydı.”

“Belki başka insanlar için,” dedi Ari, “doğru miktarda hardallı bir pastırma sandviçi, bir lastik şirketinden ödül almaktan daha önemlidir.” Josh şarap bardağına ikna olmamış bir bakış attı. Ari boğazını temizleyip başka bir konuya geçti.

“Eh, en azından ona sahiptin... Sarah?”

“Sophie.”

“Doğru.” Ona doğru uzandı. “Senin ‘iyi kızın.’”

Josh gözlerini devirdi. “Adını hatırlamıyorsun ama bunu mu hatırlıyorsun?”

“Beynime kazınmış.” Parmağıyla alnına vurdu. “O tuhaf küçük penisi, kolları ve bacaklarıyla siyah beyaz kurabiyenin diğer yarısı mıymış?”

Barmen onlara bakakaldı.

“O çizim benim portrem değildi. Başka bir malbec yudumu aldı ve başını iki yana salladı. “Sophie beni sadece en başarılı olduğum zamanlarda gördü. Altına imzasını attığı kısım oydu. Bu... değil.” Gelişi güzel bir biçimde kendisini işaret etti. “Beni rahatsız eden ne biliyor musun? En iyi yıllarımı o ilişkiye harcadım ben. İki yıl önce, *Chopped*’da göründüm. *Food & Wine*’a bir ziyafet hazırladım. Festivallere ve yemek etkinliklerine davet edildim. Kadınlardan mesajlar alırdım. Bir tanesi bana *big boy* diye seslenip sürekli boynuna basmamı isterdi.”

Ari sekiz dolar ederindeki viskiyi neredeyse ağzından püskürtüyordu. Bu bütün bir haftadır zorlama bir şekilde gülmediği tek seferdi.

“Ve şimdi bir kadın beni Google’da arattığında önüne çıkan ilk şey...” duraksadı, doğru terimi arıyor gibiydi.

“Bir felaket mi?”

“Eater’da babasının mirasını puf böreğine portakal kabuğu rendesi ekleyerek mahveden mızımız bir çocuk gibi portre edildiğim bir paragraf.” Derin bir nefes bıraktı, sanki göğsünün tamamı parçalanıyor gibiydi.

“Tamam ama puf böreği yapabilen bir adamla çıkıyor olurdu. Ve sen hâlâ yemek yapabiliyorsun.” Ari bariz olana dikkat çekti çünkü bir nedenden dolayı başka insanların problemleri hep çözülebilir görünüyordu. Cass’in ayrılışından beri başka insanların acısını özümsemek durumunda kalmamıştı. İyi hissettirmiyordu ancak kendi acısına kederlenmekten –tuhaf bir biçimde– daha rahatlatıcıydı.

Josh şarabından kalana baktı, omuzları nefes alış-verişleriyle inip kalkıyordu. “Başka bir mutfağa adım atmakla ilgilenmiyorum, zaten kimse de beni işe almak istemiyordur.” Sesi şimdiye kadar duyduğu en yumuşak hâlindeydi. Kabullenmiş. Önceden onda olan öfkeli ve her şeyi bilirim enerjisi yanıp sönmüş ve geriye kabuktan ibaret bir insan bırakmış gibiydi. “Her sabah uyanıyorum ve hiçbir planım ya da beklediğim bir şey olmadığını hatırlıyorum.”

“Aslında, bu doğru değil.” Ari yutkundu kasvetli sohbeti kısa kesmek için bir yol aradı, kendisi de sabahın dördünde şişme yatakta uyanırken aynı sonuca varmış olsa da. “Az önce Cream-Pot’ta seksen altı dolar harcadın.”

“Elleri kullanmaya gerek bırakmayan yağ dağıtma cihazlarından alan ben değildim.”

“Bu uygun ve hijyenik.” Güldü, viskinin son yudumu boğazını bir çizgi gibi yakmıştı. “Gelecek sefere eve bir kız getirdiğinde ve komodinin içini eşelemek zorunda kalmadığında bana teşekkür edeceksin.”

Josh şarabını bitirdi. “Bana iyi davranma. Rahatsız hissetme- me sebep oluyor. Ve hak etmiyorum.”

Jim Beam ona uzanıp omzunu sıkmak istemesine sebep oluyordu. Ama bu kadar insan teması onu muhtemelen iki büklüm ederdi.

“Sanırım senin bu versiyonunu tercih ederim. Korkunç bir şekilde suratsızsın ama en azından her şeye hakkı olduğunu düşünen bir pislik gibi davranmıyorsun.”

Josh’ın yüzündeki ifadeyi anlamlandırmak zordu, sanki hem memnun olmuş hem de gücenmişti. Gözleri birleşince yüzüne yapıştırdığı gergin gülümsemenin ardını görebilir hâle gelmişti.

Ari taburesinden kayarak indi ve yüksek fiyatlı vibratörlerle dolu alışveriş çantasını tezgâhın altındaki askılıktan çekip eline aldı.

“Ve erkekler çabuk iyileşir. Bir ya da iki aya dizlerine kadar ruh eşi düzeyinde bir romantizmin içine batmış olursun ve bu konuşmayı yaptığımızı bile hatırlamazsın.”

Ari pencereden dışarı bakıp yayaların Greene Caddesi’nden aşağı ilerleyişini, restoranın dışındaki arkadaşlarıyla buluşmalarını ve evlerinde onları bekleyen sevdikleriyle buluşabilmek için hızlanışlarını izledi.

Hiçbir yerde onu bekleyen biri yoktu.

Caddeyi işaret etti. “Yürüyüşe çıkmak... ister misin?”

“EN AZINDAN BOŞANMAK zorunda kalmadın,” dedi Ari.

Josh kuzeye doğru otomatik pilotta hafifçe Washington Square Park’a doğru yürüdükleri sırada Ari’nin gökkuşağı renklerindeki örme atkısını boynuna sarışını izledi.

“Sophie evliliklerin yapış yapış olduğunu düşünürdü.” Duraksadı. “Münasebetsiz’ sözcüğünü kullanırdı. Ben her zaman bir devlet töreni hayal ederdim. Basit bir şey.”

Üçlü bir turist grubu arkalarında onları izleyen Zara alışveriş çantalarıyla yanlarından geçti.

“Biz, ben bir seyahat gemisinde çalışırken evlendik. Çizgili bir takım giyiyordum.” Ari telefonunu çıkarıp ekranında çoğu dikkat dağıtıcı bir şekilde... ten rengi içeren on bine yakın fotoğrafı kaydirdikten sonra birini seçip ona doğru tuttu.

Fotoğrafta Ari’nin bikinisi yerine parlak gülümsemesine odaklanmaya çalıştı. Burnu Cass’in yanında sanki kahkahaya boğulmasını engellemeye çalışıyormuş gibi kırışmıştı. Karede hiçbir yapaylık ya da özellikle poz verilmiş gibi bir hava yoktu.

“Bu fotoğrafı telefonunda mı tutuyorsun?”

“Biliyorum, biliyorum.” Telefonunu tote çantasının içine atıp kafasını iki yana salladı. “Radhya bunların hepsini silmem gerektiğini söylüyor ama ben bazen bu fotoğrafları... rahatlatıcı buluyorum. Mutluluğun somut kalıntıları. Her mesaj aldığım zaman... kalbim yerinde takla atıyor çünkü düşünüyorum ki belki de bu devasa bir özür mesajı olabilir.” Ari çenesini atkısının içine daha fazla gömdü. “Sana bu aşağılayıcı bilgiyi verdiğime inanamıyorum.”

Josh soğuk ve gerilmiş ellerini serbest bırakırken, *Sophie’nin bana mesaj atması için her şeyi verirdim*, diye düşündü.

“Daire hâlâ sende, değil mi?”

“Evet ama gönülsüz minimalist stilde yaşıyorum.” Sözlerine devam etti. “Yerde yemek yiyorum, her gece şişme yatağımı kuruyorum gibi şeyler.”

“Eşyaları aldı mı?”

“Yani, sanırım çoğu onundu.” Burun kemerinde küçük bir kırışıklık oluştu. “New York’a taşındığımda yanımda sadece bir kişilik çatal-bıçak takımım ve su şişem vardı. Birkaç gün geçtikten sonra kendime tek bir Pearl River Mart kâsesi almıştım. Beyazdı, etrafı mavi bir çizgiyle çizilmişti ve dibinde bir ejderha vardı. Güzel olduğunu düşünmüştüm. Bir ‘New York parçası’ gibi hissettirmişti.”

Josh başını salladı. “Bu klasik bir tasarım.”

“Bir el çantasında taşınamayacak kadar eşyam yoktu ama çantadaki her şey benimdi. Hiçbir şey olmasa da bir sürü boktan dairede yaşamak zorunda olsam bile her zaman kendime mısır gevreği yapabilecek kadar ekipmanım olacağını biliyordum.” Sesi gittikçe daha da yorgun çıkıyordu. “Cass her zaman o kâseyi kullanırdı ve ben bunun tatlı olduğunu düşünürdüm. Onda tonlarca mutfak eşyası vardı ama bu benim mutfak eşyalarına olan sembolik katkımıydı. Nakliye görevlileri gittikten sonra mutfağa gittim, bütün bölmeleri açıp o kâseyi aradım.”

“Ve orada değil miydi?”

“Onun en azından sadece o kâseyi arkasında bırakacağını düşünmüştüm.” Sesi perdesinden şaşarak yükselmişti. Josh o kayıtsız bir yüz ifadesine girip kendini toparlayana kadar tekrar ağlamanın eşiğinde olduğundan korkmuştu. “En azından ot filtremi almadı.” Ari güldü ancak gülüşünde keskin bir yan vardı. Bu Josh’a kâsenin altta yatan daha büyük bir kırgınlığın dış sınırlarını temsil ettiğini düşündürdü.

Park etrafındaki yan yollardan birine girdiler, yapraklar botlarının altında çıtırdıyorken ikisi de birbirini yönlendirmiyordu. Günbatımının turuncu pembe ışıkları Washington Square Kemerini üzerinden geçerek çeşme havuzunun yüzeyine düşüyor, birkaç çiftin fotoğraf çekebilmesi için ideal bir arka plan oluşturuyordu.

Ari bir adam ve kadını izledi, adamın kolları kadının omuzlarına sarılıyken kadın sağ kolunu öne uzatarak fotoğraf çekiyordu.

“Şu ikisi nasıl ayrılacak dersin?” diye sordu Ari.

“Ayrılmak mı?” Josh başını çifte doğru çevirdi. “Yeterince mutlu görünüyorlar.” İkisi de toprak tonlarındaki L.L.Bean polar kazak giyiyordu.

Ari ona bir “oh, lütfen” bakışı attı. “O aşamada mutlu olmak kolay. Ama birkaç ay sonra adam kadının onu iş arkadaşıyla aldatığından şüphelenmeye başlayacak. Onun gecenin bir yarısı gelen mesajlara gülümsediğini fark edecek ve duştayken telefonunu karıştıracak. Kendine bunu şüphelerinin yanlış olduğunu doğrulamak için yaptığını söyleyecek. Onun tamamen masum olduğunu da. Bunun yerine, sezgilerinin doğru olduğunu keşfedecek. Meğer aylardır iş arkadaşıyla düzüşüyormuş.”

“Bu yeni hobin mi?” Josh onun ortaya attığı gelecekteki görünmez sadakatsizlik işaretini ararken sordu.

“Daha çok ömürlük bir yetenek.” Ari tekrar yürümeye başladı ve ceketine daha sıkı sarıldı. “Kendi ilişkimin ölümünü görmemiş olmam tuhaf. Sanırım kendimizi hep bir istisna olarak görüyoruz.”

Keyifsiz ifadesinde bir şeyler Josh’ı empati kurmaya itti ve bu aralarındaki ortak paydayı ortaya çıkardı. Boğazını temizledi. “İlk tanıştığımızda, ben...”

“Tam bir mankafa mıydın?” Ari bir yapı iskelesini geride bıraktıkları sırada bakışlarını önünde tutarak konuştu.

Josh soluğunu bırakıp söyleyeceklerini yeniden şekillendirdi. “Biraz kibirliydim.”

“Ama şimdi *softboi* misin?” Kürek kemiklerini hafifçe dürttü. Bu Josh’ta Ari’nin kastetmediğine emin olduğu bir sarsıntıya neden oldu. Duraksadılar, bu bir açılımdı ama ikisi de geçip gitmesine izin verdi.

“Ben gerçekten bunun negatif mi ya da pozitif mi olduğundan emin değilim.” Zihnine daha sonra bu sözcüğün ne anlama geldiğini Urban Dictionary’den kontrol etmesi gerektiği hakkında bir not geçti.

“Bir de sen hayatımdaki en iyi cinsel deneyimin bir yabancıyla olmayacağından tamamen emin olduğunu söylemiştin.”

Bunu dile getiriş biçimini aynen hatırlaması ilginçti. Elbette, bu paylaşım da Josh’ın hipokampusunun derinlerine gömülüydü.

“Eee... öyle miydi? Bir yabancıyla mı... yoksa...”

“En iyisinin henüz gelmediğine inanmayı tercih ediyorum.” Yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Her iki anlamda da.”

Köşenin sonundaki kırmızı ışığa ulaştıklarında Josh’ın önünde durdu. Ari’nin başını kaldırmasını gerektirecek kadar yakın duruyorlardı ve... *Siktir*, Josh birinin bütün dikkatini ona vermesini özlemişti. Birbirlerini bir kalp atışı kadar daha uzun süre izlediler. YÜRÜ işareti yandı. Köpek tasmalı, fazlaca doldurulmuş sırt çantalı ve sahte Louis Vuitton el çantalı insanlar yanlarından geçti. Herkesin gitmesi gereken bir yer vardı.

Onların yoktu.

Neredeyse üç saattir konuşuyorlardı. Daha fazlasını istemek şansını zorlamaya işaret olabiliirdi.

Ari derin bir nefes aldı. “Eh, ben...”

“Dairem caddenin aşağısında.” Josh kendini bile şok içinde bırakarak konuştu. “Gelmek ister misin?”

Ari göz tarama testinin en aşağıdaki kısmını okumaya çalışırcasına gözlerini kıstı. “Gelmek?”

“Film izleyebiliriz.” Sesi hafifçe nefes nefese kalmış bir tınıdaydı, sanki tekrar yalnız kalmayı önleme konusunda çaresizdi.

“Gerçekten mi?” Ari bir kaşını kaldırdı.

“Neden olmasın?” Soru aşağılayıcı olsa da ağzından çıkıvermişti.

“Birinin koltuğunda oturup etrafta sadece ikimiz varken on dördüncü dakikayı geçirdiğimi hiç hatırlamıyorum çünkü...”

Josh bu açıklamayı sindirmeye çalışmadan önce bir saniye geçti. Bu tarz anlamsal nüansları deşifre etmeyeli yıllar olmuştu.

“Hayır, bunu demek istemedim...” Yutkunup cümleye baştan başladı. “Tamamen... zararsız bir şeyi kastetmiştim.”

Ari iki kaşını da kaldırdı. “Netflix-and-chill, ama gerçekten filmi izlemek mi? Yani, sessizce?”

“Sen film izlerken konuşan tarzda insanlardansın, değil mi?”

“Sen yapımcılara-saygıdan-film-sonu-yazılarını-sonuna-kadar-izleyen-adam mısın?” Kendini savunması gerekirse, sahne bittiği anda filmi kapatmak ona bir şeyler yanlışmış hissini veriyordu. “Olay şu ki...” Ari devam etti. “Bir parmak dokunuşuyla yıkılacak gibi hissediyorum.” Josh da böyle hissediyordu ama muhtemelen başka nedenlerden dolayı. Alışveriş çantasını yukarıya kaldırırken “Vibratörlerin yardım edeceğini umuyorum,” diye ekledi.

Ari soğukla mücadele edercesine kendi gövdesine sarılmıştı ve Josh köşede bu şekilde yollarını ayıramayacağını düşündü. Ona ceketini teklif etmeyi düşündü ama bu muhtemelen fazla samimi bir hareketti. Bu noktada, Danny Kestenberg’ün oğluna aktardığı tek yararlı bilgeliği kullandı: Bir caddenin köşesinde başka bir insanla berabersen ve sonrasında ne yapacağını bilemiyorsan, *tek* geçerli öneri vardır.

“Bir şeyler atıştırmak ister misin?”

Ari’nin yüzü pizza yeme olasılığıyla aydınlanıverdi. “Aslında çok açım.” Josh Lafayette’nin aşağısına giden güneydeki yola saptı ve tekrar yürümeye başladılar. “Aslında bu anı kitabımın ismi

olmalı: *Vibratörlerin Yardım Etmesini Umuyorum, Ama Aslında Çok Açım: Bir Arianna Sloane Hikâyesi.*

Josh kıkırdadı.

Ari arkasına, Josh'ın dairesine doğru bir bakış attı. "Hey," ses tonu biraz daha yumuşak, neredeyse tereddütlüydü. "Bil diye söylüyorum, hayatımın başka bir zamanında, eğer çöp insan gibi hissetmiyorum olsaydım, beni şimdi dairene götürmeni isterdim."

Dudaklarının sol yanı küçük bir gülümseme oluşturacak şekilde kıvrılmış ve bir gamzeyi açığa çıkarmıştı. Josh daha önce Ari'nin gün içerisindeki zamana bağlı olarak renk değiştiren tip-te ele gözleri olduğunu fark etmemişti. Kendini inatçı bir şekilde solmamakta ısrar eden zihinsel anlık görüntülerin yanına yenilerini eklerken buldu.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, kendini daireme davet etmek zorunda kalmazdın. Başka bir zamanda."

"Tanrım." Ari derin bir nefes bıraktı. "Biriyle düzüşebilmek için fazla üzgünüm. Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum."

"Bu da benimki: *Birini Becerebilmek İçin Fazla Üzgün: Genç Bir Adam Olarak Josh Kestenberg'ün Portresi.*"

Bu ona boğazdan gelen ve başın arkaya atıldığı tarzda bir kahkaha kazandırdı. Biraz heyecan verici bir histi. Küçük bir zafer. Hayatındaki bir kadın kafasını hiç bu kadar karıştırmamıştı. Köşedeki kırmızı ışığın renk değiştirmesini beklediler.

"Biz... sefalet içindeki arkadaşlar olabiliriz sanırım," diye sordu Josh.

"Tamam." Ari cevapladı. "Arkadaşlar. Ama seni uyarmalıyım, iyi kayıtlarım yok, yani bir şeyleri..."

"Zararsız tutmada mı?"

"Sekssiz. Demek istediğim, yeni bir arkadaş edinmek takılacak birini bulmaktan çok daha zor. Bu, şey gibi, benim için çok iyi bir büyüme fırsatı."

"En son arkadaş edindiğim zamanı hatırlamıyorum bile."

“Ayrıca iyi bir eşlikçiyim.” Ari Josh’ın işaretparmağını tutup kendi omzuna itti. “Seni münzevi hâlimden kurtaracak birini istersen diye söylüyorum.”

“Bunu aklımda tutacağım.” Josh devam etti. “Peki sen? Neye ihtiyacın var?”

“Mobilya. Belki gerçek bir yatak... üzerinde seks yapmayacağımız.” Derin bir nefes aldı. “Şimdi, arkadaşlar pizza yeri için tartışır mı?”

6

SEKİZ YIL ÖNCE La Guardia'daki uçaktan indiğinde LaughRiot tiyatrosundaki cinsiyet ayrımı gözetmeyen tuvaletlerde yer silmek Ari'nin kendisi için öngördüğü komedi kariyeri değildi. En azından bütün yetişkin hayatı boyunca orada dersler alıp, sahneye çıkıp, ders verdikten sonra hâlâ tiyatro tuvaletini temizleyeceğini düşünmezdi.

Ama LaughRiot tamamlayıcıydı; herkesin bilet kontrolcüsü, barmen, kapıcı ve yan işler uzmanı olduğunu varsaymanın havallı bir ifade edilişi. Belki de umumi tuvaletteki fayans zeminden gözle görünür miktardaki idrar moleküllerini silmeden komedi kariyerine sahip olmak diye bir şey yoktu.

Bu noktada, Ari tuvalet temizlemeyi sahneye çıkıp insanları güldürmeye çalışmaya tercih ederdi.

İki sıkışık bölmeden birindeki Gabe, "Giants in the Sky"ın son sözlerini bağıra bağıra söylüyor, agresif bir şekilde titrettiği sesi döşemelerden yankılanıyordu.

Bölmenin kapısı açıldı. “Tanrım, buranın akustiğini seviyorum.”

“Sondaki bitirici sifon sesi gerçekten de olayı son noktaya taşıyor.” Ari antik porselen musluktan sabun kalıntılarını temizlerken konuştu.

Melodiyi tekrar mırıldanmaya başladı ve Ari’yi kollarından tutup isteği dışında kendi etrafında döndürdü. Gabe sürekli olarak fazla kafein tüketip yüksek sesle konuşur ve her zaman hazırlık sırasında hem İngilizce hem de İspanyolca anlattığı konuyla alakası tartışılacak hikâyeler anlatırdı. Gülüşü inanılmaz, *dişleri* gerçekten devasaydı. 2012’nin çoğu boyunca Tokyo Disneyland’de Gaston’u oynamıştı. Radhya ona hâlâ bu isimle sesleniyor ve o da bunu bir iltifat olarak görüyordu.

Gabe aynaya yaklaşp alnındaki küçük sivilceyi inceledi. “Sana hiç Minneapolis’in dışındaki *dinner-theatre** formatındaki *Into the Woods* yapımı Rapunzel’deki prensi oynadığımı anlatmış mıydı?” Anlatmıştı, birkaç kez. “Bir garsona âşık oldum. O garson tarafından aldatıldım. Ona olan duygularımı kontrol edebilmek için stand-up yapmaya başladım.” Refleks olarak aynadan ona baktı. “Ayrılıklar hakkında yapılan komedi insanların seni kendilerine yakın hissetmelerini sağlar.”

Yani bu sadece temizlik işi değil, bir ders alma anıydı. “Ben aldatılmadım.” Ari cevap verirken dikkatini tekrar lavaboya odakladı.

Gabe ona döndü ve Ari bir monoloğun yakınlarda olduğunu hissetti. “Sahne alırız çünkü övgü ve onay alma konusunda çaresiz ve fazlasıyla problemlili insanlarız. Sana bütün o yası kullanarak acını hem duygusal olarak hem de gülünç bir hâle getirmen için *meydan okuyorum*.”

“Meydan okuma kabul edilmedi.” Aslında haklıydı. Kişisel bir felaket başınıza geldiğinde bunu bir fırsata çevirmeliydiniz ki iyi

* Seyirciler yemek yerken sahnede bir tiyatro oyununun sergilendiği eğlence türü. (ed.n.)

bir skeç için ilham ya da Twitter’da viral olacak tek cümlelik bir video olabilsin. Ama Ari bunu yapma gücünü kendinde bulamıyordu.

Gabe konuştu. “Harold takımıyla olan pratiğimize haftalardır gelmiyorsun.”

Tamam, belki de altı yıldır parçası olduğu doğaçlama grubunun birkaç pratiğini kaçırmıştı. “Ortada bir ‘yas’ yok.” Porseleni ovalarken ısrar etti. “Ben iyiyim. Sadece üzerinde çalıştığım beş iş ve NeverTired hazırlıklarıyla meşgulüm.”

“Sen orada yokken kimyamız bozuluyor.” Kaşının üzerinde bir kırıksıklık belirdi. “Dağılıyoruz. Grubun yarısı Chicago’ya taşınıp Second City için kurumsal doğaçlama eğitimine katılmaktan bahsediyor. Nasıl para kazandıklarını biliyorsun. Elden çıkararak.”

“Dramatikleşıyorsun.”

Ne yazık ki bunu bir oyuncuya söylediğinizde hakaret yerini bulmuyordu.

“Tamam, peki bu gece Therapy’de sahneye çıkmaya ne dersin? Yedi dakika?”

Bu “Therapy” bahçe seviyesindeki bir ofiste hoş bir kadının “bunun hakkında daha fazla konuşalım” dediği bir şey değildi. Ari asla bunun hakkında daha fazla konuşmayacağından emindi. Gabe’in dünyasındaki “Therapy”, perşembe günleri komedi şovları düzenlediği ve Brodway’deki hevesli sanatçılarla cumadan çarşambaya kadar flört ettiği köşe başındaki bardı.

Sahne almak Ari için her zaman sorunlarından kaçmak olmuştu, arkadaşlarıyla sahnedeysen başka hiçbir yerde hissetmediği kadar evinde hissederdi. Ama Cass gittikten bir hafta sonra felaket giden doğaçlamaları olmuştu. Bu ona nöronları çalışmayı bırakmış gibi hissettirmiş, donup kalmıştı. İki gece sonra stand-up sahnesini bombalamıştı, yani, gerçekten bombalamış kadar

olmuştı. Kişisel başarısızlığına daha fazla kanıt. Son ihtiyacı olan şey sahneye çıkmaktı. Şu anda anonim olmayı ya da görmezden gelinmeyi tercih ederdi. Neden yabancılardan oluşan bir seyirci kitlesine zihninde demlenen toksik düşünceleri geçerli kılma fırsatını verecekti ki? Kendini catering, bağımsız çalışma ve insanların ona donuk sessizlikle eziyet etmediği işlere odaklanması daha iyiydi çünkü *karısının daireyi boşaltıp “sadece kendine bağlı” olduğuna karar vererek çekip gitmesiyle azıcık meşguldü.*

Ari nefesini bıraktı. Lavaboyu sürterken beyaz emayenin üst kısmını kaldırmıştı.

Peçete makinesinin içine yeni bir rulo koyup paneli çarparak kapattı. “Sana söylemiştim. Komik olabilecek bir hâlde değilim. Her biri on beş dolara özelleştirilmiş övgüler yazmakla meşgulüm.”

Gözlerini kıstı. “Bütün bu zırlama seni Manic Panic saç boyasından, göğüs ucu piercinglerinden ve ikinci el ot filtresiyle beraber yarattığını anlatan bir kadın için mi?”

“Bu aslında bir iltifat.” Ari aynaya agresifçe cam temizleyici sprey sıktı ve yansımasını lekeledi. “Ve ben zırlamıyorum.”

“Therapy’de yeni işe başlamış tatlı bir barmen var.” Gabe aynaya eğilip çenesini inceledi, alt kısma dokunurken sarkma olup olmadığını kontrol ediyor gibiydi.

“Mükemmel kalçaları var. Hiç sutyen giymiyor.” Duraksadı. “Gözlüklü.”

Ari heveslenmeye çalıştı. Sutyen takmayan ve uzağı göremeyen bir barmeni barın arkasındaki dar sokağa çektiğini hayal etti. Saçlarında yeni bir çift elin gezindiğini. Sırtındaki nemli tuğla duvarı hissettiğini. Dudaklarını iki omuz arasında, köprücük kemiklerinde, esnek bir kolsuz bluzun kapattığı ince kumaşın üstünden göğüs uçlarında gezdirdiğini. Gece ikide nefeslerindeki soğuk hava bulutlarını. Dizlerinin üstüne itildiğini. İçeriden gelen boğuk, gümbürdeyen bas sesinin üzerinden zar zor duyuy-

lan sessiz, küçük sızlanışları. Normalde bu tarz bir sahneyi hayal etmek vücuduna elektrik yüklü telden gelen enerji titremelerine kapılmış gibi bir his verirdi.

Ama mide çukurunda oluşması gereken baskın his orada değildi.

“Bu gece yapamam.” Whitney’deki açılışa ucuz merlot servisi yaptığı birkaç uyuşturucu saatten sonra eve gidip yakında eski karısı olacak kadının Instagram’ına bakmamaya çalışmak gibi büyük planları vardı. Orada Cass ve Katya’nın Catskills’deki hamakta sarılarak poz verdiği, altına ise “Yeni Başlangıçlar” ve devamına Brené Brown’dan alıntıların yazıldığı paylaşımlar bulunuyordu.

“Kendini yalnızlaştırıyorsun.” Gabe ona bakmak için arkasına döndü. “Bir barmenin altına yatarak onu aşman gerekiyor. Ya da iki. Aynı anda.”

“Kimsenin altına yatmayacağım.” Aynayı havluyla son bir kez daha sildi ve yansımasındaki etkilenmemiş ifadeyi yakaladı. “Ayrıca, üstte olmayı sevdiğimi biliyorsun.”

Perşembe, 13 Ekim, 18.26

ABBY: Finans danışmanı 7 dakika içerisinde restoranda olacak.

55. caddede.

Arkadaki kanepelerden birindeyim.

Bilgisayarını getir.

19.10

Geliyor musun?

19.28

Sana somon söyledik.

Ponzu seviyorsun değil mi?

20.00

Bu kararın bir parçası olmalısın, Joshua.

Bir birlik oluşturmaliyiz.

Sana tekliflerin bir özetini gönderiyorum.

Eğer ilerlersek, Historical Society etkinliğinin sonuna kadar beklemeye niyetliyim.

Gözler üzerimizde olacak.

Josh kendini Great Jones Caddesi'ndeki ürpertici ekim rüzgârına karşı korudu. Spor salonu rutinine akşam koşularını da eklemeye başlamıştı. Uyanık saatlerinin bütün bir çeyreğini Bowery'deki karın derslerinde geçirmek zaman öldürmek için tamamiyla kabul edilebilir bir yoldu. Brodsky'yi satın almak için teklif veren keyifsiz kel adamlarla, alanı atletik konseptli laboratuvarlara ya da bitcoin şaraphanelerine çevirmeye çalışan mülk geliştirme uzmanlarıyla buluşmaktan daha iyiydi.

Binasının içindeki eski asansör sarsılarak durdu ve direkt olarak beşinci kattaki dairesine açıldı.

Florasan lambaların tamamen aydınlanması iki saniye aldı ve annesinin inceliği olan kaosu ortaya döktü. Oturma odası olması gereken yerde babasının kuramadığı dörtlü masa, endüstriyel bir mikser, çeşitli otel tava ve rafları, babasının eski kayıtları ve ciltsiz kitapları ve işlevselliği sorgulanır spor aletleri duruyordu. Danny Kestenberg'ün inatçı bir inkârla bir şeyleri bırakmadığının fiziksel kanıtları. Evi artık on bir metrekarelik bir çöp dolabı olarak kullanılıyordu.

Bir noktada Josh korkunç avokado renkli fayansları banyo-
dan kazıyacak, aşınmış mutfak dolaplarını sökecek ve kolonsuz
her duvarı yıkacaktı. Ama Sophie ile planladıkları ev yenileme
planını takip etmeyecekti. Miele aletleri ve Herman Miller san-
dalyeleri olan başka biri gelip karısıyla ve Fransız Bulldog'uyla en
genelleyici Manhattan "rüya evini" ortaya çıkarabilirdi.

Altı aydır kendine bunu söylüyordu. Gösterdiği tek gelişme
acımasız bir kendinden nefret etme nöbetinden sonra doğmuş
yarı gönüllü balyoz darbeleriydi. Kendisini sabitleyeceği yerde,
incecik bir duvarı da yerle bir etmişti.

Eater'dan açılan ve kapanan restoranları görebilmek için sos-
yal medya hesaplarını biraz karıştırmış, beraber çalıştığı bütün
şeflerin paylaşımlarını incelemişti. Tüm James Beard kazananla-
rı ve *Top Chef* yarışmacılarını. Bu tarz bir mazoşizm onu hareke-
te geçmeye ikna etmeliydi ama sadece hissettiği tatsız duyguları
gün yüzüne çıkarmıştı.

Tişörtünü üstünden sıyrıp antik ayaklı küvetteki çok adım-
lı sıcak su getirme mekanizmasını açmak üzere banyoya doğru
ilerledi. Bu dairedeki her şey yarı bozuk hâldeydi. Josh daha önce
yaşadığı dairesindeki girdiği gibi çalışan buharlı duşu özlüyordu.
Belki de buharlı duşundaki *Sophie fikrini* seviyordu çünkü orada
sadece bir kez seks yapmışlardı. (Sophie bunun tuhaf ve muhte-
melen tehlikeli olduğunu söylemişti.)

Onu düşünmek bazen öfke ve düşmanlık karışımı bir hisse se-
bep oluyordu, aramasını istemek ve aradığında da onu reddetmek
gibi. Ne zaman eli ve porno kayıtlarının yardımı olmadan başka
bir cinsel deneyimin içinde bulunacağını bazen merak ediyordu.

Yani, aynı elindeki telefonu titrediğinde pişmanlık ve kendi-
ne acımanın verdiği güçle Sophie'den bir mesaj aldığı sonucuna
varması mantıklıydı. Telefona bakmadan önce onun sıkılğan ve
özür dileyen mesajını hayal etmek için kendine bir saniye verdi.

Ama ekrandaki Sophie'nin ismi değildi.

ARI ŞİŞME YATAĞINDA dizlerini kendine çekti –bir insan büyük plastik bir balon üzerinde ne kadar hareket edebilirse artık–, parmakları klavyenin üzerinde gezinirken NeverTired'daki başka bir şahit konuşmasının son cümlelerini bitirmek üzereydi.

Ari daireyi “boş” olarak nitelendiriyordu ama bu tam olarak doğru değildi. Aslında içerisi yığınlarla doluydu: yığınlarca kıyafet, yığınlarca kitap, komodinin üzerindeki kaldırmakla uğraşmadığı çeşitli şeyler yığını. Gerçi onlar da gitmişti.

Ari birkaç kez bu yığınları Cass eve geç saatlerde gelip bunlara takılırsa diye otomatik bir tepkiyle toplamaya niyetlenmişti.

Ama artık eve kimse gelmiyordu.

Kimse vahşice yanlış ve öpücük emoji'leri içeren ETA mesajları göndermiyordu.

Kimse Ari'nin karnı kazındığında gecenin bir yarısı kalkıp ızgaralanmış kimchi ve peynirli sandviç yapmıyordu.

Kimse malzemeleri de almıyordu. İçeride bulunabilecek tek şey mikrodalgada patlatılacak mısırlar, sipariş edilmiş yemekler ve mısır gevrekleriydi. Yemek pişirmek Cass'in olayıydı. Ari sadece oraya taşınmış ve programa dahil olmuştu.

Belki de ona cesaret veren de odanın boşluğuuydu. Ari tişörtünü üzerinden çıkarıp birkaç fotoğrafını çekti. Onları inceleyip Çok zevkli olduğunu düşündü. *Kesinlikle fazla denenmiş izlenimi vermiyor.* Mesajlaşma uygulamasını açıp Cass'in engelini kaldırdı, fotoğrafı ona attı ve onu tekrar engelledi.

Tamamdır. İçindeki yer cücesi daha iyi hissediyordu.

Ari Cass'in *Evet, lütfen ve Daha fazla* gibi mesajlar gönderdiğini hayal etmekten hoşlanıyordu. Ya da sadece bir dil emoji'si

gönderdiğini. Ama Ari onu engelli tuttuğu sürece bu mesajlar bir eşikte kalacaktı. Bunlar Schrödinger'in mesajlarıydı.

Ari Netflix'i açtı –Cass şifreyi hâlâ değiştirmemişti– ve imlecin Hallmark tarzı tatil filminin devam eden fragmanını göstermesine müdahale etmedi. Bunu bir paket tuzlu atıştırmalık ve bir şişe şarap eşliğinde yalnız izlemek –bu filmler genelde bu şekilde tüketiliyor olsa bile– katlanılamaz bir şekilde üzücü hissettiriyordu.

Bu tarz şeyler ancak etrafta onun alaycı yorumlarını paylaşabileceği biri varsa eğlenceliydi.

Perşembe, 13 Ekim, 22.03

ARI: Uyanık mısın?

Sihirli mantarlar eşliğinde Noel Prensi 4 filmini izlemek ister misin?

22.11

RADHYA: bir saat daha kılıçbalığı kızartmam gerekiyor :'(

bira bahçesinden haber var mı?

ARI: evet!!

Pop-up'ın 15 ocakta olacak 🍷

(ve herhangi bir cinsel teklifte bulunmak zorunda kalmadım)

gelecek hafta oraya gidip bira eşleştirmeleri hakkında konuşabiliriz

tuzu fazla tutmamızı söyledi

RADHYA: teşekkür Twattie :*

ARI: her zaman Cum Slut 🍷

Ari tekrar yastıklarının üzerine yığılarak şişme yatağının gıcırdayıp duvarlarda yankı yapmasına neden oldu.

İç çekti. Bu ses bile duvarlara çarpıp geri dönüyor gibiydi.

Sağ başparmağı rehberinde aşağı doğru gezinirken BIGGEST BOY üzerinde çember çizip üzerine tıkladı. Neden olmasındı ki?

Perşembe, 13 Ekim, 22.13

ARI: Benimle sırf nefret edebilmek için vasat bir film izlemek ister misin?

JOSH: Filmlerin Netflix logosunu gördüğün an pantolonunu üstünde tutamamandan dolayı yasak olduğunu sanıyordum.

ARI: evet, iffetim için aynı odada olmayacağız

Aynı anda filmi başlatacağız ve mesajlaşırken izleyeceğiz

Telefonu gelen bir aramayla aydınlandı.

“Ahbap,” Ari konuştu “Senin telefonla konuşmaya olan takıntının sebebi ne? Artık kim gerçekten aramalar yapıyor ki?”

“Bir filmi daha da küçük bir ekrana bakarak mesajlaşırken harcamayacağım. Ya da ben konuşulanları duyamayayım diye durmadan konuşacak mısın?”

“Ah, konuşulanları duymak istemeyeceksin.” Ari yatağı üzerine oturdu. “Çünkü *The Expendables*’ı izleyeceğiz...”

“Kesinlikle olmaz.”

“Bu kahreden tecridimiz ve yalnız ölme korkumuz için mükemmel bir seçim. Başlık bile bizi çağırıyor.” Tekrar yastığına uzandığında şişme minder itiraz edencesine gıcırdadı. “Ve çamaşırlarımı katlarken konudan kopmayacağım.”

“Temiz kıyafetlerin için bir dolabın var mı ki?”

“Hayır ama sömestr sonunda bir tane bulabileceğim. NYU çocukları kaldırım kenarına çok iyi şeyler bırakıyor.”

“İ  çamaşırlarını caddede bulduğun bir mobilyanın içine koyup daha sonra onları giyemezsin. Yeni bir gardırop bulman için sana yardım edeceğim. CB2’ya gidebiliriz.”

“Kimin bütçesiyle?” Bu ay Radhya’ya Ikea’yı ziyaret etmek üzere bir söz vermişti.

“Ne izlemek istiyorsun?”

Josh’ın televizyonda gezindiğine işaret eden bip sesi efektini dinledi.

“*Tree of Life, Birdman, Blue Valentine, Requim for a Dream...*”

“Seni tam burada durduracağım. X jenerasyonu bir film ele tirmeniyle    yılımı geçirdim. Hadi bana bileklerimi kesmemi istetmeyecek bir film izleyelim.”

Mesele Cass’in doğrudan karşı çıkışlarını ifade etmemesi değildi. Hafif kalkmış ka ı ve yüzünün kalan kısmını kaplayan hayal kırıklığının imasıydı.  ekimser *hımm* sesi, onu takip eden adım sesleri ve ofis odasındaki kapının hızla kapanışı.

Josh i  çekti. “Tamam. *The Princess Bride*. Güvenli bir izleyici-memn n-eden. Herkesin sevdiği ama kimsenin favorisi olmayan. Filmlerin *The Foo Fighters*’ı.”

“Hiç izlemedim.”

“Bu nasıl mümkün olabilir?” Haykırırcasına konuştu. “Bu temel bir kültürel okuryazarlık.”

“Ben *gencim*.” Ari ısrar etti. “Ve başlığında ‘gelin’ geçen bir şeyi izleyebilecek zihinsel durumda değilim.”

“İçinde seni rahatsız etmeyecek kadar kişisel farkındalığı var. Ve spor salonunda iki  niversite öğrencisinin filmi yanlış alıntılayıp bir de ondan ‘o eski film’ diyerek bahsettiklerini duydum. Buna hâlâ üzülüyorum.”

“Hayır.” Ari kararlı bir şekilde konuştu. “Aşk hikâyesi içermeyecek. Ne kadar ironik bir şekilde tarafsız oldukları umurumda değil. Hiçbir şey hissetmek istemiyorum.” Yukarıya, aydınlatma armatürüne baktı. Koyu renkle biten ve ona göğüs ucunu hatırlatan bronz bir kısmı vardı. Ya da belki de Cass’i özlüyordu.

“Ama beni *The Expendables*’a maruz bırakmakta sorun görmüyor musun?”

“Başka biriyle izlersem, bu bir sosyalleşmedir. Diğer durumda; boşanmayı bekleyen, elden düşme şişme yatakta yatan ve tek başına ansambl aksiyon gerilim filmi izleyen üzgün, yalnız bir insan olurum.”

“Haklısın. Burada olan kesinlikle bu değil.”

“Ah ve birkaç dakikalığına sessiz kalırsam biri beni övgü yazmam için tutmuş demektir.”

Cumartesi, 22 Ekim, 13.32

ARI: yatakları bulamıyorum

JOSH: Neredesin?

ARI: Veranda mobilyalarının olduğu kısmın köşesinden döndüm ve kayboldum ve şimdi de şu konsollardan almak istiyorum

JOSH: Bazaların yanında bekliyorum.

ARI: BUNU daha önce duymuştum

Tamam, şimdi bir masa denizinin ortasındaayım

PENİS diye bağır da sesini takip edeyim

“Buradaki her şey biraz yapış yapış,” dedi Josh irkilerek.

“Dondurma ya da köfte sosundan dolayı.” Ari üzerine yattığı sergi yatağının üstünde doğruldu. “Buradan bir kutu birleştirilmemiş sunta, karikatürize edilmiş talimat broşürü ve bir kavanoz İsveç dutu reçeli alıp çıkmazsam görevi başarısız tamamlamışsınız demektir.”

“Kampanyalı bir mobilya zincirinde köfte tüketmeyi reddediyorum.” Josh mağaza haritasını inceledi. “Peki ya başucu sehпасı?”

“Yatağımın yanında karton bir kutu var.”

“Tamam, buraya gardırop için gelmiştik.”

Ari kollarını kavuşturdu. “Bir küme temiz kıyafetim ve bir yığın da kirli çamaşırim var. Bu sistem işimi görüyor.”

“Tamam. Kalk.” Josh önünde ellerini kalçalarına koymuş bir hâlde dururken canı sıkılmış amaçekici bir uluslararası ilişkiler profesörünü andırıyordu. “Dairene kamp alanı muamelesi yapamazsın. Neden onun her şeyi senden alıp gitmesine izin verdin?” Sesinde bir zamanlar muhtemelen olduğu kendini beğenmiş ergenin izi vardı, tıpkı istediği her şeyi talep edebileceğini bilen bir çocuk gibiydi.

Ari ayaklarının üzerinde doğruldu. “Teknik olarak daire ‘benim’ değil. Ve ne yapmalıydım ki? Kendimi sekiz yıllık bir West Elm zigon sehpanın önüne mi atsaydım?” Kendi sesindeki seğirme Ari’yi bir şekilde daha savunmacı yapıyordu. “Nakliye görevlileri yatağı ön kapıdan geçirmeye çalışırken ne kadar acınası hissettim biliyor musun? Banyoda saklandım.”

Kendini o günün utanç verici detaylarını anlatıp duygularının kontrolünü kaybettiğinde insanların ona attığı acıma dolu yüz ifadesine karşı hazırladı.

Josh doğru cevaba karar veremiyormuş gibi çenesini oynattı. Altı bölmeli 329 dolarlık bir gardırobun önünde durdular. Ses sistemi “Red, Red Wine”ı çalıyordu.

“Beni buraya sen alışverişte kendine yardım etmeyi reddederken yanında durup gülümseyecek ve başını sallayacak birini istediğin için mi çağırdın?” Josh konuştu. “Çünkü bunu yapmayacağım.”

“Tabii ki hayır, köfteleri deneyimlemeni istemiştin.” Bir çift kâğıt ölçüm rulosunu gardırobun genişliğine doğru tutarken birkaç saniye birbirlerine baktılar. Josh bir kaşını kaldırıp sözlerinin devamını bekledi. Ari yutkundu. “Sürekli spor salonuna gidiyorsun, yani ağır kutuları taşıyabileceğini biliyorum. Ve o kadar uzunsun ki depo bölümündeki yüksek raflara ulaşabilirsin.”

İfadesi hâlâ sertti. Endişelenmiş. Kısa şakalarını gerçek bir cevap yerine koymamaya kararlı. “Ari.”

“Ne?”

Kollarını önünde birleştirdi. “Buraya seninle gelmemi neden istedin?”

Israrcılığı karşısında yüz buruşturan Ari işlenmemiş bir çam şifoniyerin yanına yürüyüp mobilyayı incelemiş gibi davrandı. “Bana birkaç tava seçmem konusunda yardım edebileceğini düşünmüştüm.”

“Ikea’dan alınmış bir tencereyi kesinlikle *kullanmayacaksın*. İkiye katlanmış bir alüminyum folyodan da aynı sonucu alabilirsin. Bunun için Sur La Table’a gideceğiz. Tekrar dene.”

Ari şifoniyerin en üst bölmesini açıp içine baktı. Çekmecenin içinde kaba bir penis çizimi vardı. Komik bir sürprizdi. Yerde bir çeyreklik bulmaya benziyordu. “Galiba... kendi başıma olmaksansa seninle olmak daha fazla hoşuma gidiyor.” Derin bir nefes alıp Josh’ın yüzüne odaklanışındaki yoğunluğu izledi. “Sen neden geldin?”

“Köfteler için.” Yabancı biri yüzünün ifadesiz olduğunu söylediler ama Ari Josh’ın keyfinin yerinde olduğunu görebiliyordu. “Tabii ki de.”

Cuma, 28 Ekim, 17.27

BRIAR: Mülk geliştiricilerin tekliflerine baktın mı?

JOSH: Annem şimdi de seni mi görevlendirdi?

Teklifleri umursamıyorum. O dükkân A Caddesi'nde birinci sınıf emlak konumunda.

En yüksek teklife sat.

Ya da parçalarına ayırıp öyle sat.

BRIAR: Benimle derin esnemeli yoga dersime gelmelisin.

ÇOK güzel yeni bir eğitmen var.

JOSH: Zaten bir egzersiz rutinim var.

BRIAR: Onda yılbaşı randevun olma potansiyeli var!

Ailen onore edilirken galaya yalnız gelemezsin.

Bu çok üzücü olur.

JOSH: Annem senin gelmeyeceğini söyledi.

BRIAR: Üzgünüm, bir yıldan fazla bir süre için yurt kiraladım. Joshua ağaçlarında yıldızlara bakarak lüks bir kamp deneyimi yaşayacağım.

8

“BANA KESİNLİKLE BİR şeyler oluyor.” Ari Broadway ve Dördüncü Cadde’deki Duane Reade’nin döner kapılarının içinden geçerken ürkütücü bir şekilde yüksek sesle konuşuyordu. “Ya üşüttüm ya da difteri.”

“Sana olan şey içtiğin tekila *shot*’larının etkisiyle gecenin ikisinde kapımı çalman.” Josh onu takip ederken sıkılmış bir güvenliği, öksürük önleyici ilaçları ve bir raf dolusu tebrik kartlarını arkasında bıraktı. Gerçi Ari kapıyı çaldığında yukarı çıkmak istememişti.

Aslında Ari dairesine hiç gelmemişti, her ne kadar telefonda altı buçuk film izlemiş, dört kez kahve içmiş, Arturo’da iki pizza paylaşmış ve bu onların ikinci –hayır, *üçüncü*– alışveriş gezileri olsa da.

Saydığından değildi.

Ari kelimeleri ağzında yuvarlayarak konuştu. “İç çamaşırını nerede buldum demiştin?”

“Çamaşırlarımın arasında. Orada öylece duruyordu.” Onu soğuk içeceklere yönlendirirken devam etti. “Beyaz ve açık renklilerimin arasında.”

“Siyah olmayan kıyafetin var mı?” Dolabın önünde durup altılı bir Coors Light paketine uzandı. “Eğer eski sevgilinin eşyalarını evde tutarsan seni yavaşça zehirleyecekler. Tek Yüzük’ün yaptığı gibi.”

Josh sessizce birayı elinden alıp yerine bir şişe su bıraktı. Ari konuşurken bunu fark etmemiş gibiydi.

“Sana Cass’in bütün kitapları inceleyip sadece ona ait olanları aldığını söylemiş miydim? Küçük bir kısım hariç. Onları bilerek almadığına eminim.” Ari başka bir dolabın önünde durup suyu Red Bull’la değiştirdi. “*Zihninden Çık Hayatına Gir? Cesur Yanınızı Kucaklayın?* Hepsi shavasana sırasında sen uykuya dalmak isterken yoga hocasının okuduğu saçmalıklar. Açıkça onlardan kurtulmam gerekiyordu. Yakmak ya da her ne şekilde olursa artık.”

“Kitapları yakamazsın,” dedi Josh. “Onları Strand’e götürüp satacağız.”

Ari ciddiyetle başını salladı. “Daha az canice ve daha kârlı.”

“Beş saniyeliğine ayık olup odaklanmayı dene.” Josh Ari açmaya çalışırken Red Bull şişesini elinden kaptı. “İç çamaşırını ona geri göndermeli miyim? Küçük üçgen bir ağ için iki yüz dolar ödedim ve o şey şimdi benimle alay ediyor.”

“Onu sen mi almıştın?” Ari aniden farklı bir reyona yöneldi. “Sana Cass’in düz pamuklu külotlara olan *takıklığından* bahsetmiş miydim?” Josh’tan cümlelerin alt metnini okumasını beklermiş gibi kaşlarını kaldırdı. “Başka bir şey giymeme asla izin vermezdi.” Raftan onlu bir paket kadın iç çamaşırı alarak ona doğru tuttu. “Bende bunlardan Costco’dan alınma bir raf dolusu var!”

Külot paketini düşürdü, Josh ise onları yerden kaldırdı. “Tamam. Senin sıran. Bana Sophie hakkında sinir bozucu bir şey söylemelisin.”

Josh paketi yerine bıraktı. “Neden?”

“Bu kadın seni en çok desteğe ihtiyaç duyduğun zamanda yalnız bıraktı ve sen onun hakkında hiç kötü bir şey söylemiyorsun. Mesela... ruloda tek bir parça bırakıp tuvalet kâğıdını değiştirmez miydi? Odadan ayrıldığın anda duymayacağını varsayarak sessizce osurur muydu? NFT’si var mıydı? Garip döküntüleri ya da Zack Snyder hakkında aşırıya kaçan fikirleri...”

Josh Sophie Arşivleri’nde ilgi çekici ama acı vermeyen bir anekdot aradı. Rioja’ya olan sevgisi, Kindle’ının hiçbir zaman şarj edilmemiş oluşu, uyku maskesi yüzündeyken gözleri kapalı seks yapmayı sevmesi...

“Sophie belli bir podcast dinlemeliydi şey olmak için...” Josh belirsiz bir el işareti yaptı. “Bilirsin...”

“Orgazm olmak için mi?” Ari bağırdı.

Josh mağazanın etrafını kontrol edip ona sus işareti yaptı.

“Podcast neydi?” Kısık sesle konuşacak gibi öne doğru uzandı ancak aynı sarhoş yüksek sesi kullanmaya devam etti. “ASMR gibi şeyler mi? Erotik kısa hikâyeler?”

“En kötü kısmı bu.” Birkaç müşterinin arkalarından geçmesini bekledi. “*Teknolojide Bu Hafta*’yı.”

Ari yavaşça başını salladı. “Ne yapmalısın biliyor musun?” Yakalarını kavradığında Josh Cuervo ve turunçgil esanslı parfümü soludu. “Külotu giymesi için *başka bir kadın* bulmalı, fotoğrafını çekmeli ve bunu Sophie’ye *göndermelisin*.”

Josh ona bakakaldı, hayran kalmış ve biraz ürkmüştü. “Siktir, hiç ayrılmak zorunda kalmayacağımız için memnunum.”

Ari ceketini bırakıp koridor boyunca ilerlerken çoktan başka bir konuya geçmişti. “Dairede neden NyQuil’in yok? Nasıl *yaşı-*

yorsun sen?” Sesi kulağa çakıltaşları üzerinde yürüyen kamyonet tekerlekleri gibi geliyordu.

“Klonopin.” Josh koyu mavi NyQuil paketini eline aldı. “Sarhoşken soğuk algınlığı ilaçları kullanmamalısın.”

“Saçmalık! Bu, bunları almak için en iyi zaman...” Ari adımlarını durdurdu, neredeyse Josh’ın sendelemesine sebep olacaktı. “Aman Tanrım.”

“Ne? Ne oldu?”

Kartondan bir sergi reyonuna doğru zıplayarak ilerleyip bir kutuyu eline aldı.

“Josh?” Paketi göğsüne doğru tuttu. “Toz Babacığım* olur musun?”

Josh, Ari paketi çevirip logoyu ona göstermeden önce bir saniyeliğine kızardı. Bu televizyon reklamlarında görülen türde bir elektrikli süpürge ucuydu ve Ari kesinlikle bir olay çıkarmak üzereydi.

“Bunu bir takma ada çevirmemen için sana yalvarıyorum.”

“Bu temizlik için. Senin favorin. Oo, hem de en küçük çatlak ve yarıklara bile girebiliyor.” Ari paketi ikisinin de okuyabilmesi için bir kol boyu uzaklıkta tuttu. “Esnek tüp ve güçlü emiş. Bir kız bununla nasıl başa çıkabilir ki?” Dudağını ısırды. “Almalı mıyız? Bu benim yeni erkek arkadaşım mı?” Toz Babacığını sergi reyonuna geri bıraktı. “Ah! Çok iyi bir fikrim var!”

Josh çılgınca sessiz ol işaretleri yapıyordu ama bu Ari’yi sadece daha da eğlendiriyor gibiydi.

“İçinde bir şişe Gatorade ve birkaç aspirin var mı?”

“Sapıklaştırılabilirler.”

* *Dust Daddy* (Toz Babacığım), hem bir elektrikli süpürge aparatları markasının adı hem de İngilizcede argo kullanımda cinsel ve alaycı çağrışımları olan bir isimdir. (ed.n.)

“Ne?” Kızarıklığın yüzüne geri döndüğünü hissediyordu, tabii onun bu hâldeyken bu tarz küçük detayları fark etmesi mümkün değildi. Şu an bütün mağaza ona bir ekspresyonist tablo gibi görünüyor olmalıydı.

“Normal görünen ama doğru konu içinde cinsel anlamlara gelebilecek şeyleri seçersin. Hepsini beraber aldığında düşük bütçeli bir fantezi sahnesi çekiyormuşsun gibi görünür. Şey gibi...” Bir anlığına gözlerini kapattı. “Mandallar ve atlama ipleri gibi.”

“Hayır.”

“Evet,” diye ısrar etti Ari. “Sana sapıklaştırılabilirler düellosu yapmak üzere meydan okuyorum. Hamilton, Burr’a karşı.”

“Bu senin ilk derslerinde öğrencilerini yapmaları için zorladığın korkunç bir doğaçlama oyunu mu?”

“Hayır! Bu muhtemelen cinsel istismar yerine geçerdi.” Ari vitrin rafından bir stick deodorant aldı, kapağını açıp fazla keskin kokuyu içine çekti. “Bu genelde eve beraber gitmek istediğim insanlara yaptığım bir şey.”

Bu kesinlikle düşüncelerini beş farklı yöne yollayan çıldırtıcı belirsizlikteki ifadelerdendi.

Diğer yandan, Ari yarın bu konuşmayı muhtemelen hatırlamayacaktı.

Josh iç çekti. “Bunu yapana kadar buradan çıkamayacağız değil mi?” Eğer onun başa çıkma mekanizması karın derslerinde doldurduğu saatlerle çalışıyorsa, görünen o ki Ari’ninki de bununla işliyordu.

“Üç şey, Toz Babacığı.” Hafifçe tökezleyerek geri geri yürürken girişteki plastik alışveriş sepetlerinin olduğu tarafa yöneldi. “Bir dakika. Zamanlayıcını kur.”

“Tamam,” derken Josh bir Sarhoş Ari dakikasını beş normal insanınkine dönüştürüyordu. “Koca bir şişe su da alırsan olur.”

“Umarım bir planın vardır.” Ona bir alışveriş sepeti uzattı. “Bunda gerçekten çok iyiyimdir.”

“Benim her zaman bir planım var.”

“Veee... başla!” diye bağırıp koridordan aşağı, mutfak araç gereçlerinin olduğu reyonlara doğru hiçbir uyarı ya da üç-iki-bir geri sayımı olmadan koşmaya başladı. “Küçük kirli hayal gücünün ortaya çıkmasına izin ver!”

Üç dakika, yirmi saniye ve iki belirsiz “Benim Sıram!” bağırışları sonrası, Ari Josh’ın elindeki sepetiyle sabırla onu beklediği kasa kısmına koştu.

“Bunu zaman dolmadan bitirdiğime inanamıyorum!” Josh Ari seçtiklerine uzanırken gülüşünü bastırmaya çalıştı. “Tamam, bende...” –sözleri arasında nefeslendi– “spatula.” Belirgin bir *tak* sesiyle Josh’m göğsüne vurdu. “Bu bir darbe vurucu. “Diş fırçası kabı, tabii ki de çıkıntıları var ve plastik rulo ekstra yapışkan.” Onun sepetine doğru göz attı. “Senin sıran.”

“Saç fırçası, lateks eldivenler, bebek yağı.”

Ari sessizleşti, ona baktı, malzemelere baktı ve tekrar ona döndü.

“Josh, Josh, Bu gece Duane Read’e Tanrı’yı hissediyorum. Seni küçük...” –artık tamamen bağırıyordu– “*Siktiğimin. Sapı-ğı.*” Hiçbir uyarı olmadan üzerine atlayıp ona kocaman bir ayının sarılacağı gibi sarıldı. Ya da boyunu düşünmek gerekirse, minik-ortalama bir ayı gibi. Bedenini bir sıcaklık dalgası sardı. Ari ona hiç bu kadar yakın olmamıştı. Biri elini bile sıkımayalı aylar olmuştu. Karşılık vermek üzere tereddütle kollarını kaldırdı –bir kez olsun bu hareketi zorlama değil de otomatik gibi hissettiriyordu– ama Ari geri çekilip sepetini kasaya bırakmıştı bile. Hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. Ve uyarıldığını.

“Tebrikler, ürünlerinizin hepsini bu ânı yâd etmek için alıyoruz!” Hevesle konuştu. “Tanrım, *kürek şeklinde bir saç fırçası*

mi?” Kıkırdadı. “Bu yeteneğini randevu uygulamalarındaki profile eklemelisin.”

“Hayır.” Josh’ın ses tonu kesindi.

Ari’nin ifadesi panik dolu bir hâle büründü. “Ah, siktir. Toz Babacığını unuttuk!”

Josh sıkılmış görünen kasiyerle göz temasından kaçındı ancak iç çektiğini duyabiliyordu. Kasiyer bebek yağı ve NyQuil’in barkodunu okuttuğunda bir şeyleri anlamlandırmış gibi göründü.

Ona doğru baktı. “Şansını tehlikeye atmamaya kararlısın ha?”

“Bir tane daha?” Ari *Grown Ups 2*’nin son sahnesini izlemeyi bitirdiklerinde sordu. Bu son iki haftadır telefon aracılığıyla beraber izledikleri dokuzuncu korkunç filmi. Bu bir tür rutin hâline geliyordu: *Acınası bir hâlde nasıl beraber yalnız olunur?*

Josh televizyonu kapatıp gözlerinin karanlığa alışmasına izin verdi. “Adam Sandler eserlerini geçen haftadan beri yorduğumuzu düşünüyorum.”

“Hayır. Bu adam yenilenebilir bir kaynak. *Her zaman* bir Adam Sandler filmi bulunabilir. Ama yeterli diyorsan kapatıp birkaç işimi halledeceğim.”

“Ne tarz bir iş?” Oturduğu yerde toparlanırken sordu Josh.

Saatinin sabah beş kırk beşe ayarlı olup olmadığını ikinci kez kontrol etti ki Briar’ın onu zorladığı derin esnemeli yoga dersine gitmeden önce tıraş olup banyo yapabilsin. Yani, ona eğitmenin Instagram hesabından kadının fitness tutkusunu, esnekliğini ve atletik giyime olan zevkli ilgisini gösteren istemediği ekran görüntülerini attıktan sonra pek de zorla denilemezdi.

“Rob Schneider’la alakalı şiddetli fikirlerime gülmeyi reddediyorsun ama sıkıcı bir konudan bahsettiğimde ilgini mi çe-

kiyor? Tamam o zaman. Gelinin babası konuşması için neden menstürel hijyen ürünlerine ulaşımı kolaylaştırmanın kritik olduğu hakkında eğlenceli ama dokunaklı bir paragraf yazmama yardım etmek ister misin?” Bir nefes aldı. “Gördüğün üzere bu bir sadıç konuşması için.”

“Kendi içeriğin ne oldu?” derken dikkatle konuyu başka bir yere çekmeye çalışıyordu. Tamamıyla üstünkörü bir şekilde @ari.snacks69 hesabına girip onun eski stand-up ve doğaçlama sahnelerini izlemiş olabilirdi. Ari’nin rat-a-tat ritmini bozacak bir saniyelik bir sessizlik oluştu. “Affedersin, bu benim içeriğim. Kesinlikle ‘90 Komik Sağdıç Konuşması Örneği’ isimli blog hesabını düzenli olarak kontrol edip vurucu şakalar aramıyorum.”

Josh bir siniri dürtebileceğinden haberdar şekilde tereddüt etti. “Birkaç klibini izledim.”

Ari derin bir nefes aldı. “Öyle mi yaptın?” Josh sohbeti nasıl devam ettirebileceğinden emin değildi. Ari’nin yüzünü görmekten sarf edebileceği çok az kelime vardı.

“Onlar...” Doğru sıfatı bulabilmek adına zihnini kurcaladı.

“‘İlginçti’ deme.”

“...etkileyiciydi.”

“Gerçekten mi?” Ses tonunun değişiminde memnun edici bir şeyler vardı. İltifatlarının güzel karşılıklar almasının iyi hissettirdiğini unutmuştu.

Ve bunda ciddiye. Normal şartlarda doğaçlama şovların seyirci kitlesi içerisinde bulunmak onun için kolejdeki bir capella grubunun seksenler seçmelerini dinlemekle aynı etkiyi yaratırdı. Ama o videolar Ari’nin farklı bir yanını, savunma gardını yüzde doksan yerine yüzde altmış kuşanmış birini görmesini sağlamıştı.

“Gerçekten.”

“Eskiden severdim,” dedi Ari. “Bana sarhoşmuşum gibi bir zevk verirdi. Ama en son sahneye çıktığımda karnım düğüm- lenmişti, terliyordum ve kalbim küt küt atıyordu. Tipik bir sinir uyarılması değildi. Demek istediğim, tamamen felç olmuştum. Sahneden indim ki bu doğaçlamada büyük bir günah sayılır. Sahneden inemezsin. Grubunu orada havada kalmış hâlde bira- kıp gidemezsin.”

Josh tereddüt etti. Onun bütün hayatı havada kalmış gibi his- settiriyordu. “Ama bir noktada geri dönmek istiyorsun.” Bu yarı soru, yarı öneri niteliğinde bir cümleydi.

“Emin değilim.” Ari duraksadı. “Evlendiğim zaman hors d’ouvres ikram etmek ya da köpekleri yürüyüşe çıkarmak zo- runda kalmamıştım. Cass komedi senaryolarımı bitirip sahneye çıkabilmem ve seçmelere katılabilmem için beni desteklemişti. Bu işe *her şeyimi* verdim ama hâlâ başladığım yerdeyim. Yani anlamı neydi ki? En azından bu NeverTired projeleri sessizce başarısız olmama imkân sağlıyor.” Devam etti. “Evliliği başarısız olmuş ve babasız büyümüş birine sağdıç konuşması yazmak için para ödediğini düşün. Damattan gerçekten nefret ediyor olmalı.”

“Bu durumda belki de onları düğünü durdurmaları konusun- da uyarmalısın.”

“Rachel,” Ari yaşlı bir adamın ses tonunu taklit ederek ko- nuştı, “*Birkaç dakikalığına bu elli beş yaşındaki iki kez boşanmış adamı dinlemek istiyorsan, sana bir tavsiyem var. Birine âşık oldu- ğunda tamamen iyimser olursun. Birkaç yıl içinde yoluna çıkacak zorluklardan haberin bile yoktur. Caleb seni mutlu ettiği için ‘İşte bu!’ diye düşünürsün ama sana gerçeği söylemem gerekiyor...*”

“Mutluluk saçmalıktan ibarettir.” Josh sesini kalınlaştırıp ona eşlik etti.

“Yüce İsa. Bu baya eğlendirici bir karşılama olacak. Caleb’e çok yazık.”

“Kimse kendini mutlu eden insanlarla evlenmemeli,” diye devam etti Josh. “En dip anında yanında olan insanla evlen.”

“Cidden Rachel,” Ari huysuz yaşlı adam sesiyle araya girdi, “Caleb’i akşam yemeğinde Cheez-Its yerken, Grown Ups 2 izlerken, catering garsonluğu yapmadığı boş zamanlarında ona tamamen yabancı olan insanlar için evlilik konuşmaları yazdığını düşün. Şimdi onunla evlenmek istiyor musun?” Kendi kendine güldükten sonra sessizleşti. “Biraz kendimden esinlendim sanırım.”

Josh boğazını temizledi, duygu yüklü ifadeyi iyimser bir hâle çevirebilmeyi istiyordu. “Kendi yıllarını Caleb’i olabileceğini düşündüğün insan hâline gelirken batırmasını izleyerek harcamak istiyorsan, o zaman gerçekten evlenmiş olursun.”

Ari hiçbir şey söylemedi. Ölü sessizliği Josh’ın kısa bir panik hissine kapılmasına neden oldu. Telefonun görüntüsüzlüğündeki sorun buydu, sohbetteki her cevapsız an hattın öbür tarafındaki insanın konuşmayı sonlandır butonuna basacağını küçük bir işareti olabilirdi. Sophie her zaman ilk sessizlik anında “Ben seni tutmayayım” ya da “Wow, Doğu Cephesi’nde çok geç olmuş” gibi cümleler ederdi.

“Siktir.” Ari nihayet konuştu. “Saat neredeyse bir olmuş. Kesinlikle kâbuslar görmeme neden olmayacak tüyler ürpertici bir gerçek suç *podcast*’i açma zamanı gelmiş.” En azından onun kibar sonlandırışı süslü sözlerin altına gizlenmişti.

“Belki de ufkunu genişleterek nasıl cinayet işleyip yakalanılabacağı dışında başka şeyler öğrenmelisin.”

“Önerin ne?” diye sordu Ari. “*Teknolojide Bu Hafta* mı?”

“Uyuyakalmak istemiyorsan hayır tabii ki.” Josh’ın doldurmak zorunda hissetmediği on beş saniyelik bir sessizlik oluştu. Sadece Ari’nin nefes alış-verişleri ve beş kat aşağıdaki kaldırım taşlarının üzerinde ara sıra gezinen tekerler duyuluyordu.

“Biliyor musun, her gece burada uzanıp ‘Yarın uyanacağım ve iyi hissedeceğim’ diyorum. Bir bitiş noktası olmalı, değil mi? Hiç depresif bir sonu yaşadığın ama hiç son sayfaya gelemediğini hissettiğin oluyor mu? Özlü bir final cümlesinin olmadığı. Sadece devam ediyor.”

Düşünceler, izlenimler ve acı verici deneyim parçaları zihninde belirdi ama ağzından tek kelime çıkmadı. Ari’nin muhtemelen teselli edilmeye ihtiyacı vardı, onun deneyimlerini dinlemeye değil.

“Tanrım, kapatmalıyım.” Kulağa zorlama gibi gelen bir şekilde güldü ve sonra, “Utanç vericiliğim için üzgünüm... Ben sadece... evet...”

Sabit hatlar hâlâ kullanılıyor olsaydı çevir sesi duyulabilirdi ancak Josh cevap veremeden önce Ari konuşmayı bitirdiğinde cümlesinde bir son yoktu.

9

“KİMİNLE MESAJLAŞIYORSUN?” GABE onlar asansörle Radhya’nın dördüncü kattaki dairesine çıkarken boynunu uzatıp Ari’nin öten telefonuna baktı.

“Defol!” Koridorda ilerlerken Gabe’i itti.

Salı, 22 Kasım, 21.23

JOSH: Dün gece gerçekten uyudum.

Saatime göre sabaha karşı altıda.

Ari kapıyı tıklatmadan önce yarım saniye tereddüt etti. “Uygun musun? Değilsen de fark etmez.”

Beş yıldır Ari’de anahtar vardı ama kibar kapı çalış şekli railroad dairede beraber kaldıkları günlerden bir alışkanlık olarak kalmıştı.

ARI: Ah, insomniada benim yenmeme izin vermen çok kibarca

Rad'ın kapısı yüksek sesli bir homurdanmayla açıldı. Uzun boylu, kabarık ve kumral saçlı ve burnu gagayı andıran bir adam Gabe ve Ari'nin yanından geçerken onları gördüğünü belirten küçük bir baş selamı verdi. Ceketini ve açık mavi gömleğini elinde tutuyordu ki bu kesinlikle Radhya'nın şu an çalıştığı restorandaki garson üniformasının bir parçasıydı.

Gabe'in bakışları koridorda ilerleyen adamı takip etti. "Radhya erken kutlama yapmış."

NoFucksgiving içinde şovmen özentilerinin ve "yılın en sihirli zamanında" garsonluk ve barmenlik yaparak sanattan kazandıkları kâr amacı gütmeyen maaşlarını ikiye katlayabileceklerini keşfeden yüksek lisans derecesine sahip insanların bulunduğu düzensiz bir topluluktu. Gelecek bir buçuk ay boyunca turistler şehre inecek ve ofis çalışanları her yıl yapılan birçok garip tatil partisi için en iyi kokteyl elbiselerini kuşanıp fazla mesai yapacaktı.

Ari ekose kabanını astı. Brooklyn'in dışına çıkmayalı haftalar olmuştu. Radhya'yı görmek istemediği için değildi. Ama belki de Cass'in taşınmasının nihai sonuçları sonrasında ondan gelen tavsiye fazlalığı ve sert sevgi gösterisi yüzündendi. Geçen bir ayı şoku atlattıktan sonra en iyi arkadaşını hayatına nasıl tekrar dahil edeceğini bilemeyerek geçirmişti. Ve Rad, "Boşanma avukatımı aradın mı?" gibi sorular sormadan duramıyordu.

JOSH: Son... alışverişlerinin hiç yardımı oldu mu?

Evet, radikal eylemleriyle ortaya çıkan kişisel bakım ürünleri eskiden komodininin olduğu yerde örümcek ağına benzeyen bir yığın hâlinde -bir şekilde tüm kablolar birbirinden farklıdı-prize takılı duruyordu.

ARI: Onları sabah saatlerinde kullandığım yeni bir sistem deniyorum, duyduğuma göre bu matematik becerilerini geliştiriyormuş.

JOSH: En azından uyanmak için bir sebebin var.

“O kimdi?” Ari sordu.

“Arka bölüm garsonu.” Radhya yatak odasından cevap verdi. “Tatlı, değil mi? Hey, beni arayabilir misin? Telefonumu bulamıyorum.”

Ari rehberde onun adını buldu. Robotik bir İngiliz aksanı Radhya’nın bluetooth hoparlörlerinden konuştu: *Rah-dee-yah Ambah-nee Orta Cilt Tonu Pişiren Kadın Aranıyor.*

Gabe’i dürttü. “Telefonumun her gelen aramayı içinde küçük aristokrat bir kâhya varmış gibi anons etmesini nasıl durduracağımı biliyor musun? Partinin birinde ayarları DJ’lik yapmak için sadece bir kere değiştirdim ve şimdi bu dairede olduğum her zaman otomatik olarak bağlanıyor. Ya telefonumda yanlışlıkla bir porno belirir mi?”

“Porno senin için ne zamandan beri ‘yanlışlık’?”

Radhya yatak odasından çıktı, topuklu botları kolunun altındaydı. “Bu konuşmanın içeriğini bilmek istemiyorum.” Koltuk minderlerini kaldırıp cihazı aradı. Tekli koltuğunun yanındaki zeminden boğuk bir ses duyuluyordu. Pantolonunu yerden kaldırıp aydınlanmış arka cebine baktı. “A-ha!”

Radhya aramayı kapatıp Ari’ye sarıldı. “Bunu yaptığımız için memnunum. Seni ne zamandır görmüyorum.”

Ari bir minderini düzelterek koltuğa çöktüğünde yaylar gıcırdadı. “Sessizce zırlama içeren fazlasıyla meşgul programımda yer açmam gerekti.”

ARI: uzak mesafe şeyini yaşıyordun.

İlişkinin çoğunda yalnız uyuyordun

“Yani, buradaydın.” Rad Ari’nin telefonuna şüpheyile baktı. Radhya’nın dairesinde oturup Josh’la mesajlaşmak biraz yasaklı hissettiriyordu. “Gelecek hafta hâlâ Ikea’ya gidiyor muyuz?”

“Ah.” *Siktir*. “Çoktan gittim.” Ari dikkatle cevapladı. Biraz da suçlulukla.

Radhya kaşlarını çattı. “Tek başına mı?”

“Artık umutsuzluğumdan biraz destek alabiliyorum.” Ari asıl sorunun etrafından dolanan bir cevap verdi.

“Artık kalitesizce inşa edilmiş, aceleyle monte edilmiş, işlenmemiş çamdan bir bazaya sahibim.”

“Yeni bir nevresim takımına ihtiyacım var.” Radhya botlarının bir tak sesiyle halıya düşmesine izin verdi. “Gideceğini neden söylemedin?”

“Şimdi bana o minik altıgen anahtarları kullanarak bir yapı projesini tamamlamamda yardım etmek zorunda değilsin.” Ari alışveriş partnerini saklamıyordu, sadece... doğal bir şekilde ortaya çıkmamıştı.

Bluetooth hoparlörlerden yüksek bir *ding* sesi çıktı. Ari yeri değiştirilmiş kanepeye atlayıp mesaja baktı.

21.26

JOSH: Evet ama teoride o yanımdaydı.

Radhya’nın ifadesi kafa karışıklığından çıkıp dedektif moduna büründü. Görmezden gelmek onu caydırmamıştı. O hâlde dikkat dağıtmayı deneyecekti.

“O elbisenin içinde harika bir şekilde çekici görünüyorsun.” Ari sohbeti yeni bir konuya çekmeye çalıştı. Radhya Ari onları giydiğinde şekilsiz çadırlara benzeyen dökümlü ama seksi kazak elbiselerden giyyordu. Kendi pantolonu ve eski tişörtüne baktı. “Ve ben de modaya uygun giyinmiş bebeğine bakması için işe aldığın bakıcıya benziyorum.”

“Bir şeyler ödünç almak ister misin?” Radhya büyük altın küpelerini takarken sordu.

Gabe uyardı. “Ari’nin ödünç aldığı şeyin üzerinde viski leke-siyle geri dönmesi garantidir.”

ARI: sadece kendin kullandığın bir yatağının olması en iyisi

Tüm insanlar arasında en çok senin çarşafında saç teli bulmayacağın için sevineceğini düşünürdüm

JOSH: Ya da kırıntılar.

Ari kıkırtısına engel olamadı. Gabe ve Radhya birbirlerine baktılar.

“Tamam, dökül bakalım.” Radhya konuştu. “Neden telefonuna bakıp gülüyorsun? Yara bandı kim?”

Ari yüzünü ifadesiz bir hâle sokmak için zorladı. “Bu bir yara bandı değil, Tanrım.”

“Barmen mi?” Gabe sordu.

Radhya kurcalamaya devam etti. “Ikea bir randevu muydu?”

“Hayır!” Ari sorunun gerektirdiğinden daha büyük bir coşkuyla ısrar etti. “*Arkadaşlarım var!*”

Radhya yanma oturdu. “Kimse bir ayrılıktan sonra yeni arkadaş edinmez. Gerçekten mutluyken bile hoşlanılabılır olmak zor.”

“Bu beraber perişan olabileceğim birisi.”

“Yani birisi var.” Gabe konuştu.

Ari ayağa kalktı. “Neden beni sorguya çekiyorsunuz?”

“Keyifli gülüşün? Telefonunu saklaman?” Radhya yüzünü buruşturarak acı verici görünümlü botunu ayağına geçirdi.

“Eh, ifadesiz yüzümü takınayım o zaman.” Ari ellerini yüzünün önünde sallayarak konuştu.

Ding!

JOSH: Seni arayabilir miyim?

Şu yoga eğitmeniyle yaptığım sohbet hakkında fikrine ihtiyacım var.

Mesajlaşarak söyleyeceklerini doğru anlayabileceğimden emin değilim.

Radhya diğer tekin fermuarını kapattı. “Cass’e tekrar mesaj atıyorsan, bir araya girme planı uygulayacağım...”

Aristokrat kâhya araya girdi: “*Gelen arama...*” –Ari telefonu ararken küfretti– “*Josh Kes-ten-butt poodle emoji.*”

İlk başta hiçbir şey olmadı. Radhya ve Ari sadece birbirlerine bakakaldılar. Belki de isim İngiliz aksanıyla beraber deşifre edilemez bir hâle gelmişti. Belki de duymamıştı. Belki...

“Bu bir şaka mı?” Radhya’nın yüzü bu tarz bir ihaneti nasıl ifade edeceğini bilememiş gibiydi. “Toksik bir pislik *olmayan* biri için kullandığın ironik bir kod adı?”

“Bekle.” Gabe havaya bakarak bir matematik problemini çözmeye çalışıyor gibi göründü. “Poodle kim?”

“Hemen panikleme.” Ari sesi panik dolu bir tonla konuştu. “Onunla birkaç hafta önce karşılaştım...”

“Birkaç hafta mı?” Radhya doğrulamak ister gibi Gabe’e döndü.

“...depresif hayatlarımız hakkında kederimizi paylaştık ve... Bilmiyorum... bazen takılıyoruz.”

“Bazen takılıyor musunuz?” Radhya koltuktan kalkarken topukları üzerinde sallandı. “Sikik *Kestenberg*’le mi?” Tekrar Gabe’e baktı. “Konuştuğu kişi o muydu?”

Gabe’in gözleri ikisi arasında pinpon topu gibi gidip geldi. “Bekle, kim?”

“O pislik evresinden çıkıyor.” Ari konuştu. “Bence eğer...”

“Bu bir ‘evre’ değildi Ari.” Radhya kafasını iki yana salladı. “Her sinirli beyaz erkek şefin ikinci ve üçüncü şansa layık görüldüğünün farkındayım ama kendini affettirme fırsatının en iyi arkadaşından geçeceğini düşünmemiştim.”

“Dürüst olmak gerekirse,” Gabe ellerini yukarı kaldırıp konuştu. “Ari’nin patronluk taslayan ve her şeyi bildiğini düşünen insanlara bir ilgisi var.”

“Yorum yapma, Gaston.” Radhya ona korkutucu bir bakış attı.

Gabe oturma odasından çıkıp tartışmayı güvenli bir mesafeden izlemek üzere mutfak bölümüne ilerledi.

“Hayır.” Ari hızlı bir şekilde doğru kelimeleri bulamıyordu. Josh’ın Radhya’ya karşı olan geçmişteki hatasını o sadece hattın diğer tarafındaki tuhaf bir şekilde çekici sesken göz ardı etmek kolaydı.

“O zaman nasıl?” Radhya başını yana yatırdı. “Ne şekilde takılıyordunuz? Çünkü faydalanmadığın tek arkadaşının ben olduğumdan emin gibiyim.”

“Hiçbir fayda yok!” Bu en azından gerçeğin en kötü senaryo olmadığı bir cevaptı. “Hiç. Rad...”

“Seni görmememin sebebi bu muydu? Bunun ne kadar aşağılayıcı olduğunu anlıyor musun? Senin arkadaşın *benim* Ari, o değil.”

“O zaman beni dinle!”

Ari ilk kez o akşam Josh’la pizza paylaşmak yerine takılmış olmayı istiyordu. Bir saat sonra oradan tüyebilirdi, Radhya’nın haberi bile olmazdı ve ikisi de ilk ayrılık sonrası seksini minimum karışıklıkla atlatmış olurdu.

“Dinlememi istediysen,” diye yanıtladı Radhya, “bunu haftalarca neden sır olarak sakladın?”

“Muhtemelen bu tartışmayı yaşayacağımızı bildiğimden!” Ari koltuktan kalktı.

“Her zaman bunu yapıyorsun,” Radhya devam etti. “Bir şeyler patlayıp sen de kaçana kadar onları saptırıyor ve görmezden geliyorsun.”

Ding!

JOSH: Orada mısın?

Kişiyi özel çalışmalar yaptığından bahsetti.

Bu bir flört mü yoksa satış konuşması mı sayılır?

Radhya Ari’nin elindeki telefona baktı. “NoFucksgiving’e geliyor musun gelmiyor musun?”

Ari kapıya ilerleyip kabanını yeniden eline aldı. “Queens’e geri dönüyorum.”

“Neden? Onunla yalnız bir şekilde *mesajlaşabilmek* için mi?”

“Yalnız bir şekilde debelenebilmek için!” Ari kapıyı çarptı.

Sert, boğuk bir “Şükran Günün kutlu olsun!” koridorda yankılandı.

Rrüzgâr caddeye çıktığında Ari’nin yüzünü ısıırıyordu. Rad’la kavga etmek her seferinde Ari’nin duygu durumunun her yanına nüfuz ediyordu. Cass’ten sessizlik muamelesi almak, sahnede pot

kırmak... bu hayal kırıklıkları beyninin dikkatle çizilmiş belirli bölgelerinde yerini koruyordu. Radhya onun yaptığı bir şeye üzüldüğünde bu kendini ortadan ikiye yarararak bıçaklamak gibiydi. Ağır. Darmadağmık. Kontrolsüz.

Ari ılık bir nefes bulutu bıraktı ve köşedeki şarap dükkânına gitmek üzere cadde boyunca yürüdü. Eğer arkadaşlarıyla ucuz kokteyl içip darmadağınık hâle gelinceye kadar sarhoş olmayacaksa şarap alıp içkisini tek başına, sessizce ve pipetiyle içebilirdi.

Tombul bir şarap dükkânı kedisi cam kapının diğer tarafında mağazayı koruyor, Ari'nin zihninin derinliklerine train rosé satın aldığı için onaylamayan, ruhunu delen ve utandıran bakışlar atıyordu.

Cebinden telefonunu çıkardı, Radhya'nın tamamıyla mantıklı sözleri zihninin arka planında bir atlıkarınca gibi dönüyordu.

ARI: bu geceki planlar iptal oldu

JOSH: Film?

ARI: brooklyn'den dönmem bir saatimi alacak

JOSH: İşte bu yüzden Manhattan dışındaki kadınlarla randevuya çıkmıyorum.

Tercihen, Madison Square Park'ın aşağısında yaşıyorlardı.

ARI: işte bu sebeple biriyle yatamıyorsun

Sanırım sana gelebilirim

JOSH: ve beraber film mi izleriz?

ARI: Hayır, sadece yemek ve yoga eğitmeni tavsiyesi için

Şu taco restoranında durabilirim

JOSH: Hangisi?

ARI: üzerinde malzeme olan şeyleri aldığı yer?

JOSH: Chambray soğanlar yapan mı ya da carnitas huarates mi?

ARI: tezgâhında çekici adam ve temiz tuvaletleri olan

10

“TAMAM! YOLDA BUNU düşündüm ve yapacağın şey şu...” Ari korkutucu asansörden dikkatle çıkıp Josh’ın dairesine girdiğinde elindeki yağlanmış kâğıt paketi Josh’a uzattı. “Dersten sonra matını silmek için bir dakika daha oyalan ve adduktorlarını çalıştıracak esneme hareketlerini sor. Güven bana, bu her zaman işe yarar. Yoga dersleri kadınlarla tanışmak için güzel yerlerdir.” Josh muhtemelen Ari’nin üstündeki bütün kıyafetlerden daha fazla para eden –ayakkabıları ve kabanı buna dahildi– siyah kot pantolon ve koyu renk bir kazak giyiyordu. “Evde pantolon mu giyiyorsun? Hem de düğmeli? Psikopat mısın?”

“Rahatlar.”

Ari kafasını iki yana salladı, onun yanından geçti ve bütün alanı inceledi. “Kahretsin. Bu bir sitcom dairesi olabilir.”

“Bütün bu çöpler olmadan daha göz alıcı görünebilirdi.” Josh masayı kurmak için mutfığa yöneldi. “Bir renovasyonun ortasındayım.”

Ari'nin gözünde dairenin önü daha çok bir "renovasyon"da değilmiş de biri bodrumdaki bütün eşyaları ortaya bırakmış, düzenlemeye başlamış ve yarısında pes etmiş gibi görünüyordu. Kıdemli bir çöplük karıştırıcısı olarak hazine yığınının etrafında dolanmadan duramadı: çatlak bir müzik kutusuna yaslanmış Thighmaster, büyük bej tonlardaki ağır seramik lamba tabanları, Brodsky'nin büyük neon logosundan geriye kalanlar. Eski kitap ve tozlu plak kokusu.

Gözleri tanıdık bir siluete takıldı.

"Bowflex'ten kurtulamazsın, o dünyanın gördüğü en iyi seks mobilyası parçalarından biri." Ari eğimli bir şekilde bırakılmış tezgâha yöneldi. Kule montajını çekiştirip dayanıklılığını kontrol etti. "Karabinan var mı?"

Josh'ın ifadesi aynı anda hem sakin hem de panik olmuş gibiydi. Onu rahatsız etmek o kadar kolaydı ki bu neredeyse adil değildi.

Ari bağdaş kurarak tezgâhın üzerine tünedi. "Net olalım diye söylüyorum, hiçbir evrende değişik formlarda da olsa pantolon giymek giymemekten daha rahat değildir. Ben kapıdan girdiğim anda kendiminkileri çıkarıyorum."

"Yani her film izlediğimizde altında pantolon olmuyor mu?"

"Aslında, tamamen çıplak oluyorum." Bowflex'in üzerinden kalkıp masaya, Josh'ın işini bırakıp aniden durduğu yere yöneldi. "Üzgünüm, seninle kafa buluyordum. Filmleri çıplak izleyemem. Bu utanç verici olur. Ben eski bir tişört ve iç çamaşırı tarzı kızlardanım."

Josh konuşurken bakışlarını kaldırmadı. "Şimdi giydiğin tişört gibi mi? O da senin değil yani?"

"Hayır, benim." Sesi kızgınlıkla doluydu.

“Gerçekten mi? Bikini Kill senin zamanının biraz gerisinde.” Bir kaşını kaldırıp duraksadı. “Daha çok... X jenerasyonu medya çalışmaları profesörünün olayı gibi.”

“Yasal olarak, bu tişörtün yarısı benim.” Ari beyan eder gibi konuştu. “Atmalı mıyım yani?”

“Bana Sophie’ye ait her şeyi atmamı söylemiştin. Bu ikiyüzlüce.”

Ari ofladı. “Bu rahat bir tişört! Bu birinin iç çamaşırını tutmaktan farklı ve bunu sen de biliyorsun.”

“Öyle mi?”

“Başka her şey gitti. Bir tek bu aptal tişört benim olamaz mı?”

Ari sesinin neredeyse çatlayacak olmasına şaşırmıştı. Josh sessizleşti. Ona uyardı, Ari’nin Radhya’yla olan fiyaskosundan çok az bir zaman sonra başka bir kavgaya girecek enerjisi yoktu. “Şimdi yemek yiyebilir miyiz?”

Josh resmi bir yemek verecekmiş gibi kurduğu masaya işaret etti. Ari masanın seks yapabilmeye uygun olacak kadar geniş olduğunu düşünmeden edemedi: gerçek bir New York lüksü.

“Paketlerden değil de tabaklar üzerinde yemek yemek sana insanlığınla bağlantılı kalman için yardım eder.” Josh devam etti. “Terapistime göre.”

“Bu muhtemelen beni bir hayvan yapıyor.” Sandalyenin birine oturdu. Mutfak dağınıktı, eski dolaplar ve tezgâhın üzerinde duran yeni lüks cihazlardan bazıları hâlâ paketlerine sarılıydı. “Yemek yapmanın senin tutkun olduğunu sanıyordum.”

Josh *taco*’ları dikkatle tabağa yerleştirdi. “Boş zamanımı bana başarısızlığı hatırlatan bir şeyle doldurmayı reddediyorum.”

Ari tabağına bir dağ kadar tortilla cipsi koyarken telefonu bir randevulaşma uygulaması bildirimiyile aydınlandı.

Bu eşleşmelerden herhangi biri O Kişi olabilir!

Kim olduğunu öğrenmek için buraya tıkla.

Mesaja burnunu kırıştırırken konuştu. “Şu uygulamaya ‘O Kişi’yi istemediğimi nasıl söyleyebilirim? Daha tamamıyla unutulabilir yara bandı seksi yapmaya bile hazır değilim.” Ari boğazını temizleyip profili okudu. “Adam, otuz dört. Büyük beyaz olan. Sünnetsiz. Fazla gelen. Sünnetsiz bir adama zevk vermek isteyen yok mu?”

Telefonu masaya bıraktı, iğrenmiş görünüyordu. “Bir erkekle randevuya çıktığında katlanman gereken şey bu oluyor.”

Josh telefonuna uzanıp sürücü koltuğunda selfie çekmiş ay yüzlü adama baktı. Onda hiç rahat erkeğin yüz ifadesine gitmeyen yüz hatları vardı. Gözleri her zaman bir yerleri tarayıp daha fazla bilgi arıyor gibiydi. “Soru işareti yok. Ve sünnetsizin s’si neden büyük?”

“Bunu mu eleştiriyorsun yani?” Uyduruk taco dükkânı mendiliyle yağlı ellerini sildi. “Önüne binlerce güzel, normal kadın profili çıktığı belli oluyor.”

Josh bakışlarını kaldırıp gözlerini kıstı. “O zaman şimdi niye güzel ve normal kadınlarla zaman geçirmiyorum?”

“Onları muhtemelen önemsiz detaylar yüzünden eliyorsundur.” Eski sevgilisi ve belli belirsiz bahsettiği isimsiz önceki ilişkilerinden çıkardığı her şey, Josh’ın gerçek işleri olan, sevimli, *The New Yorker*’ı gerçekten okuyan ve bütün sorunlar aylarca birikmeden onlarla ilgilenip sadece film ve animasyon yorumları okumayan kadınlarla geçmişi olduğu fikrini destekliyordu. “En kötü ne olabilir ki?”

“Vasat bir restoranda gramer kurallarına saygı duymayan biriyle saatlerce kapalı kalabilirim.”

“Ne zaman kötü bir buluşmada kapana kısılsam, arkadaşım Gabe restorana gelip beni onu aldatmakla suçlar. Bu o buluşmayı hemen bitirir ve gelecek iletişim olasılıklarını ortadan kaldırır.”

“Tekrar randevuya çıkmak istersem diye bunu aklımda tutacağım.”

“Kaydırmayı senin için yapacak daha objektif birine ihtiyacın var.” Açık avucunu öne uzatıp telefonunu vermesi için işaret etti. “Eğer seninkileri gösterirsen ben de sana benim gelecekteki korkunç randevularımı göstereceğim.”

Uygulamayı açıp telefonu isteksizce Ari’ye uzattı. Ari Lauren’in Raya profiline baktı, Lauren’in seyahate tutkusu vardı ama evinde rahatlamayı da seviyordu. Başka bir profildeki part-time fitness modelliği yapan Hannah’ya baktı. “Bütün akışın güzel ve fazla başarılı kadınlarla mı dolu?”

Josh bir eliyle sürekli olarak sola kaydırırken diğeriyle de yeni çıkmış sakallarını ovuşturuyordu. “Bu insanlardan biriyle gerçekten buluşacak mısın?”

“Sen riske atarsan ben de atarım.” Ari başka bir Lauren’i –bu ise her zaman maceraya atılmaya hazırdı– incelerken cevap verdi. “Yani sen gerçekten yoga eğitmeniyle *konuştun*?”

“Bu hafta dersten sonra iki kez.”

“İki kez mi gittin?” Ari sordu, sesindeki garip tonlamadan utanmıştı.

Josh elindeki telefona kaşlarını çatıp parmağını ekranda bir kez daha kaydırdı. “‘Yağlılarla ilgilenmiyorum.’ Gerçekten mi? Bu pislik elinde bir balık tutuyor.”

Ari yerinde doğrulup Josh’ın telefonunda neler yaptığına bakmak için kafasını eğdi. “Uygulamanın bütün cinsiyetlere ayarlı olup olmadığını kontrol ettin mi?”

“Seni temin ederim ki üç eyalet bölgesindeki her uygun insanı burada topladım. Bu bir kalite kontrolü. Profili için banyo *selfie*’si kullanan biriyle bir araya gelmek istiyorsan başka tabii.” Ona yine o odaklanmış bakışlarından atıyordu, Ari’yi çıplak hissettiren bakışlarından.

Dikkatini tekrar Josh’ın telefonuna yöneltti, artık konuşmanın gerçek hayatın bir animasyon çemberi içine sivrilen hâlini fark etmiş bir şekilde program yöneticiliğinde çalışıp randevulaşma uygulamasında doğru noktalama işaretleri kullanan Ashlyn’i sağa kaydırırdı.

Düzenleme
Ny.ozlem

NORMAL ŞARTLAR ALTINDA Ari Radhya'ya mesaj atar, onunla şu an çalıştığı restoranın arka kapısında buluşur ve beraber en yakın salaş barlardan birine gidip bir ya da beş bardak içki içerlerdi. Hâlâ MacDougal Caddesi'ndeki komedi şovu sahnelenen mekânlardan daha az bilineninde çok iyi ya da çok kötü gitmiş sahnesinin etkisinde olurdu.

Artık normal şartlar yoktu. Mesaj kutuları bir haftadan daha uzun süredir sessizdi. Aylardır stand-up sahnesi yoktu.

Her neyse, Ari dar bir sokağa girdi, hava birkaç restoranın çöpünden gelen beklemiş yemek kokusuyla kaplıydı. Kore restoranı, Irish pub ve Radhya'nın sonki sos şefliği işi yeni Amerikan mutfağı. Rad alışkanlıklarına bağlıydı, yani Ari'nin onu bulmayı umduğu yerdeydi: Tuğla duvara yaslanmış bir şekilde süt sandıklarının üzerinde oturuyordu. Sağ elinde telefonu, diğerindeyse sigarasıyla beraber.

“Selam, Cum Slut.”

Rad genellikle yorgun ama neşeli bir sesle “Twattie!” diyerek cevap verirdi. Ancak zayıf bir şekilde gizleyebildiği sürprize uğramış ifadesinin ardından bakışlarını telefonundan zar zor kaldırmıştı.

“Sadece nedenini bilmek istiyorum.” Radhya insanların kira parası ödünç almak isteyen işe yaramaz yeğenlerine iç çektiği tonda konuşmuştu.

Ne neden? Bunlar gerekli değildi.

“Onunla konuşmak hoşuma gidiyor.” Ari sözcüklerini dikkatle seçerek konuştu.

“Kimse onunla konuşmaktan hoşlanmaz. Yeniden dene.”

“Beni yargılamıyor ya da değiştirmeye çalışmıyor.”

Radhya kasadan kalktı. “*Ve seni yargılayan ben miyim?*”

“Bunu kastetmedim.”

“Hemen sonrasında bana ihtiyacın vardı. Dairende yalnız kalmak istemediğinde bana ihtiyacın vardı. Cass’in ruh hâli değişimlerini konuşmak istediğin her seferinde bana ihtiyacın vardı. Hayatım mahvolduğunda benim için orada olan insan sendin.” Hepsi doğrudu. Ama Radhya’nın destek sistemi olmak çok daha kolay hissettirmişti, arkadaşlık ilişkisindeki işe yaramaz olmak yorucuydu. “*Ve şimdi onunla takılıyorsun...*”

“*Takılmıyoruz.*”

“...düşmanımla.”

Ari gözlerini kıstı. “Düşmanının Marea’daki aşçıbaşı olduğunu sanıyordum.”

Terlemiş suratlı ve lekeli bir önlük takmış adam mutfak kapısını açtı, Radhya’nın beden dilini inceleyip hızla geri çekildi.

“Anlamsız bir seks olmasını bile tercih ederdim.” Radhya konuşurken tekrar kasaya oturdu. “Dertlerini anlattığın insan ben olmalıydım.”

“Josh’la önceki deneyimini düşününce seni arayıp ‘Hey, seninle tanıdığım şu adam hakkında konuşmak istiyorum’ demek çok da basit görünmedi.”

“Ama arkamdan buluşmak daha mı kolaydı?” Radhya sigarasını içine çekti.

Ari olayları yorumlamasına itiraz etmek için ağzını açtı ama bunun yerine ağzından çıkan basmakalıp bir benzetmeydi. “Bu şey gibiydi... suyun içine itilmek. Ama su ısıtılmış, güzel bir havuz değildi. Sığ olduğundan sonu yoktu. Titanik’in korkuluklarından aşağı itilmiş gibiydim.”

“Ne olduğunu söyle. Cass seni itti. Edilgen çatı kullanmayı bırak.”

“Suyla savaşıp duruyordum ve o kadar yoruldum ki kendimi...” Ari arka sokak kokan havayı içine çekti, “ellerimi sallayıp yardım çağırmaya ikna edemiyorum.”

“Ben tam buradayım, yardım elimi uzatıyorum ve sen seni kurtarması için Kestenberg’i mi bekliyorsun?”

“Hayır.” Ari’nin sesi kararlıydı. “O da suyun içinde. İkimiz de aynı boktan enkaz parçasına tutunuyoruz.”

“O metafora göre sen açık sularda benim başımı su altına itmiş ve bir daha arkasına bakmamış biriyle beraber boğuluyorsun.” Radhya sigarasından aldığı nefesi üfledi. “Bu senaryodaki Leo olma. Onun sikik kapıyı tutmasına izin verme.”

“Ben Leo değilim.” Ari aslında hiç *Titanik*’i izlememişti ama neyi kastettiğini *meme*’lerden anlayabiliyordu. “O çoğunlukla bir kendinden nefret etme şeyinin içinden geçiyor.” Spot ışıklarını ondan Radhya ve Josh’a yöneltmek biraz rahat hissetmesine sebep olmuştu. “Artık yemek yapmıyor bile. Bence senden özür dilemek isterdi.” Bunu söylese bile Josh’tan bunu duyduğunu hatırlayamamıştı.

Radhya sigarasını söndürdü. “Onun dinleyip öğrenme yolculuğunda sonraki durak olmaya niyetim yok.” Süt kasasının üzerinden kalkarken kendisinden yirmi yaş büyük biriymiş gibi inledi. “İçeriye dönmeliyim.” Mutfak kapısını yarıya kadar açıp tereddüt etti. “En azından avukatımla konuştun mu bari?”

Ari’nin karnının altında tuhaf bir sinir çekilmesi oldu. “Eski sevgiline boşanma avukatının lavabosundan üstsüz bir fotoğraf göndermek ne kadar kötü olmuştur? Bir arkadaşım için soruyorum.”

Radhya ona bakmak için arkasına döndü. “Arkadaşına söyle istenmeyen çıplak fotoğraflar... iyi değildir.”

“İlaçlarımı alıyorum.”

“Bir saat içerisinde benimle Johnny’nin yerinde buluş.” Ari başını salladı, verdiği derin nefes soğuk havada bir bulut hâlini almıştı. “İçkiler senden, Twattie.”

“FRİCK’E GİTMEDEN SEKİZ yıl boyunca bu şehirde nasıl yaşadın?” Josh bıkkın ve nutku tutulmuş bir hâlde sordu. “Bu temel bir kültürel okur...”

“Okuryazarlık. Biliyorum. Ben bir barbarım.”

Öğleden sonra ışıkları Fragonard Salonu’nun cam pencerelerinden sızıyor; yaldızlı heykelleri, porselen vazoları ve plakaların “romantizmin coşkulu tasvirleri” olarak tanımladığı bir dizi büyük tabloyu aydınlatıyordu. Josh ve Ari yaklaşık iki saattir müze içerisinde geziniyordu. Eh, *gezinmek* cömert bir ifade ediş şekliydi. Josh tatlı tatlı bir şeylerden bahsederken onu da bölümler arasında gerçek anlamda sürüklüyor demek daha doğruyd.

“Haydi, bir bakalım.” Ari panellerde resmedilmiş ve kesinlikle giyotine vurularak kafasını kaybetmiş faillere bakarak konuştu. “Hırsız baronlarla, sömürgecilikle ya da binlerce yıldır süregelen cinsiyetçiliği kutlamakla ilgilenmiyorum.”

“Senin gözünde problematik olmayan bir şey var mı?”

“Müze görevlisinin önünde kapüşonlunun fermuarım açıp ‘KILLMONGER HAKLIYDI’ yazan tişörtümü ortaya çıkarmamalı mıydım diyorsun yani?”

Josh devasa büyüklükte aynalı bir şömine rafının önünde durup gözlerini yansımadan Ari’ninkilerle buluşturdu. “Bu, şehirde en sevdiğim yerlerden biri. Bilmiyorum... belki de yüzyıllardır hiç değişmedi. Zengin bir sanayici zamanında bir İran halısı aldı diye özür dilemeyeceğim.”

“Aldı mı?” Ari hafif *öksürüklerinin* arasına “beyaz adam ayrıcalığı” tamlamasını ekledi ama Josh onu dinlemiyordu.

Peruk takmış züppe görünümlü bir adama hayran gözlerle bakan, işkence aleti benzeri bir korseye sahip kadının devasa tablosunun önünde duruyordu. Küçük bir grup Nike beyzbol şapkası takmış kilolu bir adamın etrafına toplanmıştı. Florida State kapüşonlusu ve kot pantolon giymiş genç bir kadının önünde tek dizi üzerine çökmüş, iki elinde ona doğru küçük bir kutu tutuyordu.

Ari “o an” fantezisi yaşayan insanlara karşı kin tutuyor değildi. Ama evlilik kapanları ona çiçek tutan kızlar ya da Corinthian’dan konuşmalar yerine avukatlarla yapılan ters telefon konuşmalarını ve boş ve sessiz daireleri hatırlatıyordu.

Bu tarz sonların başlangıçları gölgede bırakmak gibi bir huyu vardı.

Kadın gözleri yaşla dolu bir şekilde başını sallayıp Nike şapkasını kucakladı. Küçük grubun içindeki insanlar yeni nişanlanmış çifti alkışlayıp onların fotoğrafını çekerken Josh izlemeye devam etti. Dönüp Ari’ye gizemli bir bakış attı, Ari ise kendisini gülümsemeye zorladı çünkü bu ifade nişanlanmaya uygun bir tepki gibi görünmüştü. Ama on saniye sonra müzenin sınırlarından, iyi dileklerini sunan yaltakçılardan, montlarının içinde terleyen

turistlerin kokusundan hemen kurtulma ihtiyacı hissetti. Josh giriş kapısına doğru ilerlerken arkasından geldi, kolonyasının belli belirsiz botanik kokusunu alabileceği kadar yakınındaydı.

“Yorum yok mu?” On Yedinci Cadde’nin soğuk akşam havasına çıktıklarında sordu.

“Yani, on sekiz dolara onun için daha unutulmaz bir teklif konuşması yazabilirdim.” Ari kabanının düğmelerini iliklerken düşündü. “Evlenecekler, iki çocukları olacak ve Florida State bir sabah kendini yataktan sürüyerek kalktığında, masasındaki motivasyonel sanat eserine bakacak ve belki de Nike şapkalıyla beraber aynı aile hücrelerinde elli yıl boyunca kapalı kalmak istemediğini fark edecek.”

“Yani onlar da zamansız bir felaketle karşılaşmaları kaderlerinde olan başka bir çift mi?” Josh konuşurken sesinde yorgunluğun gölgeleri okunabiliyordu. “Demek istediğim, evli olmanın anlamı ne ki?” Beşinci Cadde’yi geçip Central Park’a doğru dolambaçlı bir yolu takip ettiler.

Yürümeye devam ederken konuşmak daha kolay hissettiriyordu, sanki hareket hâlinde oldukları sürece bütün konuşmayı idare edebilirmiş gibi. “Bu ya da hiç olmak zorunda değil.”

“Yani artık... *bunu* istemiyorsun.”

Ari’nin botları düşmüş yapraklar üzerinde çıtırdadı. “Bu tuzak bir soru mu?”

“Hayır.” Josh tuğla ve taştan yapılmış büyük bir kemerin önünde yavaşladı. “Aslında yeterince açık.” Ari turuncu ve pembe renklerdeki bir suluboya tablosuna benzeyen gökyüzünün önünde imkânsız bir şekilde karmaşık ağlar örmüş çıplak ağaç dallarına baktı. Ari, Josh bu kadar fotojenik bir şeyin önünde durup evlilikten bahsederken onunla yüzleşmemeyi tercih ederdi. “Teknik olarak, bu bir beyandı.”

“*Teknik olarak*, demek istediğim o değildi.” Ari açıkladı, “Düğün endüstriyel kompleksine binlerce dolar bağışlamakla uzun süreli bir ilişkiyi yürütmek arasında hiçbir ilgi yok.”

“Aile ve arkadaşların önüne çıkıp ‘Bu kadını seviyorum ve onun karım olmasını istiyorum’ demek bir endüstriyel kompleks gerektirmiyor.”

Onun karım olmasını istiyorum cümlesi beyninde Cass’in sesiyle söylenmiş hâliyle dönüp duruyordu. Daha sonra da çözülmez bir şey hâlini alıyordu.

Ari düşüncelerinden sıyrıldı ve Josh’ın önüne geçip geri geri yürüyerek kemerin altında durdu. Serin ve nemli hava ciğerlerine doldu. Altından yürüyerek geçtiği dokuz saniyede dünya farklı hissettirmişti. “Ne zamandır herhangi bir etkinliğe ‘aile ve arkadaşlarıyla’ katılmak istiyorsun ki?”

Josh ona hak vermek zorunda kaldı. “İyi bir noktaya değindin.”

Kemerin diğer tarafına çıktıklarında Ari yolun sonundaki bankı işaret etti. Yıpranmış ahşabın üzerine oturduklarında aralarında sağlıklı bir mesafe vardı, sanki ikisi de kendi koruyucu güç alanları içerisindeydi.

“Cass’leyken şey gibiydi...” Duraksadı, evliliğin neden gerekli hissettirdiğini hatırlamaya çalışıyordu. “O bir parça kâğıdı almak bir şekilde *beni* seçtiğini doğrulayacaktı. Çünkü onsuz ben, birinin orta yaş krizinden başka bir şey değildim.” Kabanındaki gevşek düğmeyi çekiştirdi. “Sonradan ortaya çıktı ki devlet dokümanı olsa bile orta yaş krizi eninde sonunda bitiyormuş.”

“Sen bu kadar romantik bir şey söylemeden önce birkaç mum yakmalısın.” Bakışlarını ona doğru kaldırdı. Günbatımı dikkat dağıtıcı bir şekilde en parlak ışıklarıyla Josh’ın yüzünü aydınlatıyordu. Josh kollarını göğsü önünde sıkıca birleştirdi. “Bir yüzüğüm var, babamdan bir hatıra. Sophie şehirdeyken onu gittiğim her yere taşırdım, belki o ışıldayan kesinlik ânını hissederim

diye. Cevabın 'evet' olduğundan kesinlikle emin olmadan teklif etmek istemiyordum. Ama bu hiç olmadı.”

Ari ahşap bank üzerinde bağdaş kurdu. “Hâlâ bir gün evlenmek istiyor musun?” Soruyu yüzeye çıkarmak rahatsız edici olsa da sormadan edemedi.

Josh çok uzak olmayan bir yer bulup oraya odaklandı ve sonunda cevap verdi. “Teoride evet.”

Bu tamamen beklendik ve biraz da düş kırıcıydı. Şimdi yemekte Josh’ın varsayımsal karısıyla tanıştığını hayal etmek zorundaydı. Muhtemelen bir Lauren’la. Sadece onların anladığı şakalara güldüğünü, aralarında Ari’nin bilmediği bir dil olduğunu. İkisi sonrasında harika bir barışma seksi gelen aptalca ve önemsiz kavgalar ederdi. Josh karısına kahvaltıda hangi sağlıklı yemeği istediye onu yapardı. Beraber Fairway’deki manava gider, organik ürünler alır ve teknoloji harikası bluetooth bağlantılı bebek arabasını iterlerdi.

Tamamen önüne bakardı, insanların ilişkileri varken yaptıkları gibi. Arkadaşlar programına sıkıştırdığın insanlar hâline gelirdi çünkü dünyanın beraber olduğun kişinin etrafında dönerdi. Josh’ı onu kaçınılmaz bir şekilde ardında bırakacak insanlardan biri olarak düşünmek Ari’nin kalbini sıkıştırdı.

“Ama Fragonard’ın önü gibi bir yerde teklif edeceğimi sanmıyorum. Fazla ortada.” Konuşurken banktan kalktı, kendi düşünce selinden habersizdi.

Ari nefesini bıraktı, bu sohbetteki rahatlama vanasını açmak gibi hissettirmişti. Uyuşmuş ellerini sallayıp atkısını boynundan arkaya attı, soğuğa karşı kendini hazırlayarak güneye doğru ilerleyen Josh’ı takip etti.

Josh adımlarını durdurdu. Yüzünde Ari’nin daha önce görmediği komik, sıkılğan ifade vardı. “Ah, benim... planlarım var.”

“Planlar?”

Yukarı, ağaçlara baktı; göz temasından kaçıyordu. “Yoga eğitmeniyle.”

“Ah.” Göğsünde bir şeyler yanıyordu ama kelimeleri birleştirmeyi başarabildi. “Yoga eğitmeni amı mı? Galiba kıskandım.” Evet, kesinlikle kıskançlıktı ama bunun Josh’a ya da öğretmene yönelik olup olmadığından emin değildi.

“Sadece bir yemek.”

Yüzünü mü buruşturuyordu, yoksa gülüşünü mü gizliyordu? Avucu telefonunun çevresinde sıkılaştı.

“Vay. Direkt olarak yemeğe. Önce havayı kontrol edelim içkileri bile yok mu?” Ari Josh’tan birkaç adım uzaklaştı. “Bu hayatının geri kalanın ilk gecesi olabilir ve ben sexting yapmanın duygusal yakınlığıyla bile zar zor başa çıkabiliyorum.”

Bu kulağa olması gerektiğinden biraz daha sert gelmişti.

“Senin de artık ortaya çıkacağını düşünmüştüm.”

“Kesinlikle.” Aralarına küçük bir mesafe koydu. “Kesinlikle çıkıyorum.” *Ya buluşması iyi giderse?* “Ben... Eve gitmene izin vermeliyim.” Ari gerileyip belirsiz bir yeri işaret etti. “Sanırım başka bir siyah kıyafet giyeceksindir.”

Ya biriyle yatarsa? Bu ihtimali düşündüğünde karnı buruldu. Bunun hakkında gergin düşünceleri olması gerçeği bile karın ağrısını şiddetlendirmişti.

“Sonrasında seni ararım?” Ari o kadar ilerlemişti ki Josh’ın bağırması gerekti.

“Kulağa harika geliyor!” Ari aynı şekilde karşılık verdi. *Kesinlikle! Yoga öğretmeninin geceyi sende geçirip geçirmeyeceğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum!*

Beşinci Bulvar’a doğru koşar adım yürüdü, güneye gitmesi gerekirken doğuya gidiyordu. Arkasına baktı ve Josh’ın boynunun arkasını ovduğunu gördü. Josh’la yaptığı bir konuşmada hiç

kaçma ihtiyacı hissetmemişti. Ona “çok iyi bir eşlikçi” olduğunu söylememiş miydi?

Ya Josh ve yoga eğitmeni sabah brunch’a gider ve buluşma pazartesi gününe kadar uzarsa, o zaman saat altıdaki crunch dersine beraber yürürlerse ve orada kadın ne kadar esnek olduğunu (tekrar) gösterecek Instagram’a koyulabilir #yogagoals pozları veririse...

Kavalkemiği atelleri sağ bacağını topallatırken güvenli bir mesafeye geldiğinde Ari telefonunu çantasından çıkardı. Bu hareketi gerçek anlamda kritik seks-kalım durumları için yedekte tutuyordu. Acil-durumlarda-camı-kırınız-hareketi.

Görünüşe bakılırsa o an bu andı.

Ari bütün aktif randevulaşma uygulaması profillerini *bekâr ve partnerler arıyor* olarak güncelledi.

“Siktir et.” Mırıldanırken kullanıcı adına garanti olsun diye tek boynuzlu at emoji ekledi.

Josh biriyle buluşabiliyorsa, Ari iki kişiyle buluşabilirdi.

12

Cumartesi, 10 Aralık, 20.47

JOSH: Yoga derslerinin yeni kadınlarla tanışmak için iyi yerler olduğunu söylemiştin.

ARI: öyleler.

Bütün o esneklik, dayanıklılık ve ter...

Buluşma iyi gitmiyor mu?

JOSH: O sadece bir yoga eğitmeni değil, aynı zamanda bana mikrobiyom süpertoz satmaya çalışıyor.

ARI: yani diyorsun ki senden daha çok işi var.

benim randevumu görmelisin

Randevularımı

JOSH: Ne?

ARI: Eşleştiğim bir çiftle son dakika olayı

JOSH: Bir çift?

ARI: Adamda sakal, kadında burun piercing'i var

Red Hook'ta yaşıyorlar

Bunu bir yerlerden duyduğunu düşünüyorsan beni durdur

JOSH: Biriyle randevulaşmak senin için fazla yakınlık gerektiriyor ama iki kişide sorun yok mu?

ARI: tek boynuzlu bir at arıyorlardı

Yakınlık kurmak için birbirlerine sahipler

Bahse girerim sonrasında birbirlerine sarılacaklar ve geceyi orada geçirmemi istemeyeceklerdir

Büyük ikramiye!

Bunu daha önce düşünmediğime inanamıyorum

20.59

JOSH: Ah, harika.

İkinci buluşma için önerisi haloterapi tuz odası.

Solunum yolumu temizlemem gerektiğini söyledi.

ARI: Kadınlarla mı ilgileniyor? 🗨️

Bu arada sen neredesin

JOSH: "Kısmen Zach Braff'ın" olan bir istiridye barında.

Kendi yemeğini getirmiş.

Sen neredesin?

ARI: Burp Castle

çünkü görünüşe göre insanlar nadir bilinen biralardan hoşlandığını kanıtlamak zorunda yoksa bu gerçek bir buluşma olamaz

JOSH: Orayı seviyorum. Sessiz. Kitabınla beraber gidebilirsin.

ARI: sen TABİİ Kİ çalışanların keşiş gibi giyinip müşterileri susturduğu bir yeri seversin

Barmen tatlı aslında. Sakin bir aurası var

Jason Mantzoukas 🗨️

Tanım. nihayet güzel bir ses

21.07

JOSH: Pratiği “zihin-beden-ruh perspektifi”ndeymiş.

Buradan çıkmam lazım.

ARI: Plato materyalini kullan!

Bunu sevecektir

JOSH: Gerçekten bir çiftle mi yatacaksın?

Ya bu evliliklerini etkilerse?

ARI: Onlar BANA mesaj attılar!

Ekstra bir çift eli deneyimlemediğin çok açık 🙌🙌🙌🙌

21.16

ARI: Ah hayır

Ah Tanrım

adamın gerçek tutkusu trlvIA gECEleri dÜZENlemekmiş

JOSH: Siktir.

ARI: işe bak ki bu gece de trivia etkinliği düzenliyormuş

3 blok ötedeki bir pub'da 🍷

Etkinliğe katılmaya zorlanıyorum

21.37

ARI: ah tanrımın komik olduğunu zannediyor. Şimdi de pasajlar ortaya atmaya başladı

İnsanlar neden bunun stand-up'a giden bir arka kapı olduğunu düşünüyor? NEDEN?

Karısı bununla nasıl başa çıkıyor???

JOSH: Belki de o bir kadına doğru miktarda hevesle 3 dakikadan daha fazla zevk verebiliyordur.

ARI: şüpheli

21.41

ARI: Rembrandt'ın ilk isminin Rembrandt olduğunu biliyor muydun?

JOSH: Bunu herkes biliyor.

ARI: Rembrandt Rembrandt?? 🤔 🤔

Sigara içmek için dışarıya çıktım.

JOSH: Sen sigara içmezsin.

Van Rijn. Rembrandt van Rijn.

ARI: Cher gibi olduğunu sanmıştım

tamamdır artık kaçacağım

Gerçek komedideki adamların kahrını yeterince katlandım. Çizgiyi burada çekiyorum.

21.52

JOSH: Benimki bitti.

Belki de onu Lululemon harici başka bir şeyle görmek beni itti.

10.02

JOSH: Buluşmak ister misin? Özet geçeriz?

10.12

JOSH: Orada mısın?

Pazar, 11 Aralık, 01.25

ARI: Üzgünüm, Brooklyn'den dönerken şarjım bitti

JOSH: Dairelerine geri mi gittin?

ARI: Hayır. Burp Castle'a gittim.

Barmen'in yerinde o ve karısıyla yaralarımızı sardık 🤝 ve ah... evde HiÇ fısıldamıyor

01.29

JOSH: "Sexting yapmanın duygusal yakınlığına zar zor katlanabildiğini" sanıyordum.

ARI: ruhlarımızı birbirimize açtık sayılmaz

Pazar, 12 Aralık, 01.31

JOSH: Dolandırdığın kurbanlardan biriyle görüşeceğim.

BRIAR: Mükemmel!

Yarın sabah Raya'da Maddie ile sohbeti tekrar açacağım.

Daha az çaresiz görünecektir.

Onda yılbaşı potansiyeli var!

Josh sapının dibinde parmak izi olan ve bunu çaresizce silmek istediği şarap bardağına baktı. Bu Maddie'yle –o kendi kendini yetiştirmiş bir yemek *influencer*'ıydı ama bununla övünmüyordu, şu anda ise Youtubé'da bulduğu "en becerilebilir" şefler hakkında tek taraflı bir sohbeti yürütmekle meşguldü– uzun süre göz göze kalmanın ardından bir molaydı.

Aklı Smith'in dekor klişelerini sınıflandırmaya, Edison'un ampullerine, ahşap panelli tavanlara, metro fayansı duvarlara gidiyordu. Bu New York bistro sunun kopyasının kopyasıydı. Tabii ki de kendi düşünceli ve benzersiz girişimi yanıp kül olmuşken bu kahrolası zincir dallanıp budaklanıyordu.

Perşembe, 15 Aralık, 20.23

ARI: naber

hell's kitchen'da gabe ile bira pong oynuyorum ve sıkıldım neredesin

JOSH: Biriyle buluşmadayım.

63. Cadde'deki The Smith.

ARI: ahh yakınlarda...

JOSH: Bu şehirde 27.000 restoran var ve "yemekçi" Smith'i mi seçiyor?

ARI: bu defa yargılayıcı olmamana sevindim 🙌🙌🙌

"Bu ironik..." Maddie konuştuğunda Josh o her ne derse desin bunun ironik olmayacağının garantisini verebilirdi, "Çünkü sana bir hayranlık beslediğimi düşünmüştüm ama aslında The Brod'a iki yıldız verdim."

JOSH: Aslında beni aramalı ve acılmış gibi davranmalısın.

ARI: Neden??

Bekle

daha iyisini yapacağım

Josh bıçağı ve çatalına uzandı, Maddie'nin yemek blogunu hiç desteklemiyor ve kendisini "tamamen arkada bıraktığı" erkek arkadaşları hakkındaki konuşmasını kısmen dinliyordu. Şanslıydı ki akustik çok kötüydü ve buluştuğu kişinin sesi restoranın kalabalığına karışıyordu. Yan masadaki çift güzel bir akşam yemeği geçiriyor gibi görünüyordu, birbirlerinin erken aşama randevu anekdotlarıyla ilgileniyormuş gibi yapmak zorunda değillerdi.

Sophie'yleyken bu kadar kolay mı hissettirmişti? Ya da o kahrolası-gergin-bir-enkaz mıydı?

Josh masanın altından gizlice saatini kontrol ettiğinde ana yemekler servis ediliyordu: onun için biftek ve Maddie'nin beş malzemeli salatası. Maddie benzeri görülmemiş yemeğin fotoğrafını çekti. On beş dakika geçmişti ve hâlâ acil araması yoktu. Ari'nin dikkati mi dağılmıştı?

Unutmuş muydu? Bira pong rakipleriyle eve mi gitmişti?

Maddie Josh'm omzunun üstünde bir yere baktı: Arkasındaki camdan keskin ve ısrarcı bir tıklama sesi geliyordu.

Josh arkasına döndü, Broadway boyunca yayılmış kalabalık önünde ancak New York'ta olabilecek tuhafılıkta bir olayı görmeyi bekliyordu. Ama camın iki santim önünde yüzü öfkeyle çarpılmış sadece bir kişi vardı.

"*Bu ne halt, Joshua?*" Ari yalıtımlı duvara doğru bağırdığında camda bir buğu bulutu oluştu. Josh donup kaldı, bir açıklama bulabilmek için zihnini kurcalıyordu.

"Onu tanıyor musun?" Maddie soruyu sorup sandalyesinde daha dik oturdu.

Cevap veremedi görüş alanında ekose bir kaban belirdi.

"Biliyordum!" Ari kapıdan girip karşılama kürsüsünü es geçti. "Yalancı!"

Diğer beş masanın önünden geçip iki kişilik kalabalık masalarının önünde bitmesi sadece birkaç saniye sürdü. Josh hemen eğildi ancak saklanacak bir yer yoktu.

"Geç vakte kadar çalışıyorum' mu?" Gözleri bira pong yüzünden cam gibiydi. "Bu bir *saçmalık*! Beni aldatıyorsun!"

"Ben..." Ağzını kapatamadı. Göz kırptı, şok ve kafa karışıklığı duygularının hâkimiyet için mücadele etmesine izin verdi.

Ari açık avucunu parlak ahşap masanın üstüne çarptı. Yan masadaki çift onları izlemiyormuş gibi davranmaya çalışıyordu. "Ve favori restoranımızda!"

"*Bizim favori...*" Çenesini sıktı, ortaya çıkmaya çalışan duygularını bastırdı. Ya kahkahaya boğulacaktı ya da Ari'den gerçekten korkuyordu.

"Bekle." Maddie konuştu. "Kız arkadaşın mı var?"

Josh inkâra benzer bir karşılık vermek üzereyken Ari eğilip yüzleri arasında birkaç santim kalmasını sağladı.

“Ben onun *karısıyım*.”

Maddie sanki yakartop oyununda kafasına darbe yemiş gibi kafasını çevirdi.

Josh genelde suskun kalmazdı ama Ari ona alev alev yanan bir öfke ve neredeyse kimsenin fark etmeyeceği bir miktar haylazlıkla baktığında beyninde bir yerler kısa devre yapmıştı.

“M-Maddie, bu...” Nefesini bıraktı. “Bu gerçek değil.”

“Gerçek değil?” Ari başını yavaşça iki yana salladı. “Gerçek değil mi?” Josh bardağına uzanıp suyundan bir yudum aldı. “Sen ‘evlilikten daha samimi’ bulduğunu söyledin diye meme uçlarımı deldirdiğimden bana baya gerçek gelmişti. İyileşmeleri tam bir ay sürdü!”

Maddie’nin ağzı açık kaldı. Josh suyunun birazını öksürdü.

Ari tote çantasını yere bırakıp bankete oturdu ve Josh’ı olduğu yere kıstırdı. Vücudunun yan tarafı Ari’nin polyester-yün karışımı önü açık ve üstüne ucuz bira aroması nüfuz etmiş ceketine yapışmıştı.

Maddie öne doğru uzanıp sordu: “Sen *evli misin*?”

Ari kaşlarını karikatürize sayılabilecek bir yüksekliğe kaldırıp Josh’a ona katılması için meydan okuyordu.

Josh hızlı bir hesaplama yaptı. Doğaçlamada hiç iyi olmamıştı ama Ari ona başka bir şans vermiyordu.

“Galiba biz...” –nefesini içine çekti ve Ari’nin yüzünü inceledi– “gerçeği uzun zamandır görmezden geliyorduk. Ânı yaşıyorduk.”

Maddie’nin soluğu kesildi. Her an ceketine uzanabilirdi.

Ari’nin dudak kenarındaki çizgi yavaşça yukarı kıvrıldı. “Yani onca telefon seksi senin için ‘ânı yaşamak’ mıydı?” Josh’ın boynu

ısındı. Ari Maddie'ye baktı. "Çıldırııcı sesler çıkarıyor, bilirsin." Masaya doğru uzandı. "Bir defasında benden palyaço kostümü giymemi istemişti."

"Tanrım, bu çok toksik." Maddie mırıldanıp ekmek sepetini Ari'ye doğru itti.

Ari'nin hafifmeşrep hâli "apartmanlarında" üç bardak pinot noir'i devirip 63. Cadde ve Broadway boyunca koşarak yalancı kocasıyla yüzleşmek için buraya geldiği fikrini yutturmaya gerçekten de yardımcı oluyordu.

"Tanıştığımızda..." Ari iki parça focaccia alırken konuştu. "Bana doyamıyormuş gibiydi. İkinci gecemizden sonra bana bir çekmece verdi."

"Tam bir *red flag*." Maddie başını sallarken ayrılmak için hiçbir harekette bulunmadı. "Ama aynı zamanda romantik."

ARI JOSH İLE yüzleşti. "Bana beni sevdiğini ve çok erken olmasını umursamadığını söyledin. Ve bu beni korkuttu çünkü o kelimeleri daha önce kimseye söylememiştim." Avucunu Josh'ın yanağına yerleştirdi ve Josh Ari'nin hızlanan nabzını teninde hissedebildiğine emindi. "Ama sana söyledim. Söyledim çünkü hissettim ki..." Sesinde hafif bir titreme vardı. "Birbirimize ait olduğumuzu düşünmüştüm. Seni içeri aldım. Gardımı düşürdüm. Çekmeceyi kullandım ve sen... benden sıkıldın."

Josh yutkundu. Eğer bu monolog saf bir buluşsa Ari'de çok iyi bir doğaçlama yeteneği vardı.

"Ne kahrolası bir pislik." Maddie'nin Ari yerine kalbi kırılmıştı. "Çok üzgünüm."

İki kadın Josh'a suçlayıcı gözlerle bakarken, Josh tamamen kurgusal bir kalp suçunu sahte bir şekilde devam ettirdiği için bir anlığına suçlu hissetti.

Ari sağ elini Josh'm önüne kaydırıp tabağına uzandı ve sessizce bifteği kesmeye başladı. Yemeğinin yarısını yiyip şarabını bitirdikten ve garsona yenisi için işaret ettikten sonra Ari masanın karşısındaki şaşkın kadına döndü. "Üzgünüm, ismin neydi?"

"Maddie." Gösterinin doğrudan katılımcısı olduğuna şaşırdığı belliydi. "Merhaba. Ama ben..." Durdu. "Bu bizim ilk buluşmamızdı."

Ari başını hızla Josh'a çevirdi. "Bana söylemeyi ihmal ettiğin kaç kadın var, Joshua?"

"En azından üzgün olduğunu bile söylemeyecek misin?" Maddie bunu sorduktan sonra başını inanamaz hâlde iki yana salladı.

Harika. Yani gerçek dünya harici kurmaca senaryolarda da insanları hayal kırıklığına uğratabilme yetisine sahipti.

Ari bifteğinin bir parçasını daha dilimledi. "Bu gerçekten iyi." Mırıldandı, yemeğinin keyfini çıkarırken bir yandan da ikna edici perişanlıktaydı.

Josh ve Ari bir saniye kadar birbirlerini izlediler. Restoranın gürültüsü –bardaki gülüşler, gümüş yemek takımlarının çınlaması, hoparlörlerden gelen Le Tigre– geri planda kalmıştı.

"Özür dilerim." Josh ayık bir ses tonuyla konuştu. Genelde özür dilemezdi, sahtesi bile tuhaf bir şekilde güçlü hissettiriyordu. "Sana karşı tamamen dürüst değildim." Derin bir nefes aldı. "Çünkü doğruları duymak isteyeceğini düşünmedim." Ari çiğnemeyi bıraktı. Kaşları hafifçe çatılmıştı. "Ve bu... *evliliğimizi* mahvedecek bir konuşmayı gerektirecekti." Ari ona baktığında bir şeyden yüzde seksen eminmiş gibiydi. Geri kalan yirmilik kısım Josh'ı bütün gece ayakta tutacaktı. "Yani bir şeyleri senden gizli tutuyordum..." –Maddie'ye dönüp tekrar Ari'ye baktı– "*karım.*"

Belki bu küçük an garson masa kenarında belirip Ari'ye "hâlâ o biftek üzerinde çalışıp çalışmadığını" sormasaydı biraz daha uzun sürebilirdi.

Ki cevap açıkça evetti. Ama Josh, Ari dizinin üzerindeki peçeteyi alıp gözlerini silermiş gibi davranmadan önce yüzünde beliren küçük gülümsemeyi fark etmişti.

“Tanrım.” Maddie önündeki son derece özelleştirilmiş salatasına çay yapraklarını okurmuş gibi bakıyordu. “Şimdi Kevin’la ayrılığımı tekrar düşünmeye başladım. Üniversiteden beri beraberdik ve ben yirmili yaşların bütün cinsel maceralarını kaçırdığımı düşünüyordum, ama...”

“Ah?” Ari doğrulup peçeteyi bir kenara bıraktı.

“...yalnız olmak çok boş.” Chardonnay’sinden bir yudum aldı. “Demek istediğim, alınmayın ama ikinize baktığımda etrafta olup randevulara gitmek mi ya da sizinki gibi kâbus bir ilişkinin içinde olmak mı daha kötü emin olamıyorum.”

Josh eleştiriye karşı burnunu kırıştırdı.

Ari başka bir parça *focaccia*’ya uzandı.

“O zaman... bana şu çılgın cinsel maceralardan bahset.” Josh’ın “karısı” yeterince masum olmayan bir şekilde bu sözleri ederek göz temasını kesmeden ekmeği zeytinyağı kâsesine batırdı.

13

“YILIN ŞU ÂNA kadarki en soğuk gününde neden Strand’e sürüklendiğimizi bana hatırlat, olur mu?” Ari omuzları sırt çantasının ağırlığıyla kamburlaşmış bir hâlde adımını asansörden dışarı atarken sızlandı.

“Gerçek bir cekete yatırım yapsaydın bunun yardımı dokunabilirdi.” Josh konuştu. “Kabanın dış giyim için bir utanç kaynağı.”

“Bu noktada bu kitaplardan sadece Veselka’dan pierogi almaya yetecek kadar para çıkmasını umuyorum.” Çantayı Josh’ın yemek masasına bıraktı. İçinden *Cesur Yanınızı Kucaklayın*’ı çıkarıp arka kapağını inceledi. “Neden herkes her zaman bana bu kitabı okutmaya çalışıyor? Belki ben cüretkâr bir şekilde meydan okumak istemiyorum. Belki normal bir miktarda meydan okuyup kederle debelenmek istiyorum.” Buzdolabına yürüyüp içine baktı, bir şişe Pellegrino’yu eline alırken hepsi Josh’ın düzgün blok yazısıyla etiketlenmiş ve tarihleri atılmış aynı yeniden kullanılabilir kap yığınının ikinci bir bakış attı. Şef alışkanlığı. “Cü-

retkâr bir şekilde kederle debelenmek mümkün mü? Biri asıl o kitabı yazsın.”

Josh çantanın içine uzandı. “Bütün Brené Brown koleksiyonunu bırakmış mı?”

“Bekle, oraya bakma. Bir sürprizim var.” Ari hızla masaya yaklaşp şişe kenarından su sıçramasına sebep oldu. “Şimdi bir şey söylemeden önce...” –Josh’ın eline vurarak çantadan uzaklaşmasını sağladı– “Noel’i kutlamadığını biliyorum. Bu mezhep farkı gözetmeyen bir kış tatili hediyesi.” Metro duraklarında elinize tutuşturulan ücretsiz günlük gazete kâğıtlarına sarılmış büyük bir kutuyu ortaya çıkardı. Belki de Cass hediye paketlerini de yanında götürmüştü. “Tebrikler. Umarım baba olmaya hazırsındır.”

Gazete kâğıdını yırttıktan sonra ilk gördüğü şey “TV’de görüldüğü gibi” logosu oldu. Küçük Toz Babacığı çizgi karakterini iki yıl önce *Saveur*’da çalışırken çekilmiş eski bir fotoğrafıyla beraber kutuya bantlamıştı.

“Bu şaka amaçlı bir hediye değil.” Ari ikna edici bir şekilde konuştu. “Kırıntılar hakkında nasıl hissettiğini biliyorum. Bu neredeyse Aragon’un cücelerden o devasa kılıcı aldığı âna eşdeğer.”

“Bu sana mobilyalarımın üzerinde kraker yeme iznini vermiyor.” Hediyei çevirip incelerken konuştu. “Ve elfler o kılıcı yeniden dövmüştü. Cüceler değil.”

“Biliyorum.” Sırıtip ekose kabanını üzerinden çıkardı. “Ama seninle uğraştığımda yüzünde şuna benzer bir görüntü oluşuyor.” Kaşlarını çatıp burnunun üzerinde küçük bir kırıksıklık çıkmasına sebep oldu.

Hediye mükemmel bir şekilde sıradan ve bir o kadar da onlara özel belirli bir yeri ve zamanı hatırlatıyordu ki Josh kısaca tereddüt ettikten sonra iki hafta önce Ari için aldığı hediyei çıkardı. Hediyei *sitcom*’larda yaptıkları gibi sarmıştı, kapak üst tarafından açılıyordu.

Bunu nasıl yapacağı hakkında birkaç video izlemiş olabilirdi.

“İstedğim uyuyan küçük golden retriever mı yoksa?” Kutuyu açmadan önce kulağına yaklaştırıp hafifçe salladı.

Ari’nin gülüşü soldu. Kutunun içine bakarken kaşları birbirine yaklaşmıştı.

“Bunları Pearl River Mart’ta hâlâ satıyorlardı.” Hızlıca ekledi. “Aynı kâse olmadığını biliyorum ama mavi çizgi deseni ve ejderha çizimiyle aynı dizayna sahip. Tekrar...” Ari dudağının köşesi aşağı doğru bükülmüş bir hâlde ona baktı, bir şeyleri bastırmaya çalışıyormuş gibiydi “mısır gevreği yiyebilmeni istedim.”

Ari birkaç saniyeden sonra ona yarım bir gülüş vermeyi başarabildi. Kâseyi eline aldı. Üç buçuk dolar ederindeydi, hediye paketine harcadığından daha ucuzdu. Muhtemelen aldığı en ucuz hediye idi.

“Tanrım!” Ari sessizce konuştu. “Gerçekten de şahdamarı hedefliyorsun, Kestenbutt.”

“Yani, bu...” Başladığı cümleyi nasıl bitireceği hakkında hiçbir fikri yoktu. “Kullanmadan önce yıkadığından emin ol.”

“Teşekkür ederim.” Ari işaretparmağını kenarlığın etrafında gezdirdi.

“Gizli bir hedefim vardı.” Bir balon patlatmaya hazırlanıyormuşçasına nefes aldı. “Yeni yıl arifesinde ne yapacaksın?”

“Gabe her yıl bir bağış toplama etkinliği düzenler. Gülünç ama seksi kıyafetler giyip iğrenç şarkılar söylerken LaughRiot için para toplarız.” Josh cümlemin başındaki ifadeye karşı kafasını kaldırdı. “Cass hiç gitmek istememişti. Sen ister misin? Belki ‘Piano Man’ın iyi bir yorumunu söylersin.”

“Piano Man’ın iyi bir yorumu mu var?” Josh otomatik olarak cevabı yapıştırdı.

“Ben ‘We Didn’t Start The Fire’ı tercih ederim.” Başını yana yatırdı. “Neden, yeni yıl arifesi için ne planladın? Zaten Zach Braff’ın deniz ürünleri yerine gittin. Bir oyuncu adayını Susan Sarandon’ın ping pong barında meydan okumaya mı çağırıyor-sun? Jeremy Renner’ın Cajun bistrosuna bir fitness *influencer*’ı mı getireceksin?”

“Gerçekten mi?”

“Haklısın.” Kafasını salladı. “Bu daha çok bir Bastille Günü yeri.”

Josh tereddüt etti. Edeceği her kelime kafasının içinde utanç verici bir şekilde duyuluyordu. “Yeni yıl arifesinde, New York Historical Society’de babam onuruna resmi bir etkinlik düzenlenecek.”

“Gerçekten mi?”

“Yahudi restoranlarının olduğu kısımda yeni bir sergi açıyor-lar.” Bunu küçümser bir ifadeyle açıklıyordu. “Babam yıllar önce birkaç röportaj vermişti. Gönülsüzce olduğunu varsayıyorum. Annem birkaç Brodsky hatırasını bağışladı ve onlar da ailenin galaya gelmesini bekliyor.”

“Bundan kurtulamaz mısınız?”

Josh başını iki yana salladı. “Briar annemi bunun ‘babasının sevilen Yahudi sandviç dükkânını öldürmüş oğlu’ hikâyesini arkada bırakmak için iyi bir yol olacağına ikna etti.”

Ari başını salladı. “Zor bir ün. Anlıyorum.”

“O sırada Briar sponsorlu bir influencer gezisi için çöldeyken, annem beni emlak geliştiricisi arkadaşlarına karşı kaba olmak-la suçlayacak. Buhar masasında göğüs eti servis edecekler ve bir Broadway acemisi birkaç Stephen Schwartz şarkısı söyleyecek. Ve tanıdığım birine rastlarsam Sophie’nin neden orada olmadığını açıklamak zorunda kalacağım...” Josh cümlenin devamını getirmeden kaşlarını kaldırarak Ari’ye baktı, sormak zorunda kalmadan isteğini belirtmeye çalışıyordu.

“Ahh...” Ari gözlerini kısıp başını salladı. Bir mutfak sandalyesine çöktü. “Olay şu ki yüzde birlik kısmın partilerine götürülmek üzere kola takılabilecek iyi bir şeker değilim. Cass beni birkaç tanesine gitmeye zorlamıştı. Kimse beni komik bulmuyor ve dans edemiyorum.”

Josh ekledi. “Ve müzelerde bir velet gibi davranıyorsun.”

“Bunu gayet iyi sürdürüyorsun. Devam et.”

Josh diğer sandalyeye oturdu, artık aynı seviyede idiler. “Gelip annemin iki saat boyunca seni bunaltmasına izin verirsen istediğin kadar söylenebilirsin.”

“Senin randevun olduğumu mu düşünecek?”

“Sadece arkadaş olduğumuzun altını çiziceğim.”

Ari gözlerini kısıtı. Josh bunun iyi bir işaret olup olmadığından emin değildi. “Tamam. Ama bunu yaparsam bana borçlanmış olacaksın, değil mi?”

“Tamam. Üst raflara uzanmama mı ihtiyacın var?”

“Radhya gelecek ay Bohemian Garden’da bir pop-up düzenleyecek. Gujarati atıştırmalıklarından yapıyor.” Durdu. “Nihayet ondan özür dileyebilirsin.”

“Özür?” Josh sandalyesinden kalkıp kollarını göğsünde birleştirdi. “Hayır.”

“Bu, yılın en büyük buluşma gününde annenle bir galaya katılmaya ayıracağın eforun onda biri sayılır!”

“Radhya beni orada istemezdi.” Haklı olduğunu biliyordu. Ari de onun haklı olduğunu biliyordu.

Ari iç çekti, açıkça hayal kırıklığına uğramıştı. Bütün vücudunu esneterek sandalyeden kalktı. “Satacak kitapların var mı? Sanırım saat sekizde kapatıyorlar.”

“Gerçekten yemek kitaplarını elinde tutmak istemiyor musun?” Ari rüzgâr çatı katının ön tarafındaki pencereyi sallarken Josh’ın bir yığın el değmemiş kitabı toplayışını izliyordu.

“Bunun bütün amacı geçmişin anılarından kurtulmamız.” Josh’ın yüzünde “lütfen bu konuyu daha fazla kurcalama” ifadesi vardı, bu Ari’nin pencereden dışarı bakıp konuyu değiştirmesine neden oldu. Hafif kar yağışı cadde lambasının önündeki parıltıda seçilebiliyordu. “Of, dışarısı rüzgârlı görünüyor.”

“İşte.” Ön taraftaki dolaba yönelip içinden büyük siyah bir parka çıkardı. “Bunu ödünç alabilirsin.”

Parkayı üzerine giyip aynada kontrol ettiğinde bütün vücudu birkaç metre yoğun yalıtımlı Gore-Tex’in içine çekilmiş gibi hissetmişti.

Josh gülüşünü bastırdı. “Şey gibi görünüyorsun...”

“Bir trenç kotun içinde üç çocuk varmış gibi mi?”

“Tatlı.” Bunu söylediğine kendi de şaşırmış gibiydi. “Tatlı ve muhtemelen ısınmış.”

“Aslında terliyor gibi.” Yanaklarındaki kızarıklığın sebebi muhtemelen kaz tüyü dolgusu değildi. Josh *tatlı* gibi söylemleri çok sık ortaya atmazdı, yani bir tanesini duymak sürprize uğrattıcı bir şekilde iyi hissettirmişti. Hayır, iki tanesini.

Dışarıda, ağır ve ıslak kar yığınları kaldırım üstünde eriyip sulu kar hâline geliyordu. Onlar kaldırım kenarındaki kar yığınının yanındaki şeritte omuz omuza LaFayette’ye doğru yürürken caddeler sessizdi. Josh, Chase ve Citibank gibi –müzik ürünleri satan perakendeler ve restoranların depoları– işe başladıklarında karakteri olan yerleri işaret edip onların hikâyelerini anlatıyordu. Ari de ona eskiden Cooper Union’ın karşı caddesinde yer alan Kmart’ın tuvaletinde nasıl kapalı kaldığını anlattı.

Bir *bodega*'nın önünden geçtiklerinde Ari siyah beyaz kurabiye almakta ısrar etti. Ona göre bunu "temel bir kültürel okur yazarlık" uğruna yapmalıydılar. Kurabiyeyi her ikisine de vanilya ve çikolatalı taraf gelebilecek şekilde ortadan ikiye ayırdı.

Josh ilk ısırığını aldıktan sonra konuştu. "Hâlâ çok tatlı. Babama hep ikinci bir tada ihtiyaçları olduğunu söyledim. Bir baharat ya da turunçgil aroması." Josh'ın kurabiyesini yemesini izlerken Ari -ki ona göre kurabiye mükemmel miktarda şekerliydi- arkadaşlıklarının kusursuz ve kırılğan bir *şimdi* anında var olduğunu fark etti. Eğer Josh yüzde beş daha az seçici olsaydı, bir yara bandı kız arkadaşına sahip olabilirdi. Eğer ayrılığın sisi yarın dağılacak olursa... eh, Ari muhtemelen aynı şekilde randevulara çıkıyor olmazdı ama bir haftanın birkaç gecesinde uyuyana kadar biriyle telefonda konuşmaya gerek görmeyecek işlevsel bir insan olurdu.

Josh'ı Pearl River Mart'a girerken Ari onu hayal etti; kapıları açtığı, merdivenlerden indiği, devasa çeşitlilikteki yemek takımlarını incelediği gibi insani şeyleri yaparken. Bütün o mavi beyaz kâseleri inceleyip doğru seçeneği ararken.

Bu bir hissi harekete geçiriyordu, belki fazlaca şefkat. Bu tarz küçük ama anlamlı bir inceliği kabul etmek neredeyse hile gibi hissettiriyordu. Bir destek. Neden aynısını kendi için yapmayı düşünmemiştii? Bir kâseyi yenileyip mobilya ya da yalıtımlı bir mont almanın nesi bu kadar zordu ki? Şimdi Josh'ın bu işleri yapacak insan olmasına alışacaktı, ta ki Josh hoş bir kadını ikinci randevuya davet edecek kadar kendi yolunu bulana kadar.

Sonra sağlıklı bir ilişkinin sıcak kucağında kaybolacak ve ondan bir daha haber alınamayacaktı.

Ari yeni oluşmuş bir kar yığınının tekmeleyerek sinirinin küçük bir kısmını serbest bıraktığında calzone büyüklüğünde bir sıçan dışarı fırladı.

* Çoğu zaman geç saatlere kadar açık olan, hazır ve sıcak yiyecekler sunan köşe marketi, bakkal tarzı dükkânlar. (ed.n.)

Çılgılık atıp çok uzun parkanın içinde tökezleyerek yarım blok kadar koştu.

“Ne zamandır burada yaşıyorsun sen?” Ari yavaşlarken Josh arkasından bağırdı. “İşte bu yüzden Central Park’taki bir yaprak yığınınına atlayamazsın. Altında her şey olabilir.”

“Sıçanlara asla alışmayacağım.”

Josh ona yetişirken konuştu. “Sıçanlar gerçek New York’lulardır.”

“Onlara metro güzergâhında çok havalı oldukları için hak vereceğim ama o yaratık bu yarım kurabiyeyi soğuk ve ölü ellerimden çekip alabilir.” Ari baş kaldırır bir şekilde sağ elini kaldırıp kalan siyah beyaz kurabiye parçasını ortaya çıkardı.

JOSH BUNU BROADWAY’DEN Union Square’e doğru yürürlerken fark etti. Belki kurabiyedeki şekerlemenin verdiği enerji patlamasından dolayıydı. Belki yılbaşı randevusu problemini çözmek beynindeki varsayılan ayarlar kısmını dürtmüştü. Ama bir anda kaldırımda yanlarından geçen herkesin Ari ve onu bir randevuda zannedeceğini fark etti. Bu muhtemelen birbirlerinin yanında ilk ya da ikinci buluşmada başarılamayacak kadar rahat olabilmelerinden kaynaklıydı ki Josh’ın yakın deneyimlerindeki limiti buydu. Eldivenlerini giymiyordu, Ari’ninkiler ise tote çantasının kenarından görülebiliyordu. Her bir adımda ellerinin dış kısmı hafifçe birbirine sürtünüyordu. Açıkça, filizlenen bir aşk ilişkisinin içinde bulunan caddedeki iki herhangi insan olsalardı, uçucu temastan faydalanıp hemen parmaklarını birbirlerine kenetlerlerdi. Bu rahat bir hareket ya da önemli bir işaret olabilirdi.

Herhangi insanlardan ikisi ya da romantizmin erken evresinde bir çift olmadıklarından, ikisi de birbirinin elini tutmadı.

Ama Strand’in girişine varana kadar da birbirlerinden uzaklaşmadılar.

Mağazanın zemin katı tamamen turistlerle doluydu: her yerde bulunan ciltsiz çoksatanların etrafında dolanan; kalemlilik, bez kitap ve Strand logolu ayraçları inceleyen insanlar.

“Bu mükemmel bir ilk buluşma yeri.” Ari ikisi kalabalık koridorların içinden geçerken konuştu. “Çünkü aşağı kattaki birini kaybetmek çok kolay.”

Josh buraya hiçbir randevusunu getirmemişti. Ama uzun raflar ve daha az sıkışık köşelerle beraber mağaza o kadar fazla romantizm olasılığıyla doluydu ki neredeyse Ari ve o başka bir çiftin aşk hikâyesinin içine paraşütle atlamış gibi hissettirecekti. Bütün bir akşam bu yeni, çınlayan düşük akıma sahipti, sanki aralarındaki rahat titreşim esneyip farklı bir hâl alıyordu.

“*Vay canına.*” Ari kitap satış masasının önünde bekledikleri sırada telefonuna baktı.

“Her şey yolunda mı?”

“Bu galiba bir dirsek?” Ekrana doğru gözlerini kıstı. “Ya da diz?”

Josh Ari’nin omzu üzerinden eğildi, merakına engel olamamıştı. “Biri sana istemediğin fotoğraflar mı gönderiyor?”

“Hayır, bunlar istediğim şeyler.” Fotoğrafı büyütmek için cihazın kilidini açtı. “O tek boynuzlu atı yıllar önce profilime eklemeliydim. Bu gerçek bir oyun değiştirici hamle. Bu çiftler tarafından reddedilmem kelimenin tam anlamıyla imkânsız. Gururum okşanıyor.”

Josh gözlerini devirdi. “Üçünüzü yalnız bırakmalı mıyım?”

“Adamın karısından daha konuşkan olması şüphe uyandırıcı mı? Galiba sexting yapma tavsiyeleri hakkındaki listelerden birini kopyalayıp yapıştırmış. Bak.” Telefonu Josh’a verdi. “Hangi külotlardan giyiyorsun?”

“Costco?” Parlak renklere ayrılmış metin kutucuklarında göz gezdirdi. “Sen giymiyorum demişsin.”

Ari sohbet partnerini *tuz & biber adam + sarışın ateşli karısı* olarak eklemişti.

Josh okumaya devam etti. “Çok güzel görünüyorsun ama dilim içindeyken daha güzel görünürdün.” Telefonu gözlerine bakmadan Ari’nin avucuna geri bıraktı. “Birlikte zaman geçirmek istediğin insanlar bunlar mı yani?”

“Biliyorum, gördün değil mi? Kimin dili olduğunu söylemediler bile!”

Tezgâhtar Ari’ye Cass’in *Cesur Yanınızı Kucaklayın* kopyası yazılı olduğu hâlde (Cass’e, O olmasaydı bir daha asla riske girmezdim. -B) 1,35 dolar mağaza kredisi teklif etti.

Josh’un yemek kitaplarına daha iyi bir fiyat biçildi ama o 7,78 dolarla ilgilenmiyordu. Bu sadece işin prensibiydi. David Chang ve Grant Achatz’ın anı kitaplarının kapaklarından bakıp onunla alay etmelerine ihtiyacı yoktu.

Ari bir alışveriş sepeti kapıp ana kattaki raflardan yarım düzine kitap seçti. Josh ondan ayrılıp dil bölümünde birkaç dakika geçirdikten sonra kazayla olup olmadığını bilmediği bir şekilde yemek kısmına kıvrıldı.

Parlak kapaklar –sanatsal bir biçimde bir araya getirilmiş yemekler tutup sırtan şefler– ona yanlış hatırladığını düşündüğü bir hayatı andırıyordu. Yemekler cazip görünüyordu, cila ve ışıklandırmadan dolayı olsa bile. Ona hangi kısmın cazip göründüğünü bile zar zor hatırlayabiliyordu.

Josh Ari’nin merdiven korkuluklarına dayanıp beklediği en alt kata indi.

“Gördün mü, seni on dakika önce atlatabilirdim.”

Josh’tan bir adım yüksekte durması onları neredeyse aynı uzunlukta gösteriyordu. “Ama buradayım.”

Belki yüzünü daha sığ bir açıdan görmektendi ya da Cass’in son kalıntılarından kurtulduktan sonra ruh hâlinin düzelmesinden. Ya da kar yağışlı bir günde su geçirmez maskara kullandığından bir rakunlarınkine benzeyen gözleri yüzünden.

“Muhtemelen *pierogi*’lerini almak için benim yedi dolarlık kitap satış kârıma ihtiyacın olduğunu fark ettin.”

“Aslında kaslı ön kollarına ihtiyacım var. Al bakalım.” Ona ağzına kadar kitapla dolu sepeti uzattığında ağırlığın dirseğini neredeyse yerinden çıkarmasına sebep oluyordu. “Sporda geçirdiğin süreyi iyi bir iş için kullan.”

“Bütün bu kitapları daireme kadar taşımamı mı bekliyorsun?”

Asansör cınladı.

“Evet, çünkü bir milli tatili annenle sohbet ederek geçirmeyi kabul ettim.” Ari parlak kırmızı asansör kapısının önünde bir süpürme hareketi yaptı. “Neden Strand mükemmel bir buluşma yeri sebep 2: iyi yiyişme alanları.”

“Buluştuğun insanları yiyişmek için asansörün içine mi çekiyorsun?” Josh içeri adım attı. “Burası sadece dört katlı. Umarım aklında jimnastik içeren şeyler yoktur.”

“Nadir Kitaplar Odası’nı kastettim. Ama düşünce tarzını beğendim.” Omuz omuza durup kapıların kapanmasını izlediler. Asansör sonraki durağına doğru harekete geçti. “Bütün o yoga derslerine katılan sensin.” Ari başını yukarıya çevirip ona baktı. Ari’nin parkası –aslında onundu– kaşmir ceketini sıyrıp geçecek yakınlıktaydı.

“Bir canlandırma mı istiyorsun?” Gözleri Ari’nin yüzünde gezinip ancak yakın mesafede görülebilen küçük detayları inceledi: alnındaki küçük iz, bir gülümsemenin gidip gelen titreşimi, gamzesi. Rahatça asansörün arka duvarına yaslanmıştı. *Fazla* mı rahattı? Josh onun sadece oyun mu oynadığını yoksa bunun arkasında gerçekten bir gerilim pırıltısı mı olduğunu çözemiyordu. Eğer burada sekiz yıl önce –ya da beş ya da üç yıl önce– tamamen iki yabancı olarak karşılaşılsaydılar belki her şey farklı olurdu.

“Bu değişir.” Kapılar Nadir Kitaplar Odası’na doğru açıldı ama ikisi de hareket etmedi, birisi –blazerlı ve gözlüklü uzun bir figür– bir broşür incelerken asansör dışında bekliyor olsa bile. “Sen bir kadına üç dakikalığına minimal hevesle zevk verip otuz saniye sonra ondan dağınık bir ağız işi bekleyen erkeklerden misin?”

Josh buna bir cevap veremedi figür başını kaldırdı.

“Ar?”

14

NE JOSH NE de “Ar” hemen kafasını çevirdi, ikisi de üç adım uzakta duran metaforik file dikkatlerini vererek aralarındaki ne çeşit bir büyüye bunu bozmak istemiyor gibiydi.

“Aman Tanrım.” Cass öne doğru bir adım attı. “Nasılsın?”

Ari sol kolunu öne doğru uzattığında Josh’ın kasları onların birbirine sarılmasını izlerken çelik bir kutunun içinde hapis kalma ihtimaliyle kasıldı. Ama Ari’nin işaretparmağı KAPIYI KAPAT butonuna yöneldi ve düğmeye ardı ardına basmaya başladı, ifadesi boştu.

Bu hareket asansörün kafasını karıştırmış gibiydi. Kabinden yüksek uğultulu bir ses geldi, sanki onları içeriden atmaya çalışıyordu. Cass kolunu öne atıp kapıların kapanmasını engelledi. Nadir Kitaplar Odası’nın içine girmekten başka bir seçenek yoktu.

“İyi.” Ari cevap verip kollarını kazık gibi iki yanında tutarken eski karısı onu tuhaf kucaklaşmanın içine çekmişti. Sesi boştu. “İyiyim.”

Cass yenilenmiş görünüyordu. Parlıyor gibi. Josh bunun botosktan dolayı olduğunu düşündü.

Ağartılmış bir Hole tişörtünün üstüne koyu renk bir blazer giymişti (muhtemelen son seferkinden daha pahalıydı). Şeffaf çerçeveli gözlükler ve Blundstone botlar. Her yanı özel olarak seçilmiş gibi görünüyordu. Elini Ari'nin omzuna yerleştirdi ve onu inceledi: lekelenmiş göz makyajı, dağınık topuz ve bir erkek parkası. Objektif olarak konuşmak gerekirse kimsenin eski sevgiliyle karşılaşmak için tercih edeceği bir görüntü değildi.

Ve yine de... Josh, Cass'in kendisiyle Ari'nin *beraber olduğunu* düşünüp düşünmediğini merak etti. Küçük bir can sıkıntısına neden olabilmenin ona biraz zevk vermesi yanlış mıydı?

Cass bakışlarını Ari'nin yüzünde aşağı yukarı gezdirdi.

"Arabulucumdan taşınma tarihlerini netleştirmek için bir randevu aldın mı?"

"Ah, üzerinde çalışıyorum." Ari hareketsizdi. Kıpır kıpır değildi ya da ağırlığını bir ayağından diğerine vermiyordu.

Josh'a arabulucu ya da taşınma tarihleri hakkında bir şeylerden bahsetmemiştir.

Cass Ari'nin omzundaki elini gevşetti. "Güzel." Bunu söyleyişinde ikna olmuş bir hava yoktu. Etrafına sanki birini arıyormuş gibi bakındı. "Seni burada görmek çok tuhaf. Az önce etkinlik direktörüyle konuşuyordum."

"Sen... burada bir konuşma mı yapacaksın?"

Ari sordu, hâlâ Josh'ın onda hiç görmediği boş bir ifadeyi taşıyordu. Sanki bir geçitten başka bir gerçekliğe bakıyor gibiydi.

"Hayır, aslında..."

"Giyinme odalarını gördün mü, bebeğim?" Yeni ses Josh'ın çevresel görüşünde beliren büyük beden, düğmeleri iliklenmemiş kiraz kırmızısı bir kaban giymiş genç bir kadına aitti. Cass

kadının elini kavrayıp onu öne çekti. Ari gözle görülür bir şekilde irkildikten sonra soğukkanlılığını geri kazanmayı başarabildi. “Ah, Selam, Ari.” Kadın Ari’ye aksak ve tuhaf bir baş selamı verdi. “Katya Kulesza.” Kadın Josh’a kendini tanıtırken Cass’e sokuldu.

İki kadın da dikkatlerini Josh’a verdiklerinde ortam sessizdi. Josh Ari’nin bir şeyler söylemesini bekledi; onu tanıtmasını, onları bu tümsekten kurtarmaya yarayacak bir olanak sağlamasını.

Ari hareket etmedi. Nefes almıyordu.

Josh onu hafifçe dürttü.

Hâlâ hiçbir tepki yoktu, onun varlığını zar zor kabullenmiş gibiydi.

“Josh.” Josh sonunda konuştu, elini Cass’e uzattı, bu yapmak istediği son şey olsa da. “Daha önce tanışmıştık.”

“Öyle mi?” Cass onu düz, çelik gibi bakışlarla inceledi, başını hafifçe yana yatırdı, dudağının köşesinde bir gülümsemenin en soluk ibaresi vardı. Elini sıkıca kavrarken sanki aşağı yukarı aynı boyda olduklarını göstermek ister gibi bir adım öne çıktı. Büyük yüzüğü avucuna rahatsız edici bir baskı uyguluyordu.

“Kardeşim öğrencilerinizden biriydi.” Ekledi. “Briar Kestenberg.”

“Ah, *Briar*. Tabii ki!” Cass başını salladı, açıkça onu hatırlamadığı fark ediliyordu. “Bu senin için yeni, Ar.” Josh’ı baştan aşağı inceledi, hafifçe kaldırdığı kaşlarında şüphe ve acıma ifadeleri taşıyordu.

Ari bir transtan uyanmış gibiydi. “Ah, biz beraber değil...”

“Bebeğim.” Katya konuştu. “Katlanır sandalyeleri değiştirmelerini istemeliyiz.” Josh ve Ari’ye döndü. “Mekânlara bakıyoruz.” Kabanın altına bir blazer ve vintage bir tişört giymişti, Cass’in daha kısa, daha hatları belirgin ve daha genç bir versiyonuna benziyordu. “Nişan partisi.”

Ari'nin yüzü kıpkırmızı kesildi. Donmuştu, dudakları sadece bir ya da iki santimetre açık bir hâlde önündeki iki kadına bakıyordu, dizleri kilitli, kasları ham bir şekilde gergindi.

Odada bir şey Katya'nın dikkatini yakaladı. "Affedersiniz!" Etkinlik direktörü olması gereken at kuyruklu kadına bağırıp ortamdan ayrılışını belli etmeden önce Ari'ye "İyi görünüyorsun," demişti. Sesinde düşmancıl bir hava yoktu ki bu durumu bir şekilde daha acı verici hâle getiriyordu.

Belki Josh da kendini yalandan bir kitap alma işiyle meşgul etmeliydi ama kendini meydana fiziksel ya da herhangi bir anlamda Ari'nin eski sevgilisine bırakmaya ikna edemedi. Bunun yerine sepeti yerden alıp olduğu yere konumlandı.

Cass etkilenmemiş bir şekilde Ari'nin omzuna dokundu, tekrar ikisi arasında özel bir konuşma alanı oluşturmaya çalışıyordu.

"Ar, bunun tuhaf olduğunu biliyorum." Fısıltıdan sadece biraz yüksek bir sesle konuşsa da Josh sesindeki hassas tınıyı seçebiliyordu. "Ama biz belgeleri bu hafta imzalayacağını umuyoruz. Bunu tartışmasız bir şekilde çözmek çok daha kolay olacak. Ve arabulucunun telefonlarına cevap vereceksin değil mi?"

Ari zar zor duyulabilir bir sesle cevap verdi, "Tamam."

Josh sepetin sapını plastiği neredeyse kıracak kadar sıkıca kavrayıp bombanın patlamasını bekledi. Ari ona *siktir git* demeden önce üçe kadar sayacak vakti vardı.

Cass'ın parmakları Ari'nin omzunda kaldı, sanki hâlâ bir ağırlığı varmış gibi davranıyordu. Orada olmaya hakkı varmış gibi. "Umarım iyisindir. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa..."

Üç...

İki...

"O gayet iyi." Josh âdeta patlamıştı.

İkisi de başlarını suçlarcasına ona döndürdü, sanki Josh *onların* anını bölmüş gibi.

Ari bir şeye ihtiyacı olduğunda ne oluyordu? Kimi arıyordu? Sikik parçaları kim toparlıyordu? *Sikerlerdi bu küstah...*

“O hâlde,” Cass konuşurken Ari’ye döndü. “Bana mesaj atmayı bırakmalısın. Daha fazla... fotoğraf yok, tamam mı?”

Fotoğraf diyişi Josh’ın zihnini on iki farklı yöne çevirdi.

Ari yenilmiş bir hâlde başını salladı. Gözleri hiçbir yere odaklanıyor gibi görünmüyordu.

Cass Ari’den bir adım uzaklaşmadan önce kızın omzunu son kez sıktı. Josh kendine nefesini bırakma izni verecekti ki Cass durup arkasına döndü, yüzü Josh’inkinden rahatsız edici bir biçimde birkaç santim yukarıdaydı. Botlarındaki topuktan dolayı olmalıydı.

“Ah, ve Josh, sana bir tavsiye vereceğim. Am yemek ana olay olmalı, üç dakikalık bir ısınma turu değil.”

Aklındaki altı yarı-oluşmuş cevap bir araya gelmeyi başaramadı. Aptal gibi göz kırpıp Cass’in uzaklaşmasını izledi.

Ari onun yanına uzanıp asansör düğmesine bastı. Araç aşağıdan yukarıya çıkmaya başladı.

Bir patlama olmamıştı. Ya da tartışma. Ari o kadının ağzından çıkan her şeyi pasifçe sindirmişti: yalandan rahatlatmaları, kibarlık gösterilerini, hatta onu yargılayışını bile.

“Gidelim.” Sesi Josh’ı kahrolası bir deliliğe sürükleyen dikkatle bir araya getirilmiş kayıtsız tonlamasındaydı.

Bütün karşılaşmanın şoku yerini uğursuz bir şeye bırakmıştı. Ari neredeyse... onunla görülmekten utanmış gibiydi.

“Seçtiğin kitaplara ne olacak?”

“Kitaplara niye ihtiyacım olsun ki?” Ari patladı. Yanakları kıpkırmızıydı. “Kitaplığım yok. Taşınma tarihim var.”

“Onlar bende kalabilir...”

“Hayır!” Ari ona bakmıyordu. Yüzü kızarmış bir şekilde önüne odaklanmıştı. “Yardımlarını istemiyorum. Kitapları istemiyorum. Eve gitmek istiyorum.” Sonunda asansörün kapıları açıldı. “Ama ‘ev’ bana... onu hatırlatıyor.”

Josh sepeti bırakıp Nadir Kitaplar Odası’nı terk etti ve asansöre giden yolda onu takip etti.

“O zaman Veselka’ya gidelim. *Pierogi*’ler istemiştin.”

Ari sinirli bir şekilde iç çekti, Josh bunu “evet” olarak varsaymıştı. Eğer senaryoya bağlı kalabilirse, normal bir aktivite –her zaman yaptıkları bir şey– durumu stabilize edebilirdi.

Aynı pozisyonda durdular ancak şimdi etraflarındaki her şey değişmiş gibiydi; sanki asansör ısınlanmaya yarayan bir işkence aletiydi. Belki giriş katında Sophie’yi babasının hayaletiyle sohbet ederken yakalayacaktı.

Kapılar tekrar açıldığında bir çift içeri girmek için bekliyordu, el ele tutuşup sadece onlar için komik olan bir şeye gülüyorlardı. Kendi balonları içerisinde, üç kat yukarıda meydana gelmiş felaketten bihaber diler.

JOSH, VESELKA BU gece kalabalık olsa bile Ari’nin ayağının ritimsiz bir şekilde yere vurduğunu duyabiliyordu. Ciltlenmiş menüyü öne ve arkaya çevirip duruyordu.

“*Pierogi*’lerden almayacak mıydın?” Strand’den ayrıldıklarından beri ilk defa konuşmuştu. Bu defa bir kurabiyeyi paylaşmamış ya da elleri neredeyse birbirine sürtünmemişti. Sadece garip sessizlik ve botların ıslak kaldırıma sürtünme sesi onlara eşlik etmişti.

Ari omuz silkip menüyü masaya bıraktı, göz teması kurmaya devam ediyordu. Etrafları çiftlerle sarılıydı ama Ari onların yaklaşan ayrılıklarının doğası hakkında tahminde bulunmuyordu.

Garson döndüğünde bir salata sipariş etti ki bu bütün gece boyunca yaptığı en hakarete uğraticı hareketti.

Menülere bakmanın yarattığı dikkat dağınıklığı yok olduğunda sessizce oturmaya devam ettiler: Josh Ari'ye bakıyordu, Ari ise Josh hariç her yere. Ari'nin iletişim kurmayı reddetmesi Josh'ın sinirini âdeta kısıp ateşte kaynatıyordu.

Konfor yemeklerinin tanıdık karbonhidrat ağırlıklı kokusuyla dolmuş, eve benzeyen gösterişsiz atmosferde sergilediği kırıl-gan tavırda neredeyse saygısızlık denilebilecek bir şeyler vardı. Restoran sıcak bir Ukrayna battaniyesini hatırlatıyordu.

Onun konuşmayı açması için makul bir iki dakika kadar beledikten sonra sordu. "Az önce ne olduğu hakkında konuşmalı mıyız?"

"Eğer istiyorsan." Ari konuştu. Sanki bu Josh'ın yararına olacakmış gibi.

"İyi misin?" Ses tonunu sabit ve duygudan yoksun tuttu. Hâl hatır soran iki sohbet robotu sayılabilirlerdi.

"Ah, evet, mükemmel." Duygularını ortaya çıkarmak için hangi filtreyi kullanıyorsa bir parça alaycılık dışarı çıkmıştı. "Aylardır bunun olmasını bekleyerek nefesimi tutuyordum." Ayağını zemine vurmaya devam ediyordu. "Karıma rastladım..."

"Eski karma."

"...boğulmuş bir sıçan paçavrasına benzerken. Ve bu iyi. Ben iyiyim."

"Kesinlikle 'iyi' görünüyorsun."

"Evet." Ayağı zemine daha hızlı vurmaya başladı. Dikkatini dağıtabilecek bir şey yoktu, masadaki bir yemek ya da menü gibi.

Bir saniye sonra yeni bir strateji denedi. “Üzgün olmanda sorun yok.”

“Ah, yani izin veriyorsun.” Masanın köşesindeki bakışlarını sonunda kaldırdı. “Güzel. Sana kızgıyım.”

“Bana mı?” Josh daha dik oturdu.

“Onun önünde neden o şekilde davrandın?”

“Aynı soruyu sana sorabilirim.” Kâğıt peçeteyi açıp çatal bıçak takımlarındaki su lekelerini silmeye başladı. “Beni tanımıyor-muşsun gibi davrandın. Beni asansör boşluğuna itmeliydin, bu daha az açık olurdu.”

Ari kaşlarını ancak çizgi filmlerde görülebilecek bir görüntüye yol açacak kadar yükseğe dikti. “Bunun yüzünden mi kızgınsın? Panikleyip zarif bir giriş sergilemediğim için. Sikik kalbimi parçalamış insan yüzünden iki dakikalığına dikkatim dağıldığı için özür dilerim.”

Garson Josh’ın matzo topu çorbası ve Ari’nin salata siparişini servis etmek için o zamanı tercih ederek tabakları gürültüyle masaya bıraktı.

“Yardım etmeye çalışıyordum.” Josh bunu Ari’ye olduğu kadar kendine de söyledi.

“Hiçbir zaman senin yardımı *istemedim*, yani sevgilin olduğum fantezisini yaşatmaya çalışmayı kesebilirsin.”

Kelime havada barut kokusu gibi asılı kaldı.

“Pardon?” Josh anında karşılık verdiğinde konuşma şimdiye kadar üzerinde durmadıkları bir yöne doğru gidiyordu. Arkadaşlığın askerden arındırılmış sınırına. “Eski karın ortaya çıkmadan üç saniye önce neredeyse seni öpmem için yalvarıyordun.”

Ari’nin ağzı açık kaldı. “Birbirimizle dalga geçiyorduk! Ve sen başlatmıştın. Beni o duruma sen ittin.”

“Seni neye ittim?” Kafein dozunu fazla kaçırmış gibi hissediyordu, sanki sonrasında ağzından ne çıkacağını zar zor kontrol edebiliyor gibi.

“Gerçekten mi?” Ari başını sağa doğru yatırdı. “Lauren’lardan birini keşfedilmemiş bir Arjantin şarap barına götürmek yerine neden bir lokantada çorba içiyorsun? Neden yoga eğitmenine devasa kabanını giydirip onu karısının önünde rezil etmiyorsun?”

“Eski-karısı. Sana o kabanı giydirdim çünkü götünü dondurmanı istemedim çünkü *seni umursuyorum*.”

Ari ona hiçbir şey demeden baktı.

Yan masadaki orta yaşlı çift kendi sohbetlerini durdurup birbirlerine bariz bir şekilde “şu ikisine baksana” bakışlarından attı.

Birkaç saniye önce vücudunda dolaşan adrenalin yerini ılık ve durağan bir korkuya bıraktı.

Ari tabağına bakıp çatalıyla içindeki lahanayı dürttü. Omuzları sarsılmaya başladı. Nihayet bakışlarını kaldırdığında gözleri yaşlarla doluydu. “Bende ot filtresi ve meme ucu piercinglerinden daha fazla bir şey var mı?”

“Ari.” Josh sesini yumuşak denilebilecek bir tona ayarladı. “Bu gülünç bir soru.”

“Ben onun ilhamı olmalıydım.” Sesi tüm ağırlığını kaybetmişti.

“Bu onun için çok uygun görünüyor ama sen onun âşığı olan karakter değilsin. Sen sadece bir başkasını daha arzulanabilir kılmak için yazılmış kişiliksiz bir karakter değilsin.” Josh çorba kaşığını eline aldı. “Bu sen değilsin.”

“Haklısın. Ben yalnız olmaktan daha çok hoşlanan o kişi olmalıyım.”

“Bu doğru olsaydı şu an burada olmazdın.”

Göğsü kabardı ve hıçkırığını yutamadı. “Nasıl nişanlanırlar?” İki kere daha iç çekti ve gözyaşları düşmeye başladı.

“Birini s-sevdiğinde onu silip atamazsın...”

Yüzü buruştu, bir saniye sonra salatasının içine doğru ağılıyordu.

Ari’yi gözyaşlarının eşiğinde debelenirken görmüştü, ama onları her zaman tutabilmişti.

“B-ben evlenmek istediğimden emin bile değildim. Bunu onun için yaptım. O bu resmi bağlılığı istedi. Biri beni sevdi ve sonunda o çemberin içindeydim.” Nefesi tekledi ve cümleler ağzından bir sel hâlinde çıkmaya başladı. “İstediği şey olmaya ç-çalıştım çünkü o benimle mutluysen çok iyi hissettim. Bütün o anarşi ve hiyerarşiyi yıkma saçmalığının olayla alakası yoktu. Artık sadece beni istemiyordu.” Bir hıçkırığa daha boğuldu. “Bunun için kendimden nefret ediyorum. Ç-çok yalnızım, bunun için ağlamak istemiyorum çünkü ağlamama izin verirsem durmayacağım. İşe y-yaramadığını biliyordum, öyleyse neden...” Ciğerlerini tekrar doldurmaya ihtiyacı varmış gibi soluğunu içine çekti. “Ben ağlamam. B-ben-”

Çaresiz ve rahatlatmayan nefeslenmeler bir seri oluşturmuştu.

Ari salatasını kenara çekip başını kollarına yasladı ve ağlamaya devam etti.

Başka bir zaman çizelgesinde, Josh içgüdüsel olarak elini onunkine uzatırdı. Sandalyesinden fırlayıp masanın öbür yanına geçerdi. Ari’nin çökmüş omuzlarını sarıp kulağına basmakalıp sözler fısıldardı.

Ama bu gerçeklikte, Josh burada oynaması gereken bir rolü olup olmadığından hâlâ emin değildi. Ayağını Ari’nin botlarını nazikçe ittirecek şekilde yerleştirmekle yetindi. Artık ayaklarını yere vurmuyordu.

Yavaşça, matzo topu çorbasını masanın karşısına ve onun önüne kaydırıldı.

Ari kafasını kaldırdığında yüzü kırmızı, yanakları ıslak, *eyeliner*'inden kalanlarsa şakaklarından akmış bir hâldeydi. Kaşlarını çatmıştı, sanki Josh'ın neden hâlâ orada olduğunu anlayamamış gibiydi. Ama nefesini içine çekti, kaşığı aldı ve matzo topunu ortadan ikiye ayırdı.

“Teşekkür ederim.” Mırıldanıp gözlerini elinin tersiyle sildi.

Josh ona peçetelikten birkaç tane peçete uzattı.

“Bana iyi davranma.” Burnunu sümkürdü. “Bu bana daha kötü hissettiriyor.”

“Tek iyi davrandığım insan sensin. Sen etrafta olmasaydın, bağışlanma şansım olmazdı.”

Ari gözlerinin dış kısmını peçeteye bastırdı.

“Buna tanık olmak istemezsin. Susuz kalana kadar ağlayacağım, bir kâse ot çekeceğim ve elim bir paket Taki'nin içindeyken uyuyakalacağım. Bu benim sürecim. Yıllarca üzerinde çalıştım.” Diğer matzo topunu böldü.

Josh onun çorbadan bir kaşık daha yudumlayışını izledi. Birine kahrolası bir şekilde çok sinirli olup aynı zamanda o kişinin gözlerini kapatıp omzunuza yaslanmasını istemek aynı anda nasıl mümkün olabilirdi ki?

“Yahudi penisilini.” Josh konuştu. “Her şeyi iyileştirir.”

“Yas?” Çorbayı höpürdeterek içti. “Kendinden nefret etme?”

“Hayır.” Kalın peçete yığınlarını topladı. “Onun için borscht sipariş etmen gerekiyor.”

15

Cumartesi, 31 Aralık, 21.13

JOSH: Tahmini varış zamanı?

77. Cadde'de. The New York Historical Society.

ARI: ah hayır

JOSH: Ne?

ARI: kötü haber: Staten Island Historical Society'nin önünde bekliyorum.

İyi haber: burada harika bir wu-tang sergisi var

Bloğun aşağısındayım, Gray'in Papaya'sında durmam gerekti

JOSH: Bir yemeğe katılmak üzereyiz.

ARI: tamam ama hiç papaya içeceğini denedin mi?

JOSH: Hayır.

Kimse papaya içeceği sipariş etmez.

Acele edebilir misin?

Aile işini batırmamı kutlayan bu etkinlikte ne kadar erken görünürsem oradan o kadar erken ayrılabilirim.

ARI: Beni buna davet ettiğin için çok mutluyum!

On dakika sonra Josh 77. Caddeden aşağı salınan uzun kaba-
rık gri montu gördü. Ari sulu kar üzerinde ayağındaki topuklu-
larla biraz dengesiz yürüyordu. Saçları dalgalar hâlinde omuzla-
rına dökülüyordu, Josh'ın hatırladığından daha uzundular. Belki.
Onu dağınık topuz ya da atkuyruğu olmadan gördüğü son sefe-
ri hatırlayamıyordu. Ya da ruj sürdüğünü. Büyük bir dönüşüm
değildi, en son görüştükleri zaman eski karısıyla karşılaştıktan
sonra yüzünde oluşan belirgin rakun gözler durumu hariç. Ama
görünüşü için efor harcadığı belliydi ve bunda... etkileyici bir
şeyler vardı. Elinde devasa bir Grey'in Papayası bardağı tutuyor
olsa bile.

“Hey, Toz Babacığı!” Josh'ın kişisel alanının içine doğru biraz
yaklaştı. Sarılmalı mıydılar? Ya dudakları yanaklarına değmeden
birbirlerini öpmeli? “Rehberimdeki adını güncelledim.”

“Toz Babacığı' olarak mı?”

“Hey, senin rehberinde nasıl kayıtlıyım? Birinci ve ikinci adım
ne?” Ari Josh'ın cihazına uzandı, Josh ise telefonu hızlıca onun
uzanamayacağı bir yüksekliğe kaldırdı. Birbirlerine çarpıştılar,
Ari gözlerini kırıp bir adım geri çekildi. “Aman Tanrım, sen tı-
raş olmuşsun.” Ari cebinde tutmaktan dolayı hâlâ sıcak olan elini
montundan çıkarıp Josh'ın yüzüne bastırdı, başparmağını soğuk
yanağında gezdirdi.

“Ne düşünüyorsun?” Biri ona bu tarz bir hassasiyetle doku-
nalı çok uzun zaman olmuştu, başını yana yatırıp eline doğru
uzanmak çok cazip geliyordu.

“Hâlâ sindiriyorum.” Ari elini çekerken cevap verdi. “Yüzünü görmeyi seviyorum.”

Josh kendini toparladı, yutkundu ve telefonunu kontrol etti. “Geç kaldın. Saat neredeyse dokuz buçuk oldu...”

“Bu kadar yüksek topuklularla yürürken zamanında gelme şansım yoktu.” Bir adım geriledi. “Ve gördün mü? Bir mont aldım. Kolları olan bir uyku tulumu gibi ve NeverTired’daki beş sağdıç konuşmasına eşit fiyatta bir indirimdeydi.” Ari kendi etrafında döndü. “Şimdi mutlu musun?”

Josh bir saniye düşündü, “mutlu”yu Strand, Veselka ve şüpheli bir şekilde geçen ayda çıktığı randevulardan daha fazla... *bir şey* hissettiren buluşmadan beri yığılan diğer duyguların karışık girdabından ayırmaya çalıştı. İki taraf da kibar sohbetlerin yüzeyini kırdıktan sonra oluşmuş yeni bir ilişkinin en iyi ve en kötü kısımları gibiydi.

Ari kaldırdığı kaşlarıyla ona baktı, hâlâ bekliyordu.

“Ah,” Cevap verdi. “Evet. İyi.”

Mont onu altında ne giydiğini düşünmeye zorluyordu.

Neden kıyafetlerden bahsetmemişlerdi? Ari’nin resmi bir etkinliğe giyeceği bir elbisesi var mıydı ki?

“Hadi bir strateji oluşturalım. Eğer masanın karşısındayken bana bu işareti yaparsan...” –yumruğuyla oral seks işareti yaptı, dili yanağının iç duvarına baskı uyguluyordu– “kaçacağız?”

Josh başıyla müze girişini işaret etti. “Haydi gel.”

“Kalanını ister misin?” Ari sorarken papaya içeceğini ona uzattı. Pipette ruj izi vardı.

Josh ses çıkarmadan bardağı alıp köşedeki çöp kovasına attı.

Lobide, asık suratlı ve iPad tutan –Ari isimlerini Toz Babacığı ve Artı Bir olarak verdiğinde bunu eğlenceli *bulmadı*– genç kadın onları kabanlarını bırakacakları yere yönlendirdi.

Ari şişme montundan sıyrılıp su gibi görünen ipek elbiseyi ve üst bacağının fazlaca yukarısına çıkan yırtmacını açığa çıkardı. Josh'a bir nanosaniye kadar baktı ama onun gözleri ilk olarak sırtına kilitlendi çünkü, eh, sırtı birbiriyle çakışan iki *tehlikeli* derecede ince görünümlü ip harici çıplaktı. Onun bu yönünü hiç görmemişti: zarif kıvrımlar ve montunu kürsünün karşısına uzatırken ortaya çıkan kaslar. Ari ona dönüp elbisesinin uygun olup olmadığını sorduğunda –kabanlardan sorumlu görevli bir şey mi söylemişti?– Josh hâlâ ona bakıyordu.

“Ceketime bir hırka sıkıştırmıştım, eğer fazla...”

“Hayır!” Josh fazla hızlı cevap vermişti.

“Bu...” –*ipler çok riskli, tek bir planlanmamış omuz hareketi ve...–* “hoş.”

“Gotik-evlilik-konukları estetiğiyle gidebileceğimizi düşündüm.” Ari devam etti. “Senin de siyah giyeceğine dair gözümü karartıp böyle bir seçim yapmam gerekti.”

Josh kendine tekrar bakmak için izin tanıdı. Boyun bölgesi düşük bir V işaretiyle birleşiyordu. Bu da yeni bir görsel bilgi sağlıyordu. Göğüsleri şu minik askılarla tutturulmuş –altında bir sutyen olmadığını açık eden şeyler– iki küçük üçgen kumaş parçasıyla örtülüydü. “Beğendim.”

“Bir süredir bendeydi.” Ari açıklarken altın küpeleriyle oynadı. Josh kabanını teslim edip davetiyeyi çıkardı, elbisenin Cass döneminden kalma olduğunu bilmek ona biraz sönük hissettirmişti. “Önce bar bölümüne gidebilir miyiz?”

Josh eliyle asansör yönünü işaret etti, annesiyle yaşayacağı iletişimi ertelemek onu mutlu ederdi.

Ari ekledi. “Sen de çok hoş görünüyorsun.”

Josh'ın eli Ari'nin sırtının en dar kısmına yerleşmeye çalıştı. Elini yumruk hâline getirdi.

Bar karanlık bir mücevher kutusunu andıran galeriye kurulmuş, bütün antika Tiffany lambalar dramatik bir şekilde aydınlatılmıştı.

“Amaç para toplamaksa bu partiler neden bu kadar lüks ve pahalı?” Ari galerinin ortasındaki yarısaydam merdiven önünde durup arkasına dönerek sordu. Yüzü soluk bir şekilde parlayan renklendirilmiş cam sayesinde aydınlanıyordu.

“Sanırım bütün bu süre boyunca sızlanabileceğini kabul etmiştim.”

Cam sergi kutusunun yanındaki metin panelini okumak için durdu. “Hah. Görünüşe bakılırsa Louis Comfort Tiffany bunların çoğunu kendi tasarlamamış bile. Belirsizlik içinde çabalayan, genelde olduğu gibi, bir kadınmış.”

Josh metinde gözlerini gezdirdi.

Ardından, “Burada o ve ekibinin ‘iyi bir şekilde ödüllendirildiği’ yazıyor,” diye vurguladı.

“Eh, kapıda ‘Clara Driscoll Galerisi’ yazmıyor. Clara Driscoll’un soyu nesiller boyunca miras kalan zenginlikten yararlanmıyor.”

“Ciddiyim, sana daha fazla müze gezisi yok.”

“Yine saç fırçasıyla mı cezalandırılacağım, Toz Babacığı?” Ari bunu gri saçlı bir çift yanlarından geçerken yüksek sesle söylemişti.

Josh titreşimli bir hisse kapıldı ama bu defa kaynak telefonuydu. Çoğunlukla.

21.47

ABBY: Neredesin?

JOSH: İçecek bir şeyler alıyorum.

ABBY: Yemek 10'da başlıyor.

JOSH: Ari lambalara göz atmak istiyor.

ABBY: Ah, randevun mu? Ona keyif almasını ve istediği kadar oyala-nabileceğini söyle.

İki içkiyi içmek için gerekenden daha uzun bir süre geçirdikten sonra, üst kattaki yemeğe doğru yol aldılar.

Annesini fark etmek zor olmadı: Salonun ortasında iyi giyimli hayırseverlerin oluşturduğu yarım çemberdeki ilginin odağıydı.

Abby, Josh kalabalığı yarıp ne beklemesi gerektiğini ona anlatamadan önce Ari'nin üzerine ısı arayan bir füze gibi çullandı. Josh onu arkadaşı olarak tanıtmayı planlamıştı. Bunun yerine annesi Ari'yi iki omzundan tutarak onu Bergdorf Goodman'da bir süveteri incelemiş gibi inceledi.

“EĞER NICOLLE MILLER’DAN bir kadın daha iki yatak odalı dairelerini listeye çıkarmak için iyi bir zaman olup olmadığını sormak üzere Louboutin’lerime iltifat ediyormuş gibi davranırsa aklımı kaybedeceğim. Tanrıya şükür buradasınız.”

Ari'nin Josh'in annesiyle paylaşacağını düşündüğü kibar el sıkışması bir merhaba sarılmasına döndü ki bu tam ve uzun süren türde bir anne *kucaklayış*ıydı. Ari beklenmedik sevecenlik karşısında kaskatı kesildi. Bazen samimi ebeveyn şefkatiyle karşılaşana kadar kendi hayatında bundan tamamen yoksun olduğunu fark etmiyordu. Boşluğu doldurmak onu açık bırakmaktan daha çok acı veriyordu.

“Sizinle tanışmak güzel, Bayan Kestenberg.” Ari hâlâ yarı sarılır hâldelerken konuştu. Cass'in iki odalı dairesini listeye çıkarıldığından bahsetmedi ama Josh'tan öğrendiği kadarıyla Queens annesinin piyasasında değildi.

“Bana Abby de. Bu arada soyadım Cohen, Kestenbergl değil. Bu yaygın değilken kendi ismimi kullanmayı seçtim. Seksenlerde kadınlar bunu yapmıyordu. Senin kendi ismini kullanmak gibi bir planın var mı?”

“Ah, hımm...” Ari bu tarz bir sorguya hazırlıklı değildi. Josh arkalarında bir yerde, biriyle sohbet ediyordu. “Aslında bunun hakkında hiř dűşünmemiştim.” Ki bu doğruydu. Cass ve o bunu hiř tartışmamışlardı.

Ari’nin dikkati Abby’nin göz farındaki büyüleyici bir şekilde kusurlu uygulanış tekniği yüzünden dağıldığı sırada Abby komplocu bir tavırla başını aşığı eğdi. “Josh kız arkadaşlarını bizimle tanıştırmaktan hiç hoşlanmazdı, bu yüzden yanında birini getireceğini söylediğinde...”

“Ah, ben, o tarz *biri* değilim.” Ari itiraz etti. On adım uzakta, Josh panik dolu ifadesiyle parti katılımcıları arasından manevra yaparak yanlarına ulaştı. “Biz sadece...”

“Joshua!” Annesi kollarını Ari’nin omzundan düşürdü ve oğluna dudakları yüzüne dokunmadan dikkatli bir yanak öpücüğü verdi. “Oturmadan önce tanıtım podyumunda bir resim çeke- lim. Sanırım *amuse bouche*’dan önce zamanımız var.”

Josh gözlerini devirdi. “Bu bir mezuniyet değil. Fotoğraflarla kendime daha fazla dikkatleri çekmek istemiyorum.”

“Kesinlikle bir mezuniyet fotoğrafı çektirmeliyiz.” Ari gergin bir gevezelikle öneride bulunarak başa çıkma mekanizmasının dizginleri ele geçirmesine izin verdi. Belli etmeden elbisesini düzelterek sağ göğsünün fazla dayanıksız hissettiren bir parça siyah ipeğin arkasında güvenle gizlendiğinden emin oldu. Açıkça Josh’ın annesiyle tanışacağını biliyorken bu kadar pervasızca seksi bir elbise seçmesi hataydı. “Merdivendeki klasik poz, böylece benden yüz santim daha uzun görünürsün. Daha önce bunu yapma şansım olmamıştı.” Abby’nin gözleri aydınlandı. Gele-

cekteki torunlarını hayal ediyorduyrsa bile bu bir onaylanma gibi hissettirmişti. “Mezuniyete gittin mi?”

“Hayır gitmedi.” Abby cevap verdi. “Her neyse, bu salondaki insanların yarısı linçlendi ya da Me Too hareketinde protesto edildi. Burada rivayetleri kontrol altında tutmaya çalışan tek insan sen değilsin.”

“Ben linçlenmedim.” Josh mırıldandı ama Abby onları çoktan fotoğrafçıya doğru itmeye başlamıştı bile. Orada Ari ve isteksiz bir Josh’la birden fazla poz vermekte ısrar etti.

“Haydi sadece ikimizin olduğu bir tane çektirelim.” Abby konuşurken sanki birbirlerini yıllardır tanıyorlarmış gibi kolunu Ari’ninkine doladı. Sanki bu kadının –güçlü bir emlak komisyoncusu? Saygı duyulan bir restoran sahibi? Kontes Luann’ın arkadaşı?– New York Şehri Kültür İşleri Departmanı logosunun önünde oğlunun hayalet yazar olarak dobra nedime konuşmaları yazan uygunsuzca giyinmiş arkadaşıyla poz vermek için bir nedeni varmış gibi. “Şimdi, Ari, neler yapıyorsun?”

Josh cevap vermeye gönüllü oldu. “O bir komedyen.”

“Gerçekten mi?” Abby samimi bir heyecanla haykırdı. “Şimdi, *comedian* mı yoksa *comedienne* mi?”

“Genelde ‘garson!’” Ari hazırcevap bir şekilde konuştu, bu Josh’ın annesini esprinin hak ettiğinden daha fazla güldürdü. Ari’nin beyni Abby’yi güldürmenin verdiği dopamin yüklemesini kazanabilmek için yeni potansiyel yolları taradı. “Komedinin cinsiyeti daha görünür kılmak için daha fazla yola ihtiyacı yok.”

“Kesinlikle haklısın.” Abby ciddi bir biçimde başını sallayarak konuştu. Eğildi ve fısıldadı: “Josh hâlâ pastırma sandviçlerinin David Chang’i olabiliirdi, biliyorsun.”

Ses sisteminden gelen anons yemeğin başladığını belirtti. Ari hangi catering şirketinin bu etkinlik için çalıştığı ve şampanya bardaklarından içmek yerine onları dolduruyor olsaydı ekstra tatil ücreti alabilir miydi gibi soruları düşünmemeye çalıştı.

“Kilisede gibi hissediyorum.” Ari etrafını inceledi, yukarı baktığında vitray pencereleri ve alanı kaplayan on beş metre yükseklikteki tavanı gördü.

“Burada kesinlikle çok güzel düğünler yapıyorlar.” Abby konuştu. Durdurulamazdı. “Bir cumartesi karşılması için sadece on iki bin dolar.”

Saçları fönlenmiş ve sorgulanabilir dudak dolguları olan bir kadın kapanış için onu tebrik etmek üzere Josh’ın annesinin omzuna dokundu. Abby selamlaşmayı durdurmak için bir parmağını yukarıya kaldırdı.

“Ari, yanıma otur olur mu? Komedyenliğin ve ikinizin nasıl tanıştığı hakkında her şeyi duymak istiyorum. Joshua her zaman ketum olmuştur. Oğlunun hayatıyla ilgilenmek ‘karışmak’ değildir.” Bir cevap için beklemedi, kooperatif kurulu hakkında yakınan kadını nezaketle dinlemek üzere masadan bir adım uzaklaştı.

Ari önündeki sandalyeyi çeken Josh’a döndü. “Dokunaçlı dildoyu sen mi tarif etmek istersin ya da bunu ben mi yapmalıyım?”

“Annem saf irade gücüyle konuşarak bir şeyleri oldurabileceğini düşünüyor.” Gürültüye karşı fısıldadı, dudakları kulağına çok yakındı, neredeyse ASMR yakınlığında. “Bunu düzelteceğim.”

Bir garson şampanyalarını yenilerken ikisi de oturdu. Masanın sol tarafındaki küratör ekibi bu sergi için fotoğrafları nasıl seçtiği hakkında saçmalarken, gözlerini Ari’nin yüzünün neredeyse 3 santim aşağısına odaklamıştı. Kendini “Dr. Davison” olarak tanıtmıştı. Muhtemelen herkesi “Dr.” unvanını kullanmaya zorlamak için ilk isminden bahsetmemişti. Ari hırkasını özlüyordu.

Abby onun yanındaki yerine dönüp kaldıkları yerden devam etti.

“Peki hiç bilebileceğim biriyle sahne aldın mı? Amy Schumer’ı seviyorum.”

Ari gülüşünü gizledi ve başını iki yana salladı. “Sanmıyorum. Gerçi Amy Schumer’ın sahnesinden önce Comedy Cellar’daki masaları silmiş bir adamın sahnesini açmış olabilirim.”

“Bunu kesinlikle etkileyici buluyorum.” Abby bütün dikkatini Ari’ye verdi, bu hem bir gün ışığı huzmesi hem de sorgu lambasının altında olmak gibi hissettiriyordu. “Yabancıların önüne çıkıp onları güldürmek için gerekecek türde bir özgüven.”

“Arkadaşım Gabe sahne almanın sürekli eşit parçalarda mazozizm ve övgü fetişinden oluştuğunu söyler.” Ari yanaklarının yandığını hissetti. Bu cümleyi düzenleyerek söylemeliydi ama Abby bir kahkaha attı. “Doğaçlama bir sahne sanatçısı olarak sana tamamen benzersiz bir şey katıyor.” Ari Josh’m annesinin konuşmayı sadece kibarlıktan ötürü devam ettirmesi ihtimaline karşı duraksadı. Ama Abby çenesi avucunun içindeyken onu hâlâ dikkatle dinliyordu. “Bir ekibin parçasısın ve orada büyük bir güven var. Doğru bir grup ve iyi bir dinleyici kitlesiyle bu... sersemlemeyi teninin altında hissedebilirsin. Kontrol senin elinde ama sadece belli bir dereceye kadar ve sürprizleri kabul edebilecek kadar savunmasız olmalısın. Bu bir daha o şekilde olmayacak bir dizi ânı gibi. Buna tutunamazsın. Tekrar edemezsin. Evrendeki en mükemmel şakayı yapabilirsin ve bunun sadece bir kere olacağını bilirsin. Bu sihirdir.”

Abby başını salladı. “Bir mülk satıldığında ben de tamamen böyle hissediyorum.”

Ari nefes almak için zar zor duraksadıktan sonra devam etti. “Ve başka bir komedyenin şakama gülmesini sağlarsam ya da ekip arkadaşımı sahnede güldürürsem... Gelecek sabah bunu düşünerek uyanırım. Kafamda tekrar ederek. Günlerce bu hissten güç alabilirim. Başka hangi uzmanlık sahnede yedi dakika

boyunca saçmalıklar uydurduktan sonra sana bu sarhoşluğu verebilir ki?”

“Politika?” Yan bakışlı küratör bir örnek verdi. Ari bütün masanın onu dinlediğini fark etmemişti.

Ari gülümsedi ve cansız salatasını didikledi, bütün monoloğu yüzünden bir anda utangaç hissetmişti.

“Ondan hoşlandım Joshua.” Abby içkisinden büyük bir yudum aldı. “Ondan *hoşlandım*.”

ETKİNLİK GÖRÜNÜŞTE “İKONİK New York mutfağı”nın illeri gelenlerini kutlasa da Josh “geç akşam yemeğini” babasının standartlarına göre bile tahmin edilebilir bir şekilde basit buldu. Belki Danny Kestenberg’de maceraperest bir damak zevki yoktu ama o insanlara asla çamura benzeyen *latke*’ler servis etmezdi. Josh önündeki siyah kare tabağa baktı, bunun babasının kalın beyaz yemek takımlarıyla mükemmel sululuktaki göğüs eti ve her zaman biraz fazla tatlı gelen sos olmasını diledi.

Yemeği müzenin New York’taki en ölümcül deniz facialarında “çığır açan” yeni sergi açılışı hakkında bitmek bilmeyen bir sunum ve sonunda kısa bir müzikal performans takip etti. Etkileyici bölüm bu olmalıydı ama bu Josh’ın beş yıl içerisinde katıldığı ve John Legend’i öne çıkan şovmen olarak sahneye çıkardıkları üçüncü bağış toplama etkinliği idi.

John Legend “Open Your Eyes”ın yavaş bir versiyonunu söylerken herkesi dans alanına davet ettikten sonra çift olduğunu yarım yamalak bildiği insanların birbirlerine “Dans etmeli miyiz?” bakışları attığını ve yerlerinden kalkmaya karar verdiklerini gördü. Abby Ari’nin kesinlikle gözden kaçıramayacağı bir hareketle öne eğilip Josh’a sert bir bakış attı. Josh başını çevirmedi, sadece çenesini oynatıp kasıtlı olarak onu görmezden geldi. Eğer

annesi Ari aralarında otururken masa altından bir yolunu bulup Josh'ı tekmeleyebilseydi bunu yapardı.

Abby utanç verici bir sözlü teşvikte bulunmadan önce katlanılmaz küratör arkalarında belirdi. Josh kendini sergiye yaptığı yatırım hakkında ekstra anekdotlara hazırladı.

“Dans edelim mi?” Adam elini Ari'ye uzatıp sordu.

Josh göz kırptı, hareketsizleşmişti. Adamın ani cüretine tanık olurken ikiz alev duyguları olan öfke ve kıskançlık göğsünde bir kıvılcım gibi çaktı.

“Dans etmek için fazla ayıgım.” Ari cevapladı.

“Bu hayatının en fazla üç dakikasını alacak.”

“Kesinlikle bunu bana söyleyen ilk erkek değilsin.”

Adam kahkaha attı. *Kahkaha attı.*

Ari Josh'ın aşırı isteksizlik olarak değerlendirdiği bir tavırla elini küratörün eline bıraktı.

Sandalyesinden kalkarken Josh'ın kulağına fısıldadı. “Dans edileceğini biliyordum.”

Josh adamı dans alanına doğru takip eden Ari'yi izledi. Ona John Legend'a verdikleri parayı neden tarihi koruma için harcamadıklarını soruyordu.

“Onu neden dansa kaldırmadın?” Annesi duyabilecekleri alandan zar zor çıkmış sayıldıkları anda Josh'ı payladı. “Bu onun son şarkısı. Neredeyse gece yarısı olacak.”

“Dans etmek istemiyorum.” Dudakları düz ve gergin bir çizgi hâlini aldı. Muhtemelen sert bakıyordu.

“Sen korkunç bir yalancısın.” Abby bunu not olarak eklerken titreyen telefonunu inceledi. “Ve inatçı. Aynı baban gibi.” Annesi en kötü zamanlarda sinirlerine dokunmayı becerebiliyordu. “Ara sıra gururunu bir kenara bırakmak zorundasın. Eğer ikinizden biri...”

Josh annesinin istenmeyen teşhislerini dinlemeyi bıraktı. Küratörün Ari'yi etrafında döndürmesini izledi. Tamamen zarif değildi ama böyle aptal saçmalıklarda eğlenmenin yolunu bulmakta Josh'ın yapamadığı kadar iyiydi. Tekrar çenesini oynattı, Ari'nin o elbiseyi seçmeden önce kaç tanesini denediğini merak etti. Bunun kurtarılmak isteyeceği bir durum olup olmadığını merak etti.

Başka bir kuvvetli dönüş sonrasında yavaşladılar. Ari gözlerini onunkilerle buluşturup dudaklarıyla “yardım” işareti yaptı. Ya da en azından Josh kendini bunu yaptığına ikna etti.

“Neden hâlâ burada oturuyorsun, Joshua?”

Bunu Abby'nin mi yoksa şampanyaya bulanmış bilinçaltının mı söylediğinden emin değildi.

Hangisi olursa olsun Josh kendini masadan ayrılırken buldu. Ari ve partnerinin yanına yaklaşınca şunu fark etti: Gerçek hayatta birilerini hantal bir sapık gibi görünmeden nasıl böleceği hakkında hiçbir sikik fikri yoktu.

Şans eseri, tuhaf, hantal bir sapık gibi görünmek, dayanılmaz küratörleri bir adım geri atmaya ve diğer insanların yılbaşı acıma randevularının elini bırakmaya zorluyordu. Kim bilebilirdi ki?

Dans alanındaki herkes etrafında dönerken adam sanki o minik bir sıkıntıymış gibi hareketsiz kaldı. Kaldırım ortasındaki devasa turuncu koni. Ari bir adım uzağındaydı. Onunla yüz yüze. Yalnız. O elbisenin içinde.

Josh'ın neden orada durduğunu hatırlaması bir kalp atışı kadar zaman aldı.

“Roosevelt Adası'ndaki pnömotik tüp atık sistemi hakkında bir ders almak üzereydim.” Ari küçük bir adım atarak ona yaklaştı. “İyi zamanlama.”

“Bu bizim için bir ilk olmalı.”

Ve sonra ellerini nereye koymaları gerektiği hakkında şaşır-
dılar.

Bir şekilde Josh'ın sağ eli Ari'nin sol omzundayken Ari'nin sol
kolu Josh'ın beline dolandı, jimnastik salonunda partner olmaya
zorlanan ortaokul öğrencileri gibiydiler.

“Ben bir kadınla dans etmeye alışkınım.” Ari bariz olana dik-
kat çekti. “Senin bahanen ne?”

John Legend yalnız olmak hakkında mırıldanıyordu. Eski bir aş-
kın pişmanlığını duymak hakkında. Doğru kişiyi bulmak hakkında.

Bıraktıkları masada, Abby telefonunu anlık bir fotoğraf çek-
mek üzere hizaladı.

Aslında daha fazla rahatsız olabilirdi, tabii dansın sunduğu
gizli ayrıcalığın tadını çıkarıyor olmasaydı: Sağ elinin doğru yer-
de olması, Ari'nin sırtının alt kısmına hizalanması demekti.

İleri geri salınırken ikisi de hiçbir şey söylemedi. Tam olarak
ritmi yakalayamasa da Josh onun nefesini hissedebiliyordu. Ari
omzu üzerinden bakarak kare adımlamalar yapan diğer çiftleri
-onlar birbirlerini tutarken daha rahatları- izledi.

“Güvencelerine rağmen annen ikimizin...” Odanın etrafına
sanki doğru kelime duvarlara renkli ışıklar yansıtan gobo lam-
balarının birinde görünecekmiş gibi bakındı. “...gerçek bir çift
olduğu izlenimine kapılmış gibi görünüyor.”

Josh şampuanının kokusunu alabilecek kadar yakındı...
greyfurt? Hemen dikkat çekmeyen ve solumaya devam etmek
istediği bir koku.

“Bu sadece gerçek olmasını hayal ettiği bir düşünce.”

Ari nihayet gözlerinin içine baktı. Yanakları kırmızıydı. “Ha-
yal ettiği mi?”

Çalan şarkı ışıkları görmek hakkında olmak zorunda mıydı?
Tam da bu belirli anda?

Düzinelerce çift etraflarında salınıyordu: yaşlı insanlar, tahmin etmesi gerekliyse iki ya da üçüncü evliliklerinde olanlar. Hepsi başka bir başarısızlık riskine karşılık bir sonsuzluk ihtimalini tarttıkları o ânı yaşamıştı.

“Josh...” Ari elinin dış tarafıyla alnını sildi. Josh tonunun “seni zarifçe hayal kırıklığına uğratacağım” ya da “benim de duygularım karışık” sularından hangisinde olduğundan emin değildi.

Bundan daha fazlasını istemek bencillikti. Ama o her zaman bencil olmuştu.

Zihninde birkaç olası cevabı döndürdü, en dikkate değer olansa şuydu: *Az önce fark ettim ki şu anda boyun benim boyuma göre mükemmel uzunlukta ve eğer başımı biraz aşağı eğsem...*

“Biz-biz geri sayımdan önce ayrılabilir miyiz?” Ari sanki balo salonunda yeterince oksijen yokmuş gibi nefesini yuttu. “Ve öpüşmeden önce?”

Omzu üzerinden acı dolu bir ifadeyle baktı ve Josh onunla dans etmenin ruh hâlini tepe taklak ettiği rahatsız edici gerçeğini bir kenara itti.

“Öpüşmek zorunda değiliz.”

“Sadece...” Ari’nin alnındaki ter parıltısını fark etti. Uyuşuk bir şekilde dans etmelerine rağmen nefes alışverişi çabuk ve yüzeyseldi. “Hava almaya ihtiyacım var.”

“Ah.” *Siktir.* “Elbette. Buradan çıkabiliriz.” Josh konuştu, romantizm kaynaklı panik atağı savuşturmayı umuyordu. *Siktirsiktirsiktir.* “Eve gitmek ister misin?”

“Gidemem. Dairemi Airbnb’den kiraya verdim. Gabe’de kalıyorum.”

“Doğru.” Zihni hızlı bir coğrafi araştırmayla şu anki konumlarını gözden geçirdi. “Sanırım nereye gidebileceğimizi biliyorum.”

“TEBRİKLER,” DİYE SESLENDİ Ari, Josh asfalt yolda ondan birkaç adım önde, onun topuklularla hareket edebileceğinden daha hızlı yürüyordu. “On biri elli geçerken loş aydınlatmaları olan parka doğru takip edeceğim ilk ve son adamsın.”

Galadan aniden ayrıldıklarında aralarında bekleyen tuhaflığın izi oradaysa Ari bunu geride bırakmaya kararlıydı. Dışarıdaki dondurucu hava yüzünü ve boynunu serinletmesine yardım ediyordu. Kütüphane ya da balo odası ya da her ne ise orada hava tropikalı. Çok fazla Chanel no.5 solumuştu.

“Yukarıda iyi bir yer var, sadece şu kavisin ardında,” dedi Josh. Central Park’a doğru kıvrılan ve dönen bir yolu takip ettiler. Güneydeki 72. Cadde girişinden gelen şaşırtıcı sayıda birbirine karışmış yayayı arkalarında bıraktılar.

“Geceleri hiç bu kadar insanı dışarıda görmemiştim.” Ari Batı Sürücü Yolu’nu ayıran geçici bariyerin altından geçerken sendeledi. “Havai fişekler için mi buradalar?”

“New York Yol Koşucuları her yılbaşında yarış yapar.” Josh onu iki dev kaya çıkıntısı arasına yerleşmiş dar kemerli bir taş duvara benzeyen yapıya, Oak Köprüsü’nün karşısına yönlendirdi.

“Tabancayı tam gece yarısı ateşliyorlar ve binlerce insan park etrafında altı buçuk kilometre koşuyor.”

“Rüzgârın soğukluğunu düşününce bu fiziksel fitliğe takdire şayan bir bağlılık.” Ari parmakları üzerinde dengede durarak dikkatli adımlar atıyordu. “Senin yapacağın bir şey gibi görünüyor: egzersiz yapmak için bir partiyi asmak.”

“Ben dışarıda koşmam.” Josh konuştu. “Kontrollü şartlar en iyi sonuçları verir. “Koşu bandı odaklanmama ve uygun tempo-yu sağlamama yardımcı oluyor.”

“Yatakta.” Ari bir adım arkasındayken ekledi. “Bunu fal kurabiyeleriyle yapıyor musun? Her falın arkasına ‘yatakta’ ekliyorsun ve bir şekilde daha mantıklı hâle geliyorlar?”

Josh kafasını iki yana salladı. “O kurabiyeler her zaman bayat ve tatsız oluyorlar.”

Kurabiye standartlarını karşılamak randevu standartlarını karşılamak kadar imkânsız olmalıydı. Ağaçlar çıplak olsa da o ve yılbaşı geçmişini hatırlatan gürültü arasında etkili bir bariyer oluşturuyorlardı.

Ari stilettosu kaldırımında kayarken panikle sarsıldığını hissetti, şimdi topuğunda ince bir buz katmanı vardı.

“Josh!” Dengesini zar zor sağlarken bağırdı. “Bu ayakkabılarla tepeden inemem.”

Josh arkasına dönüp Ari’nin tatsız durumunu inceledi. “‘Tepe’ mi? Tekerlekli sandalye kullanımı için kademelendirilmiş şu hafif eğimi mi kastediyorsun?”

“Hiç topuklu giymemiş biri gibi konuştun. Sadece elini uzat.”

Josh derin bir iç çekti, sanki bu mümkün olan en büyük sıkıcı işmiş gibi.

Ari elini kavradı, küçük bir test adımı attı ve tekrar kaydı. “Siktir.” Bakışlarını yukarı kaldırdı. “Burada yaşamam gerekecek.”

Josh kafasını iki yana sallarken Ari’nin kalçasını kendi omzuna yerleştirebileceği kadar eğildi ve akıcı bir hamleyle onu yerden kaldırdı.

“Ne oluyor be?” Ari ciyakladı, Josh’ın arkasına bir şaplak savurdu. Aşağılayıcı bir itfaiye kucaklamasının içine hapsolmuştu.

“Birincisi, beni aşağı çekmeyeceğine güvenmiyorum.” Josh eğimden inerken konuştu. “İkincisi, sonunda spor salonunda yaptığım bütün lumberjack presleri ve triceps *dips*’lerin bir anlamı var: alışveriş sepetlerini ve işlevsiz ayakkabılar içindeki kadınları kaldırmak.”

“Hey!” Ari mırıldandı. “Elini nereye koyduğuna dikkat et. Bu monttan her şeyi hissedebiliyorum.”

“Başına dikkat et.” Josh eğilerek kemer içinden diğer tarafa geçti. Ari saç ürününün kokusunu zayıfça hissedebiliyordu.

“Endişeli olduğum kısım başım değil.”

“Geri dönüş yolunda beni taşımana izin vereceğim.” Eforuna karşılık homurdanırken Ari’yi kendi ayakları üzerine bırakması zamanını aldı. Ari montu altından elbisesini düzeltmeye çalıştı. Göğüslerinin dayanaksız kısıtlı alanları altından kaçmış olma olasılığı çok büyüktü. “Bu nokta yarış rotasının dışında,” dedi Josh. “Buralarda bir yerde kapatılmış bir mağara var.”

Normalde olsaydı Ari mağarayı kontrol etmek için ormandan aşağı doğru inerdi ama o anda dikkat isteyen daha önemli bir ihtiyacı vardı.

“Bunu içsem sorun olur mu?” Küçük Clutch çantasından çubuk sigarasını çıkardı. Bu seçenek ona elektronik sigaradan daha zarif görünmüştü.

Josh başını iki yana sallayıp devasa bir kaya parçasının üzerine oturmadan önce oradaki mikroskobik tozu sildi.

“Partide bir şeylerin...” –gergin bir el hareketi yaptı– “geldiğini hissettim.”

“Fark ettim.”

Ari çakmağını yakıp parmakları arasındaki çubuğu yavaşça ateşin etrafında gezdirdi ve küçük bir nefesi içine çekmek için durdu. Muhtemelen duman solumayı engellemek için derin nefesler almalıydı ama kriz anlarında bu ne zaman işe yaramıştı ki?

Ona teklif etmeden önce derin bir nefesi içine çekti.

Josh’ın zihnindeki çarklar bir süre döndü ama çubuğa uzandığında Ari hoş bir sürprize uğramıştı. Kemerin soğuk duvarına yaslanıp Josh’ın dumanı içine çekişini izledi.

“Bu damak zevkini kötü etkiler.” Josh konuştu. “Ama şimdi bu sikik bilgiyi kim umursar? Birinin ördek konfisini fazla tuzlama riskine girecek değilim.”

Ari’nin dilinin ucuna sert bir cevap geldi ama o kimdi ki birine pes etmek hakkında ders verecekti?

“Annen neredeyse kalçalarımın çocuk büyütme kapasitesi hakkında görsel bir analiz çıkarıyordu.”

“Bu amigdalasına yerleşmiş.” Sigarayı dikkatle ona uzattı ve soğuk parmakları bir saniyeliğine birbirine değdi. Ari’nin zihin gözünde hızlı bir flaş çaktı: Josh’ın elleri yirmi dakika önce sırtının alt kısmına baskı yapıyordu. Daha sonra saçına dolanıp onları arkada tutuyor. Çekiyor. Bu bölüm hafızasından bir parça değildi. Bu... başka bir şeydi. Çok fazla kokteyl, belki. “Annem hayatımı düzeltme dürtüsüne engel olamıyor.”

“Bu güzel. Demek istediğim, bunun nasıl rahatlatıcı olabileceği görebiliyorum, birinin bunu senin için istemesinin.” Buz gibi aralık ayı havası ve sıcak sigara dumanı arasındaki kontrast ciğerlerini şoke etti.

“Babam ve ben konuşmuyorken o arabulucumuzdu. Sanırım o gitmiş olmasına rağmen annem hâlâ ilişkimizi onarabileceğine inanıyor.” Josh ikinci kez dumanı içine çekip çubuğu geri verdi ve kayalık alana yaslandı. “Siktir, bu şey her seferinde kalbimi yarıştaymış gibi attırıyor.”

Ari gökyüzüne baktı. Ağaç dallarının gölgeliği herhangi bir yıldız manzarasını engelliyordu.

“Hâlâ Cass’in bu gece ne yaptığını merak etmemden nefret ediyorum.” Kelimelerin dökülmesine izin vererek konuştu. “O dairemizdeki her şeyi temizlerken banyoda nasıl saklandığımı hatırlamadan dişlerimi fırçalayamamaktan ya da işeyememekten nefret ediyorum. Sadece bir tepki almak ve beni bir noktada istediğini kendime kanıtlamak için ona hâlâ o fotoğrafları gönderen

sapık olmaktan nefret ediyorum.” Josh gözlerini açtı. “Bir daha başka bir insana bu... gücü vermeyeceğime yüzde yüz eminim. Sadece bir saat için bana iyi hissettirecek ve bundan daha fazlası olduğuna beni kandırmayacak birini istiyorum.”

Josh’ın onunla tartışmasını ya da ona güvence vermesini bekledi.

Cevap vermeden önce bütün bir dakika geçmiş gibi hissettirdi. “Sadece bir saat, ha?” Ona göz kırptı.

“Fazla mı iyimser? Tamam. Otuz dakika.”

Ari son nefesi içine çektikten sonra sigarayı kibarca söndürdü ve Josh’ın yanına yerleşti. THC ve kokteylin diğer insanların kutlama seslerini azaltmasına izin verdi. O an için orası milyonlarca diğer insanın paylaştığı bir park gibi hissettirmiyordu.

“Sadece bir kötü deneyimin oldu,” dedi Josh.

Ari kafasını salladı. “Sorun da bu. Çok iyi kısımları vardı. Tamamen kötü olsaydı bu kadar acıtmazdı ve kolayca arkamda bırakabilirdim.”

Ortam ara sıra duyulan yaprak çıtırtısı ve başıboş polis sirenleri harici sessizdi.

Uzun bir sessizlik.

“Müzik?” Ari öneride bulundu, aralık ayındaki Central Park’ta Josh’ın uykuya sürüklenmesi riskine girmek istemiyordu.

Josh biraz dik oturarak cebindeki telefona uzandı.

“Auld Lang Syne?”

Ari başını iki yana salladı. “Dokunaklı ama fazla kutlama amaçlı hissettirmeyen bir şey çal.”

Josh kaşlarını kırıştırdı, iç çekti ve Spotify’a bir şeyler yazmaya başladı. Birkaç saniye sonra iPhone’unda, “Don’t Dream It’s Over”ın ağır yankılı girişi çalmaya başladı. “Bu kahrolası mükemmel bir şarkı.” Bas gitar girdiğinde konuştu. “Aynen Neil Finn’in duyulmasını istediği gibi çakıldaşı büyüklüğünde bir hoparlörden.”

“Neil kim? Bunu Miley Cyrus’ın yazdığını sanıyordum.” Ari masumca gülümsedi, onun bıkkın ifadesinden fazlaca zevk alıyordu. Ayağa kalktı, aniden stiletto işkencesinin acısını hissetmişti.

“Hey, eğer kemerin altında durursak ses geri dönecektir.”

“Teknik olarak yansıyacak demek daha doğru.”

Ari öne doğru bir adım atıp elini uzattı. “Yapmak ister misin?”

“Dans mı?” Josh bakışlarını ona doğru kaldırdı, sanki onun samimi olup olmadığından emin değil gibiydi.

“Demek istediğim, ikimizin de pratiğe ihtiyacı olduğu açık ve ben o şarkının çoğunu kuratörün göğüs uçlarımı görmediğine emin olmaya çalışarak harcadım.” Daha abartılı bir şekilde hareket etti. “Eğer benden seni omuzlarıma çıkarmamı bekliyorsan bunu unutabilirsin.”

Josh elini kavradı ve Ari onu ayağa kaldırdı. Dar geçidin içine adım attılar.

Eğimli duvarlar sesi güçlendirip onları hayaletimsi bir yankıyla çevreliyor ve sokak lambasının keskin ışığı yerde çizgiler çiziyordu. Öncesinde yanlış konumladıkları el-omuz-bel kombinasyonundan vazgeçtiler. Ari kollarını Josh’ın boynuna sardı ve Josh kendininkileri Ari’nin beline doladı, elindeki telefon Ari’nin sırtına montu üzerinden hafifçe baskı uyguluyordu. Ritmi tamamen takip etmeyerek bir yandan diğerine sallandılar.

“Bu şarkının melankolik mi, yoksa umut dolu mu olduğundan asla emin olamıyorum.” Josh aşağı, ona o belirli yoğun bakışlarından –ya da bu izlemek miydi?– attı, bu Ari’ye Josh onun içini görebiliyormuş gibi hissettiriyordu. Bu alaycılık değildi. Eğlence, öfke, kızgınlık ya da iki ay boyunca gidip geldikleri diğer duygulardan da değildi.

“İkisi birden olamaz mı?” Ari başını onun omzuna yasladı, belki aralıksız göz temasının yakınlığından kaçmak için, belki müzikle ileri geri sallanmak ninni gibi hissettirdiğinden.

Belki de bütün o kokteyller ve ot yüzündendi.

Muhtemelen sebep buydu.

Kulağı göğsüne yaslıyken nabzının hızlı ve düzensiz attığını hissedebiliyordu. Bunun sigara içmenin yan etkisi olduğunu söylemişti, değil mi?

Ağaç kümesinin ötesinde bir yerlerden ara sıra gelen kutlama amaçlı bağırışları tezahüratlar ve ıslıklar takip ediyordu.

Ari, “Neredeyse gece yarısı olacak,” dedi.

Güçlü bir rüzgâr esintisi kemerin ve daha dün aldığı sentetik katmanlarının içinden geçti. Elinden geldiğince şampanyanın getireceği ılık ve sarhoş hisle bağlantı kurmaya çalışsa da görünür bir şekilde ürperdi.

Bu yüzden Josh’a sokuldu.

Josh onu daha yakına çekip kabanını ikisinin de vücuduna sarmaya çalıştı. Bu pek de işe yaramadı –sokak lambasının ışığı kaldırımında Frankenstein’in canavarına benzeyen bir gölge oluşturmalarına sebep oluyordu– ama hoş bir jestti. Ari onun yarım adım geri atmasını bekledi ama o bunu yapmadı.

Aynı şekilde Ari de.

“Bu yıl korkunçtu.” Ari bakışlarını yukarı kaldırıp ona baktı, kendisine katılmasını bekliyordu. Ona hâlâ o bakışlardan atıyordu. “Ama seninle tekrar karşılaştığım için memnunum. Arkadaş olmamız uzun süredir başıma gelen en iyi şeydi.” Sesinin daha özensiz çıktığını duydu, esrar ve alkol bir olup direksiyonun kontrolünü ele almaya çalışıyordu.

Josh bir şey söyleme dürtüsüyle savaşıyormuşçasına çenesini oynattı. Ari çaresizce bunu duymak istiyor, diğer yandan da duyacaklarından korkuyordu.

“Ari, ben...”

“Çünkü benim için çok önemlisin. Hiçbir fikrin yok. Uzun zamandır başıma gelen en iyi şey sayılırsın.”

“Bunu çoktan söyledin.” Josh’ın gözleri yüzünde gezindi.

“Söyledim mi?”

Kemer sanki bir tahterevalli gibi ileri geri sallanıyordu. Başını tekrar göğsüne yerleştirip gözlerini kapattı. Bunun yardımı dokundu. Neil Finn kalbinin kapısına doğru adımlarını saymak hakkında bir şarkı söylüyordu.

Central Park’taki eğlence düşkünlerinin bulanık sesleri daha da yükseldi. Gürültücü bir grup direkt olarak bulundukları kemerin üstündeki köprüde durdu.

“Sanırım neredeyse gece yarısı oldu.” Ari başını kaldırarak konuştu. Uzaktaki tezahüratlar arttı.

“Bunu da çoktan söyledin.” Arkadaşlar birbirine bu şekilde bakmazdı, gözleri sık sık dudaklarına sabitlenip duruyordu. “Sen çok...”

“Biz yapacak mıyız... bilirsin...” Ari duraksadı, smokininin içinden ağır ve düzenli nefesler aldığını hissedebiliyordu. “Geri sayım bittikten sonra?”

“Evet.”

Şarkıdan gelen ses yükselmiş gibiydi, koronun bas çizgisi kalfaları üstündeki taştan yankılanıyordu.

Parkın karşısındaki binalardan geri sayım sesleri yükseldi.

“On! Dokuz!”

Ari yutkundu. “Yanaktan bir öpücük gibi mi ya da...”

“Hayır.”

“Sekiz! Yedi!”

“O zaman, hızlıca ama dudaktan?”

“Hayır.”

“Altı!”

“Sadece bilmek istiyorum...”

“Beş!”

“Böylece tuhaf bir şey yapmayız çünkü...”

“Dört!”

“...bu sadece bir kerelik bir fırsat.”

“Üç!”

“Öyle.”

Ari Josh’ın elinin omurgası boyunca hareket edip başının arkasına kadar çıktığını hissetti ve Tanrım, gerçekten de bu mont üzerinden her şeyi hissedebiliyordu. Şarkı bitmemiş olsa bile yarı gönüllü bir şekilde sallanmayı bıraktılar. Josh’ın parmakları hafifçe saçlarına dolandı.

“İki!”

Boynunun arkası boyunca gezinen dikenli his muhtemelen rüzgâr esintisindendi. Ari’nin başını biraz geriye atıp ona kalın bir polifil ve kaz tüyü katmanına sarılı olmasına rağmen tamamen açıkta gibi hissettiren bakışlarından dolayı değildi. Gözlerini kapattı.

“Bir!” olmalıydı ama ikisi de bunu duymadı.

Başı sağa doğru yattı ve Josh’ın dudaklarının onunkini sıyırdığını hissetti. Bu küçük birleşme göğsünde bir şeyleri alevlendirdi. Ari yakalarını kavradı, onu daha yakına çekti, dudaklarını ayırdı, açtı ve davet etti. Josh dikkatle ona uydu, dudaklarını tekrar onunkilere bastırdı.

Dudakları Ari’ninkinin üzerinde yumuşak ve tereddütlüydü, sürtünme onları kış havasına karşı ısıttı. Josh bir anlığına geri çekildi, sadece yüzünü inceleyebilecek kadar uzaklaşmıştı. İfade-

si kararlıydı ama bir şeyi bekliyordu. Ari titrek bir nefes bırakıp başını salladı.

Hâlâ hareket etmiyordu.

“Josh...” Yeniden kabanını çekiştirmek üzereyken Josh aniden başını eğdi ve yanağının sadece biraz ilerisine uzandı.

Burnu ve onu takip eden dudakları kulağının arkasına sür-tündüğünde Ari’nin nefesi tekledi. Saçlarını tekrar çekti, bu defa boynuna daha iyi ulaşabilmek için sağa doğru. Dudakları binlerce minik sinir ucunun üzerinden geçip hepsini aynı anda uyarırken bütün vücudu ürperdi. Karnı gerildi. Bunu nasıl yapıyordu? Onda neden Ari’nin kendisinde neresine ve nasıl dokunulmasını istediğini bilen doğuştan hisler vardı?

Bazı ilk öpücükler aceleyle getirilir, eller ve burunlar garip bir şekilde birbirine dolanır.

Ama Ari’nin içinde tutamadığı küçük sızlanmaları onu cesaretlendirirken Josh acele etmedi, tembelce boynundan aşağı ilerlerken yüz yüze gelene kadar çene hattına öpücükler bıraktı.

Bu durabilecekleri –*durmaları gereken*– ilk noktaydı.

Ama durmadılar.

Milyonlarca yabancıнын kutlama haykırışları arka planda solup gitti. Ari dudakları tekrar buluşabilsin diye başını aşağı çekmeden önce adını mırıldandı. Dizginlerinin bazı unsurları Josh dilini dudaklarından içeriye onu nefessiz bırakacak bir hızla kaydırduğında koptu. Parmakları Ari’nin köprücük kemiklerinde hareket etti, başparmakları boğazının başlangıcıyla buluştu.

Bu durmaları gereken ikinci noktaydı.

Üçüncüsü ise Josh’ın elleri Ari’nin kabarık montunun altında yolunu bulup, sırtındaki çıplak tenin aşağısına kıvrılırken ve sonra elbisesinin ipeksi kumaşının altına kayarken gerçekleşti. Kalçasını avuçladı ve Ari Josh’ın ağzının içine inlemeden durmadı. Josh bir adım atsaydı onu duvara yaslayabilirdi.

Ari'nin zihninde bir yer bütün bu etkileşimin etrafına *dikkat* şeritleri örüyordu. "Sadece arkadaşlık"ın kabul edilebilir sınırları çekilip yırtılmaya yakın bir hâle gelene kadar esnetiliyordu.

Ama burada da durmadılar.

Çünkü bunun hakkında bir şeyler inanılmaz bir şekilde *doğruydu*. Karnında hoş bir ağrı ve kabaran duyguların karışık ağı vardı ve *uyuşuk hissetmek yerine bu şekilde hissedebilirken kahrolası arkadaşlığı kim umursardı ki?*

Ari parmaklarını Josh'ın saçlarında gezdirmek üzere yukarı uzattı –dürüst olması gerekirse bu her zaman yapmayı düşündüğü bir şeydi–, o sırada yüksek bir çatırtı sesi dondurucu havayı yardı ve ikisini de paylaştıkları ateşli pustan çekip çıkardı.

İkisi de irkildi. Ari arkasındaki duvara çarptı ve Josh ellerini eski kafalı bir okul müdürü onlara cetvelle vurmuş gibi geri çekti.

Güneyde bir yerlerden sürekli bir tezahürat patladı.

Onları suç işlemekten kurtaran şey New York Yol Koşucuları Gece Yarısı Koşusu'nun başlangıcını belirten tabancaydı.

Bütün bir dakika boyunca birbirlerine baktılar, ikisi de diğerrinin bir şeyler yapmasını bekliyordu. Tekrar bir adım atmak yeterince kolay olurdu. Ari kendi dudağını ısırabilirdi. Josh omuz silkip yere bakabilirdi. Geri dönebilirlerdi, bu defa belli bir utançlıkla. Daha fazla amaçla.

Ama iki, beş, on saniye geçtiğinde onları çevreleyen bu yabancı, elektrikli enerji soğuk havadaki bir nefes gibi azalarak kayboldu.

Belki tabanca yüzünden değildi. O şey *Lanet Olsun, Bu Arkadaşlığı Bir Uçuruma Sürüklemeyin* tanrısının attığı bir şimşek olabilirdi.

Ari'nin boğazı öpücüğün neden epik bir aşkın başlangıcı olmaması gerektiğini açıklama dürtüsüyle yanıyordu. Sadece ol-

dukları yerde kalabileceklerini. Ya da dün neredeseler orada. Eğer hayatındaki bir kıymetli şey daha kaybolursa bu dayanılmaz olurdu.

Ama dünya hâlâ biraz dönüyordu, sanki daha az önce bir atlıkarıncanın dışına adım atmış gibi.

“Bu...” Duraksadı, Ari ne demeyi amaçladığından emin değildi.

Şu anda “sadece arkadaş” konforlu bir kesinlikti. Ağır bir battaniye gibi. Hafif bir vanilya kokulu mum gibi.

Ve alternatif ise devasa bir yanıp sönen imleç ve boş bir belgeydi. Bazen Josh o belgenin etrafını çoktandır dürtüyormuş gibi hissettiriyordu. Bölümler yazıp onları açmaya hazır olmadan siliveriyordu.

Josh’ın ifadesi gölgelenmişti.

“Sadece bir Yeni Yıl öpücüğüydü.” Sonsuz korna çalış sesleri ve “Auld Lang Syne”in yanlış tınıda söylenişi ardından konuştu. “Ve ot.”

“Doğru,” diyebilmek tek yapabildiğiydi. Görünüşe göre tüm retorik yeteneğİ, zihin değıştirici maddelerin, adrenalin ve tatmin olmamış ihtiyaçların birleşimi altında gömülmüştü.

“Bir... anlama gelmek zorunda değıl.” Sesi sertti ama yüzü başka bir hikâye anlatıyordu. Bir ipucu iletiyor olmalıydı ama Ari bunu çözemedi.

Keskin bir rüzgâr esintisi fermuarı kapatılmamış montu etrafında dalgalandı. Josh Batı Central Park’a yönelen eğİme doğru döndü. “Yol yarış için kapatılmadan önce harekete geçmeliyiz.”

Kemerin altına doğru onu beklemeden, Ari’nin hemen arkasında onu takip ettiğİnden tereddüt etmeden ilerledi.

Ari birkaç saniye daha olduğı yerde kaldı, Josh’ın durup arkasına dönüp dönmeyeceğİni, yetişmesi için ona zaman tanıyıp tanımayacağİnı merak ediyordu. Ama Josh yürümeye devam etti, hızını yavaşlatmadı bile.

Ari duvarı iterek hızla onun peşine takıldı.

Belki bu iyi olacaktı. Belki bu normal insanların hatalarla başa çıkma yoluydu. Sadece ilerlemeye devam ederlerdi. Kendi ne birkaç derin nefes almayı hatırlattı ama dondurucu hava ciğerlerini acıtıyordu.

Tepenin yükselmeye başladığı yere gelir gelmez güzel ve pratik olmayan stiletosu buz kaplı kaldırımında tekrar kayarak kendini yakalamadan önce bütün vücudunun panikle sarsılmasına sebep oldu.

“Josh!” Yan dönüp minik, sürünen adımlar attı, gülünç hissediyordu. “Tepeden çıkamıyorum.”

“Sanırım orada yaşamam gerekecek.” Josh omzu üzerinden seslendi. Ari için geri dönerken acele etmedi.

16

Çarşamba, 4 Ocak, 23.24

JOSH: Bu gecenin filmini çoktan seçtim.

Donnie Darko uygun mu?

Muhalf ergen Josh Kestenberg bu filmin sinemanın en üst seviyesi olduğunu düşünmüştü.

23.34

ARI: üzgünüm, bu gece olmaz

gerçekten meşgulüm

JOSH: 23.34'te mi?

ARI: ortaya çıkmam gerektiğini söylememiş miydin?

Daha sonra haberleşiriz?

Pazartesi, 9 Ocak, 21.57

JOSH: Merhaba?

Hâlâ meşgul müsün?

22.26

ARI: selam

Üç eyalet bölgesindeki bütün canapéleri servis ettim

Josh: Pazar günü canapé servis ediyor musun?

Film Forum'da bir Buster Keaton serisi var.

ARI: yapamam

Pop-up için Radhya'ya yardım ediyorum

JOSH: Tabii.

Pazar, 15 Ocak, 10.23

BİLİNMEYEN NUMARA: Ari! Ben Abby Cohen.

Bir fikrim var. Seninle bunu tartışmak istiyorum.

Yarın sabah 9 gibi kahve içmek için buluşabilir miyiz?

Bohemian Bahçeleri'nin iç mekânı belirli bir iddiasız havaya sahipti. Dökülmüş bira ve kızarmış sosisin kokusu elli yıldır koyu ahşap panele siniyordu. Sadece bugün için Radhya kokuyu zerdeçal, kakule, kişniş ve demirhindiyle gizliyordu. O ve Ari bira reklamlarını Radhya'nın kuzeninin düğününden ödünç aldıkları dekoratif parçalarla gizlemişti: sarı ve kırmızı yapay kadife çiçeklerden geniş çelenkler, tavandan sarkan şemsiyeler, uzun püsküller ve ponponlar.

“Hadi kanıtı gözden geçirelim.” Blok baskılı örtüyü dört kişilik masanın üstüne ustaca serdi. “Takılıyorsunuz. Bütün gün mesajlaşıyorsunuz.”

“Aslında bunu yapmıyoruz.” Ari her masaya paslanmaz çelikten baharat kutuları eklerken konuştu. Bu bir yalan değildi çünkü geçen haftada iki elin parmağını geçmeyecek kadar “selam”ları bile zar zor paylaşmışlardı.

Uygun bir şekilde, etkinlik ekonomisi şu ve benzeri unutulmaz bahaneler sağlıyordu: “Bugün yapamam, şarap/karides purları servis ediyorum, beş köpeği yürüyüşe çıkardım, korkutucu ve ilişki bitiren yasal belgeler imzalıyorum, bir bar mitzvah konuşması yazıyorum.”

Ve mesaja cevap verirken bu gerçek bir görmezden gelme olmuyordu.

Ayrıca, Ari daha fazla dışarı çıkmaya başlamıştı –randevulaşma uygulamalarında hiç bu seviyede bir popülerliğe sahip olmamıştı– ama bir yerine iki insanla beraber buluşma ve seks ve sınırlar ve konfor seviyelerini yönlendirmek yorucu olmuştu. “Çokeşli ilişkilerde yeni” çiftlerin ilişkilerini etrafa açarken gelgitli sulara yönlerini bulmaya çalışmalarına şahit olmak, Ari’de bunlardan uzaklaşabileceğini bilmesinden kaynaklı derin bir rahatlama hissi yaratıyordu.

Ve bütün yeni konuşmaların altında Josh şekilli bir oyuk vardı.

“Geceleri telefonda saatler geçiriyorsunuz, Tanrı bilir neden bahsederek...”

“Filmler.” Ari kendini Radhya’nın baharatlı fındık ve *poppa-dom*’larını küçük kâselere yerleştirerek meşgul ediyordu.

“Ari Sloane’nin gerçekten film izlemediğini biliyorum.”

Ari ısrar etti. “İzliyordum.”

“Hemen seks yapıp bunu sisteminizden atmalıydınız.” Gabe bu dramayı sevdiğini belli edip masalar arasında âdeta dans ederek ilerledi. “Bunun iltihaplanmasına izin verdiniz...”

“‘İltihaplanma’ terimi kullanmasan olmaz mı?”

“...sonra anlamsız seksi es geçip milli tatilde sevişme kısmına atladınız. Şimdi ise o beraber olduğunuzu düşünüyor.”

“Bunu düşünmüyor.” Ari bunu düşünmediğinden emin sayılırdı. “O bir arkadaş. Bunun hakkında birbirimize açık olduk.” *Olmuş muyduk?*

“Tamam ama onun sert sevdiğine bahse girerim.” Mutfaktan Gabe’in iddiasının altını çizen bir takırtı yükseldi. “Gördüğüm kadarıyla onda çirkin-ateşli olayı var.”

“Şunu söylemeyi bırakır mısın?” Ari uzun ortak masaya üçlü dekoratif mumları yerleştirdi. “Bu saygısızca.”

Harika, şimdi tek düşünebildiği Josh’ın “çirkin-ateşli” ya da “normal-ateşli” olup olmadığına katıldığı ve bunun gerçekten fark edip etmediği idi.

“Bu bir iltifat!” Canlı renkteki sofraya bezlerini açmaya devam ederken konuştu. “İlgilenmiyormuşsun gibi davranma.”

Son birkaç haftayı sadece iki ruh hâli arasında hareket ederek geçirmişti: *Ramble Kazası*’nın anılarını uzak bir yere süpürmek ve hayati detayları zihinsel bir albümde, özel harflerle yazılmış ve Washi bantlarıyla süslenmiş şekilde özenle saklamak. Kitabı kaç kere sert bir *pat* sesiyle kapatıp çekmeceye yerleştirirse yerleştirsin, yirmi dakika sonra başparmağının iç kısmını alt dudağında gezdirmeden duramıyordu. Düşünüyordu. Hatırlıyordu.

Siktir. Siktir.

“Orada işiniz bitti mi?” Radhya mutfaktan bağırdı. “Servis üç dakika önce başlamalıydı.”

Ari ön girişe yürüyerek küçük pencereden dışarı baktı, etrafta Radhya’nın Gujarati yemekleri için sıraya girmiş birçok insan olmasını umuyordu. Bir sıra yoktu ama kapının sol kenarında bekleyen siyah kabanlı birisi vardı, ara sıra bakışlarını kaldırıp ilk defa randevuya çıkacağı kişinin gelip gelmediğini kontrol ediyor gibiydi.

Gabe masaları kurmaya devam ediyordu. “Bu kaza sonucu birileriyle karmaşık bir ilişkiye başlamak için yılın en kötü...”

“Ah, Tanrım.” Ari ikinci bir bakış attı.

“...zamanı. Bunu *bugün* halletmelisin...”

Josh siyahın çeşitli tonlarında giyinmiş, Bohemian Bahçeleri’nin dışında kollarını birleştirmiş bir şekilde duruyordu. Gergin bir enerji saçmıyordu. Gelip geçenleri izlerken kendini telefonuyla meşgul etmiyordu. Daha çok hoşnutsuzluğunu dışarı vuruyor denilebilirdi. Uzun, heybetli. Kesinlikle gülümseme tehlikesi yok.

Bu açıdan Josh’ın onu görmesi imkânsız olsa bile Ari sırtını ön duvara yasladı.

“...yoksa bu Sevgililer Günü’ne kadar seni esir alır. Kimden saklanıyorsun sen?”

“O dışarıda.”

Gabe kaşlarını kaldırıp utanmadan bir bakış attı. “Selam, oradaki.”

Gerilmeye gerek yoktu. İkisi de bunun sadece bir milli tatilin etkisine kapılmış olma durumu olduğunda anlaşıyorlardı. Büyütülecek bir şey yoktu. Güzel.

Ve sonra bunu on dört gün boyunca konuşmamışlardı.

“Sana yardım edeceğim.” Gabe bir teklifte bulundu. “Tekerleri yağlamak konusunda.”

“Hayır. İşler şu an... kırılğan.”

Boğazını temizledi. “Yara bantları kırılğan olmamalı. Ya da karmaşık.”

“Bu bir yara bandı değil. Bu durumda yara bandı olan birileri yok. Sadece Bumble atıştırmalıkları, Tinder ödülleri ve duruma bağlı olarak Feedle’dan çiftler var.”

Yapılacak en iyi şey geri adım atarak sınırları yeniden belirlemektir. Geçen hafta bir şeyi kanıtladıysa o da Ari'nin bunu ne kadar batırmak istemediğiydi. Normale dönmenin ne kadar kritik olduğuydu.

Gabe kapıyı açtı ve Ari *Hindenburg*'a biniyormuş gibi hissetti.

JOSH SOĞUK HAVADA bir binanın dışında beklemek zorunda kalmayalı ve gelip geçenlere bir kör randevuda ekildiği izlenimini vermeyeli uzun zaman olmuştu.

Aslında, hayır. En son bir giriş kapısında beklediğinde iki hafta öncesiydi ve aynı gecikmiş kişiyi bekliyordu.

Saat üçte Bohemian Bahçeleri'nde olacağını söylediği son mesajlaşmalarını kontrol etti. Ari onu ikinci bir kez Radhya'nın *pop-up*'ına davet etmemiş olsa da Josh bu etkinlikte gözükmenin iyi bir izlenim bırakacağını düşünmüştü.

Ona mesajlar göndermeye devam edip yarı gönüllü ve belirsiz cevaplar almaktan daha iyiydi.

Mantıklı olan, birkaç uzun aydan sonra birbirini gerçekten, *gerçekten* öpmek isteyen iki insan gibi öpüştükten sonra bunun ne anlama geldiği hakkında en az bir tane nitelikli sohbet içerisinde bulunmaktı.

Yılbaşı, arkadaşlıklarını açık bir öncesi ve *sonrası* bölümlerine ayırmıştı. Josh *sonrasının* nasıl görüldüğünü ancak şimdi anlamaya başlıyordu.

Sonrasında, o ve Ari, Ari'yi Ramble'dan Gabe'in dairesine bıraktığından beri konuşmamışlardı. Yeni yılın ilk gününü derin düşüncelere dalmış, öpücüğün baş döndürücü heyecanını zihninde yeniden oynatarak ve bitiş şeklinin hayal kırıklığıyla arada kalarak geçirmişti.

Ve Ari ve Gabe'in hâlâ "filmler" izleyip izlemediğini merak ederek.

Kafasından atamadığı küçük şeylerdi: Ari'nin saçlarına ilk defa dokunuşu, yanaklarının soğuktan donuyor oluşu, teninin yumuşaklığı, kızarıışı ve ismini mırıldanışı. Ona zaten tanıdık olan şeylerin yeni versiyonları.

Ama geçen iki haftada, kafa karıştırıcı sonuçlar yılbaşının hatırasını koyu ve çamur renkli bir resme boyamıştı.

Saatini tekrar kontrol etti: 15.05.

Hiçbir yerde sikik zamana uygun hareket etmiyordu. Çeşitli işlerinde de böyle miydi? Görüşmelere geç mi katılıyordu? Randevulara? Buluşmalara? Bir çeşit şaşırtma yöntemi sayesinde bu yanına mı kalıyordu? İnsanları takma bir isimle çağırmak ya da devasa bir kupadaki çorbayı höpürdeterek içmek gibi?

Ön kapı açıldığında Ari girişte duruyor, tanıdık görünümlü bir adamın kaburgalarına dirsek atıyordu. Neden yalnız olacağını varsaymıştı ki? Muhtemelen onların da kendi aralarında kullandıkları şakalar ve takma isimler vardı.

İkinci bir göz gezdirişte, yeni tanışmış birileri için beraberken fazla rahat oldukları fark edilebilirdi. Ari'yi başka biriyle bu kadar samimi görmek boğazını düğümlüyordu.

Bunu daha kötü yapan Ari nihayet onu karşılamak için Josh'a döndüğünde açıkça *rahatsız* oluşuydu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Briar gelmek istedi." Yalan söylüyordu. Briar'a burada buluşmak için yalvarması gerekmişti.

Josh bir anlığına Ari'yi izledi, ifadesini değerlendiriyordu. Sürpriz bir şekilde ortaya çıkışına vereceği tepkiyle şimdiki ifadesine ihanet etmesini bekliyordu. Rahatlama? Memnuniyet? Bir heyecan belirtisi?

Zayıfça maskelenmiş panikten başka bir şey görmedi. Bir an sonra, öne eğilip ona yarı gönüllü bir şekilde sarıldı.

Bir sarılma. Ne zamandan beri sarılıyorlardı ki? Bir kere sarılmışlardı, o da Ari Duane Reade’de sarhoşken ve o elinde bebek yağı tutarken yaşanmıştı. Josh bundan emindi.

Ve elbette, bu ikinci tuhaf sarılmayı da Ari’nin gerçek arkadaşı –muhtemelen ona her sikik seferde sarılıyordu– önünde normal bir arkadaşlık gösterisi sergilemesi gerektiğini düşündüğü zaman olarak hatırlayacaktı.

Siktir.

Ayakta yapabileceği kadar botlarını kaldırıma sabitledi ki ayakta kalabilsin.

“Gabe Mendoza.” Adam konuşurken elini uzattı. *Doğru.* “Arkadaş”. Josh onu öptükten sonra Ari’nin Yeni Yıl’ın geri kalanını Gabe ile geçirmeyi seçtiğini hatırlamadan önce bir an rahatlamıştı.

“Sanırım tanıştık.” Josh, Gabe’in yüzünü inceledi; gözleri gerçekten parlıyor gibi görünüyordu. Çok fazla ortodonti randevusuna maruz kalmış ya da Josh’a kesinlikle verilmemiş o belirli çekicilikle kutsanmıştı.

“Çoğu insan beni Geico reklamlarından tanır.” Gabe konuştu. “Ya da T-Mobile? Godspell’in Off-Off Broadway yapımından.”

“Galiba yedi yıl önce Ari’nin apartmanından *boxer*’in olmadan ayrıldığı zamandan.”

“Sekiz.” Ari mırıldandı, ağır kapıyı açtığında birkaç müşteri yanlarından geçti. Kısa bir elbise giyiyordu –siyah ve pembe çiçekli–, Josh başka biriyle buluşmak için güzel giyindiği düşünceyle kendine işkence etti. Bir buluşma için?

Yeni yıl gecesi dairesine yalnız geldiğinden beri zihni çalkalanıyordu. Senaryolar oynatıyordu. Yanlış atılan adımları belirliyordu.

Ari'ye Gabe yerine onunla kalabileceğini söyleseydi? B Treni'nin tuhaf kokuları ve keskin ışık altındayken gerçekliğe dönerler miydi? Bir film izlerler miydi? Ari koltukta mı uyurdu? Tişörtlerinden birini almak ister miydi?

Yatak odasına göz atsa ve yatağında kalmak istese? Kapıyı hafifçe mi tıklatırdı? Sessizce mi girerdi? Belki hiç de o şekilde olmazdı. Josh onu içeri taşıyabilirdi, Ari'nin bacakları onun beline sarılmış, Josh'ın elleri de Ari'nin kalçasını sıkıca kavramış olurdu ve onu haftalar önce fil grisine boyaması gereken duvara yaslardı.

Olasılıklar ağaç dalları gibi uzanıyor, sonsuz “*ya öyle olsaydı*”lara teşvik ediyordu.

Bugün Ari'de belirgin bir huzursuzluk vardı: Göz temasından kaçınıyor, Gabe'i aralarına konumluyor, giriş kapısı dekoru için gereksizce telaşlanıyordu. Josh'ın ne istediğini veya bunun hakkında nasıl hissettiğini göz ardı ederken onu kendisinin tam olarak ihtiyacı olan şekle sokması sikik bir şekilde fazla sinir bozucuydu.

Çoğunlukla Ari'den ayrılabilmek için kendini Ari'nin arkadaşını içki almak üzere bara doğru takip ederken buldu (aslında, Gabe bunu *aperitif* olarak nitelendiriyordu ki Josh bunu sadece biraz nahoş bulmuştu). Gabe fazla konuşkandı ama en azından Ari'nin ona bakmayan yeni versiyonu değildi.

Greyfurt Boulevardier'lerini beklerlerken, Gabe bar tezgâhının sonundaki gin ve tonik içen güzel kızıyla bir sohbeta girmeyi başarmıştı.

“TWATTIE!” RADHYA MUTFAKTAN koşar adımlarla çıktı. “Müşteri gibi davran. Gündüz vakitlerinde alan boşken daha bariz oluyor.”

“Ama gittikçe kalabalıklaşıyor.” Ari az önce kurulum yaparken çıtır ekmekler tüketerek bir öğünlük kalori almış olmasına rağmen küçük kâse içerisindeki acılı *poppadom*’ları kendine yaklaştırıp konuştu. “Bu içkileri satmak için güzel bir menü. Herkes susamış olacak. Belki menajeri gelecek aydaki bir hafta sonu için ikna edebilirim.”

“Bunu umalım.” Radhya üzerindeki şef ceketini düzeltti. Duruşunda “Ben doğru yerdeyim. Doğru adımları atıyorum” diyen bir özgüven vardı. Bir Mario gibiydi, bir uçurumdan sonraki platforma cesurca atlıyordu.

Bazen Ari başlangıç seviyesine geri dönüp hallüsinojik mantarları arayan bir Luigi gibi hissediyordu.

Radhya odağını bara, Gabe’in Josh ve eski bir taburenin üzerine tünemiş kadına bir şeyler söylemekle meşgul olduğu yere kaydırды. Gabe’in hangisiyle flört ettiğini anlamak zordu. Muhtemelen ikisiyle de.

Ari Radhya’nın daha uzun figüre ikinci bir bakış attığı ânı yakaladı. Dondu ve başını yavaşça iki yana salladı. “Benimle dalga mı geçiyorsun?” Radhya her heceyi telaffuz ederek konuştu. “Kestenberg’ü mü getirdin? *Bugün?*”

Ari omuzlarını geri itti. “Bana geleceğini söylememişti. Belki sadece sana destek olmak istiyordur.”

“Bahse varım istiyordur.” Radhya bandanasındaki düğümü sıkıştırmak için ellerini başına uzattı. Kahverengi gözleri Ari ve Josh arasında gidip geldi, açıkça iletişim hâlinde olup öyle değilmiş gibi davrandıkları gösteriyi inceledi. “Onunla yattın.”

“Yatmadım!” Ari bir *paintball*’la vurulmuş gibi irkildi. “Bunu bir soru gibi dile getirmen nezaketine bile layık değil miyim?”

“Tamam, şimdiyse bir suç işlemiş gibi davranıyorsun, yani bu hiç de tuhaf falan değil.”

“Se-lam, Ari!” Parlak manikürlü tırnaklara sahip bir el Ari’nin sol omzuna dokundu. Döndüğünde genişçe gülümseyen, uzun ve ışıltılı saçlarla çevrelenmiş yüzü gördü. Ari Briar’la resmi olarak tanıştığından emin değildi ama bir bakıma büyüdüğünde o olmak istiyordu. “Yılbaşında Josh’la çektiirdiğiniz fotoğraflar. Kahrolası kalbim!”

Radhya kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. “Yılbaşından hiç fotoğraf görmedim.” *Fotoğraf* kelimesini özellikle bastırarak telaffuz etmişti.

“Annem bana şu sevimli anlık fotoğrafları gönderdi.” Briar devam etti. Telefonunu çıkarıp Ari ve Josh’ın büyüleyici bir şekilde yanlış el pozisyonlarında dans ettiğı fotoğrafları açtı. Bunlara bakmak şu an her şeyin ne kadar rahatsız hissettirdiğinin altını çiziyordu.

Radhya bir kaşını kaldırdı. “Sen onun kız kardeşi misin?”

Briar hevesle başını salladı ve Radhya’yı Avrupai bir şekilde iki yanağından öptü. “Bütün sosyal medya hesaplarımda adım ‘A-Briar-Commitment’. Pop-up hakkında birkaç hikâye atsam bu seni rahatsız eder mi? Bir hashtag var mı? Tonlarca yemek *influencer*’ı tanıyorum. Şimdi bir şey paylaşacağım. Bir sahne arkası içeriğı çekebilir miyiz?” Briar mutfığa doğru giderken sordu.

“Sadece burada otur ve masayı dolu göstermeye çalış.” Rad omzu üzerinden konuşup Ari’yi geniş yuvarlak masada kendi hâline bıraktı. “Erkeklerin yaptığı gibi bacaklarını açarak otur falan.”

Ari sandalyeye çöküp ağzına bir avuç soslu fındık doldurdu. Dakikalar sonra, Briar ona yılın son saatlerini belgeyen sekiz fotoğrafı AirDrop’ladı. Ari onları inceledi, Josh’ın çıplak sırtı üzerindeki ellerine odaklandı, bu hissin hayaleti tenini karıncalandırmıştı.

Bakışlarının bara yönelmesine izin verdi. Josh’ın insanlarla tanışmaması için hiçbir sebep yoktu.

Tesadüfi buluşmalarda bulunmaması için.

Gür, parlak kumral saçlı ve dar süveterli kadınlarla tesadüfen gelişen buluşmalarda olmaması için.

Ari düşük batarya uyarısını görmezden gelerek mesaj kutusunu açtı. Geçen hafta evlerine gittiği çift bu gece bir içki (“ya da başka bir şeyler”) için uygundu.

Tuz & Biber Adam + Sarışın Ateşli Karısı 🐱 : karım seni tekrar görmeyi dört gözle bekliyor

Telefonunu tekrar çantasına attı, geçici bir süreliğine yüzeye çıkmış gibi hissetmişti, mesajların hiçbirinin “karısı”ndan gelmemesinde huzursuz edici bir şeyler olsa da. En azından çoğu orta yaşlı adam gibi başparmak emojisini kullanmıyordu. Bir dakika sonra Gabe dört bardak ve bir tam dolu Pale Ale sürahisini masaya bıraktı.

“*Kankan* çoktan bir numara kaptı.” İğrenç derecede neşeli bir ses tonuyla konuştu.

Buna verilecek Chill Girl cevabı neydi? İlginç! İkimizin de portakal büyüklüğünde göğüsleri olan kadınlara *ilgi duyduğumuzu fark etmemiştim!*

Josh bütün bardakların altına peçeteler yerleştiriyordu. Yanakları Ari’nin fark ettiğinden daha renkliydi ama ifadesi sanki hiçbir duygu belirtisi göstermemekte zorlanıyor gibi gergindi.

Gabe bardakları ağzına kadar doldururken Ari sessizce ağzına bir avuç fındık daha attı.

Sürahiyi dördüncü bardak üzerinde tutarken sordu: “Birini mi bekliyorsun?”

Kendine Josh ile yarım saniye göz göze gelme izni verdi. “Briar burada. Ama mutfağa gitti...”

“Kahretsin!” Otuz mililitre kadar bira Ari’nin elinin dış tarafına sıçradı. Gabe Ari’nin arkasında bir yere bakarken sürahiyi masaya çarparak bıraktı. “Onu yıllardır takip ediyorum!” Ari arkasına dönüp Briar’ın elinde telefon ve kolunda ceketiyile masaya döndüğünü gördü. “O Instagram’daki ‘A-Briar-Commitment.’” Gabe Ari’ye kötü kötü baktı. “Bunu bana neden söylemedin?”

“Bekle. Bekle. Seni tanıyorum.” Briar işaret edip onu nereden tanıdığını hatırlamaya çalışırken konuştu. “Kullanıcı adın ne?”

“Bye-Bye-Bi-Boy.” Kollarını havaya kaldırdı, az daha Josh’ı yüzünden vuruyordu.

Kulak patlatan bir çığlık sonrası Briar uzun ortak masanın diğer tarafına ulaşıp sosyal medyadaki arkadaşını kucakladı.

“Aman Tanrım! Sen benim büyük *crush*’ımdın.” Briar elini ağzına kapattı. “Bunu söylemem uygun mu?”

“Siktir, kesinlikle!” Birbirlerini uzun süredir görmeyen iki arkadaş gibi sarmalayıp ileri geri sallandılar. “-Dın’ kısmı hariç.”

Ari bakışlarını masadaki bu sarılmaya dahil olmamış diğer kişiye kaydırdı. Bunu engelleyemiyordu. Dikkatle incelenmek için yalvaran bir yüzü vardı. Josh da ona bakıyordu ama bu bakışlar onu rahat hissettiren bir havada değildi.

“Birbirinizi tanıyor musunuz?”

“O Bye-Bye-Bi-Boy!” Briar bu sanki yaygın bir referans noktasıymış gibi konuşmuştu. “Yıllardır birbirimizi takip ediyorduk. Buraya, Josh, Ari’nin yanına otur, böylece yan yana gelebiliriz.”

Josh sandalyesini çekerken isteksiz mi görünmüştü? Canı sıkılmış? O yanına otururken Ari bardağından devasa büyüklükte üç yudum bira içti. Sanki doğaçlama gelişen bir buluşmadaki üçüncü ve dördüncü teker gibiydiler.

BRIAR VE GABE neşeyle Taylor Swift'in *Folklore* albümünün detaylarından ve Josh'ın ismini dahi duymadığı ünlülerin dedikodularından bahsederken üç saat geçmiş olmalıydı. Belirsiz bir rahatsızlık hissi dışında Ari'nin aklından geçenleri çözmeye daha yakın değildi. Briar'ın takipçileri yemek alanını doldururken Radhya'nın ara sıra mutfaktan başını çıkarıp her seferinde daha stresli görüldüğünü fark etmemiş gibi davrandı.

Ama Radhya nihayet masalarında belirdiğinde bir endişe dalgası göğsünü kapladı. İfadesi sanki uzun süredir bekleyen bir tiradı serbest bırakacakmış gibi gergindi.

"*Roti*'lerim bitti." Ari'nin yanına çökerken tısladı. "Onları tavada pişirmem için yardımına ihtiyacım var. Lütfen. Aynı ızgarada peynir kızartmak gibi."

Ari sandalyesinden kalkarken Briar araya girdi. "Bekle, Josh bunu yapabilir!"

Radhya ürperdi. "Tanrım, *hayır*..."

"Kesinlikle olmaz." Josh aynı anda konuştu.

"O bir profesyonel!" Briar cıvıladı. "Alınma, Ari." Josh, Briar'a onun görmezden geldiği uyarı dolu belirsiz bir bakış attı. Olmak istediği son yer bir mutfaktı ve özellikle yıllarca kinini biriktirmiş biriyle beraber orada olmak.

Radhya Josh'ın yardımını kabul etmektense bira lekeli zeminde gömülmek istermiş gibi görünüyordu ama dişlerini gıcırdatıp (gerçek anlamda *yüzünü buruşturmuştu*) mutfağı işaret etti.

Josh sandalyesini iterken ayaklarının döşeme tahtalarını çizmesine izin verdi. Diğer masaları geçerek mutfığa doğru Radhya'yı takip etti, kendini hazırladı, diğer müşterileri tanımasa da aşırı derecede göze çarpıyor gibi hissediyordu.

Çoklu yağda kızartma makineleri ve Josh'ın pek de hâkim olmadığı diğer ekipmanlarla burası açıkça bir bira salonu mutfığıydı. Her yüzey ince bir yağ buharıyla kaplı gibi hissettiriyordu.

“Bu tabakta iki yüz yirmi altı gram tam buğday unu olacak.” Havlar gibi konuşurken geniş metal bir tabağı ona doğru itti. “Sonra ılık su, yavaş yavaş ekleyerek.”

Josh tabağa bakarken birkaç saniye göz kırptı, zoraki özürler yerine direkt olarak mutfak jargonuna geçtiği için rahatlamıştı. Muslukta ellerini ovaladı. “Ne kad...”

“Yüz yirmi mililitre ama azar azar dökmelisin. Batırmadan önce ilk grubu yapmamı izle.” Radhya suyu unun üzerine yavaş yavaş dökerken karışımı yumuşak bir hamur hâline getirene kadar yoğurdu.

Elini suyun içine daldırıp yoğurmaya devam etti, avucunu Josh’ın aşçılık okulunda öğrendiğinden daha açık tutuyordu. “Geçen yıl *Bon Appétit*’te senin aptal, kibirli suratını izlemenin ne kadar sinir bozucu olduğu hakkında bir fikrin var mı?” Bunu arkasına dönmeden, hazırlık masasındaki roti ile ilgili görevlerine odaklanırken söylemişti.

Konuya direkt giriyorlardı yani. Güzel. “Bununla ilgili havayı temizlemek isti...”

“Hayır. Temizlenecek bir ‘hava’ yok. Bu on iki adımdan biri değildi. Senin kişisel olarak büyümen umurumda değil.” Radhya eli hâlâ hamurun içindeyken yüzünü ona bakabilmek için sola çevirdi. “Senin içermeye devam etmenden mutluluk duyarım. Bu beni motive ediyor.”

“Tartışmalı bir andı.” Unu kaşıkla ölçeğe dökerken konuştu. “İkimiz de ileri gittik.”

“Aylarca kendime işkence ettim, tekrar tekrar üzerinden geçtim. Her başka bir işe başvurduğumda bu sıkık minik belirti kafamın içindeydi. Imposter sendromu. Aşçılık okuluna gidip yurtdışında eğitim alamadığım için hissettiğim aşağılık kompleksi.”

“Tekniğinin kötü olduğunu hiçbir zaman söylemedim.”

“Evet, bunu yaptın. Hayatımın en kötü zamanında beni o saçma ördek hazırlığı için bütün mutfağın önünde aşağıladın.”

“İnan bana,” Josh konuştu, “aşağılanmanın insani bedellerine aşinayım.”

“Hayır.” Öne doğru uzandı. “Biz aynı değiliz. Mutfakta senin gibi beyaz erkeklerin kahrını çekerek on yılımı harcadım.” Radhya konuşurken hamuru ileri ittirdi, sanki tartışmaya odaklanmak için aynı anda yaptığı işi bırakması gerekiyordu. “Terfi almalarını izleyerek. Küçümseyici davranışlardan açıkça cinsel tacize kadar her şeye gülüp geçerek. İki kat iyi olmam gerekti ve birden fazla şansım yoktu.”

Bunun için iyi bir cevap vardı ama o cevap Josh’ın cephaneliğine dahil değildi. “Nihayet bunu konuşabildiğimiz için mutluyum,” diyebilmek tek yapabildiği idi.

“Vay, beş yıl geçtikten sonra?” Radhya su şişesinden büyük bir yudum aldı. “Ne aciliyet hissiyatın var ama.”

“Durum yanlış bir şekilde ele alınmıştı.” Josh itiraf etti.

“Bu özür olmayan edilgen bir cümle.”

“Affedersin?”

İşaretparmağını Josh’ın göğsüne doğrulttu. “Şimdi anlamaya başladın. Tekrar dene, biraz daha hissederek.”

“Tamam.” Derin, kızartma yağıyla kaplı bir nefesi içine çekti. “Üzgünüm.” Nefesini bıraktı. “Bir noktada muhtemelen... yönetirken özgüvensiz hissettim. Kontrolü elimde tutmaya çalışıyordum ve... savunmaya geçmem gerektiğini hissettim. Bir boşanmanın ortasında olduğunu da fark etmemiştim.” Durdu, Radhya’nın ifadesini çözmeye çalıştı, hem şüpheli hem de bıkkın görünüyordu. “Gerçek şu ki bu *pop-up*’ları yaptığın için memnunum. Sen yetenekli bir şefsin ve yemekler... harikaydı.”

Radhya cevap vermedi ama hamuru devralması için ona başını salladı, Josh da onun hareketlerini tekrar etmeye çalıştı. Hamur yumuşaktı ve yoğurması tuhaf bir şekilde memnun ediciydi. Başparmağını içine itip tekrar tekrar döndürdü.

Radhya, “Bugünlerde nerede çalışıyorsun?” diye sordu.

“Neredeyse bir yıldır bıçaklarımı yerinden çıkarmadım.”

Birkaç dakika sessizlik içinde çalıştılar. Josh buna karşı değildi. Bunda yatıştırıcı bir şeyler vardı, mükemmel bıçak işçiliğinde olduğu gibi. Belki biraz daha az şiddetli.

Radhya onun hamura biraz daha su ekleyişini izledi. “Ari’yi uzun süredir tanıyorum...”

“Ben de.”

“Hayır, *sen de* değil.” Josh fazladan kanıt ekleyemeden patladı. “Onu ne kadar zamandır tanıyorsun, birkaç ay mı? Ve bunun çoğunda o perişan bir hâldeydi.” Radhya, ince bir oklavayı alıp, unla pudralanmış diskleri düz, mükemmel daireler hâline getirmeye başladı. “Belki fark etmişsindir.”

“Belki *fark etmiş* miyimdir?” Elleri hamurla kaplı olmasaydı çılgın el hareketleri yapıyor olurdu. “Sırlarını kime anlattığını sanıyordun? Telefonda onunla saatlerini geçiren kimdi? Kim o küçük altıgen anahtarlarla onun Ikea mobilyalarını birleştirdi?”

“Ikea’ya giden *sen* miydin?”

“Onun sikik eski karısı önünde aklını kaybedişini kim izledi? Seni orada gördüğümü hatırlamıyorum.”

Radhya oklavayı döndürmeyi bıraktı. Gözlerinde bir kırgınlık izi vardı.

“Doğru. Beraber su üzerinde duruyordunuz.”

“Ne?”

Radhya başını iki yana sallayıp kontrollü ve eşit hareketlerle oklavayı itip çekmeye devam etti.

“Bir şeyi anlamana ihtiyacım var.” Radhya’nın orada duraklayıp bakışlarını onunla buluşturma şekli keskin bir anlam içeriyordu. Haksız bir ima. “Ari son derece mesafeli, tamam mı? Cass’ten önce hiç gerçek bir ilişkisi olmadı. Orada çok dengesiz bir güç dinamiği vardı.”

Bunu kadınla tanıştığı an fark etmişti; yaşayan, nefes alan dengesiz bir güç dinamiği. Bunu zihninde evirip çevirdi, Ari yapbozunun diğer parçaları memnun edici bir klik sesiyle bir şekilde bir araya geliyordu.

“Sırtını yaslayabileceği pek fazla insan yok.” Radhya bir *roti*’ye un serpti. “Beklenmedik bir darbe almış ve terk edilmiş hissettikten sonra toparlanmak zaman alır.” Josh yumruklarının açılıp kapanışını hissetti. “Zaman ve *alan*.”

“Bana bunu neden anlatıyorsun?” diye sorarken, Josh bunun nereye gittiğinin tamamen farkındaydı.

“Bir arkadaşına hayran olduğunda, her zaman...”

“Olan şey bu değil.” Sesi kısıktı. Hamurun eli altında fazla kuru olduğunu hissetti. “İkimiz de diğer insanlarla buluşuyoruz.”

Bu gerçektir. Kimse aksini söyleyemezdi.

“...bir dengesizlik olur. Bir şeyleri tepetaklak edebilir.”

“O beni öptü!” Yanlışlıkla bir parça hamuru havaya sıçrattı. “Demek istediğim, bu karşılıklıydı.” Sesini düşürdü ve dik durarak vücudunu tam uzunluğuna getirdi. “Tamamen karşılıklı. Burada bir dengesizlik yok.” Radhya’nın bunun ne kadar kusursuzca dengeli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Temel olarak göz bandı takmış ve terazi tutan o lanet adalet heykeli gibi. “Sana bunu söylemedi mi?”

Radhya’nın gözlerinde yine o kırgınlık parıltısı vardı.

“Hayır.” Radhya bu on sayfalık yapılacaklar listesindeki son maddeymiş gibi iç çekti ve dökme devir tavayı ocak kısmında ısınmaya bıraktı. “Ari bir şeyleri onlar patlayana kadar içinde tutar.”

“Benimleyken değil.” Josh bunu muhtemelen biraz fazla kendini beğenmiş bir şekilde, küçük bir omuz silkme hareketiyle söylemişti. Ukalaca. Buna engel olamıyordu, o hak edilmiş tatmin duygusunu hissetmeyeli çok uzun zaman geçmişti.

Josh Radhya’ya hamuru uzattı.

“Bunu. Zorlama.” İşaretparmağını hamurun içine üç kez itirip bir parça daha su ekledi. “O, senin onun hayat salı falan olduğunu düşünüyor. Eğer arkadaşı olacaksan, arkadaşı ol. Ama bu daha fazlası için bir kısa yol değil.”

“Zorlamıyorum.”

Tamam, *evet*, bu ifade kulağa konuşanın aslında bunu zorladığına dair belirgin bir işaret gibi geliyordu. Ama durum bu değildi! O Josh’ı öpmüştü. Bu olmuştu. Ve Radhya bunun olmadığına dair onu manipüle edemezdi.

“Ari’nin zamana ihtiyacı var.” Bir top hamuru neredeyse mükemmel bir daire hâline getirdi. “Bu konuda bir şeyler biliyorum.”

Zamanlama onları zaten iki kere alt etmişti.

“GERÇEKTEN KOLLARIN YENİ baldırlar olduğunu düşünüyorum.” Briar fikrini öne sürerken elini Gabe’in kol kaslarında gezdirdi. “Demek istediğim, sırt kasları? Kürekkemikleri? Ön kollar? Gelecekte kürek çekme sporuna odaklanan daha fazla spor salonu ve barfiks makineleriyle dolu odalar göreceğiz.” Küçük ahşap sandalyenin üzerinde ayaklarını altında toplamayı ve bunu yaparken tamamen rahat görünmeyi başarabilmişti.

“Evet!” Gabe haykırdı, açık avucunu titreyen masaya vurup biranın Ari’nin bardağından dışarı sıçramasına sebep oldu. “Maymun barlarının spor salonu ekipmanları içerisinde nasıl sonraki en büyük olay olacağını düşündüğüme dair bir *tweet*’i

daha yeni attım ve *The Bachelorette*'de ikinci olan yarışmacı beni *retweet*'ledi. Central Park'ta her hafta etkinlikleri olacak yeni bir koşu kulübü kuruyormuş."

"Ryan?" Briar heyecanla konuştu. "Fitness *influencer*'ı olan mı? Onun yeni Bachelor olmamasına inanamıyorum."

Ari'yi ondan ikisinin telefonuyla da fotoğraf çekmesini istemeleri haricinde sohbetlerine dahil etmeyi otuz dakika önce bırakmışlardı. Ari ara ara arkasına dönüp mutfak kapısına bakıyor, bağırışlar ve birinin hızla kapıdan çıkışını bekliyordu.

Ama Josh nihayet arka taraftan çıktığında yüzünde dalgın bir ifade vardı, sanki Gödel'in eksiklik teoremini çözmeye çalışıyormuş gibiydi. Hiçbir şey söylemeden yerine oturdu.

Gabe şakır bir tonda anons etti. "Erkek arkadaşın geri döndü."

"O benim..."

"Ben onun erkek arkadaşı değilim." Josh bunu yüksek bir sesle vurguladı.

Gerçekten yüksek bir sesle.

İkisi de gözlerini kaçırmadan önce birkaç saniye birbirine baktı. Ari ellerini meşgul etmek için tabakları çaresiz bir yığın hâline getirmeye başladı. Yanında, Josh'ın dizinin olduğu yerde zıpladığını hissedebiliyordu.

"Düşünüyorum ki leydi fazla itiraz ediyor." Gabe, Briar'a doğru konuşurken Ari'nin ona huysuzca uyarı dolu bir bakış atması, ellerini yukarı kaldırıp teslim olduğunu belirtmesine sebep oldu. "Tamam, duracağım."

Ari onunla sarhoş Gabe'in muhtemelen durmayacağını bilecek kadar masada oturmuştu.

"Mutfakta işler nasıl gitti?" Briar, Gabe ile oluşturduğu samimi küçük alanda biraz daha dik otururken sordu.

“Bu...” Josh dudağını büktü, sözlerini dikkatle seçiyor gibiydi. “İlginçti.”

“Sen ve Radhya beraber çalışmalısınız!”

“Ve bence sen ve Ari sadece...” –Gabe işaretparmağıyla birkaç farklı şekilde yorumlanabilecek bir hareket yaptı– “bunu sisteminizden atmalısınız. Çoktan öpüştünüz. Bundan daha az tuhaf bir hâl alamaz.”

Gabe’in durma sözü buraya kadardı.

“Aman Tanrım.” Briar’ın çenesi düştü. “Öpüştünüz mü? Bu yüzden mi Raya seçimlerimi geri çeviriyordun?” Briar masa üzerinden karşıya uzandı, boş bir bardağı devirdi ve Josh ve Ari’nin bileğini kavradı. “Çocuklar, sizi *ship*’liyorum.” Anlamalı bir şekilde Josh’a baktı. “Bu ne zaman oldu? Bana neden söylemedin? Nasıldı?”

Gabe düğün seremonisinde yeni evli bir çifti kışkırtmaya çalışıyormuşçasına çatalıyla bira bardağına vurdu.

Ari kontrolden çıkan bir arabanın yolcu koltuğuna bağlanmış gibi hissediyordu. Elini Briar’ın tutuşundan kurtardı. İnsanlar samimi bir arkadaşlığı romantik bir ilişki altına gömmekte neden bu kadar istekliydi ki?

“Hiçbir şey ifade etmiyordu!” Sözler ağzından bir çığlık gibi çıkmıştı. Yan masada oturan grup onları izlemek üzere sohbetlerini durdurdu. “Yılbaşı kutlamasında insanlar öpüşür!” Ari onay almak ve birleşmiş bir savunma hattı kurabilmek için Josh’a baktı ama Josh ona sanki Ari onu kaburgalarından bıçaklamış gibi bakıyordu. “Bu bir gelenek.” *Kes sesini.* “Hepsi buydu. Büyütülecek bir şey değildi.” *Dur. DUR.* “O yüzden sadece durun artık.”

Masada kimse konuşmadı. Hatta, çevredeki herkes konuşmalarını bir anlığına durdurmuş gibiydi. Ari’nin kalbi göğsünde gümbürdüyordu.

Zihninde küçük bir ses vızıldıyordu. *Bir şey yanlış. Bir şey yanlış. Bir şey yanlış.* Josh ona vahşi bir kafa karışıklığı ve... başka bir şeyin karışımıyla bakıyordu. Siktir. Siktir.

Gabe boğazını temizledi. Briar Ari'nin tamamen anlayamadığı bir şeyler söyledi. Josh'ın telefonu titredi, kısa görünen bir mesaja bakmak için uzun bir süre harcadı.

Batan gözyaşlarına karşı gözlerini kırparken Briar ve Gabe'in bu dünyadaki en basit şeymiş gibi sarhoş yarım kucaklaşmalarını izledi.

Artık bu neden bu kadar kolay olamıyordu?

Josh telefonu tekrar titrediğinde bir şey söylemedi. Derin kırışıklıkları olan peçetesini önündeki tabağa bıraktı, sandalyesini geriye çekti, ayağa kalktı ve masadaki herkese yukarıdan baktı.

“Gitmem gereken bir yer var,” diye anons etti.

17

JOSH'IN GİTMESİ GEREKEN bir yer yoktu.

Yaklaşık sekiz aydır olması gereken bir yeri yoktu.

Sadece Ari'yle o masada oturamazdı.

Josh kollarını –birkaç hafta önce ona ödünç verdiği– parkasının içine geçirdiği anda Ari de masadan atladı.

“Bekle.” Konuştu. “Bir... şey yapmalıyım. Seninle yürüyeceğim.”

Onu çıkışa doğru takip etti, binayı sessiz ve metanetli bir öfke bulutu hâlinde terk etme girişimini mahvetmişti. Josh onu görmezden geldi, ağır ön kapının arkasından kapanmasına izin verdi. Hafif sakalının bariyeri olmadığından rüzgâr yüzünü ısıırıyordu.

Kapı menteşeleri gıcırdadı ve Josh hızını arttırdı, kavşağa karşı hızlandı, omzu üzerinden bakmamak için kendini zorluyordu.

On saniye sonra arkasında iki kat hızla yürüyen bir çift adının sesini duydu.

“Hey!” Ari bağırdı. “Bekle! Nereye doğru gidiyorsun?” Josh yavaşlamadı ama Ari ona yetişmeyi başardı, hızla soluk alıp veriyordu. Ona umutla baktı, sanki başka bir yeni varış noktasına beraber yürümeleri için hiçbir sebep yoktu. “Tren?”

Josh eli boş çıkmadan önce başka bir alternatif için zihnini karıştırdı –çünkü Astori’da başka hangi cehenneme gidiyor olabilirdi– ve ona kısaca başını salladı.

“Ben de.” Ari parmaklı eldivenlerden daha sıcak tuttuğunu iddia ettiği parmaksız eldivenlerini giyerken konuştu. Bir yetişkin parmaksız eldivenler giyiyordu. Lanet aklını kaybettiği kişi bu muydu? “Chelsea’daki çiftle buluşacağım. Tuz&Biber Adam ve ateşli karısı.” Tabii ki buluşacaktı. *Tabi ki* o küçük elbise başkası içindi. Dondurucu havaya rağmen yeni montunu giymiyordu bile. Sanki ona bir şeyler hatırlatma riskine girmek istemiyordu. Astarsız, T.J.Maxx indirim reyonu kabanı içerisinde titremeyi tercih ederdi.

“Bu hafta sonu çok hızlı geçti.” Devam ediyordu. Ne zamandan beri böyle banal sohbetler ediyorlardı? Ari’ye dün hafta sonunun bu kadar hızlı geçmesi için ne yaptığını sormalıydı ama aslında bunu bilmek istemiyordu. Muhtemelen bir ya da iki yabancı insanla eve gidip oradan elli dakika sonra ayrılmıştı.

Demirlemek için kahrolası bir şekilde fazla tedirgindi. Duygusal fırtına açıkça sikik filikasını denize fırlatmıştı.

Çelik gibi sessizliğini koruyarak, 21. Cadde’ye giden köşeyi döndüklerinde Josh daha da uzun adımlar atmaya başladı, sanki bir konuşma ihtimalinden kaçabilirmiş gibi.

Bunun yerine Ari devam etti: “Ee, bardaki kız seksiydi değil mi?”

“Evet.” Josh gıcırdattığı dişleri arasından konuştu. Bu bıçağı sapladığı yerde döndürmek gibi hissettirmeliydi ancak sadece boş bir zaferdi. Karşılıklı güvence sağlayan bir yıkım.

“Gabe onun numarasını aldığını söyledi.”

Josh metro peronuna yönelen geniş merdivenlerin önünde arkasına döndü. “Evet.”

Ari’nin yüzünü herhangi bir incinme belirtisi bulabilmek için inceledi ama ifadesi sinir bozucu bir şekilde çözümlenemezdi. Dudakları bükülüp gergin bir çizgi hâlini aldı ancak anlık fotoğrafını çekip *Ari’nin gerçek hislerinin görsel onayı* dosyasına koyabileceği hiçbir bulgu yoktu.

“Güzel.” Sarf ettiği her tek heceli sözcük göğüs kafesine batıyordu. Ari merdivende birkaç adım yükseldi, ifadesini tekrar durgun bir kayıtsızlığa döndürmüştü.

Ve bu? Bu neden bunu denemeyi kendine borçlu olduğunun kanıtıydı. Connecticut’lı –ya da Philly miydi?– büyük kahverengi gözlü ve dolgun dudaklı hoş kıızı olabilecek en standart randevuya çıkarmak. Sadece bir yemek ya da içki. Kapısında hafifçe tuhaf sayılabilecek bir öpücük. Bu mükemmel bir şekilde iyi olurdu ve fazlası olmazdı. Karın büken ve yavaşça çalkalanan bu ıstırap ortada olmazdı.

Ki bu daha iyiydi. Sağlıklıydı. *Bu hak ettiğim şey.*

Ari’nin yanından geçip merdivenleri ikişer ikişer tırmanmaya başladı.

ARI ÇANTASINDA METROCARD’INI ararken Josh süratle turnikeden geçti.

Boş sohbetleri denemişti. Onu yakın mesafeden takip etmeyi. Deneyeceği hiçbir taktik kırılmış olanı onaracak gibi durmuyordu.

MetroCard’ını kaydırduğında kalçaları turnike barlarına çarp-
tı. *Yetersiz bakiye.* Kahretsin.

Josh muhtemelen o kartını dolduramadan önce trenin kendisini alıp götürmesi için dua ediyordu. Manhattan'ın güvenli sınırlarına dönüp hayatına devam edecek, ucuz atlatmasının kesinliğine karşı memnun olacaktı.

Ari bilet makinesine geri dönmesi için ellerini oynattı, Josh'ın dönüp onun için kartını okutmayı teklif edeceğine dair yarım bir umut besliyordu. 2,75 dolar fazla bir şey değildi, yarım saatlik NeverTired işi sayılsa bile.

Sadece bir şeye, bir işarete ihtiyacı vardı.

Bu çatlağın derinleşmeyeceğine dair bir kanıt. İşaretparmagını parmak izine bulanmış ekrana dokundurup 5,50 dolarlık minimum dolum ücretini seçtiğinde Josh'ın diğer tarafa yürüyüp Manhattan'a bağlı bir sonraki N trenini bekleyen iç içe geçmiş insan kümelerinin arasından geçişini izledi.

Tekrar doldurulmuş MetroCard'ını kaydırıp turnikeleri ittiğinde Josh bir çift AirPods'u kulağına yerleştiriyordu.

Bu acıtıyordu.

Hayır, sadece acıtmıyor, *canını yakıyordu*. Bu Ari ilişkilerine karşı yapılmış bir suça teslim olmadığında Cass'in ona doğrulttuğu kinci sessizlik muamelesi saçmalıklarına benziyordu. Gelecek şeylerin bir uyarısı gibi.

Bu da bırakıp uzaklaşamayacağı, onu biraz incitmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Onu omzundan dürttü. "Orijinal formül agresifliği yerine pasif agresiflikle bir deney mi yapıyorsun?"

"Ne?" AirPods'larını çıkarıp bir sessiz film yıldızının becerisiyle belli belirsiz somurttu.

"Yeni terk edilmiş birinin gerçek arkadaşlığını görmezden gelmek gerçek bir pislik hareketi."

Bir anlığına, Josh ifadesiz göründü. “Benden ne istediğini anlamıyorum, Ari.”

“Beni görmezden gelmeyi kes!” Daha önce onunla hiç kavga etmemişti, en azından arkadaş olduklarından beri. Gerçek bir kavgadan bahsediyordu. Henüz bir tren görünmüyordu... yani bunu yapacaklardı.

“*Ben mi seni görmezden geliyorum? Sen ciddi misin?*” Yarım bir adım ileri attı, sanki bu katlanabileceği maksimum yakınlıktı. “İki sikik haftadır hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun.”

Küçük, parlak ve keskin bir şey kaburgalarının altına girdi. “Öyleymiş gibi yapmıyorum.” İtiraz etti. “Bunun daha fazla üzerinde durmamız gerekmiyor.” Boynunda fazla sıkı hissettiren atkısını çıkardı. “Hiçbir şey olduğunu söyleyen *sendin. Sadece bir yılbaşı kutlaması öpücüğüydü. Ottandı. Aynen bunları söyledin.*”

“Bunları söyledim çünkü sen...” Platformdan aşağı baktı. Josh her zaman yüzündeki kırgınlığı sanki onu nasıl saklayacağını asla öğrenememiş gibi taşırdı. “Ben geri adım attığımda...” –nefes almak için duraksadı– “sikik bir şekilde çok rahatlamış göründün.”

“Âna kapıldık.” Ari konuştu. “Çok fazla içmiştim. Yalnız hissediyordum.” Bu hikâyeyi geçen iki haftada birçok defa tekrar etmişti ama kafasının içindeyken bu kadar yankılanmamıştı.

“‘Arkadaşlığımız’ için iyi bir tanımlama.” Tekrar yürümeye başladı. “Sen kendine acırken ben yanında bulunuvermişim.”

“Demek istediğim bu değildi.”

“Hayır.” Kafasını iki yana salladı. “Hislerini yeterince açık bir şekilde ifade ettin. Beni etrafında tuttun çünkü depresif hissediyordun ve yalnız olmak istemiyordun ve görünen o ki bütün şehirde becermek istemediğin tek insan bendim.”

“Şimdi de *fuck buddy* mi olmak istiyorsun?” Onu bir şeylerle suçlamak iyi hissettiriyordu. “Bütün bir zaman boyunca bunu mu istiyordun? Eve gittiğim insanların yarısından hoşlanmıyorum bile.”

“Sevdiğin bir insandansa nefret ettiğin bir insanı becermeyi tercih edersin.”

“Kim sevgiden bahsetti ki?”

“Senin bahsetmediğin *kesin*.” Josh tükürürcesine konuştu. “Bu hiçbir şeyin senin için anlamı yokmuş gibi davrandığın rolünü bırakmanı gerektirirdi. Önümde hıçkırıklara boğuldun. Senin hayatının gerçekliği *bu*.” Ari’nin kaçma içgüdüğü tetiklendi ve çakma Ugg botlarının topuklarında döndü ama Josh devam etti. “Çiftler ya da berbat eski karın ya da eskiden becerdiğin oda arkadaşlarını dinlemek istemiyorum. Birini eğlendirmek mi istiyorsun? Tekrar sahneye çık ve beni arama.”

Josh tekrar arkasına döndü, açıkça son sözü söylemek istiyordu ama Ari onun buna sahip olmasına izin veremezdi.

“Biraz da *senin* hayatının gerçekliğinden bahsedelim o zaman.” Konuşurken arkasından gitti. “Sen evde oturmayı seçiyorsun. Buluştuğun her kadını saçma bir mükemmeliyet standardıyla değerlendiriyorsun ama senin en yakın ilişkin spor salonundaki düşün yeriyle.”

Sonunda, Ari panelde N treninin Ditmars durağından güneşe ilerlediğini görebiliyordu.

“Bir saat önce gerçek anlamda biriyle tanıştım.” Josh’ın seni kısıp ve boğuktu. Tren uğultu yaratacak kadar yakındaydı.

“Ama onunla yatmayacaksın, değil mi? Onu pahalı bir yemeğe çıkaracaksın, aptalca bir kusur bulacak ve bana mesaj atacaksın.”

Şimdi en az bir düzine insan onları izliyordu.

“O öpücüğün tam olarak ne olduğunu biliyorsun.” Josh hızlanarak artan ses üzerinden konuşabilmek için neredeyse bağırıyordu. “Gerçeği iki haftadır biliyordun ve görmüyormuş gibi davrandın ama bu *orada*. Bu devasa sikik şeyi kabul etmen için beklerken sana bakamam. Bunu yapamam.”

Elini saçları arasından geçirdi ve derin bir nefes bıraktı. Ona bakabilmek de imkânsız hissettiriyordu.

“Ben sadece...” Kelimeler Ari’nin boğazında kapana kısılmış gibi hissettiriyordu. “Ben...”

Platform ayakları altında sallandı.

“Bir dahaki sefer birini becereceğimde...” Josh bağırdı, sesi neredeyse yanlarından geçen trenin kükremesinde boğulacaktı. “Bu eski sevgilimin anısını yok etmek için çaresiz kaldığımdan olmayacak.” Ari nefesini tuttu. Eğer bırakmazsa, zaman tam burada duracaktı. “Kimseyle yatmadım çünkü bunu yapmak istediğim tek insan...”

“Josh, lütfen...”

Tren keskin bir duruşla gıcırdadı ve seslerini yuttu.

Kapılar sakın ve mekanik bir tıslamayla açıldı, sanki her şey hâlâ tamamen normalmiş de Ari’nin midesi az önce 21. Cadde kaldırımına düşmemiş gibi. Genel olarak neşeli olan önceden kaydedilmiş ses anons etti. *Bu... Astoria Bulvarı... Bu bir Manhattan’a bağlı... N Treni. Sonraki durak 13... Cadde...*

Josh trenin içine doğru bir adım attı. Bu kadardı. Bu Ari’nin zihninde kilitli tutacağı Josh’a dair son görüntüydü.

“Seni istiyorum.” Tanımlanamaz bir ses Ari’nin boğazından kaçırıldı ama bu bir kelime değildi. Bu söz grubunu –o spesifik ciddi tonlamayı– beyninin içinde sonsuza kadar duyacağından emin-di. Bir şarkının en iyi kısmı gibi. Hey Jude’un *na-na-na-nanana-nah*’lara yükselen kısmı gibi. Tüylerini diken diken eden o kısım.

“Ben sadece...” Kendini konuşurken buldu. “Bunun değişmesini istemiyorum.” Aralarındaki alanı işaret etti. “Bunu kaybedemem.”

“Hiçbir şeyi kaybetmiyoruz.” Elini uzattı, insanlar yanlarından geçerken ve Ari orada felç geçirmiş gibi dururken ifadesi umutludan kabullenmişe döndü.

Tren ve platform arasındaki boşluk devasa bir uçurum olabiliyordu. Ari geri dönebilirdi. Çekindiği duyguları bastırmakta iyiydi. Ama Josh her seferinde yüzeye çıkmıştı.

Kapanan kapılardan uzak durun lütfen.

Kapılar titredi ve kapanmaya başladı ve kafasına davul gibi vuran tek düşünce platformda durup trenin uzaklaşmasını izlemeye katlanamayacağıydı. Josh’ın onu arkasında bırakan insanlardan bir tanesi daha olmasına izin veremezdi.

Ari eline uzandı ve Josh tam zamanında onu içeri çekti.

18

TREN SARSILDI VE ileri doğru atıldı, Ari'yi ona yapıştırdı. Bu seksi olmayan bir çarpışmaydı, iki saniye önce oluşan, ah, yeni *bağlama* rağmen. Çözölmüş gökkuşığı atkısı Josh'ın ceketindeki düğmelerden birine takıldı.

Muhtemelen tutkulu bir öpücüğü paylaşıyor olmalılardı ya da en azından göz teması kurmalı. Ama Ari pozisyonunu değiştirip yan yana durmalarını, ikisinin de kapıyla yüzleşmesini sağladı. Yüzüne bakmak imkânsızmış gibi geliyordu. Sözlerini bilmeden sahneye itilmek gibi.

Doğaçlama yapan bir komedyen için ironik bir korku sayılırdı. Ama bu farklıydı.

En azından o da başını çevirmemişti. Bu küçük bir rahatlama sebebiydi.

Tren sarsılarak ilerlerken Ari zihninde kalan durakları saydı. *Broadway... Otuz Altı... Otuz Dokuz... Queensboro Plaza...*

Josh'ın bakışlarında yılbaşı geri sayımını hatırlatan bir ifade vardı ama floresan tepegöz aydınlatmaların altında daha farklıydı. Daha netti. Daha açık. Altı parlak kırmızı kalemle çizilmiş. Cevaplanmayı bekleyen sorular yoktu.

Ama bu noktaya kadar ilişkileri sorulardan ibaret olmuştu, yani bir cevap varken ne cehennem olacaktı? Tam orada? Bir *seni istiyorum* ile yüz yüzeysen? Harfi harfine.

Hiçbir şey söylemedi ama Ari Josh'ın elini hareket ettirdiği hissetti ve böylece parmakları birbirine geçti. Başparmağıyla bileğindeki nabız noktasını okşadı ve *bunu konuşmayacak mıyız?*

Tren boşaldı ve tekrar doldu, bu birkaç kez tekrarlandı. Ari bu yolu her gün kullanıyordu ama bu defa yolculuk hem sonsuz hem de hızlandırılmış gibi hissettiriyordu.

Burası Times Square... Aktarma için... Josh'ın elini daha sıkı tuttuğunu hissetti, sanki trenden atlayıp kaçabileceğinden korkuyordu.

Devasa M&M alışveriş çantaları taşıyan bir aile trene doluştu, Ari'yi ona yaklaşmaya zorladı.

Burası tıklım tıkıştı. Hava sirkülasyonu falan yoktu. Sadece sıcaklık.

Tamam. Düşün. Çok fazla baskı olduğunda ter dökerdin. Çok mantıklıydı. Mekanikti. Belki de arkadaşlığın ihtiyacı olan şeydi. Bunu yapacak ve sistemlerinden atacaklardı. Hatta belki arkadaş olmaya geri döneceklerdi.

Aynen. Evet. Sonuçta hâlâ Gabe ile arkadaştı.

“Gösteri zamanı!”

“Siktir.” Josh mırıldandı, dans topluluğu treni doldururken bir adım geri gitti. Gürleyen bir müzik başladı ve turistler ancak kuzeyli bir Minnesota ailesinin ortaya çıkarabileceği türde aritmetik alkışlara hevesle dahil oldu, New York'lular hava jimnastikleri başlarken içgüdüsel olarak irkilip kendilerini duvara itti.

Ari sempati duyuyordu. “Showtime” dansçıları New York metro sisteminin caddelerdeki ressamaları sayılırdı, hareket eden bir aracın tavanında parende atarken bir seyirciyi yüzünden tekmeleme ihtimallerinin biraz daha fazla olması hariç.

Bir spor ayakkabı Ari’nin kafasının birkaç santim yanına yaklaştığında Josh onu arkasına, kapının köşesine doğru çekti.

Bu hem bir şövalyenin yapacağı bir hareket hem de Josh için onları yüz yüze gelecekleri bir pozisyona getirmenin uygun bir yoluydu. Daha doğrusu, Ari’nin-yüzü-ve-onun-göğsü demek olabilirdi.

Eğer kızardıysa bunun sebebi bir çıkışı göremediğinde rahatsız hissetmesindendi. Ki Josh muhtemelen bunu fark etmemişti çünkü insanlara bunu itiraf etmek komik hissettiriyordu. Radhya birkaç ay beraber yaşadıktan sonra bunu fark etmişti. Ari bunu feng shui’ye yormuştu, o ise bunun bir saçmalık olduğunu söyleyip eşyaların yerini değiştirmişti.

Ama Josh bunu bilmiyordu ve bundan bahsetmek için çok geçti, bu yüzden Ari önüne, iliklenmemiş, fazlayalıtlı parkasının altından çıkan tişörtüne baktı. Karnı devasa, gerginleşen bir düğümdü.

“Sıcaksın.” Josh’ın sesi gürleyen müziğin basları üzerinden zar zor duyuluyordu. Elinin arkası yanağına değmiş bir buz gibi hissettirdi.

Ari başını salladı ve Josh elini onun kabanına indirip büyük düğmeleri yavaşça, tek tek açtı, parmakları elbisesinin önüne sürtünürken aşağı, aşağı, aşağı hareket etti. Bu hiç de yardımcı olmuyordu. Josh hakkında kurduğu bütün fanteziler zihin gözünün önünden geçiyordu ve Josh’ın ona bakışı da bütün bu montajları onun da görebildiğine işaret ediyor sayılırdı.

Bir damla ter sırtından akıyordu, bundan emindi.

“Josh?” Neredeyse bağıırıyordu. “Bunu konuşacak mıyız?”

“Ne?” Josh bağırdı. Eli hâlâ açtığı kabanın ucundaydı.

Ari telefonunu almak üzere cebine uzandı ve fazlasıyla sınırlı batarya uyarısını görmezden geldi.

Pazar, 15 Ocak, 17.16

ARI: bunu konuşmalı mıyız?

Josh kendi telefonunu çıkardı Ari onun omzu üzerinden yumuşak ve gri yorganın altından birbirine geçmiş dört ayağın çıktığı fotoğrafla beraber “hayatınızın en iyi kucaklaşması”nı vadeden reklam panosuna baktı.

Telefonu aydınlandığında yutkundu.

JOSH: Aylardır tüm yaptığımız konuşmaktı.

Gerçekten istediğimiz şey harici birbirimize her sıkık şeyi söyledik.

ARI: sen ne istiyorsun?

Kapanan kapılardan uzak durun, lütfen.

“Showtime” ekibi araçtan çıkıp alkışlar durulduğunda tren güröldeyerek tekrar yola koyuldu.

Etraf biraz boşalmıştı. Oturup dizlerinin birbirlerine değmesine izin verdiler. Daha önce bunu fark etmezdi ama şimdi? Taytına karşı pantolonunun sürtünüşü fazla... *açıktı.*

JOSH: Daireme gideceğiz.

Üzerindeki her kış katmanını çıkaracağım.

Ari sağ elinin parmak boğumlarını dudaklarında gezdirdi, zihninde kalan durakları sayıyordu... 23. *Cadde, Union Square, 8. Cadde...*

Belki bu karşılıksız bir şey olacaktı. Bir kesinti.

JOSH: Muhtemelen asansörde.

Başka bir ter damlası sırtının aşağısına kıvrılıyor olmasına rağmen Ari çantasından örgü gökkuşağı atkısını çıkarıp onu yüzünün alt kısmını kapatacak kadar yükselterek etrafına sardı.

JOSH: Yatağıma çıkacaksın ya da mutfak masama ya da tercih ettiğin başka bir yüzeye.

Ve bütün öğleden sonra boyunca gelmeni sağlayacağım.

Ari alt dudağının iç kısmını neredeyse kanatacak kadar sert ısırıdı.

şu anda frenlere basmak zekice olurdu. Nefes alabilmek için oda açmak.

Ama beyni sadece bir veriyi ortaya seriyordu: *Seni istiyorum*. Bunu geri sarıyor, Josh'ın *istiyorum* mu ya da *seni* kısmında mı vurgu yaptığına karar vermeye çalışıyordu. Soluna bakmıyordu. Değerlendirmiyordu. Bir şeyi çekiştiriyordu, Cass gittiğinden beri onarılmamış gevşek bir ipliği.

Sertçe yutkundu. Başparmağı *nefes odasını siktir et* dedi ve gaza bastı.

ARI: Tercih ettiğim yüzey senin yüzün.

Burası... 23.Cadde... Bu Brooklyn’le Bağlantılı N Treni...

Göz ucuyla şimdi yüzünde küçük bir kendini beğenmiş sırıtış olan Josh’a baktı. Sadece iki durak kalmıştı. Yakında ineceklerdi.

Ari o sabah potansiyel-seks tote çantasını topladığında, Josh ile potansiyel-seks yapacağını düşünmemişti.

Josh’ta ani bir enerji patlaması vardı, hızla ilerliyor, Great Jones Caddesi’nin aşağısından gelen dondurucu rüzgâr patlamasından etkilenmiyor, hemen hemen beş adım önünde kapısına doğru koşar adımlarla ilerliyordu ve anahtarları çoktan elindeydi. Sanki her bir devasa adımla kuşkularından sıyrılıyordu, Ari ise o sırada bu kuşkuların onu yüzünden kırbaçlamasına izin veriyordu.

Asansör lobisinin soğuk floresan lambasının altında son mesajı biraz yanlıştır bir adımımış gibi hissettiriyordu. Yanlıştır olduğundan değildi, sadece nüansla iletişim kurmak için hatalı bir formattaydı.

Bunun yerine şunu söyleyebilirdi: *Hey, sanırım her zaman yüzüne oturmayı hep biraz istemişimdir ama şu an akut duygusal streten kaynaklı acı çekiyorum ve bence tanıdığım yüzler yerine tanımadığım yüzlerle oturursam çok daha kolay olur.*

Bu en azından daha spesifikti.

Asansörün içine girdiler. Josh 5 butonuna basıp ona döndü. Karnındaki sinir gerginliği ona Strand’deki asansör yolculuklarını hatırlattı ama bu farklıydı. Daha az oyuncuydu. Daha sessizdi.

Yürüyüşleri boyunca hızlandırılmış olan her şey yavaş çekime dönüştü. Asansör bu senaryo hakkında endişeleri olduğunu ima edermiş gibi yukarı doğru yalpaladı. Gecikme Ari’ye bunun gidebileceği çeşitli yönleri düşünmek için daha fazla zaman verdi. Dikkatle inşa ettikleri arkadaşlıklarını tuğlaları ardı ardına parçalayarak dağıtmak üzere miydiler? Ya da o tuğlaları alıp yeni bir şey mi ortaya çıkaracaklardı?

Bu sonunda aralarındaki bir şakaya malzeme mi olacaktı? *Yaptığımız o zamanı hatırlıyor musun? Boy farkını nasıl yöneteceğimizi bilemediğimiz ve senin pamuklu boxer'larını esnettiğim için sinirlendiğini? Ağlayarak gülen emoji.*

Ama Josh kabanının yakasını çektiğinde ve başını aşağı yatırdığında bunun Ari'nin her zamanki şiddetli takılmalarından tamamen farklı bir şey olduğu açığa çıktı. Artık dünyadaki bütün zaman onlarındı ve onu öpmek isteyecekti –yavaşça– ona dokunacaktı ve daha önce görmediği her parçasına bakacaktı ve bunlar trendeki konuşmanın bir parçası olmamıştı, değil mi?

Ari öpücükten kaçmak için başını çevirip Josh'ın kabanının kolunu çekiştirdi. Dönmekte, vites küçültmekte, durumu beyni için daha idare edilebilir bir hâle getirmekte her zaman iyi olmuştu. Josh'ın elini elbisesinin eteğinin altına yerleştirdi –*bu, burası, şimdi*– parmaklarını taytının bel kısmına doğru yönlendirdi. Josh buna mecbur bırakılmaya fazlasıyla istekliydi. Diğer eliyle kabanın kolunu ölüm pençesine almış olabilirdi çünkü *kahretsin*. Bacakları gergindi, her ne kadar repertuvarın bu kısmına –biraz göster ve anlat böylece yeni partnerler neyden hoşlandığını hissedebilsin– alışkın olsa da. Ama Josh'ın yüzü alıştığı “konsantre oluyorum, bunu daha sonra hatırlamam lazım” ifadesinde değildi. Tekrar *bakıyordu*, onu izliyordu. Ve bu defa, Ari konuşmuyordu.

Ki bu sessiz olduğu anlamına gelmiyordu. Sızlandığını duy-mak kendisine bir sürpriz olmuştu, kontrolü kaybetmenin ne kadar kolay olacağını doğrulayan acınası bir sızlanış. Ari bakış-larını Josh'ın parkayla örtülü göğsüne indirdi çünkü bu olurken birbirlerine o şekilde bakarlarsa bu... çok fazlaydı.

Asansör dişlileri beşinci katta ani bir şekilde durduğunda dai-reye doğru tökezlediler. Ari bu fırsatı beklentileri yenilemek için kullandı. Bu bölümde oyalanmak yarın bunların hepsini açıkla-mayı imkânsız kılacaktı.

“Bunu çıkar.” Ari parkasını çekiştirirken emretti, sakinliğinin birazını geri kazanmıştı. “Her şeyi çıkar.”

Josh ses tonundaki değişime şaşırdıysa bile bu onu daha az işbirliğine yatkın hâle getirmede. İrkilmeden ceketinin yere düşmesine izin verdi.

Ari botlarını çıkardı, aceleyle Josh’ın tişörtünü kavrayıp yukarı çekti.

“Bu randevularda neden bir saate bile ihtiyacın olmadığını anlamaya başlıyorum.” Eğlenmiş görünüyordu. “Yetişmen gereken bir yer mi var?”

Ari’nin bugün bir randevusu vardı ama bunun nerede ya da kiminle olduğunu hatırlayamıyordu. Şu anda her beyin hücresi bu gemiyi şelale üzerinde yönlendirip aracın aşağıya düşerek parçalanmasına engel olmaya odaklıydı.

Ari bir adım geriledi, tişörtün yere düşmesine izin verdi. Onu bu kadar detaylı hayal etmemişti. En azından bu kısmını. Eli göğsü üzerinde kaydı, burası mükemmel miktarda yapılıydı.

“Sen...” Sesi kesildi. Kasları olağanüstü derecede iyi şekillenilmiş olduğundan değildi. *Fazla sağlam* duruyordu, fazla miktarda yakacak odunları parçalayabilecek ya da bir kadına devasa bavulunu metro treni merdiveninde yukarı doğru çıkarırken yardım edebilecek bir insan gibi.

Josh sıkılğan bir şekilde omuz silkti. Elbisesinin düğmelerini açmak için hareketlendi ancak Ari elini onunkine vurarak uzaklaştırdı. Bunu yalnızca fiziksel hâle getirmek vücudundaki her şeyin kontrolünü sağlarsa daha kolay olacaktı. Elleri aşağı doğru ilerlerdi ve Josh üç saniye içerisinde yalnızca *boxer*’ıyla kaldı.

Ari bel lastiğinin altına uzanırken karın kasları kasıldı ve... *ah...*

“Vay canına,” dedi usulca Ari. “Aylardır rahatça bunun yanında mı oturuyordum?”

Josh biraz efor sarf ederek yutkundu. “Senin kaybın.”

Ve şimdi İtalyan pamuk karışımı materyali onarılamaz bir şekilde esnetiyordu ama bir kez olsun, düzgün giyinmeye dikkat etmek aklındaymış gibi görünmüyordu.

Boxer yerdeki yığına katıldı. Eğer Josh çıplak olan olmaksızın utanıyor ya da tuhaf hissediyorduyorsa bile bunu belli etmedi. Normal şartlar altında, elbisesinden vazgeçmekle bir problemi olmazdı ama bu tamamen normal değildi, değil mi?

Geriye doğru bir adım atarak Josh’ın uzanabileceği alandan çıktı. Fazla zarif ya da çekici olmadan, taytını ve külotunu çıkardı ve onları bir yığın hâlinde yerde bıraktı.

Elbise üzerinde kaldı.

“Yatak odası?” Josh öneride bulundu. Ari *yatak odası* tamlamasının göğsünde titreşime uğradığını hissedebiliyordu.

“Hayır!” Cevabındaki coşku onu neredeyse sürprize uğrattı. Bunu onun yatağında yapamazlardı, orası muhtemelen pahalı çamaşır detarjanının hafif kokusunu taşıyan gıcır gıcır çarşaflarla örtülüydü.

En az romantik alternatifi bulmak için etrafına bakındı. *Koltuk*? Fazla yatağa benzer. *Sandalye*? Fazla rahat. *Masa*? Gözleri ön pencere kenarında ilgi çekici bir şeye takıldı.

Mükemmel.

Bir Bowflex üzerinde hislere kapılmak imkânsızdı.

“Burada.” Onu eğimli oturağa çekip oturması için aşağı itti. Josh beş yönlü el kulpları ve lat kemerlerine bir bakış attı. “Bana işkence etmeyi falan mı planlıyorsun?”

“Kilitli kancaları almalıydın.” Ona arkasını döndü, baldırlarının döşemedeki yırtık siyah vinile baskı yapmasına izin verdi. Belki de birbirlerine bakmaları bile gerekmezdi.

“Reverse cowgirl?” Sesinde bir parça çaresizliğin esintisi vardı.

“Ari.” Josh şimdi ismini söylediğinde kulağa farklı geliyordu, sanki bir şeyler moleküler seviyede değişmiş gibi. “Arkanı dön? Hadi sadece... basit tutalım.”

Arkasına dönmek *basit* değildi. Birbirine bakmak *basit* değildi. Bunun hakkında hiçbir şey *basit* değildi. Josh bunu nasıl görmüyordu? Birbirlerini parçalıyor olmalıydılar. Üç ay ederinde birikmiş cinsel gerilimi boşaltıyor olmalılardı. Bakışıyor değil.

“Bu benim favori pozisyonum.” Ari konuşurken yüzünü ona çevirmedi.

“Bunun doğru olmasının hiçbir yolu yok.”

“Doğru.” Israr etti. “Kıçıma bakmak *istemediğini* mi söylüyorsun?”

“Sonra.” Yüzünü görmeden bile sesindeki derinliği duymak anksiyetesini alevlendirdi. Neden bir *sonra* vadediyordu? Bu sadece bir şimdi olacaktı. “En iyi kısımları atlıyorsun.”

Tabii bir insanın en iyi gördüğü kısımlar başka birisi için mayın tarlası sayılabilirdi.

Hafif bir hareketlenme dikkatini pencereye çekti, kar camlara toz gibi dökülüyordu.

“Bak.” Ari konuştu, ayağa kalktı ve kuzeye bakan pencerelerin önüne ilerledi, bunu muhtemelen çaresizce havayı değiştirmeye çalıştığı için yapıyordu. “Kar yağıyor.” Nefesini bıraktı, perdeleri çekti ve büyük beyaz kümelerin etkili çapraz çizgiler hâlinde aşağı uçuşmasını izledi. *Friends*’in yılbaşı bölümleri için kurulmuş setten bir sahneye benziyordu.

Josh’tan onu takip etmesini istememişti ama beş dakika sonra sıcak bedeni arkadan Ari’ninkine sürtündü, yine de dikkatliydi, sanki hayvanat bahçesi görevlisi ürkek bir hayvana yaklaşıyordu.

Görüntüleri camdan yansıyor, dışarıdaki karlı manzaraya karşı yan yanaydılar. Her türden bir çift olabilirlerdi: tek gecelik

ilişki, birbirlerinden faydalanan arkadaşlar, yeni evliler, tekrar birleşmek üzere olan eski sevgililer. Düzinelerce duygusal olarak yıkıcı senaryo zihninde belirdi.

“Bu iyi mi?” Josh sordu, parmak boğumlarını o kadar hafifçe kolunda gezdiriyordu ki Ari’nin tüyleri ürperdi. İyi *miydi*? Bu kafa karıştırıcı çukuru daha da kazmak dışında hangi amaca hizmet ediyordu ki?

Manhattan’da başka bir yerde, binlerce insan yataklarında partnerleriyle beraber uzanıyor, ışıkları kapatıyor, kitap okuyor, sarılıyor, birbirlerini görmezden geliyor, seks yapıyorlardı. Kalpleri bir yarıştaymış gibi atmıyordu. Ağızları kurumamıştı. Bir yatağı paylaşmanın rahatlığını hissediyorlardı, Speed oynayan insanlar gibi anksiyete katmanlarına boğulduklarını değil.

Arkadaşlıklarının küçük bir montajı zihin gözünde oynamaya başladı, ödül törenlerindeki “Hafızamızda” bölümleri gibi. Bundan sonra bu çarşamba onu bir Kevin James filmi izlemek için gerçekten de arayacak mıydı? *Hayır*. Bu ters gittiğinde şehrin yarısı “Josh ile etrafta yürüme anıları”yla lekelenmiş olacaktı.

“Bunların hiçbirini yapmak zorunda değilsin. Biz sadece...” –koluna bir bakış atıp sertçe yutkundu– “bunu sistemimizden atıyoruz.”

Josh elini durdurdu. “Öyle mi yapıyoruz?” Yansımalarına baktı, Ari onunla yüz yüze olmasa bile gözlerine bakmak için dolaylı bir yol bulmuştu.

Ari sessiz ortamın uğultusu üzerinden kalbinin atışlarını duyabiliyordu. Kaldırımı ezen ayakkabıları. Uzaktaki korna seslerini. Nefes seslerini, ya onun ya da Josh’ındı, bu noktada ayırdına varamıyordu.

Josh’ın dudakları boynuna sürtündü. Elini elbisesinin eteği altında hissediyor, dokunuşu bacakları arasına kayıyordu. Nazik. Planlı. Tecrübeli.

Ari ona döndü, amacı bir şaka yapmak ya da fark etmemiş gibi davranmaya devam etmektir. Ama hazırladığı zekice bir dize yoktu. Söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Çünkü hiçbir rasgele Hinge eşleşmesi bir nefes aralığında ona kalbini kıran ve onu tekrar birbirine kaynatan bu belirgin ifadeyle bakmayacaktı.

Josh yüzüne dokundu ve Ari gözlerinin her tarafında gezindiğini görebildi, sanki her şeyi bu yakın açıdan tekrar hazmediyordu. Bir şefkat patlaması onu sarmaladı, göğsünü ısıttı; keskin, acı veren kenarları düzeltilti. Soyacak daha fazla katman yoktu. En ufak ittiride zedelenecekti.

Şömineden gelen çıtırtı sesleri sessizliği vurguladı.

Öpücük Ari'nin beklediği gibi gelmedi; sadece yanağına baskı uygulayan yumuşak, oyalanan dudakları hissetti.

Boynunun arkasındaki küçük ve memnun edici bir karıncalanmanın vücudunu ele geçirmesine izin verdi. Bir itiraf gibi hissettiriyordu. *Daha fazla, lütfen.*

Dudakları bir kez buluşup ayrıldı. Ve hayır, bu açıkça yeterli değildi çünkü tekrar buluştular. Ve tekrar. Biraz daha derin, her seferinde biraz daha cesurdular, birbirlerinden ayrılmayana ve Josh'ın elleri saçlarına dolanana ve birbirlerine karışana ve...

Ramble Kazası hariç, Ari bir süredir kimseyle öpüşmemişti. *Öpüşmeyi* küçük harflerle yapmıştı; tıpkı randevuya çıktığın kişinin berbat olmadığı ve bunu yapmazsan kaba olacağını düşündüğün zamanlardaki gibi. Genelde, sevişmek başka bir aktiviteye giderken üzeri işaretlenecek bir kutucuktan ibaretti.

Ama bu acil gibi hissettiriyordu; sanki geçtiğimiz saati trende, yürüdükleri yolda ve asansöre doğru ilerlerken boşa harcamışlar gibi. Josh'ın dudakları boğazındaki boşlukla buluştu ve Ari başını geriye attı, dudakları üzerindeki dudakları ve elbisesinin çiçekli kumaşına kayan, yumruk hâline getirdiği elleri, ona aç ve sersemlemiş hissettiriyordu.

Ağır nefes verişleri sessiz odada kulağa aşırı derecede yüksek sesliymiş gibi geliyordu.

“Elbiseni çıkarabilir miyim?” Josh boynuna doğru mırıldandı.

Ari başını salladı, vahşi bir onay sesi çıkardı, son bariyer parçasının düşmesine ihtiyacı vardı. Hemen şimdi.

Pencere camında hâlâ yansımalarını görebiliyordu. Güzel bir resimdi. Şimdi iki depresif insan ortak yalnızlıklarını ve başa çıkma mekanizmalarını paylaşıyor gibi görünmüyordu. Herhangi bir pazar günü çifti olabilirlerdi. Yatağa, banyoya ve ötesine doğru yolculuğa çıkıp el ele tutuşarak şehir etrafında yürüyüşe çıkabilir, içkili *brunch*’lar paylaşabilirler, bütün öğleden sonrayı yatakta geçirip siktir-et listesindeki bütün kutucukları işaretleyebilirlerdi.

Asla bilemezsiniz.

Bu yüzde yüz yanlış giderdi, ta ki gitmediği bir tek zamana kadar.

YATAK ODASINA YÜRÜDÜKLERİ zaman ancak on saniye kadar sürmüştü ama bu Josh’a bütün karşılaşmanın rubik küpünü çevirip ona yeni bir açıdan bakmasını sağlamıştı. Belirsiz, biçimlenmemiş korkusu olan Ari’nin kalkıp odadan kaçabileceği ve asansörden bir mesaj gönderebileceği ihtimaline. *Seks için teşekkürler.* ☺☺☺

Bu bir şey ifade ediyordu, onun alanına açılan mistik bir geçidi belki. Her adım, hareket, çıkarılan her parça kıyafet ve dokunuş noktası bilinmeyene daha da çekiliyormuş gibi hissettiriyordu.

Josh onu yatağına bıraktı, bu en akıcı hareketi değildi ama o anda vücudu detaylara hâkim olabilecek hâlde de değildi.

Ari karnı üstüne yuvarlandı ve Josh anında onun yüzünü görebilmeyi, o önemli görsel geri dönütü alabilmeyi özledi. Ama

onun yönlendirmesini takip etmek daha iyiydi ve dikkati sikik bir şekilde çılgına dönmesini engelliyordu. Parmaklarını sırtından aşağı doğru, omurgasının hassas kıvrımı boyunca gezdirdi, gergin enerjisinin her bir küçük işaretini ve hiç orada olduğunu bilmediği dövmelerini inceledi.

İki ya da üç dakika önden giden ve önlerinde olan bütün olasılıkları görsel hâle getiren, hayal ettiği en baştan çıkarıcı zihinsel pornoğu sunan beynini susturmaya çalıştı.

Josh kendini sesini kesemezken buldu, yatak odasında hiç bu kadar konuşkan olmamıştı.

“Bunu yapmak için neden bu kadar uzun süre bekledik?” Kendini sözleri söylerken duydu, sanki bu düşünce kafasının içinde çok gürültülüydü de dışarı çıkmak zorundaydı. Omzundan aşağı doğru öpücükler kondurmaya devam etti, acele etmedi, vücudunun ona nasıl karşılık verdiğini hissederek ilerledi. Bu bir keşifti. İnşa edilecek bir şey.

Aklında Ari’ye dair bir fikir vardı: onun bir çeşit bilmece olduğu, geçiş şifrelerindeki bir numaranın her seferinde yanlış çıktığı, kendini neredeyse açtığı ama bunu tamamen yapmadığı.

Ari’nin saçlarını toparlayıp tutamları elinin etrafına sardı. Elini bacakları arasına kaydırıp parmaklarının asansörde onun-kilerin etrafındayken durduğu pozisyonu tekrar etti. Ari anlaşılamaz bir ses çıkardı. Josh bu tür şeyleri hatırlamakta iyiydi. Kulağına eğilip hafifçe saçlarını çekti.

“Bu iyi mi?” Mırıldandı.

“Sadece devam...” Başını sallayıp gözlerini kapattı. “Siktir.” Ağzından daha fazla söz çıkarabilmeyi istemişti ama bu neredeyse daha memnun ediciydi. “Josh, lütfen.”

Başını kaldırdı. “Lütfen, ne?” Parmaklarını durdurdu. “Bana ne istediğini söyle.”

Ari beceriksizce eline tutundu. “Durma.”

“Bana daha fazla geri dönüt ver yoksa sadece sarılacağız.”

“Gerçekten mi?” Ari ona bakabilmek için başını sağa yatırdı. “Sevimli olduğumu mu sanıyorsun?”

“Hayır. Bu yüzden bu bölümde iyiyim.”

Ari kıvrandı. “Az önceki gibi devam et.” Birkaç inatçı sessizlik anından sonra ekledi. “Ama eline gelmeme izin verme.”

Josh durdu. “Tamam.”

“İçimdeyken gelmemi sağla. Genelde bu bana o şekilde olmaz ama... olabileceğini hissediyorum.”

Bir gurur patlaması göğsünde şimşek gibi çıktı.

“Yine de parmaklarını kullanman gerekecek, biliyorsun değil mi?”

Josh tekrar durdu. “Evet, Ari, bunu daha önce yaptım.” Gülüşünü saklamaya çalıştığını hayal etti. Sonra onu sırtüstü döndürdü. “Bu iyi mi? Gerçekten sana bakmak istiyorum.”

Ari bir anlığına tereddüt etti ve sonra başını salladı.

Sanki artık bir görevi varmış gibiydi. Yıllarca, Josh’ın başarıları elleriyle her şeyi yapabileceği inancına dayanmıştı. Geçen bir yıl o inanca devasa bir oyuk açsa da o anda, hiç bu kadar dokunma hissine daha fazla güvendiği olmamıştı.

Aslında, aylardır hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Belki de ona sadece bir görev verilmeliydi –spesifik olarak, bütün sıkık dünyadaki en iyi görev– bu da Ari’yi inletip sırtının çarşaftan ayrılarak yay gibi yükselmesini sağlamaktı.

Üzerine düşünmediği sözler tekrar dudaklarından dökülmeye başladı. “Sekiz sıkık yıldır bunun için bekliyormuş gibi hissediyorum. Bunu istiyorum, Ari.” Diğer eliyle, sol kulağından boynuna doğru parmağıyla bir çizgi çekti. Ari ürperdi. Bu küçücük ve istemsiz bir tepkiydi ama o küçük hareketin verdiği seratonin dozu ona gelecek birkaç haftanın antrenmanına yetecek kadar güç verebilirdi. *Siktir*. “Bunu istiyorum.”

Kondomlar... *nerede?* Beyni işlevini yitirmişti. Eli komodine, taşındıktan birkaç gün sonra onları iyimser bir şekilde yerleştirdiği yere tutundu; o zamandan beri dokunulmamışlardı.

Josh onlarla beceriksizce uğraşamadan hemen önce Ari folyo paketi eline aldı. Çünkü o sikik bir şekilde mükemmeldi.

Bilinçaltında bir yerlerdeki yargılayan ses Josh'la bu ereksiyon-güdümlü sözler yüzünden dalga geçiyordu ama Josh Ari'nin ağır nefesleri üzerinden bunların zar zor ayırdına varabiliyordu. On saniye içerisinde bunları inlemelere çevirecekti.

İlk içgüdüsu onu hemen çarşafın içine doğru becermekti. Ama Ari kafese kapatılmış gibi hissetmek istemiyor olabilirdi.

Beyni rubik küpü tekrar çevirdi. Kayarak yatağın kenarına oturdu.

"Buraya gel." Uyluğuna dokundu. "Bu şekilde."

Tehlikeli bir şekilde sertti; tenin bir kez ten üzerinde kayışı, doğru açı ve sürtünüşü felaketi olabilirdi. Ari'nin üzerine tırmanışı bütün sakinleşme taktiklerini etkisiz kılıyor gibiydi.

Ari bacaklarını ayırarak kucağına oturdu, bu ona kapıyı görebilmek için temiz bir görüş açısı sağlıyor, Josh'a da Ari'nin soğuk yüzünden çoktan dimdik olmuş meme ucundaki *piercing*'leri görebilmek için en iyi imkânı veriyordu. Ari ona hafifçe yükselmiş pozisyonundan bakıp sırtına tırnaklarını geçirirken Josh dudaklarını göğsünün alt kısmındaki yumuşak kıvrımda gezdirdi. Ari boyutları yüzünden onlardan memnun olmadığını iddia etmişti; ona bunun aksini hissettirmek hayattaki yeni görevi olabilirdi.

Yeterince kışkırtıldığını düşündüğünde, Ari folyo paketi yırtıp açtı. Josh kondomu açmadan önce aletini birkaç kez okşayan Ari'nin eline baktı.

Ari bir anlığına hareketsiz kaldı, Josh'ın yüzünü inceledi. "Geri dönüşü olmayan nokta?"

Sesinde bir parça belirsizlik vardı, Josh'inkinde ise yoktu. "Güzel."

Josh ellerini beline koyup Ari kendini yavaşça aşağı indirirken ona destek oldu. Yardıma ihtiyacı olduğundan değildi ama bunu beraber -partnerler olarak- yapmalarında onu heyecanlandıran bir şeyler vardı.

"Nefes al," dedi Josh kendisi nefes almıyorken. Ari istikrarsızca nefesini bırakırken tamamen alçaldı, parmaklarını Josh'ın omuzlarına sapladı. "Güzel. Çok güzel, Ari."

Kelime dağarcığı son bir saatte kayda değer ölçüde daralmıştı.

Birkaç saniye bu şekilde kaldılar, yeni yerçekimi merkezine adapte oluyorlardı.

"Şimdi hareket etme," diye mırıldandı Ari.

Tam olarak bunu yapmaya direnirken, Ari'nin dizlerini öne çekip vücutlarını birbirine yaklaştırmıştı, ona bir santim daha derine gitmesi için izin verişini izledi. Elini Josh'ın kafasının arkasında gezdirip başını kaldırması için saçını çekiştirdi.

Ari boynunun yanını emdi, kulak memesine kadar çıktı ve diliyle her ne yapıyorsa hareketsiz kalmak gerçekten zorlaşıyordu. Beyninin uzun süredir uyku hâlinde olan zevk merkezleri neon ışıklarla aydınlandı.

Ari geriye uzandı, avucunu Josh'ın yanağına yerleştirdi. Her şeyi görüyor gibiydi; kendinden nefret edişini, yargılamaya meyilli oluşunu, geceleri onu rahat bırakmayan hatalarını. Bütün hayatı boyunca içine kapanmasına neden olan yüzünü. Ve onu istiyordu.

Onu ne kadar istediğini hissedebiliyordu.

Siktir.

Hareket etmeliydi. Şimdi.

Yumuşak bir homurtuyla kalçalarını tutup onu yukarı kaldırdı.

“Çok iyi hissettiriyorsun.” Ari fısıldadı. “Tanrım. Çok iyi hissettiriyorsun.” Onun kelimeleri de birinci sınıf seviyesinde işliyordu.

Josh kalçalarını tekrar ona doğru yuvarladı, Ari’nin vücudunun verdiği tepkiyi inceliyordu. Ari başının geriye sarkmasına izin verdi ve Josh boynunun arkasına uzanmadan duramadı, elini köprücük kemiklerinde ve hareket ettiğinde hafifçe sallanan göğüslerinin arasında gezdirdi.

“Bize bak.” Elini hareket ettirip Ari’nin başını aşağı eğdi. “Gözlerini kapatma. Bak.”

“Josh!” Josh’ın etrafında gerildi. “Siktiir...” Nefesini bıraktı.

Bu bittiği andı. Üstte olmak zorundaydı.

“Bana tutun.” Onu göğsüne çekerken konuştu. Ari çenesini omzunda dinlendirdi, Josh kalkarken sıkıca ona tutundu ve bir anlığına duvarı kullanmayı düşündü ama *hayır*. Bunun için doğru zaman değildi. Vücutlarını çevirdi, Ari’yi sırtı yatağa yaslanıncaya kadar eğdi. Ağırlığını dirseklerine verdi. Tanrıya şükürler olsun ki spor salonunda plank yapıyordu.

“Tamam? Şimdi...”

“Evet.” Ari bacağının birini beline sarıp topuğunu sırtına itti.

Nihayet, istediği gibi hareket edebiliyordu. Çok hızlı değil ama derine. İçinde gerçekten derine. Ari bütün itişlerini karşılıyor, başının tepesi her seferinde sadece biraz yatak başlığına çarpıyordu. Bu biraz büyüleyiciydi.

Ari’nin sol eli çarşafın köşesini kavradı, sanki tutunacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Josh sağ eliyle onunkini tuttu, parmaklarını birbirine geçirdi.

Ari ona tutunabilirdi.

Konuşmadan beraber hareket ettiler. Tamamen sessiz olduklarından değildi. Josh odasında yalnızca ikisinin nefes ve inleme seslerinin yankılanmasından son derece mutluydu.

Aslında, *siktir*, şu an baya ses çıkarıyordu.

Belki bu yüzden Ari başını sola çevirdi, bir süredir kurdukları göz temasını kesti. Başka bir yerde olduğunu mu hayal etmeye çalışıyordu? Başka biriyle? Misyoner seks için lanet aklını kaybetmemeye yetecek kadar iradesi olan biriyle?

Sonra gözlerini takip etti ve neyin dikkatini yakaladığını fark etti. Birleşmiş ellerine bakıyordu. Gözleri yaşıyordu.

Beynine saplanan buzdan anksiyete kırıkları eriyerek ılık sulara döndü.

O bunun için bekledi, tıpkı senin beklediğin gibi.

Evet, fazla dayanamayacaktı.

“Bunu istiyorum, Ari.” Sözler tekrar dökülüyordu. “Her şeyi.”

Ari onunla yüzleşmek için başını çevirdi, bir hıçkırığı serbest bıraktı.

“Josh...” Boğulurcasına konuştu. “B-ben...”

Josh hızlandı, kontrolünün birazını kaybetmişti, ellerini Ari’nin klitorisine odaklanmak için birbirinden ayırdı. Onun, ah, tekniği, daha önce gösterdiği incelikten yoksundu ama şimdi bile vücudundaki baskının arttığını hissedebiliyordu.

“Biliyorum. Seni hissediyorum. Çok yakınsın...”

Ari çözebilmeyi dilediği anlamsız heceler geveliyordu. Kendisi de pek mantıklı şeylerden bahsediyor değildi ya, neyse.

Bu ne kadar sikik bir şekilde aptalca ve harika bir fikirdi böyle. Buna sahip olabildiği sürece hayatının geri kalanının darıma-
dağın olması önemli değildi. *Biz birbirimizi tamamlıyoruz, biz gerçekten birbirimizi tamamlıyoruz.*

“Birbirimiz için çok iyiyiz.” Josh konuştu, düşündüklerini söyleyiveriyordu. “Bundan eminim. Bu...”

“Josh...”

Birkaç santim yaklaştı, esnekliğini ölçüyordu. Ari nefes nefeseydi, bacakları titriyordu, sınırdaydı. Kendisinin patlamak üzere olduğunu hissedebiliyordu.

“Bu şekilde çok güzelsin.” Alnını onunkine dokundurdu.

Ari yüzünü buruştu, gözlerini sıkıca kapattı ve Josh o haykırırken etrafında kasıldığını hissetti.

Siktirkahrolasıgeleceğimsiktirsiktir.

Bir saniyenin onda biri kadar bir süre içerisinde, her şey gerilip gevşedi.

Josh, kendini bırakırken aynı anda hem güçsüz hem de her şeye gücü yetebilecekmiş gibi hissediyordu.

Hayatının en derin üç nefesini içine çekti. Zihni boş hissettiriyordu, aynı satır kodu bekleyerek yanıp sönen bir imleç gibi.

Sırtının yatağa dönmesine izin verdi ve kondomdan kurtuldu, çöp kovasını ıskalamıştı ve bunu umursamıyordu. Ari’yi kendine yaklaştırdı, başını omzuna yerleştirdi. Gözleri hâlâ kapalıydı. Nabzının yarıştaymışçasına attığını, hafifçe istikrarsız nefeslerinin uykuya dalmadan önce düzene girdiğini hissedebiliyordu.

Uyanıp bütün bunlar hakkında farklı hissedebilirdi. Ki şimdi, otuz saniye önce hangi lanet şey onu ele geçirdiyse bunun etkisinden kurtuluyorken, bunun olma olasılığı korku verici bir şekilde artarak mantıklı bir hâle geliyordu.

Diğer yandan Ari ona sarılmıştı, tamamen sakindi ve ona güveniyordu. Bu da kahrolası bir şekilde harikaydı.

Uykuya dalabilirdi.

Ama yapmayacaktı.

Çok nadir iyi hissediyordu, bunu hain bilinçaltıyla neden boşa harcayacaktı ki? Ari ona sıkıca tutunurken –gerçekten kahrolası *sıkıca tutunurken*– olmazdı. Sol eliyle saçlarını okşadı.

Hayır. Bunun için günlerce ayakta kalırdı.

19

ARI GÖZLERİNİ ŞOKLA açtı. Başından üç metre yüksekte, ışık fıkstüründen kaplamaya kadar uzanan rahatsız edici bir çatlak ve bej bir alçı tavan vardı. Yabancı bir yatakta uyanmayalı ne kadar olduğunu hatırlamıyordu.

Ağzının köşesindeki salyayı sildi. Eli bir omuzla birleşti. Görünüşe göre yastık olarak kullandığı bir omuzla.

Ah, hayır.

Çok yakın geçmişten birkaç anahtar ânı zihnini işgal etti. Bu yabancı bir yatak değildi. Bu yatağı daha önce birkaç kez görmüştü. Sadece bu açıdan değil, o kadar.

Gün tamamen ağarmış gibi görünmüyordu. Pencere camı buzlanmıştı ama örtülerin altı milyon derece gibiydi. Erkeklerin geceleri sihirli bir şekilde kalorifere dönüştüğünü unutmuştu.

Ari sessizce kaçabilmek için kendi yanına dönüp vücudunu hizaladı ama kol kıpırdayıp onu takip etti, gizlice yataktan çıkıp elbisesini oturma odasından alma ihtimaline karşı kapıyı kesin

olarak kapattı. *Siktir*. Josh Ari'nin sırtı ve kendi göğsü arasındaki mesafeyi kapattı ve *merhaba, evet, ikimiz de son derece çıplagız*.

"Hey." Ses düşük ve yumuşaktı. Bu Josh'tu ama bu onun Ari'yle çoktan farklı bir tonda konuşmaya başlamış yeni, tuhaf bir versiyonuydu.

"Ah, sabah oldu mu?" Yorganı 13 yaş ve üzeri filmlerde kadınların yaptığı gibi göğsüne tuttu. "Sen de mi uyuyakaldın?"

"Birazcık." Dudağı seğirdi. "Ara sıra sessizce horuldayan biri vardı ve sol koluma kan gitmiyordu."

"Aman Tanrım." Ari geriledi, sürünerek yatağın kenarına yaklaştı. "Neden bunu yapmama izin verdin? Sadece beni döndürmen gerekiyordu." Kendini çarşafın arasından çıkardı –ne zaman çarşafın altına girmeyi becermişti ki?–, ayağını gıcırdayan döşemeye bıraktı ve tereddüt etti. "Ödünç alabileceğim tişört ya da başka bir şeyin var mı?" Genelde banyoya olan yolculuktan utanıldığından değildi. Ama şimdi, sessizlikte ve adrenalin, hormonlar, feromonlar ya da geçen gece damarlarında her ne dolandıysa bunun patlaması olmadan daha açıkta hissediyordu. Ve üşümüş.

Josh şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Tişörtleri çalma ünün ortadayken mi? Hayır, üzgünüm. Bunu riske atamam."

Ari Josh'ın pes edip pamuk oranlarına göre düzenlenmiş siyah tişört dolu bir çekmeceye işaret etmesini bekledi.

Josh bunu yapmadı. Yüzünde bir sırıtışın işareti vardı; yeni bir cesaret, sanki ilişki dinamiklerindeki alaycılık elementi bir gecede ters dönmüştü.

"Gülünçsün." Ari ilk bakışta etrafında hiçbir şey görmedi, bu yüzden hazırlanıp odadan koşarcasına çıktı, hareket bulanıklığının gerçek hayatta işe yaradığını umuyordu. Tote çantasını oturma odasında bıraktığı yerden aldı ve kendini banyoya kilitledi: duygusal kırılmalarını yaşamak için tercih ettiği yere.

Tuvaleti kullandıktan ve ellerini Ina Garten'ın lavabosunda bulmayı beklediği tarzda süslü bir sabunla yıkadıktan sonra aynada saçını ve yüzünü kontrol etti. Tahmin edilebilir bir şekilde, ortada bir eyeliner faciası vardı. Saçlarını topuz hâline getirdi, böylece Josh'ın parmaklarını tekrar saçlarından geçirmeyi deneme hevesini kıracaktı. *Beklentileri sıfırla.*

Bir havlu bulup –tabii ki Josh burada düzenli bir bornoz rafı oluşturmuştu– dondurucu fayansa serdi, sadece merhametli mahremiyeti içinde birkaç saniye oturmak istiyordu.

Bu *sadece seksten* ibaret olmalıydı. Kaçınılmaz bir çözüm. Kapaklı, etiketli, aşağı itilip göz önünden kaldırılabilir bir sıkıştırma mekanizması olan bir bölmeye sığabiliyor olmalıydı. Bu genelde bu şekilde işlerdi.

Tamam, öfkeli veya ağlamayı bırakamadığı veya ot duygularını on birden başa çıkılabilir bir dört ya da beşe indirmediğinde o bölme patlar ve zihnindeki diğer alanları da duygusal şarapnelle dağıtırdı. Bir gün ara verir, *Gurur ve Önyargı*'nın çekilmiş her versiyonunu izleyip birkaç yenilebilir şey tüketir ve içinde tutma sürecine devam ederdi.

Şu an yanında hiçbir zihin uyuşturucu madde yoktu. Xanax bile. Aslında, hiç bu kadar korkutucu bir biçimde ayık hissetmemişti.

Seks gerilimi ortadan kaldırmalıydı. O hâlde midesi neden hâlâ devasa bir düğüm şeklindeydi?

Bunu bir mantık çerçevesine sokmanın yolu yoktu. Ari daha önce o utanç verici “sevişmek” sözcüğünü hiç kullanmadığından neredeyse emindi. Sessizce düşünürken bile midesi buruluyordu.

Ağlamıştı. Josh ona bir şeyler itiraf ederken sıkık bir şekilde ağlamıştı. Daha önce bunu yapmamıştı, Cass ya da başka biriyle. Hiç. Ve Cass ile dini sayılabilecek birkaç deneyimi olmuştu.

Ari kendini birkaç derin nefes almaya zorladı.

Çıkışı bul. Bu yapılacak en zekice hareketti. Külotunu asansörde giydiği birkaç farklı durumda kalmıştı, bunu tekrar yapabildi. Aklına birkaç bahane dizisi geldi. “Arkadaşlığımızı mahvetmek korkunç olurdu.” “Bir şeyleri aceleye getirmeyelim.” “Aletin olağanüstü ve onu hazmetmek için zamana ihtiyacım var.” Ya da daha iyisi, “Erkenden bir randevum var.” Aynı zamanda gerçek olma yararını barındıran mantıklı bir gerekçeydi. Sadece bir gerekçe değildi.

Cass’ten beri kimseyle *uyumamıştı*. Zihnine bir mayın tarlası döşemek gibisi yoktu.

Belki de bunları kıyafetleri üzerindeyken söylemeliydi. *Evet*, önce kıyafetler, sonra bahaneler, sonra da çıkış.

Elbisesini bulmak üzere parmak ucunda oturma odasına yönelmek üzereydi ki bir zil sesi sessizliği bozdu.

“*Toz. Babacığından... Bir Arama.*”

Ari telefonunu çantadan çıkarıp birikmiş bildirimleri temizledi. Şarjı yüzde ikiydi. Boğazını temizledi.

“Yirmi dört saat hizmet veren İşlevsiz Ereksiyon Yardım Hattı, nasıl yardımcı olabilirim?”

Ari’nin kabullenmiş bir iç çekişi duyduğu kısa bir sessizlik yaşandı.

“Servis veren çalışanlarınızdan biri hakkında bir şikâyet mektubu doldurmak istiyorum.”

“Ah,” Hemen cıvıltılı müşteri hizmetleri ses tonuna döndü. “Bunu duyduğuma üzüldüm. Problemin ana konusu nedir? Biri ni getirmekte başarısız olma?”

“Bunu iletişim kurmakta başarısız olmak olarak tanımlardım. Hatta bazen ciddi konuları savuşturmak için mizahı kullanıyor.”

Ari şokla iç çekti. “Anlıyorum. Eğitim programımızda bir işlevsizlik olmalı.”

“Açıkça.” Uzun bir sessizlik oldu. “Yatak odasına geri dönme-yi planlıyor musun?”

“Hayır.” Ari itiraf etti.

“Geri dönsen olabilecek en kötü şey ne olur?”

Ari olası-seks çantası içerisinde diş fırçasını aradı. “Kaşık po-zisyonu.”

“Sen büyük kaşık olabilirsin.” Josh teklifte bulundu. “Sadece uyuyabiliriz.”

“Ama aslında uyuyamayız.” Banyoya geri adımlarken ayağı al-tındaki ahşap zemin gıcırdadı. “Ben bunu yapmam...”

“Bu farklı.” Josh ısrar etti.

Ama aslında hiç de farklı değildi. Her ilişki bu şekilde başlar-dı. Ve çoğu gözyaşları ve çoğunluğu yarı boş olan raflarla biterdi.

“Gerçekten yoğun şeyler söyledin.” Josh’ın diş macununu (Colgate Total, daha egzotik bir şeyler beklemişti) fırçasına sıktı.

“Ben mi ‘yoğundum’?” Josh cevap verdi. “Sen yeni bir diyalekt icat ettin. Bildiğim kadarıyla evlilik teklifi etmiş bile olabilirsin.”

“Aynen, çünkü onlardan birine atlamak için sabırsızlanıyo-rum.” Dişlerini şiddetle fırçalayıp macunu tükürdü. Diş hijyeni hakkında hiç bu kadar tutkulu olmamıştı.

Diş fırçasıyla ne halt yapacaktı peki? Josh’ın Oral B-7000’iyle kaynaşması için küçük platforma mı bırakacaktı?

Ari banyo kabininin kenarına sabitlenmiş, estetik bir şekilde eskitilmiş ve içinde birçok ürün bulunan metal sepeti inceledi.

“Rus derisi kokulu vücut şampuanı mı kullanıyorsun?”

“Ari.”

Aesop “Yatıştırıcı Şampuan” şişesinin kapağını açıp kokuyu içine çekti, ani bir etki bekliyordu.

Hiçbir şey olmadı.

Hijyen ürünlerinde bu kadar gülünç bir zevki olan biri ilişkilerin gerçekliği hakkında ne halt bilecekti ki?

Ari yansımasını izledi. Dağılan göz makyajı bir rakunu andırmasına sebep oluyordu ve boynuyla omzu arasında hızla moraran bir iz vardı. “Bir erkekle misyoner seks yapmayalı –yani, vanilya, yüz yüze ya da her neyse– çok uzun zaman oldu.”

“Ne? Çiftlerle ne oluyordu peki?”

“Onlar genelde bunu birbirleriyle yapmak istiyorlar. Fazla...”

“Samimi?”

“...tuhaf.” Yüzünü ekşitti. “Bütün o göz teması.”

“Biliyorsun,” dedi Josh. “Zeus Apollo’ya insan vücudunu tekrar düzenlemesini emretti, böylece insanlar yüz yüze seks yapabileceklerdi. Kayıp yarılarını bulduklarında, bu onların varoluşsal yaralarını iyileştirdi.”

“Demek bu yüzden tam bir felaketim.” Aynaya sırtını döndü. “Bütün bu zaman boyunca varoluşsal yaram kanıyordu.”

“Farklı odalarda on iki saat boyunca kesinlikle bunun hakkında konuşmalıyız.”

Josh konuştu, muhtemelen visko yastıklarını havalandırmanın üzerine yerleştiriyordu.

“Bana uyar.”

Telefonunun şarjı bitti.

Ari banyo ışığını söndürdü. Derinlerde yatan bütün içgüdülerini bir kenara itip yatak odası kapısının kenarından içeriye bir bakış attı, kapı çerçevesiyle bedenini saklıyordu. “Korkuyorum, tamam mı? Birbirimizi gerçekten ama gerçekten incitebiliriz.”

“İncinmenin ne olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” Josh dirseklerine yaslanıp yarı oturur pozisyona geçti. “Sen hayatımdaki tek iyi şeysin.”

Ari nefesini tutarak onu inceledi. Bu ifadeye karşı ciddi itirazlarda bulunabilirdi. Bu ifadenin önünde neon yelek giymiş ve YAVAŞLA işareti tutan bir inşaat işçisi vardı.

“Sadece... bir film falan izleyelim. Lütfen.”

Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Çıplakken film izlemediğimi biliyorsun.”

“Biliyorum.” Josh ona yumuşak ve beyaz bir top attı. “Bunları giy o zaman.”

Ari yatağın kenarında oturup devasa çorapları ayağına geçirdi, bunlar bazı ayakkabılarından daha lükstü.

“Ben bunu yapmam.” Yatağa işaret ederek tekrar etti. “İlk tanıştığımızda sana bunu söyledim. Yatıya kalmam.” *Ve bütün bunlardan çok korkuyorum, bu yüzden gideceğim ve muhtemelen seninle üç hafta iletişim kurmayacağım.*

“O hâlde uyumaya devam etmeyeceğiz.” Josh Ari’nin yanına gelebilmesi için örtüleri kaldırdı. Bu çarşafın iplik numarası binlerde olmalıydı. Burada olmak çok hoş, sade bir otelde kalmak gibi hissettiriyordu. Tuhaf bir sessizlik odada bir bulut gibi asılı kaldı. Ya da bu bulut süslü bir Japon difüzöründen kaynaklanıyordu.

Bu seksten sonra olan garip şeydi: Bir kez o gerilimi çözdükten sonra, orada gergin aptallar gibi oturan iki çıplak insandan ibaret oluyordunuz.

Josh kendi tarafına yuvarlandı ve sağ kolu Ari’nin kalçasının etrafına dolandı.

“Bu tehlikeli bir şekilde kaşık pozisyonuna yakın,” dedi Ari.

“Ve hâlâ parçalarına ayrılmadın.” Teni sandal ağacı/kafur/ aptal organik vücut şampuanının Rus derisi kokusu gibi kokuyordu. Belki bir parçası da o saçma sapan kelimeler gibi kokmak istiyordu.

Siktir, siktir, siktir.

“Benim-benim yarın yapacak işlerim var. Demek istediğim, bu sabah.” Buluşmanın annesiyle olacağından bahsetmemek en iyisi gibi görünüyordu. “Birazdan kalkmam gerekiyor.”

“Hımm.” Başparmağı uyluğunun kalçasıyla buluştuğu yumuşak, gıdıklanan bölgeyi okşadı, bu Ari’nin kıvranmasına neden oldu.

“Orgazm olmanın uykunu üzerinden attığından bahsetmemiş miydin?”

“Bu aşamada, vibratörüm uyanmam için ana sebebim, nokta. Yani...”

Josh’ın nefesi boynundaki gergin bölgeyi gıdıkladı.

“Göster bana.”

20

“EKİPMANIMI GETİRMEDİM.” ARI konuşurken olayı kö-rüklemeye mi yoksa yatıştırmaya mı çalıştığından emin değildi. Ama doğrusu, bu birbirine sokulmaktan çok daha cazipti.

“Ellerin var.” Josh daha dik oturarak kendini yatak başlığına hizaladı, sol kolu Ari’nin boynunun altına doğru hareket ediyordu.

“Ama bu daha fazla efor gerektirecek.” Titreşimli mor silikonun yardımı olmadan kendine dokunmasından bu yana bir sonsuzluğa yetecek kadar zaman geçmişti.

Ereksiyonunun ısrarla kalçasına uyguladığı baskının son derece farkındaydı ve Ari kendini sırtını gererek ona doğru iterken buldu. Bacaklarını sadece sağ elinin girebileceği kadar araladı.

“Benim de ellerim var.” Çarşafı yataktan atmadan önce bir ya da iki saniyelik bariz bir sessizlik oldu. “Karnının üstüne uzan.”

Josh Ari’nin karnı üzerinde uzanabilmesi için sağ omzunu yatağa ittirdi. Omurgasından yukarı doğru uzanan heyecan verici küçük bir his vardı. Belki de Gabe onun otoriter ve her şeyi

bildiğini düşünen insanlara karşı bir ilgisi olduğu konusunda haklıydı.

Josh elini bacaklarının arasında kendininkiyle birleştirdiğinde onaylar bir *hımmmm* sesinin ağzından kaçmasına izin verdi. Bir, hayır, iki parmağı içinde fazla kolayca kaydı ve Ari nefesini tuttu. Tanrıya şükürler olsun ki bu defa birbirlerine bakmıyorlardı.

Josh'ın parmakları baskısını arttırdı ve... *siktir, siktirsiktir-SİKTİR*. Bu *hadi bu zevk veren hissin nereye gideceğini görelim, olur mu? Ve yakın geleceğimde kesinlikle, yüzde yüz orgazm var* arasındaki farktı.

“Kendine dokunurken hiç beni düşündün mü?” Josh'ın dudakları tam kulağının yanındaydı.

Cevap olarak birkaç anlaşılmaz inleme sesi çıkardı ve sol kolunu bir şeye tutunma ihtiyacıyla yastığa sardı.

Beyninin bir kısmı ona *daha, daha, daha hemen şimdi*'yi alabilmek için ne gerekiyorsa söylemesini çılgık attı. O kısım bir helyum balonu gibi genişliyordu. Günün ilerleyen saatlerinde ikisi de kendine geldiğinde yaşayacakları kaçınılmaz tartışmada bütün bu ifadelerin kendi aleyhine kullanılabileceğini bilen makul tarafı? O kısım bir bezelye tanesi boyutlarına gelecek kadar içine çekmişti.

“Birçok şeyi düşünüyorum.” Soruyu ona pasladı. “Neden? Sen beni mi düşünüyordun?”

“Hayır. Hiç. Bir kez bile düşünmedim.”

“Çok sikik bir şekilde tuhafısın.” Ari konuştu.

“Çok sikik bir şekilde ıslaksın.”

Josh yavaşça belirli noktaya çıldırtıcı derecede sabit, kontrollü darbelerde bulunuyordu. Ari sınıra getirilip geri çekilmekten nefret ediyordu. Nefret. Çok, çok, çok... fazla. “Ne yaptığını biliyorum.”

“Hımm.” Josh cevap verdi, açıkça Ari’yi sormak zorunda bırakmaktan zevk alıyordu.

“Ben bunu diğer kadınlara yapıyorum.” Konumunu değiştirmek için kıvrandı, o sürtünme hissine biraz daha yaklaşmaya çalışıyordu. Josh diğer eliyle onu sıkıca tutup sabitledi. “Bende işe yaramaz.”

Bu onu güldürdü. İnsanı çileden çıkarıyordu. “Soruya cevap ver.”

Ari ofladı ama memnun edilmeyi öfkelenmeye tercih ederdi. “İstatistiksel olarak, ben muhtemelen, ah...”

Josh sırtından aşağı doğru öpücük dizeleri bırakıyordu, burnu belinin altına, daha da altına sürükleniyordu ve sonra... kafasını kaldırdı.

“Evet?”

İtiraf etmek son on iki saattir inşa ettikleri tabuta son çiviye çakmak gibi hissettiriyordu.

“Kirli bir zihnim var, tamam mı? Ama ben... *ahh*. Ah Tanrım.”

“İşte bu.” Aynı noktayı kararlı bir şekilde ovdu. “Bu şekilde gelmek istiyor musun?”

“Aslına bakarsan her zaman. Bunu nasıl yapıyorsun?” Ve Ari son on yıldır bunu kendine neden yapmıyordu?

Josh parmaklarını içinden çıkardı ve Ari hayal kırıklığına uğramış küçük bir inilti bıraktı.

“Devam etmemi istiyor musun?”

“Durursan seni keseceğim.”

Bu ona başka bir kıkırtı kazandırdı. Josh’ın yataktaki ağırlığının yeri değişti ve komodinde bir şeylerin hışırdadığını duydu.

Sekiz saniyelik bir paket açma mücadelesinden sonra Ari’nin kalçalarını biraz kendine çekti ve arkasında dizlerinin üzerine çöktü. Ari’nin kalbi yarıştaymış gibi atıyordu, yıllardır beyninde-

ki bu gerilim ve heyecan kombinasyonunu kimyasalların yardımı olmadan hissettiği olmamıştı.

Josh bir elini sol kalçasına, diğerini ise omzu ve boynu arasına yerleştirdi. Ari ona bakmadan duramadı, cevabını bildiği bir soruyu ikinci kez kontrol ediyor gibiydi.

“Tamam mı?” Josh usulca sordu. Kendini Ari’nin içine itebilmek için kalçasındaki elini çekti. “Çok fazla gelirse söyle.”

“Bilmelisin ki bir yumruğu içime aldım.”

“Benimkini değil.” Kalçasının etli kısmını tokatladı. “Arsız.”

Tanrım.

Tokatla alakalı yüksekten atışına rağmen, dudaklarından hafif bir küfür kaçıverdi çünkü bu aç... beklediğinden çok daha fazla hissettiriyordu.

Josh Ari’yi bacakları dümdüzken çarşafların arasına ittirmeden önce ikisinin de birkaç kez nefes alıp verebilmesi için bekledi.

Başta yavaştı ki bu iyi bir şeydi çünkü kozlar onun elinde değildi; bu rasgele takıldığı insanların bunu kendine yapmasına asla izin vermeyeceği bir şeydi.

Ama durumu hiçbir şekilde kontrol edememesi küçük bir farkındalıktı ve bir erkeğe daha önce, belki de hiçbir zaman bu şekilde güvenmemişti ve bu...

Eh, genelde kendini diğer kişiyi beceren insan olarak düşündü.

Josh’ın elleri tekrar kendi eli üzerinde hareket etti, parmakları tekrar birbirine geçti, sanki dünkü yakınlaşmayı sapıkça ters bir hâle çevirmişlerdi.

Bu defa gözyaşları yoktu.

Josh kendini dirsekleri üzerinde durarak alçalttı, Ari’nin sırtını gövde ağırlığıyla çevreledi, kalçalarını yavaşça derine ittiriyordu. Josh saçlarını bir kenara çekip dudaklarını ensesinde gezdirmeyen önce Ari nefesini tuttu.

“Sadece... onu yapmaya... devam et,” diye mırıldandı.

Aynı ritimde nefes alıp verdiler, Josh aynı noktaya tekrar ve tekrar vurduğunda ikisi de inledi. Çarşaf ve Ari’nin bedeni arasına uzandı, avuçları göğüs kafesinde dümdüzdü ve Ari’yi dizleri üzerine, sırtı gövdesine yapışınca kadar yukarı çekti. Bu açı daha az derin ve hareketleri daha dikkatliydi ama şimdi elleri her yere ulaşabiliyordu; göğüslerinin alt kavisi kavrayabiliyor, başparmağıyla meme ucunu sıkıştırabiliyor, Ari’nin sızlanmasını sağlayabiliyordu.

Bu çok fazlanın eşiğiydi.

“Sen her zaman bu kadar...” Ari sözleri bir araya getiremiyor-du. Kelimeler neydi? “Bu kadar... bu kadar...” Elleri neresi olursa olsun tutunmak için arkasına uzandı, Josh’ın omuzlarını, sırtını çizdi, saçını çekti. Ari gerçekten de sabah seksini kaçırıyordu. Siktir.

Dudakları hafifçe kulağına dokunuyordu ve eğer bir şey söy-lerse, herhangi derinden gelen bir titreşimde bile kendini kaybe-decekti.

“Sırtını daha fazla ger.” Ah!

Ari ikinci bir kez düşünmeden dediğini yaptı ve omuzlarını göğsüne doğru ittirdi. Belki de seks olağanüstü bir stand-up sah-nesinden daha iyiydi.

“Ben neredeyse... durma. Ben-Ben...” *Lütfenlütfenlütfen.*

“Her gün böyle uyanabilirsin.” Diğer eli bacaklarını parmak-larını olması gereken pozisyona yerleştirebilmek için sadece biraz daha açtı. Ama tamamen değil. “Bir vibratörden daha mı iyi?”

“Neden ikisi de olmasın?”

“Bir dahaki sefere yanında getir.”

Belki Ari ağırlığını verdiği yeri değiştirdi, belki de Josh açığı birazcık farklılaştırdı. Belki de “bir sonraki sefer”in bahsi geçti-

ğindendi. Her ne olduysa, o küçük değişim omurgasından aşağı bir şimşek çakmasına neden oldu, o şimşek tam olarak çekirdeğine ilerledi ve diğer her şeyi köreltti.

“Tam orası, tam orası. Ah Tanrım, Josh. Ah Tanrım.” Josh onu sıkıca gövdesine bastırdı. “Tanrım, bunu seviyorum. Seni seviyorum. Siktirrrr.”

Söylediklerini gelgit dalgası bedenini alaşağı ettikten hemen sonra fark etti.

Siktir. SİKTİR.

Kalbi göğsünde hızla atıyordu ve nedeni orgazm değildi.

O da neydi?

Bir saniyeliğine bunu gerçekten söylediğine emin olamadı. Belki de beyninin çılgın bir şekilde içgüdüsel olan kısmı içeride fazla sesli bir tepki vermişti.

Josh onu tekrar çarşafra iterken vücudunun gevşemesine izin verdi. Üzerine yıkılıp dünyanın en ağır battaniyesi gibi hissettirmeden önce ismini birden fazla kez tekrarlayıp birkaç uzun patlamayla içine geldi.

Ama o an kafası yerinde değildi. İnsanlar ânın yoğunluğuna kapılıp her türde delice şeyi söyleyebilirdi.

Josh bunu biliyordu. Bilmeliydi.

Söylediği cümle zihninde manuel olarak oynanan labirent oyunlarındaki bilye gibi oradan oraya gidiyordu.

Neden? Neden *o kelimeler* olmak zorundaydı?

Ari terliyordu. Fiziksel ve metaforik olarak terliyordu. Beyninin içinde yanıp sönen neon levha onu uyardı: Çık buradan. Ayrıl. Eşyalarını al ve yürü.

Komikti. Bu rasgele bir takılmanın hemen ardından kendine söylediği sözlerin aynısıydı. Bir mantra gibiydi.

Josh'un bedeninde neresine denk gelirse gelsin orayı dürtebilmek için elini arkaya uzattı. “Beni, ah, eziyor sayılırsın.”

“Ah, üzgünüm. Ben sadece...” Kendini Ari’nin üzerinden atıp yanına yuvarlandı, ellerini saçlarından geçirdi, hâlâ hızla nefes alıp veriyordu. “Siktir, bu...” Ari dikkatle yataktan aşağı kayıp ayakları üzerinde dengesini buldu. “Nereye gidiyorsun?”

“Kalkmam gerekiyor.” Konuştu, alarm zillerini aktive etmeye dikkat ediyordu.

“Gidiyor musun?” Josh dirsekleri üzerinde doğrulup Ari’yi hafif bir kuşku belirtisiyle izledi. “Şimdi mi?”

“Tuvalete gitmem gerekiyor,” derken geriye doğru adımlayarak yataktan uzaklaştı. “Ve köpek yürüyüşü denemem var. Ve şöyle buluşacağım...” –Ah, Tanrım– “bir randevum var. Söylemişim.”

Bunların hiçbirine karşı çıkamazdı.

“Kahvaltıya çıkabiliriz. The Smile?”

“Sen o restorandan nefret edersin.”

“Evet ama orası hemen aşağıda. Ya da bagel? Russ & Daughters? Tompkins Square? David’in yeri? Nereye gitmek istersen.”

“Saat sabahın altısı Josh. Daha hiçbiri açılmadı.”

“İptal edebilirsin. Hasta olduğunu söyle.”

İronikti ki Ari gerçekten hasta gibi hissediyordu.

“Ben hasta olduğumda izne ayrılmam.” Düşürdüğü herhangi bir eşyayı fark etmek için etrafına bakındı çünkü bir saç tokası arayışıyla bu odaya tekrar girmek zorunda kalmak istemiyordu. “Sonra mesaj atarım?”

“Mesaj mı atarsın?”

“Gitmem gerekiyor. Geç kalacağım.”

“Tamam.” Sesindeki gerginlik Ari’nin bu şekilde ayrılması hakkında hiç de *tamam* hissetmediğini belli ediyordu.

Ama Ari’nin vücudundaki her hücre ona kaçmasını söylüyordu.

Arkasına dönüp Josh’a baktığında kapıya giden yolu yarılamıştı. Gördüğü ifade onu ürküttü. *Kafa karışıklığı? Hayal kırıklığı?* Ama geri dönmedi.

Bütün hayatı boyunca hiç bu kadar hızlı giyinmemişti.

21

JOSH TAVANI, SEKİZ aydır orada olduğunu bilmediği sıva çatlağını izliyordu. Bu şimdiki duygusal durumu için bir apartman metaforu gibi hissettiriyordu.

Ari'nin gecenin bir yarısı kaçıp gideceğinden endişelenmişti, yani iki kez uyanıp onu yanında sessizce horlarken bulması Josh'ı memnun eden bir sürpriz olmuştu.

Belki de bu sabahki sahne biraz aşırıydı. Şansını zorlamak yerine kalkıp ona kahvaltı hazırlayabilirdi. Ari masasında yemek olan bir odayı arkasında bırakamazdı. Bu kafasına şimdi, Ari kapıdan çıkıp gittikten iki dakika sonra dank etmişti.

Ya da belki de her şey olması gerektiği gibi gelişmişti.

Çünkü Ari açık bir şekilde ona “seni seviyorum” demişti ve bu bağlam ne olursa olsun bir şeyler *ifade etmeliydi* ve bunu açıklamamıştı ki bu söylediklerini geri almadığını gösteriyordu ama aynı zamanda bunun üzerinde de durmamıştı ve lanet olsun ki Josh eğer zihnini kontrol altına almazsa bunun etrafında dönüp duracaktı.

Kendine bunu kutlama iznini vermeyecekti. Henüz değil.

Bunun yerine dün yaşananları zihninde bir döngü hâlinde tekrar tekrar oynatıyor, büyütülen, çarpıtılan ve sorgulanan bütün şüpheli olayı tüm on iki saat uzun ve özlü bir tartışmaymış da aradaki birkaç dakikaya seks dahil edilmiş gibi hissedinceye kadar irdeliyordu.

Ve şu anda da son on iki saatin farklı bir sonla tekrar yaşanabilmesini sağlayacak doğru durumu yaratabilmek için her bir değişkenin yeniden incelenmesi gerekiyordu.

Ya arkasından gitmesi gerekiyorsa? Bunu çoktan mahvettiye aramalı mıydı peki? Ya da bu fazla gelirse... ne? Mesaj mı atacaktı? Ve ne zaman? Kafasında bir karar ağacı vardı ve dalları çoktan kontrolden çıkmıştı. Zamanıyla yapacak daha iyi bir şeyi olsaydı dikkatini dağıtabilirdi.

Ama yapacak hiçbir şeyi yoktu.

İhtiyacı olan objektif bir görüştü. Ari'yi tanıyan, Josh'ın akrabası olmayan ve onun bütün benliğinden nefret etmeyen birine.

Telefonuna uzandı. Ari'yi tanıyan, kendisiyle arasında kan bağı bulunmayan ve eh... ondan nefret eden biri vardı. Ama bu üçünden ikisini karşılayan seçeneği tercih etmek zorundaydı.

Pazartesi, 16 Ocak, 07.36

JOSH: Bir şeyi çözmene ihtiyacım var.

RADHYA: Kimsin?

JOSH: Josh.

JOSH: Kestenberg

RADHYA: Yarı gönüllü bir özürde bulunmanın sonrasında mesajlaşacak kadar yakınlaşmadık

Özellikle saat 10'dan önce

JOSH: Çoktan seninle konuştu mu?

RADHYA: Kim?

Kim mi? Josh cevap veremeden bildirim panelinde başka bir mesaj belirdi.

BRIAR: Günaydın, gün ışığı.

Dün çok hızlı çıkıp gittin.

Gabe hakkında ne düşünüyorsun? 🗨️

Harika bir dinamiğimiz olduğunu düşünüyorum.

Josh önceliğine geri döndü.

JOSH: Yaptık.

RADHYA: ?

JOSH: Dün. Yaptık.

RADHYA: Seks yaptığınızı mı söylemeye çalışıyorsun?

JOSH: Evet.

Ari ve ben.

Seks yaptık.

Konuşmayı burada sonlandırmayı düşündü, böylece zafer kazanmış gibi hissedebilirdi. Radhya'nın onu gönülsüzce tebrik ettiği anda kendini Ari'nin tam da arkadaşlarına utangaç bir şekilde gerçek duyguları hakkında mesaj atmak üzere olduğuna inandırabilirdi.

BRIAR: Ari'yle yattığı için tuhaf olur mu?

Demek istediğim, şu an tamamen arkadaş olduklarını biliyorum ama belki hâlâ tuhaftır.

Josh telefonu iğrenerek bıraktı, ama tekrar eline almadan edemedi, Radhya'nın cevabını görebilmek için sabırsızlanıyordu.

JOSH: Ari daha seni aramadı mı?

Varsayımsal bir soru:

Seks sırasında söylenmiş bir "Seni seviyorum".

Sayılır mı?

BRIAR: askdfjsalgkjawoegjoi

SİKTİR. Yanlış sikik mesaj. OROSPU ÇOCUĞU.

BRIAR: Ben...

Dayanamıyorum.

Josh telefonu yatağa fırlattı. Ama cihaz tekrar titredi ve onu tekrar eline alması gerekiyordu çünkü Radhya aniden önemli bir şeylerin farkına varabilirdi.

BRIAR: Alexa, "Paper Rings"i çal

JOSH: Numaramı sil.

BRIAR: Tamam, düşünmeme izin ver

Göz teması var mıydı?

Sadece telefonu elinden bırakmalıydı ama Briar'ın heyecanı tuhaf bir şekilde tatmin ediciydi. Düzeltilmemiş yatağına dramatik bir şekilde atladı.

JOSH: O anda mümkün değildi.

BRIAR: Müstehcen!

Sen söyledikten sonra ne oldu peki?

JOSH: Neden onun değil de benim söylediğimi varsayıyorsun?

BRIAR: Bunu gerçekten cevaplamamı istiyor musun?

JOSH: O söyledi. Sonra da panikleyip kaçtı.

Bekle, Radhya anıyor.

BRIAR: aman tanrım hemen bir grup kur

JOSH: Kesinlikle olmaz.

07.46

JOSH: Nasıl yapacağım?

Pazartesi, 16 Ocak, 07.49

JOSH: Açıklayabilirim.

BRIAR: Selam Radhya! 🙏 🙏

Hikâyelerimi gördün mü?

Bu arada iki kişilik masalar için örtüleri nereden buldun?

JOSH: ODAKLAN.

BRIAR: Baştan başla. Bize her şeyi anlat.

RADHYA: Ben her şeyi duymak İSTEMİYORUM.

JOSH: Tartışıyorduk.

BRIAR: Tamam peki yüzleriniz çok yakınken birbirinizi bağınyordunuz ve sonra öylece ÖPÜŞTÜNÜZ mü?

Lover zamanı mıydı 1989 mu?

RADHYA: Benimle sikik bir şekilde dalga mı geçiyorsun?

Ona alan tanımanı söylemedim mi ben sana?

Daha dün öğleden sonra?

BRIAR: biraz sihirli miydi peki?

Saçına dokundu mu?

RADHYA: Tanrı aşkına.

BRIAR: En azından tarif edebilmem için bir emoji ver bana.

JOSH: Ben emoji kullanmam.

BRIAR: ONLAR SADECE RESİM! BİRİNİ SEÇ

JOSH: 🕯

BRIAR: Çılgık atıyorum

RADHYA: Ne zaman çıktı?

JOSH: 40 dakika önce.

BRIAR: Ona kahvaltıda matzo brei yaptın mı??

RADHYA: Bekle, GECE yanında mı kaldı?

JOSH: Şok olman gurur verici, teşekkürler.

RADHYA: Hiçbir şey yapma.

Mesaj atma, arama.

Onun konuşmayı başlatması için bekle.

BRIAR: Bilemiyorum...

Saat 15.25 suları bir "naber" mesajı için harika bir zaman?

Tamamen doğal.

RADHYA: Hayır.

ONA ALAN TANI.

○ sırada beni arayabilir.

BRIAR: İyi bir strateji, Üçlü takım!

Gitme zamanım. Peloton başlıyor.

ARI, BLEECKER CADDESİ durağına giden köşede hızlandı ve kabanına sarıldı. Birkaç dakika önce terlediğine inanmak zordu. Şarj kablosu hâlâ telefonuna bağlıyken ve ters giyilmiş taytına çarpıp dururken cevaplanmamış mesajlarında gezinip merdivenlerden indi.

Çantasını karıştırıp içinde son bir geçiş ücretine yetecek kadar para olan MetroCard'ını bulduktan sonra on dakika önceki Ari ve şimdiki zamanın Ari'si arasında en azından bir fiziksel bariyer olmasının kısmi rahatlığı içerisinde turnikeden geçti. Bu caddeden ayrılmak çok daha iyi hissettirecekti. Led ekranda kırmızı pikseller harici bir varış zamanı görünmüyordu.

Telefonunu kontrol etti. MESAJLAR simgesinin üzerinde 104 numaralı öfkeli bir kırmızı nokta vardı. Ari daha dün o numaranın 80'lerde olduğundan emindi.

Pazar, 15 Ocak, 17.31

Tuz & Biber Adam + Ateşli Sarışın Karısı: Hâlâ 18.15'te buluşuyor muyuz?

Mekân 20. Cadde'de.

18.21

Geldik.

18.42

Arka taraftaki yemek alanındaız. Tapa sipariş ettik.

19.05

Kaç gibi gelirsin?

19.23

Bak, bir saatten fazla beklemek istedik çünkü Cara çenenle yaptığın o şeyden hoşlanmıştı ama bu son derece kaba bir hareket.

19.31

Bir mesaj göndermek ne kadar zor olabilir? Kahrolası bir "Üzgünüm, gelemeyeceğim" yeterli olurdu.

İlişkimizi açmak konusunda karımın rahatlamasını sağlamak ne kadar zordu haberin var mı?

19.47

Senin zamanın BİZİM ZAMANIMIZDAN daha önemli değil.

Senin gibi kadınlar kimseyi umursamıyor.

Mutlu musun?

Ari ekrana mesajlar bir harf kümesi gibi görünene kadar baktı. *Güzel.* Sadece kendi hayatını mahvetmekle kalmıyor, diğer insanların ilişkilerini de mahvediyordu. Sırtında uzun ve beyaz bir yara izi olan sıçan titreyen rayların üzerinde rahatça geziniyordu. Ekrandaki 6 rakamı tüneli aydınlattı. Ari sıçanın endişesiz bir şekilde ray üzerinde gezinmesini izledi.

Tren yavaşlayıp durduğunda korkunç kokuların olmadığını gösterecek kadar insanın içinde olduğu bölmeyi seçti.

Parmağı TOZ BABACIĞI'nın üstünde tereddüt etti.

ARI: hey

Sil.

Harflerin kayboluşunu izledi. Belki bir daha bundan hiç bahsetmeseler, hiç yaşanmamış gibi olabilirdi.

İyi olacaktı.

Bu iyiydi.

Tren ileri atıldı ve tünelin içinde sinyal kesildi. Başını ellerinin arasına aldığı anda Ari, trende diğerleri merhamet göstererek onu görmezden gelirken sessizce ağlayan kadınlardan biri oldu.

ARI JOSH'IN ANNESİNİN ona mesaj attığı adrese vardığında, şimdi yeni HBO dizisinin bir düzine posteriyile ve biraz da grafitiyle kaplanmış ön camları hatırladı. Abby çoktan eski Brodsky binasının içindeydi, geneli boş olan zeminde ileri geri yürüyüp duruyordu. Kulaklarına bir çift beyaz AirPods takılıyken görünmez biriyle hararetli bir tartışmayı sürdürüyordu.

Ari'ye gelmesi için el salladı, metal bir katlanır sandalyeyi çekerek üzerinde laptop ve dağılmış kâğıtların bulunduğu masaya yaklaştırmış konuşmasına devam etti. "35 yıl vergi muafiyeti var. Karma kullanım. Evet." Ari'yi birkaç kez ileri geri salladığı anne kucaklamalarından birine çekerek ezdi. "Williamsburg Köprüsü'nün dibinde yüz seksen kiralık bölme mi? Onunla iletişime geçtikten sonra bana mesaj at. Tamam." Abby gözlerini devirdi. "Tamam." Kapatıp telefonu masaya bıraktı. "Tanrıya yemin ederim ki erkekler e-posta okumayı reddediyor. Kafalarına girmeden önce bilgiyi onlara üç kez anlatmama ihtiyaçları var. Otur. Otur."

Ari'nin telefonu öttü.

BRIAR:

Dün seni gördüğüme ÇOK sevindim.

En azından mesaj Josh'tan değildi.

“Burada benimle buluştuğun için çok teşekkür ederim,” dedi Abby. İki Starbucks bardağı tutuyordu. “Bu sabah potansiyel bir alıcıyla her şeyin üzerinden geçeceğiz.”

BRIAR: Bir sürü takılmanın ilki! 😊

Eğer Ari buraya iki hafta önce gelmiş olsaydı; etrafı inceler, ipuçları arar, Josh'm üzerinde konuşmak istemediği cezbedici bilgi parçalarını toplamaya çalışırdı. On yaşındaki Josh okuldan sonra tezgâhta oturup tuz ve biberlikleri doldurmuş muydu?

Ama şu an Josh'ın hiçbir şey yaptığını hayal etmek istemiyordu. Onun yatak odasının zemininden topladığı kıyafetleri giyerken bu mümkün değildi. Bu sabah olanlardan sonra ve özellikle annesinin önünde otururken değil.

“Tatlı elbise.” *Abby bir zihin okuyucu muydu?* “Hemen konuya gireceğim.” Konuşurken masanın karşı tarafındaki katlanır sandalyeye oturdu. “Umarım haddimi aşmıyorumdur ama ‘WinProv’ ismi sana bir şey ifade ediyor mu?”

“WinProv? Bu yeni bir şirket mi?” Ari kahveyi yudumladı. “Ya da bir tür çevrimiçi platform?”

“Yönetim danışmanlığı. Şirketlere doğaçlama öğrenebilmek için atölye çalışmaları ayarlıyorlar. İnanılmaz verimli. Geçen hafta CEO ile tanıştım, Brad, sevimli bir çocuk. Gayet başarılı.” Abby başını ona doğru uzattı. “Bir iş için seninle konuşmak istiyor.”

“Benimle mi?”

“Kesinlikle. Komedyenleri işe alıyor. Bu hafta bir gün onu ara. Senden haber almayı bekliyor.” Abby WinProv'un internet site-

sini göstermek üzere telefonunu masada kaydırđı, bir adam ve kadın mavi düğmeli gömlekler içerisinde sigorta satış elemanlarından oluşan bir izleyici kitlesine gülümseyerek poz veriyordu.

“İş hızla büyüyor. Şu müşteri listesine baksana.” Ari sitenin altındaki tanınan logoların oluşturduğu kümeyi aşağı kaydırđı. Büyük ilaç şirketleri, Silikon Vadisi, avcı kredi verenler.

“Ülkenin dört bir yanında bu atölye çalışmalarını yapıyor. Sana nırım yeni bir ofis bile açacak. Şu an bir sürü fırsat var.”

Pazartesi, 16 Ocak, 09.11

GABE: Bu gece geliyor musun?

Sana ihtiyacım var. Bu bir bringer şovu.

Kapıda 23 dolar + min 2 içecek

Ari Josh'ın garip sabah-sonrası-kahvaltı girişimini atlatmış olabilirdi ama bir şekilde annesi tarafından şımartılmak daha kötü hissettiriyordu. Bu muhtemelen sadece paranoyaydı ama Abby'nin ifadesinde küçük bir kendini beğenmişlik vardı. Biliyor gibi. Hatta belki... memnun.

Ari'nin telefonu tekrar öttü.

Pazartesi, 16 Ocak, 09.13

RADHYA: 3 saat oldu

Bana dün gece olanları ne zaman anlatmayı planlıyorsun?

Ari'nin midesi buruldu. Önce Briar, şimdi de Radhya mı biliyordu yani?

“Abby, çok nazıksın ama beni çok az tanıyorsun.”

“Saçmalık.” Abby elini salladı. “Brad’in kuzenine Murray Vadi’nde bir kooperatif mülkü satın alması için yardım ediyorum. Bana bir iyilik borcu var.”

Kontrolü dışında bir duygu boğazının sıkışmasına neden oldu. Ani bir Cass’i özleme sancısı. Umursanma ve endişe karışımı. Can sıkıcı ve tatmin edici. Birinin ona annelik yapması.

Abby pahalı görünen bir çantayı açıp bir ruj ve katlanılabilir aynayı eline aldı. “Ari, biri sana destek olmayı teklif ettiğinde kabul et. Ofisimdeki genç kadınlara mentorluk yapıyorum.” Dudaklarına taze bir renk katmanı geçti. “Onları her fırsatı değerlendirmeleri için teşvik ediyorum, tıpkı bir erkeğin yapacağı gibi.” Abby aynayı kapatıp öne doğru uzandı. “Uzun vadede kendini nerede görüyorsun? Beş yıllık planın ne?”

Ari uzun bir yudum kahveyi içine çekerek zaman kazandı. *Damatların evlilik yeminlerini yazmak için yalvarmaya ihtiyacım olmayacak kadar finansal olarak stabil olmayı planlıyorum*, muhtemelen en iyi cevap değildi. *Bütün yetişkin hayatım boyunca “komedi yapmaya” çalışıyordum ve elimde bunu gösteren hiçbir şey yok çünkü hiçbir zaman “başaramadım” ve zamanımın çoğunu garson, köpek gezdirici ya da bakıcı olarak geçirdim* de harika sayılmazdı.

09.15

RADHYA: beni ara

Ve sonra onu ara

Attığı kontrol dışına çıkmış mesajlardan birine daha katlanamayacağım

Ari telefonunu sessize alıp ekranı masanın üzerinde ters çevirdi. “Bir... boşanmayla uğraşıyordum.” O kelimeyi dikkatle telaffuz etti. “Şu an sadece beş günlük bir plan yapmaya çalışıyorum.”

Bu neredeyse yabancı olan birisiyle paylaşacağının çok daha fazlasıydı ama duygusal deposu muhtemelen kapasitesini doldurup sızdırmaya başlıyordu.

Ari'nin yararına, Abby etkilenmemiş göründü.

“Tutkunu takip etmen çok önemli. Ben bu dersi çok geç öğrendim. İlk mülkümü sattığımda, bana kızgın ergen bir oğlum, erken gelişim göstermiş bir ana okulu öğrencim, yirmi yıldır işleri aynı şekilde yürüten bir kocam vardı. Herkes benden bir şey bekliyordu. Ama tek amacı onlarınkini daha yaşanabilir kılmak olan bir hayatı yaşayamazdım. Sadece bekleyip başına gelenlere teslim olamazsın.” Abby tırnaklarını masa üzerinde tıkırdattı. “Bir boşanma, kariyerini baştan yaratmak için mükemmel bir zamandır.” Duraksadı. “Ve ilişkileri.”

Ah, hayır. Abby ona utanmaz bir sırtışıyla bakıyordu.

“Bence yanlış bir fikre vardın...”

Abby'nin elleri teslim olma işaretiyle yukarı kalktı. “Açıklamak zorunda değilsin.”

Sonra göz kırptı. *Ah Tanrım.*

Ari suyuna uzandı ve Abby onu elinin tersini ılık avucuyla kapatarak sürprize uğrattı.

“Brad’i ara. Bu tam anlamıyla ihtiyacın olan şey olabilir. Doğaçlama, değil mi? Seyahatler olacak. Ve iyi bir ödeme. Eğer ileri gitmiyorsan geri gidiyorsun demektir. Bence bu hatırlatmayı sadece erkeklere yapıyorlar.” Abby, Ari'nin eline hafifçe vurup tekrar yerine yerleşti. “Ve bilmeni istiyorum, bu teklifi sadece oğlumla yatıyorsun diye etmiyorum.”

ON İKİ SAAT, yirmi yedi cevaplanmamış mesaj ve iki yüz dağıtılmış canapé sonrası Ari kulübün dışındayken Gabe'in gülüşünü

duydu. Gabe sigara içen bir grubun ortasında duruyor, gülerken bağı-
rışı ise kulağa diğer herkesinkinden bir desibel daha yüksek geliyordu.

“Neden jambon gibi kokuyorsun?” Kendini zorla çemberin
içine sokmaya çalışırken sordu.

“4 saat boyunca *pancetta*’lara sarılmış şeftali dilimleri yüzün-
den.” Ari Radhya’nın *pop-up*’ı sırasında serbest bırakma şansı
bulamadığı içinde kaynayan öfkeyi ortaya çıkardı. “Ve dün senin
içine ne girdi?”

“Komik. Ben de sana aynısını sormak üzereydim.” Nefes ve-
rerek bir duman halkasını serbest bıraktı. “Hadi bir şeyler içelim.
Yarım saat daha boşum.”

Gabe Ari’nin omzuna vurup onu sıkılmış ve podyum arka-
sında telefonlarıyla uğraşan gösteri sahiplerinin yanına yönlen-
dirdi/itti. Kadın Ari’nin 23 dolarlık ücretini alırken ona zar zor
baktı ve hafifçe iç çekti.

Sahne de olduğu gibi kulübün “Yükselen Yıldızlar” odasında
da kimse yoktu ki dürüst olmak gerekirse burası AA toplantısına
katılabilecek birinin gideceği topluluk merkezlerindeki bodrum
katını andırıyordu. Ari gerektiği gibi davranıp bir Long Island
Buzlu Çayı alabilmek için doğruca bara ilerledi.

“O tarz bir gündü, ha?” Gabe gözlemde bulundu.

Ari burun deliklerini şişirerek cevap verdi, ona malzeme ver-
memekte kararlıydı. Plastik bardaktaki içkisini yudumladı, salo-
nu inceledi, uzun boylu ve sık kâkülleri kusursuz bir şekilde al-
nına dökülmüş kadını incelerken karanlığa karşı gözlerini kıstı.

“O... Briar mı?” Ari içgüdüsel olarak iki adım geri çekilip
onun görüş alanından çıktı.

“O benim misafirim. Takıldığım herkese davetiye gönder-
dim.” Omuz silkip sol kaşıyla tuhaf bir şekilde çekici görünen bir
hareket yaptı. “Benden hoşlanıyor.”

Ari öne uzandı. “Siz...”

“Bira bahçesinin tuvaletinde yiyiştik.” Duraksadı. Gözlerinde bir haylazlık pırıltısı vardı. “‘Seni seviyorum’ gibi bir şey demiş sayılmam sonuçta.”

Eğer cümlesini başka bir can alıcı espriyle tamamlamışsa da Ari içinde attığı çığlığın gürültüsünden bunu duyamadı.

“Neden herkes bunu biliyor?”

“Muhtemelen bu sabah dairesinden koşarak kaçtığın ve o da aniden kontrolden çıkmış düşünceleriyle baş başa kaldığı ve bütün gün boyunca birbirinizle konuşmadığınız için.”

“Ben... bunu sindiriyordum.” Evet. *Sindirmek*. Sindirmek ve görmezden gelmek.

“Sesin biraz pürüzlü gibi. Attığın çığlıklar yüzünden mi?” Ari gözlerinden çıkan hançer çizimlerinin Gabe’i kusursuz ve ağdalı göğsünden deldiğine emindi. “Tamam, bak. Bu üniversite erkek öğrenci birliklerindeki tiplerin Reddit’te işin mekaniğini anlatarak övünmesinden daha çok ‘dün gece bütün rüyalarım gerçek oldu, o hâlde her şeyi batırmayı nasıl önleyebiliriz’ türündeydi.”

“Ben kimsenin rüyası olmak istemiyorum.” Josh normal bir pislik gibi rahat rahat övünemiyor muydu yani?

Gabe biraz daha yaklaştı, bir samimiyet illüzyonu yaratmaya çalışıyordu. “Nasıldı?”

“Bu...” Ari yanağının içini kemirdi. “Şu eski şarkı sözünü biliyor musun ‘seviştik ve düzüştük’?”

Gabe etkilenmiş görünen kahkahasını zar zor bastırdı. “Hayır ama ikiniz de istediğinizi almış gibi görünüyorsunuz.”

Ari içkisinin geri kalanını kafasına dikti ve bardağı çıkışın yanındaki çöpe fırlattı. “Gitmem gerekiyor. Şimdi bununla uğraşamam.”

Gabe Ari'nin pazılarını kavrayıp onu tekrar bara doğru yürüttü. "Çoktan ücreti ödedin ve ben sahneye çıktığımda inanılmaz bir şekilde yüksek sesle gülmene ve diğer herkesin sahnesinde taş gibi bir suratla oturmana ihtiyacım var." Barmene durması için işaret verdi. "Ciddiyim. Bir cast ajansını buraya davet ettim."

Ari Briar'ın başının arkasına bakarken ikinci bardağını sipariş etti. "Briar ve sen burada oturup bunu mu tartışıyordunuz?"

"Elbette hayır." Telefonundaki saati kontrol ederken cevap verdi. "Bu sabah ilk işimiz bunun hakkında mesajlaşmaktı."

"Gördün mü, siz bunu olduğundan daha büyük bir hâle getirenlersiniz."

Gabe telefonunu cebine sokup ellerini Ari'nin omuzlarına bıraktı. "Orada bir pencere vardı. Çok uzun beklediniz. Sonuçları olmayan takılma penceresi iki ay önce üzerinize kapandı."

"Bu doğru değil. Ben pencereyi her zaman biraz açık bırakırım."

"Ne söylemek istersen söyle ama bu cehennem gibi bir 'ilişkiyi tanımlama' konuşması olacak." Ekledi. "Josh'ın gözlerinden kalpler çıkıyor."

"Bence biz... geri adım atabiliriz." Kelimeler ağzından dökülürken bile umutsuz hissettiriyordu.

Gabe ona patronluk taslayan bir "tabii atabilirsiniz" bakışı attı. "Sormak zorundayım... sana ne halt yapıyordu da söylenmemesi gereken cümleyi söylemene sebep oldu?"

Ari komik bir şekilde büyük boy olan içeceğine doğru öksürdü. Midesi bulanıyordu, sebep sadece ekşi alkol ve küflü bahçe havası değildi. "Hey..." Öksürükleri durulunca konuştu. "Hiç WinProv diye bir şey duydun mu?"

"Güzel tartışma becerileri. Görmezden gelme üzerine dersler vermelisin." İçkisini yerine bıraktı. "Bir kurumsal komedi eğitimi saçmalığı mı?"

“Seyahatleri ve gerçek bir ödemesi olan bir saçmalık.” Ari telefonunu çıkarıp ona WinProv’un internet sitesini gösterdi.

Gabe ekranı inceleyip gözlerini kıstı.

“Hayır.” Konuştu. Yüzünden bir ifade geçti, gerçek bir öfkeden daha kötü bir ifade. Hayal kırıklığı. “LaughRiot ne olacak? Harold takımımız? Bizi ciddi ciddi bırakacak mısın?”

“Aylardır bensiz sahne alıyordunuz. Bana ihtiyacınız yok.”

“Lütfen bunu gerçekten yapmayı düşündüğünü söyleme bana.” Telefonunu ona itti. “Sen değil.”

“Japonya’da altı ay boyunca Gaston’u oynadın!”

“O oyunculuktu.” Israr etti. “Bu? Sadakatsizlik. Bu satıp gitmek. Sen bundan daha iyisin.”

“Sadece seçeneklerimi değerlendiriyorum.”

Gabe kafasını iki yana sallayıp uzaklaşmadan önce bir süre birbirlerine baktılar. Bu bir şekilde dev bir öfke patlamasından daha can yakıcıydı. Bastırılmış hayal kırıklığında özellikle berbat hissettiren bir şeyler vardı.

Ari nefesini içine çekti, arkasını döndü ve çıkışa yönelirken WinProv’un sayfasından çıkmaya çalıştı.

Daha rahatsız edici bir şey ekranı kapladı

Pazartesi, 16 Ocak, 21.57

JOSH: Naber.

Bu neredeyse kalp emojilerinden bile daha beterd.

Kapıdan geçip soğuk gece havasına adım attı ve vazgeçmeden önce ARA tuşuna bastı.

Josh dairesi boyunca uzun ve geniş adımlar attı.

“Bugün konuşkandın,” dedi Ari. “Bu sabah şehirde iletişim kurmadığın başka biri kaldı mı?”

“O bir kazaydı.”

“Sonrasında annenden bir tebrik mesajı almak istemiyorum... ya da terapistinden ya da muhasebecinden.” Uzun bir sessizlik oldu.

“Bunu konuşabilir miyiz?”

“Bilmem, konuşabilir miyiz?” Hat otuz saniye boyunca sessizliğe gömüldü. Josh’ın çenesi Ari konuşana kadar telefona gömülecekti. “Bu...”

“...kahrolası harikaydı.”

“...bir bakıma deliceydi?”

“Ama iyi anlamda.” Josh bu ifadenin sonuna herhangi bir soru işareti iması eklememeye dikkat etti. Hedefsizce yatak odasına girip dramatik bir şekilde –karakterine ters olarak– düzeltilmiş yatağına atladı.

“Bu birdenbire neden sert bir hâl aldı?” Ari sordu. “Cümlede ikinci bir anlam yok.”

“Çünkü sonsuza kadar o şekilde devam edebilmemizin hiçbir yolu yoktu.”

Başka bir uzun sessizlik. Çok uzun.

Rahatsız edici biçimde uzun.

Sonunda, Ari söze girdi. “Sonsuza kadar *ne* şekilde?”

“Çaresizce arkadaştan fazlası olmak isteyen ama asla harekete geçmeyen iki insan gibi.” Başka bir otuz saniyelik sessizlik. “Sadece normal bir sohbetle başlayabiliriz,” diye öneride bulundu Josh. “Bana gününün nasıl geçtiğini anlatabilirsin.”

“Tamam, bir bakalım.” Ari boğazını temizledi. “Dün ilginç bir şey oldu. Dün zaman geçirdiğim adamla onun evine gittim. Ve biz, çakıştık. Birdenbire.”

“Çakıştınız mı?” Dürüst olmak gerekirse bu, Ari’nin ona rasgele bir pazartesi gününde söyleyeceği türde bir şeydi. “Ne özel. Karşılaştığın en büyük sikti değil mi?”

Ari ciyaklar gibi bir ses çıkardı. “Dürüst olayım,” ciddi bir tonda konuşuyordu “Devasa eni beni korkutmuştu.”

Josh başını salladı. “Ona neden kapıldığını anlayabiliyorum.”

“Bunu ne zaman söyledim?”

“Bu doğru.” Yatak başlığına yaslandı. “Hiç söylemedin.”

“Olay da bu.” Ari konuştu. “Seni anlatmak için kime mesaj atacağım?”

“Ne kadar yeterli olduğum hakkında bana mesaj atabilirsin. Bu muhtemelen bir yıldır aldığım en pozitif geri dönüt olur.”

“Bu tarz şeyler söylediğinde senden nefret...”

“Yemeğe çıkmak ister misin? Sadece yemek.” *Siktir et.* “Seks yapmak istemiyorsan tabii. O hâlde ikisi de olur.”

Ari iç çekti. “Gabe’in şovuna devam etmesini bekliyorum. Bringer şovuna gelmek için söz verdim. Bu, bir bakıma kutsal bir anlaşma.” Ari konuşmadan önce bitmek bilmeyen başka bir sessizlik oldu. “Birkaç günlüğüne... duralım?” Bunu dikkatle söyleyişinde Josh’ın kafasındaki alarm zillerini tetikleyen bir hava vardı. “Bunu çok fazla inceleme, ama...” *Güzel*, şimdi de beyni söylemediği sözlerle alt metin eklemek için hazırda bekliyordu. “Sağlam kafayla düşünmeden bir şeylerin içine çekilmememiz gerektiğini düşünüyorum.”

“Kulağa bunu komedi kulübünün karanlık sınırlarında düşünüyormuşsun gibi geliyor.”

“Josh, şu an hayatımın her bölümü bir ayaklanma aşamasında.” Sesindeki fırıldak gibi dönen paniği duyabiliyordu. “Senden, belki de on dört farklı şekilde hoşlanıyorum ve muhtemelen ilişkimizi mahvederdik. Biz biraz... kendimize bunun için zaman verebilir miyiz?”

“Tamam. Tamam, haklısın.” Düşmancıl bir arabulucunun sakinleştirici tavrını takındı. “Birkaç gün sonra konuşalım.”

“Güzel.” Nefesini bırakışındaki bariz rahatlamayı duymak kendi boğazının daha da sıkışmış hissetmesine neden oldu.

“Biliyorsun.” Josh konuşurken ses tonunu düzenledi. “Bugün kibar bir teşekkür mesajı almadığımı fark ettim. Bunun senin standart işletme prosedürün olduğunu sanıyordum.”

“Eh, beni tam olarak ağzınla getirmedi.”

“Çünkü sana söylediğim şekilde palyaço kostümünü giymedin.”

Josh Ari’nin buna güldüğünü hayal etti, o görmesi kahrolası çok iyi hissettiren minik sinsi çekicilik parıltısını. “Pek iyi bir kız sayılmam. Aslında daha çok bir arsız sayılırım.”

Ve şimdi o kahrolası bir şekilde gülümsüyordu, kendine rağmen. Belki bu iyi olacaktı. Bir ara gibi. Ari’nin alışması için bir zaman.

Bu iyiydi.

İyi olacaktı.

22

Perşembe, 26 Ocak, 16.53

BRAD HOENIG [Güvenli İçerik ⊖]: Ari! Son dakikada yeni bir aramayı cevaplayabildiğin için teşekkür ederim.

Zor durumlara uyum sağlayabilmek WinProv'da kritik bir görevdir.

Sadece doğrulamak istiyorum, geçerli bir sürücü belgen var, değil mi?

“Pantolonlara olan mesafeli duruşunu abartmıyormuşsun.”
Josh Ari'nin kapısında durdu, karton bir kutu ve iki alışveriş torbası tutuyordu.

Ari boxer ve kolsuz bir bluz giyyordu çünkü bu dairedaki termostat her zaman kontrolü dışındaki bir şey olmuştu. Bu durum biri ocak ayına uygun olarak kıyafetlere sarmalanmış bir şekilde kapısında belirip, kendi de bunaltıcı temmuz ayına göre giyindiğinde tuhaf bir dinamik yaratıyordu.

Özellikle bu biri Josh'ken, geçen hafta görmediği, konuşmadığı ya da mesajlaşmadığı Josh. Son derece giyinmiş olması onu son derece giyinmemiş hissettiriyordu.

"Kutuda ne var?" Kolsuz bluzundaki Lilith Fair logosu üzerinde kollarını birbirine geçirip astarsız braletinden "Hey, bizi hatırladın mı?" dercesine çıkan *piercing*'lerini gizledi.

"Sana yemek hazırlayacağım. Gerçek bir yemek."

"Yemeği *sen* mi pişireceksin? Burada mı?" Kutunun karton kapağına merakla baktı ve parlayan ve metalik bir şey gördü. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Ari'yi kapıda ona bakakalmış bir hâlde bırakıp yanından geçerek mutfığa doğru yürüdü.

Ari döndüğünde silindir çantasının askılarını omuzlarından çıkarıyordu. Evet, bu bir spor çantası olabilirdi. Ya da onun potansiyel seks çantası. İçinde yedek kıyafet olan.

Ona yanına gelip konuşmak isteyip istemediği hakkında mesaj atarken bunun olacağını nasıl öngörememişti?

Bir kural kitabı olmadan kankalar ve âşıklar arasındaki sâhipsiz topraklarda dolanıp duruyorlardı. Belki de Josh'ın Uzun Kazaklı Kâbus Adam versiyonu haklıydı: Gerçekten de sonuçları olmayan seks diye bir şey yoktu.

Dikkatle mutfığa doğru yürüdü, Josh'ın ürünleri düzenli gruplar hâline ayırıp bıçakları kesme tahtası yanına dizişinin ortaya çıkardığı belirgin beceriklilik pornosunu izledi.

"Restorandan tuz ve biberlik mi çaldın?" Josh fırının yanında duran çoğunluğu boş iki küçük cam şişeyi yukarı kaldırdı. "Sana düzgün bir koşer tuzu alıyorum. Bu kabul edilemez."

"Yediğim yemeklerin genelde *daha fazla* sodyuma ihtiyacı olmuyor." Ari mırıldandı, tezgâhtaki birkaç başıboş kırıntıyı Josh üzerine yorum yapamadan süpürdü. "Aslında seninle konuşmam gereken bir şey var..."

Ari duraksadı çünkü Josh kazağını kafasından çıkarmıştı ve bu tişörtüyle kemeri arasından soluk teninin görünmesine neden olmuştu. Bir saniyeliğine, rahatça soyunduğu çünkü artık aralarındaki işlerin böyle yürüdüğü gibi gülünç bir düşünceye kapılmıştı. Sanki koyu renk katmanları üzerinden atmaya devam edecekti ta ki...

“Burası sikik bir şekilde çok sıcak.” Konuşurken kazağı katladı –tabi ki *katlayacaktı*– ve silindir çantanın üzerine bıraktı.

Yukarıya monte edilmiş her mutfak dolabını metodik bir şekilde açtı. *Neden tişörtleri her seferinde üzerinde hafifçe geri liyordu?* Tabii ki Ari’nin kirli Josh düşünceleri şimdi yüzeye çıkıyordu, tam da mantıklı olması gereken zamanda. “Aldığımız karıştırma kapları nerede?”

“Ah... aşağı ve sol.” Ari Josh’ın mutfağını ele geçirip paslanmaz çelik zimbırtıları dikkatle inceleyişini izledi. “Ne yapacaksın?”

“*Lasagne in bianco*.” Bu sanki normal bir şeymiş gibi cevap verdi Josh. “Bir pişirme kabın olması mümkün mü?”

Aşağı taraftaki sağ dolaba eğilip dikdörtgen bir Pyrex kabını havaya kaldırdı. “Esrarlı kekler için kullanıyorum.” Josh ona biraz baştan çıkarıcı olan onaylamaz bir bakış attıktan sonra kabı Ari’nin elinden aldı. “Bu Cass’in tişörtlerinden başka bir tanesi mi?”

Ari omuz silkti, konuyu çevirecek bir yol arıyordu. “Kendi makarna makineni mi getirdin?” Küçük kolu çevirdi.

“Babamın. Bu geliştirilmiş bir konfor yemeği.”

Ari belini tezgâha yasladı, ona birkaç hafta içinde neden koşer tuza ya da bu karıştırma kaplarına ihtiyacı olmayacağını nedenini söylemeden önce rahat görünen bir pozisyon bulmaya çalışıyordu. Bunun yerine ağzından çıkan sözler şunlardı: “Rahatlatılmaya ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?”

Şu an senaryosunun çok fazla dışına çıkmıştı. Josh buraya gelip değil sıfırdan makarna yapmak, su bile kaynatmamalıydı.

Josh rendesini eline alıp ona doğru yürüdü, sadece bir adım atabildi çünkü o bir New York mutfağının içindeki büyük adamdı.

“Var mı?” Ona tepeden bakacak kadar yanındaydı, aralarında sadece birkaç santimlik alan bırakmıştı. Omzunun üzerinde bir mutfak havlusu vardı. Adil oynamıyordu.

“Neye?” Tişörtünün siyah pamuklu kumaşı solmuş Lilith Fare logosunun ince bariyerine zar zor dokunuyordu.

“İhtiyacın. Rahatlamaya.” Gözleri Ari’nin yüzünde aşağı yukarı gezindi, her an öne eğilecek gibiydi.

Ari nefesini tuttu, çenesini çok hafif yukarı kaldırdı. Josh sağ kolunu yukarı kaldırdı ve...

...çeyrek kiloluk fontina peynirine uzandı.

“Bir işe yara ve bunu rende.”

Ari nefesini bıraktı. “Aynen, bana tehlikeli işi ver.” Josh’ın paketini açıp çekmecelerde ölçme kaplarını aradı, sanki Ari’de onlardan olabilmemiş gibi.

“Bu, fırının içindeyken yatak odasına gideceğiz ve eski karının tişört çekmecesini temizleyeceğiz.”

Ari, *Onlar kusursuz derecede iyi tişörtler* diye belirtmek istedi.

Ama Josh *yatak odası* dediğinde karnında bir şeyler gerildi. Zihni mantık ayarından çıkıp yapabilecekleri seksin görüntülerini oluşturmaya başladı.

Hayır, hayır, hayır. Odaklanmalıydı. Şimdi kırılğan huzurlarını bozmanın anlamı yoktu, Josh bu yıl ilk defa yemek yapıyorken olmazdı.

Bu yüzden yemek yiyeceklerdi. Sonra da konuşacaklardı.

İyi olacaktı.

“Biliyorsun,” dedi Ari, rendeyi eline alırken konuyu değiştirecek bir yol bulmaya çalışıyordu. “Costco’dan aldığım devasa bir pastırma dilimi paketim var. Mac and cheese üzerine serpiştirirsen çok lezzetli oluyorlar...”

“Kesinlikle olmaz.” Kaşlarını çatı. “Prosciutto getirdim.”

JOSH İKİ AY önce Ari’yle kurduğu dolabın içinde Cass’in tişörtlerinden en az yarım düzine kadar olmasını bekliyordu. Bunun yerine karşılaştığı durum kadın taşınma telaşı içerisindeyken bir rafı boşaltmayı unutmuş ve bu rafta Cameron Crowe’un 1995 yılı civarındaki çamaşır sepetiymiş gibiydi.

Şimdi bunun önemi yoktu. Josh kazanmıştı.

Bütün resmi incelediğinde akşam boyunca gösterdiği kendini tutabilme performansından kahrolası derecede memnundu. Bir tek bile çaresizlik işareti yoktu. Sıkıştırma yoktu. Yemek yapmak bile *doğru* hissettirmişti; belli adımları uygulamak, hatta doğrama becerilerini göstermek, tıpkı ilk tanıştıklarında yaptığı gibi.

Öpüşmemişlerdi ki bu da iyiydi, neredeyse bir şeyi kanıtlamaya çalışmıyor gibiydiler. Aksine, bu noktaya kadar fiziksel temaslarının az oluşu gerilimi daha da artırmıştı.

Ve evet, son günlerde Ari’nin kısa ve öz iletişim tarzı sinir bozucuydu. Ama şimdi Ari’yi anlıyordu: Ortada bu kadar büyük *-bu kadar önemli-* bir şey varken içine kapanıyordu. Dahası, bu duygularını doğruluyordu.

Ki bu neden gergin olduğunu, yatağının ucunda durup olduğu yerde sallandığını ve Josh’ın tişörtleri karıştırışını izleyişini açıklıyordu. Görünüşündeki her şey hafifçe sivrilmişti; bir şekilde çil çıkarmıştı, alt dudağı daha dolgundu, saçındaki topuz daha da dağınıktı.

Kendisini ışıklar açıkken, onun üstündeyken ve Ari'nin bacakları etrafına sarılıyken hayal etti. Belki de tekrar "Seni seviyorum" diyebilirdi ama bu defa bunu gözlerinin içine bakarak söylerdi, böylece kafa karışıklığına yer kalmazdı. Ve bu defa kendinde de cümleyi tekrar edebilme soğukkanlılığını bulabilirdi.

Bir çöp poşeti açtı.

"Onlar sadece tişört." Ari belini büküp çekmecenin içindekileri düzensizce elinde topladı. "Sembolik falan değiller yani."

"Bu hayatına devam etmenle ilgili."

"Hayatıma devam ediyorum. Sen sadece beni pijama üstlerinden mahrum ediyorsun." Tekrar yatağa çöktü, kollarında iki elini de dolduracak kadar tişört tutuyordu. "Sana söylemek istediğim buydu."

"Pijama üstleri olmadan hayatına devam ettiğini mi?"

"Aslında, evet." Kıyafetleri iki yanına da küçük yığınlar hâlinde bıraktı. Tişörtlerden birinin kumaşını çekiştirdi. "Daireyi piyasaya sürüyoruz. Ayın sonuna kadar buradan taşınmış olmam gerekiyor."

Josh elindeki çöp poşetinin düşmesine izin verdi. Ari'nin Cass'ten rahatça şimdiki zamanda *biz* zamiriyle bahsetmesi acıtmıştı.

"Bu yüzden ne yapacağımı çözmem gerekliydi." Ari bacaklarını tekrar altında topladı, sanki sözleri bir araya getirmek için biraz daha zaman kazanmaya ihtiyacı var gibiydi. Josh'ın zihni olasılıklar seline kapıldı.

Bu bir işaret miydi?

Ari'ye arkasını dönüp dolabın önünde durdu, açık çekmeceleri izledi, kendini onun bakışlarından uzaklaştırıp küçük bir kişisel alan oluşturdu. "Bunun bir çözümü var."

"Aslında..."

“Bana taşın.” Çekmeceyi tatmin edici bir *tak* sesiyle kapattı.

“Bekle, ne?”

Josh arkasına dönüp dolaba yaslandı. Ari’nin ifadesi tercih edeceğinden çok daha sürprize uğramış bir hâldeydi. “Daireme taşın. Ya da yeni bir yer bakabiliriz. Beraber.”

“Oda arkadaşı gibi mi?”

“Hayır.” Başını öne düşürdü, nefes aldı, kendine kahrolası sabrını koruması gerektiğini hatırlattı. “Oda arkadaşım gibi değil.” Kafasını tekrar kaldırıp Ari’nin gözlerinin içine baktı. “Âşık olduğum kişi gibi.”

Oda kaloriferden ara sıra gelen tıkırtı ve tıslama sesleri dışında sessizdi.

Josh Ari’nin belki de gözlerinin dolacağını, dudaklarının köşesinin inanmaz bir gülümseme hâlini alarak kıvrılacağını ve bedeninin onu kucaklamak için yavaşça yataktan kalkacağını düşünmüştü. Birbirlerine tutunur, nihayet rahatlayabilirlerdi.

Ama Ari sadece olduğu yerde kaldı, kaskatı kesilmiş, ağzı açık kalmıştı.

Josh Ari’nin yanına oturdu ve elini tutmak üzere yavaşça ona uzandı.

“Josh.” Sesi düşük perdede ve kısıktı. Başparmağını kendi parmak boğumlarında gezdirişini izledi. *Yumuşak*. “Bunu söylemek her şeyi olduğundan daha da karmaşık bir hâle getiriyor.”

“Bunu söylemediğim için çok yorgunum. Dürüst olduğumuza sanıyordum. Sen çoktan söyledin. Bunun yürüyebileceğini biliyorum. Bundan eminim. Hazır olmadığını düşünüyorsun. Ama hazırsın.” Ari’nin elini dudaklarına götürüp avucuna bir öpücük kondurdu. “Hazırsın.”

“Bana ne olduğumu söyleme...” Ari kendini yavaşlayıp nefes almaya zorladı. “Josh, beni dinle...”

“Bütün bu süre boyunca ne yaptığımızı sanıyorsun? Kahrolası beraberdik, Ari. O kadar kademe kademe ilerledi ki bunu göremedik. Kelimeyi kullanmadık. Sadece o son parçaya ihtiyacımız vardı ve şimdi ona sahibiz.”

Ari elini Josh’ın yanağından aşağı doğru hareket ettirdi, bunu neredeyse iradesi dışında yapıyormuş gibi hissettiriyordu.

Josh başını eğip aşağı uzandı, diğer elini Ari’nin kafasının arkasına yerleştirdi ve onu geçen hafta dairesinden kaçmadan önce paylaşımları gereken tarzda bir öpücüğün içine çekti. Ari’nin dudakları ılık, açık, davetkârdı ve kelimelerle ifade etmeyeceği her şeyi söylüyordu.

Yatağın üzerine düştüler. Josh kendini kaldırıp Ari’nin üzerinde durdu.

“Bu doğru bir zaman değil. Ben-ben depresyondayım.”

“Ben de depresyondayım. Bu kahrolası şehrin yarısı depresyonda.”

“Josh...”

“Depresyondaki insanlar bir ilişki içerisinde olabilir. ‘Doğru zaman’ için sonsuza kadar bekleyebiliriz. Sen benim için mükemmelsin, tıpkı şu anda olduğun gibi.”

Ari’nin boynundaki boşluğu öptü, nefeslerinin ağırlaştığını ve biraz düzensizleştiğini duyabiliyorken boynundaki o belirli yeri kesinlikle görünür bir iz bırakacak şekilde emdi.

“Josh...” Parmaklarını omuzlarına geçirdi.

Josh tişörtün eteğini kaldırdı (Cass *tabii ki de* Lilith Fair’e gitmişti), şortunun beli ve braleti arasındaki teni açığa çıkardı. “Yeni bir daireye ihtiyacın olması? Bu bir işaret.” Göğüs kafesine öpücükler bıraktı. Yumuşacıktı, sıcaktı ve her şey bir anlam ifade ediyordu. “Bu, bunun doğru olduğunun işareti.”

“Josh.” Sesinin yüksekliği Josh’ı durdurdu. “Başka bir daire aramıyorum.”

“Ne?” Hareket etmeyi kesti.

“Bir işi kabul ettim. Bir süreliğine New York’tan ayrılıyorum.”

“Ne?” Kafasını kaldırdı, bu cümleleri yeterince iyi algılayamamıştı. “Nereye gidiyorsun?”

“Washington D.C., şimdilik. Annen beni bir danışmanlık firmasının CEO’suyla tanıştırdı. O komedyenleri doğaçlama eğitimleri yapmaları için işe alıyor.”

“Annem mi?” *Bu ne zaman olmuştu? Ari bundan neden bahsetmemişti?* “Danışmanlık?”

“Seyahat ediyor ve farklı şirketlerin çalışanlarına doğaçlama oyunları öğretiyor olacağım.” Ari karnını kapatmak için tişörtünü aşağı çekti. “Cidden iyi bir ödemesi var. Gerçek bir maaş gibi.”

“Dur biraz.” Josh kafasını salladı. “Ne zamandan beri danışman olmak istiyorsun?”

Ari sürünerek oturur pozisyona geçti. “Ne istediğim hakkında *hiçbir* fikrin yok.”

“Sahne almaya geri dönmek ne oldu? ‘Komedi sihir gibi’ye? Öylece vaz mı geçiyorsun?”

Ari’nin gözleri öfkeyle ışıldadı. “Bunu ne kadar... bir yıldan fazla süredir mutfağa adım atmayan insan mı söylüyor?”

“Peki ya *ben*? Bu resimde ben neredeyim?” Sesindeki çaresiz tonu filtrelemekle uğraşmadı. Ari’nin ortaya bir çözüm atmasını bekledi: uzun ziyaretler, Philly’de hafta sonları, telefon seksi. Onunla gidebilir miydi? New York’ta olmak için bir sebebi yoktu. Hiçbir yerde olmak için bir sebebi yoktu.

Ari aynı şüphe uyandırıcı dikkatli tonla devam etti. “Önceden nasılsa o şekilde devam edebiliriz. Telefondan. Şeyden önce...” Ari başını eğip hafifçe omuz silkti.

“Neyden önce?” Sözlere söylemesi için, onları dile getirmeyeceğini bilse de Ari’yi bekledi. “Söyle.”

“Tam olarak neyden bahsettiğimi biliyorsun, Josh. Buluşmalara çıkmaya devam edebilirsin. Ben de... bilirsin, ne yapıyorsam...”

“Biz seks yaptık.” Lanet olsun. “Ve ben geriye dönmek istemiyorum, Ari. Beraber yalnız olmamızı tercih mi ederdin? Kahrolası telefonda görüşmeyi? Gerçekten ‘ne yapıyorsan’ onu dinlemeyi ister miyim sanıyorsun? Kendini bir dinle.” Ellerin yumruklar hâline gelip açıldığını, sonra tekrar kapandığını hissetti. “Bu aramızda bir şeylerin kilidini açtı.”

“Ben bu bölümde iyi değilim.” Ari ısrar etti. “Kişisel bir şey değil.”

“Kişisel değil mi...” İlâhi bir şeyin araya girmesi için yalvarır gibi tavana baktı. “Bu olmamış gibi davranmayacağız. Bu defa olmaz. O sınırı çoktan geçtik, Ari. Tekrar o sınırın arkasına saklanamazsın.” Josh’ın yüzü kafa karışıklığından sıyrılıp hafif bir suçlama ifadesine büründü.

“Beni dinlemiyorsun.” Bu bir uyarıya benziyordu ama Ari Josh’ın onu çoktan ne kadar iyi anladığını bilmiyordu. “Yeni bir şeylerin kilidini açmaya hazır değilim. Hâlâ yas tutuyorum.”

“Yas’ mı tutuyorsun?” Tişörtlerden birini alıp kumaşı ahşap zemine sürprize uğraticı bir güçle fırlattı. “O seni aldatıp giden narsistin teki. Bu kadının hayatını dikte etmesine izin veriyorsun ve o artık seni sikine bile takmıyor. Gittiğinde gururunu incittiğini biliyorum. Çünkü *sen* gecenin bir yarısı ortadan kaybolansın. Çekip giden *sensin*. Şimdi de yapmaya çalıştığın şey bu.”

Ari’nin bakışlarında sürprize uğratan bir incinme ifadesi vardı. “Çoktan eğlenceli kısmı aldın. Benden daha ne istiyorsun bilmiyorum.”

Josh aralarındaki alanı işaret etti. “Bu eğlenceli kısım olmalıydı.”

“Ben *harika* zaman geçiriyorum, peki ya sen?”

Josh eğilerek ona yaklaştı, böylece Ari’nin dilinin ucundaki kelimelere olan net ifadesini görebilecekti. “Ne istediğimi biliyorum.” İçinde başını döndüren, sersemleten, *işte bu* dercesine konuşan bir his vardı. Son atış hakkı. “Her şeyi istiyorum ve sana her şeyi vereceğim.” Uzanıp Ari’nin saçlarını okşadı. “Biriyle *bunu bulup* sonra da öylece çekip gidemezsin.”

“Çoktan tartışmaya başladık bile!” Ari başını geriye çekip elinden uzaklaştı.

“Aramızda bir şey olduğunu biliyorum. *Biliyorum*, Ari. Senin de bunu hissettiğini biliyorum.”

“Kötü ayrılmış her çift başlangıçta bu şekilde hisseder. Hiçbir probleminin önemi yoktur çünkü biri senin her şeyindir ve seninle ilgilenir. Kendinde nefret ettiğin her küçük şeyin panzehri olurlar. O şeyleri sen göremezken onlar görür.” Vücudunu ondan bir santim daha uzaklaştırdı. “Ama eninde sonunda uyanırsın ve bastırdığın her şey tekrar yüzeye çıkar. Diğer insan hakkında her aptalca, sinir bozucu şey bir tartışmaya dönüşür. Muhtaç ve talepkâr davranır, senden bir şeyler saklarlar ve sen paranoyak ve delirmiş hissetmeye başlarsın. Hayatınızın yürümeyen her kısmı için birbirinizi suçlarsınız. O zaman mantıklı gelen ama geçmişe bakınca berbat olduğu belli olan her lanet karar için. Ve bir anda ortada sizi birbirinize bağlayan bir sihir kalmaz. Sadece yemek takımlarını kimin alacağı üzerine tartışan iki aptal oluverirsiniz.”

“Kâseni almayacağım, Ari.”

“Avukatlara benden kurtulmak için üç bin dolar ödedi. Bunu anlayabiliyor musun?”

“Bu sen ve ben değiliz.”

Başını iki yana salladı. “Ama bunun da nasıl biteceğini biliyorum. Bundan dört yıl sonra, Park Slope’taki Whole Foods’da sana rastlayacağım. Yoga eğitmeni karın kombuçaya alırken sen

iki yaşındaki bebeğini şu pahalı bebek arabalarıyla gezdiriyor, mükemmel organik üzüm salkımını arıyor olacaksın. Ve ben de alakasız bir adamın Islanders formasını giyen kız olacağım...”

“Islanders?”

“...iki elimde de ucuz şarap şişeleri olacak. Köşeden seni izleyeceğim, beni görüp nasıl olduğumu sormamanı umacağım. Çünkü sorarsan hâlâ bar *mitzvah*’larda kokteyl dağıttığımı ve gerçekten kutlamaya değer hayatları olan yabancılar için konuşmalar yazdığımı söylemek zorunda kalacağım. Hâlâ sarhoş olup bir daha görmeyeceğim insanlarla onların evlerine gittiğimi. Hayatımın hiçbir yönünü düzeltmediğimi. Bunu seninle yaşamak istemiyorum. Ben...” Yüzü bir anda buruştu. “Bir gün seni lanet karın ve bir çocukla görmek istemiyorum.”

Ari’nin göğsü biraz yükseldi ve yaşlar yanaklarma dökülme-ye başladı. Josh başını çevirdi, çenesini oynattı, kendi gözlerinin dolmasına izin verme içgüdüsüne karşı vücudunu gerdi.

“Önünde ağlamaktan çok yoruldum!” Bağırdı. “Ben bunu yapmam. Ben böyle biri değilim.”

Her şey üçüncü bir kişi sahneyi durdurmuş gibi hissettiriyordu ve Josh olan biteni iki oyuncu rollerini oynuyormuş, kendi de röntgenci bir sapıkmış gibi görebiliyordu: Sinirli bir pislik her darbeye biraz daha içine kapanıyormuş gibi görünen bir kadına bağırıyordu. Ağlaması duruluncaya kadar bekledi ve Ari burnunu çekti.

“Dört yıl sonra beraber organik üzümler almayacağımızı nereden biliyorsun?” Ari’nin ifadesi değişti ama bu değişiklik Josh’ın herhangi bir anlamı çözmesine yardım edecek türde değildi. “Sana hangi kahrolası üzümü istiyorsan alacağım. Kombuçayı da.” Durdu. “Bebek arabasını. Hepsini.”

Ari yorgun görünüyordu. “Başka birinde kaybolmak istemiyorum. Kendi hayatımla bir şeyler yapmalıyım.”

Tartışmaları yarı gönüllü bir halat çekme yarışını andırıyordu, Josh ne kadar güçlü çekerse ip o kadar yıpranıyordu.

“Benim hayatımın ne halta benzediğini sanıyorsun?” Tekrar ayağa kalktı, avantajın elinde olmasına ihtiyacı vardı, dar bir çember içinde gidip geldi. “Tamamen sikik bir fiyaskoyum. Babam ben ve kardeşim uğruna işini kırk yıl boyunca ayakta tutmak için ölümüne çalıştı. Ve ben bunu aylar içinde yok ettim. Her sabah uyanıp onu olabilecek her şekilde hayal kırıklığına uğrattığımı hatırlıyorum ve artık bunu onarmak için çok geç. Bir işim yok, arkadaşlarım yok ve uyuma zamanı gelinceye kadar kendime yapacak aptalca saçmalıklar uyduruyorum ve her gün bunu tekrarlıyorum.” Yürümeyi bıraktı. “Her sikik gün dört gözle beklediğim tek şeyin seninle konuşmak olduğunun farkında mısın?”

“İşte bu yüzden bu işe yaramayacak. *Bir kez başarısızlığa uğradın ve acınası bir kurban gibi davranıyorsun. Kendi egon hariç kimse yeniden denemeni engellemiyor. Kimse seni sürgün etmedi. Ve ben konuşabildiğin tek insan olmak istemiyorum. Benimle ilgilenmeni istemiyorum. Ben bir yetişkinim.*”

“Ne zamandan beri?” Josh muhtemelen geri adım atmalıydı ama her şey geri dönmek için bir adım fazla ileri gitmişti. “Bana göğüs ucu *piercing*’i ve ot filtresi olmayı tercih ediyormuşsun gibi geliyor.”

Ari ona bakakaldı, gözleri Josh onu bir süngüyle bıçaklamış gibi öfke ve şokla büyümüştü. Josh bir an pişman olduğu hissine kapıldı ama geri adım atamazdı.

“Daha fazla zamanın geçmesini beklemeyeceğim. Sikik hayatımın yeteri kadarını harcadım. Geriye gitmeyeceğim. Sen de bana hakaret edip sadece arkadaş kalabilirmişiz gibi davranmayacaksın.”

Ari’nin gözlerinin içine baktı ve gözlerinin tekrar dolduğunu görünce teması kesti ve Ari halatı kopardı.

“Sadece seks yaptık diye sana bir ilişki borcum yok.”

Josh kapıya doğru birkaç adım geriledi. Kahrolası kız arkadaşına bakıyor olmalıydı.

Yeni ilişkinin enerjisiyle çevrelenmiş, kendine “Seni seviyorum”u kafasında tekrar tekrar oynatmak için, nihayet buna inanabilmek için izin veriyor olmalıydı. Yüzü bacaklarının arasına gömülü, uylukları kulaklarına baskı uyguluyor olmalıydı ki inlemelerini zar zor duyabilirdi.

Ama bunun yerine ondan ortadan kaybolmasını isteyen başka bir insana bakıyordu.

Tamam o hâlde. TAMAM.

Her. Şeyi. Siktir et.

Ari dileğine sahip olabilirdi.

Zemine fırlatılmış tişörtlerin arasından geçti. Mutfağın etrafında yürüdü, ceketini ve yatiya kalmak için topladığı kahrolası çantasını aldı, bıçak rulosunu toparladı ve sessizce daireden çıktı.

Makarna makinesi onda kalabilirdi. Kilerde tozlanmasına izin verebilirdi.

Fırında pişen yemekleri yanması için bıraktı.

İki Ay Sonra

23

WINPROV LTD'DEKİ İLK iki haftasında Ari'nin resmi unvanı "Çaylak Çözüm Geliştirici"siydi. Görevleri patronu Brad Hoenig'i (kurucu/CEO/lider geliştirme girişimcisi/1 numaralı eğlence ajanı) çeşitli havalimanlarından almayı içeriyordu. Brad'e şoförlük yapmak yıllardır yaptığı en kolay işti, bunu Brad'in askıya alınmış bir ehliyete sahip olduğu için yaptığını düşünüyor olsa bile.

Brad'in ilk ismi "Brian"dı ama yıllar önce ismini A/B testine sokmuş ve Brad'in daha etkili olduğunu keşfetmişti. WinProv'un her alanını A/B testine tabi tutmuştu, "geliştirici"lerinin *workshop*'larda giydiği tişörtlerin rengi de buna dahildi (kobalt mavisi, yeşil tişörtler "agresif bir biçimde komik değil"di). Alnı ve gözlerinin üç santim üstüne ittirdiği sporcu gözlüklerinden takıyordu. Ari sıklıkla kendini o Louis C.K'den alıntı yaparken gözlüklerinin siyah boşluğundan kendi yansımasına bakar hâlde buluyordu.

Ari'yi sert mobilyaları ve minik bir kahve makinası olan bej kurumsal konut komplekslerinden birine, bir stüdyo daairesine

yerleştirmişti. Eşinden yeni ayrılmış bir babanın işlerini yoluna koymak için birkaç aylığına kalacağı bir yere benziyordu.

Ari yanında fazla eşya getirmemişti. D.C'ye giden trene binmeden önce likör mağazası kutularının içine birkaç eşya yerleştirip Radhya'nın evine gitmek üzere bir Lyft tutmuştu.

"Bu gülünç." Ari kutuları botlarıyla ittirerek küçük holüne bıraktığında böyle söylemişti Radhya. "Kestenberg yüzünden eyaletten ayrılmak zorunda değilsin." Bu Radhya'nın bu ifadeyi muhtemelen beşinci kez dile getirişiydi.

"Bu onunla ilgili değil." Ari ısrar etti. "Bu benim için iyi bir fırsat."

"Ondan başka bir çıldırmış mesaj dizisi almadığıma şaşırdım." Rad Ari'den kalacak eşyaları incelemek için eğildi, bavuluna sığdıramadığı alakasız ama değerli şeylerin bir karışımıydı (öldürmemeyi başardığı bir aleo vera bitkisi, korkup vazgeçmeden önce ciddi ciddi bir ironik adalet göstergesi olarak mutfak dolabında bırakmayı düşündüğü mavi ve beyaz kâse). Diğer her şey satılmış, sokağa bırakılmış ya da bağışlanmıştı. "Ne zamandır bir makarna makinen var?"

Ari öğretmen parmağını kaldırmadığı hâlde ona seslenmiş gibi hissetti.

"Josh'ın." Ari isme takılı kalmamak için dikkat etti ki bunu muhtemelen bir haftadan fazla süredir yüksek sesle dile getirmemişti.

Radhya makineyi ona geri vereceğine dair onu ikna etti. "Bana bitmek bilmeyen pappardelle partilerini döndürüp durduğumu hatırlatıyor." Bunu ürpererek söylemişti.

Ari "teşekkür ederim" demiş ve bunun Radhya'ya Josh Kestenberg'ten bahsettiği son sefer olduğunda karar kılmıştı. Ya da kimseye.

Josh hakkında düşünmek yerine, Ari “kesin duruş”, “kritik görev” ve “buna geri döneceğiz” gibi iş jargonlarını ezberlemeye odaklandı. Brad’in motive eden videolarını izliyordu ki bunlar “Where The Streets Have No Name”in lisanssız bir versiyonu üzerine kuruluydu. Onun A/B testinden geçmiş sunum dosyalarını okuyordu. Bunlar çok fazla “gülmeleri için dur” komutu içeriyordu. Aşağı yukarı on beş havalimanına bırakıp alma ve iki atölye çalışması sonrasında Ari “kıdemli çözüm geliştirici ve çekirdek öğretim üyesi” unvanını kazanmıştı. Brad ona hâlâ deneme sürecinde olduğunu hatırlattı.

Ari ve Brad haftada birkaç kez parlak mavi gömlekleriyle bir Hilton’a ya da Radisson’a giriyorlardı. A/V kontrolü yapıyor, mikrofonlu kulaklıklara bağlanıyor, bölge satış yöneticileri ve IT uzmanlarının oluşturduğu bir denizde üç ve altı saat kadar çeşitli yüz ifadeleri sergiliyorlardı.

Ter dökmesi gereken bir işti, bir LaughRiot şovunda eğlendirilme hedefiyle gönüllü olarak beş, on bazen de sıfır dolar ödeyen insanların önünde sahne almaya benzemiyordu. The WinProv katılımcıları her seferinde kazanılmak zorundaydı, açık kat planlı ofislerinden uzaklaşmaktan mutluluk duyuyor ya da zorlama dostluklara ve güven oranının yüksek ihtimalle düşecek olmasına canları sıkılmış olsalar bile.

Ari bir iki kez Brad’e katılımcı listelerinde büyük ilaç ve teknoloji şirketlerinden rezervasyonlar olup olmadığını ve DeVos ailesini misafir eden tarzda yerlere gidip gitmeyeceklerini sormuştu. Brad, “Doğaçlama herkes içindir, bu insanlar sırtımızı yasladığımız uygulamaları ve servisleri inşa ediyor,” fikrinde ısrar etmişti. “Alış-veriş kargolarının gönderimi, ortak araç kullanımı, mesaj odaklı terapi. Önyüz geliştiricilerinin de başarısız olmaya cesaret edebilmeleri lazım.”

Mantık çerçevesine girmesini sağlayan o cümleler de işe yaramadığında, Gabe'in *podcast*'ine de başvurabiliyordu: "Materyali Benimse." Ari New York'a doğaçlama endüstriyel kompleksini kırıp geçiren yeni ve zekice bir taslakla döndüğünü hayal ediyordu.

Ama şehre geri dönmek, New York artık yüzlerce yürüyüş yolu, cadde köşeleri ve şarap dükkânlarıyla duygusal bir mayın tarlasına dönmüşken, başarı ihtimali sıfır olan bir fikirdi. Manhattan'da Cass anıları ya da Josh anekdotlarıyla dolu olmayan üç blokluk bir yürüme mesafesi bile yoktu.

Arabadayken müzik bile dinleyemiyordu. Atlantik ortasındaki eyaletler etrafında çıktığı uzun, ıssız yollarda düşünceleri başka şeylere kayıveriyordu. Kırmızı ışıklarda beklerken. Arabaya servis veren fast food dükkânlarında oyalanırken. İsa panolarının yanına yerleştirilmiş yetişkin süpermarketi panolarını geçerken. Yerel radyo istasyonunu açtığında ve genizden gelen sese sahip bir kadın kalp ağrısından bahsettiğinde, Ari'nin zihnindeki gözler Josh'ın mükemmel bir profilini herhangi bir kameranın yakalayabileceğinden daha iyi çiziyordu.

Birbirlerine söyledikleri korkunç şeyleri hatırlamaya çalışıyor, kalbini acıtan hisler geçinceye kadar öfkesini yeniden alevlendiriyordu.

Ara sıra bu yaptığı Ari'ye yerdeki ağzı açık bir deliğin üstüne halı kapatıyormuş gibi hissettiriyordu. Ama bazen sadece bir krizi ele alabilirdiniz.

Birkaç hafta Brad'in gölgesi olduktan sonra Ari kendi atölye çalışmasını yönetti: D.C. limanı civarında gezinen bir seyahat gemisinde küçük bir toplantı. Çalışmadan sonra, birkaç korkunç lobi firması çalışanı "birinci sınıf akşam yemeği büfesi"nin tadını çıkarırken, Ari güvertenin dışında durdu, kabanının içinde titriyor, Washington Anıtı'nın kayboluşunu izliyordu. İnsanların binlerce yıldır utanmadan bu devasa penisleri inşa ediyor olması inanılmazdı.

Kabanı çirkin mavi gömleği kapatması için üzerinde çekiştirdi, omuzlarını geri attı, dört fotoğraftan oluşan bir selfie serisi çekti: iki şapşal, bir yarı-şapşal, bir de ciddi/seksi. Fotoğraflar “Gördünüz mü?” diyordu. “Ben kayıtsızım. Burada kendimi buluyorum.”

Açıklamaya “Ulusun 1 numaralı erekte olmuş fallusunun keyfini çıkarıyorum” yazıp dört fotoğrafı da paylaştı, sıralamayı birkaç kez değiştirmişti.

Cass’le evlendiğinden beri muhtemelen ilk defa bir gemi selfie’si çekmişti. Belki de bu fotoğraflarda da arka planda anıtsal bir dildonun olması duruma uygundu.

ACADEMY RECORDS’DAKİ ÇÖP kutularını temizlemek Josh’un en iyi zaman geçirme aktivitesiydi. Elastik olmayan pantolonlar giyip özgür caz hakkında anlamsızca çok şey bilip tekno hakkında çok az fikirleri olan ve bunun üzerine birbirleriyle yarışan orta yaşlı adamlar birliğine katılmak iyi hissettiriyordu. Son birkaç dakikadır, sıradan giyim tarzına sahip arkadaşına Brian Eno’nun *Atmosferik Müzik 4: Karada*’daki “auditory detritus”lar hakkında ders veren dayanılmaz topuzlu adamı bilinçli bir şekilde –bazıları buna cesurca diyebilirdi–görmezden gelmeye çalışıyordu.

E-posta sayfasını yeniledi, aktif bildirim ayarı açık olsa bile ve Sonoma’da dört yıl önce kısa bir süre beraber çalıştığı şefe gönderdiği sikik utanç verici sorunun cümleleri toparlamasından hemen iki buçuk saat sonra cevap bulması çok düşük bir ihtimal olsa bile.

Tabii cevap alırsa.

Yine de e-postayı göndermiş olması yapılacaklar listesinde üstünü çizebileceği somut bir şeydi. *Aslında ben, bütün zamanı-*

mı acı çekme, kalp kırıklığı, sinir ve kendine acıma duygularının bir kombinasyonunu hissederek geçirmiyorum.

E-posta da gönderiyorum.

Son üç haftadır belli başlı anılar beynine kilitlenmiş, genişlemiş ve büzülmüştü. Son etkileşimlerinin şokuyla kulakları uğuldar bir hâlde trene yürüyüşü. Araması ve özür dilemesi için bekleyişi. *Hiçbir şey duymayışı.*

Birkaç gün kimseyle konuşmamıştı. Dışarı çıkmamıştı. Dairesindeki her sıkık şey ona Ari'nin söylediği ya da yaptığı aptalca bir şeyi hatırlatırken koltuğunda öylece dağılıp giden öfkesiyle oturmuştu, tıpkı minik bir deliği olan şişme yatak gibi.

Ses sistemi üzerinden Bill Evans'ın "Peace Piece"i çalıyor, iki akoru meditasyondaymış gibi tekrar ediyordu. Bazen melankolik müziğin duygulara ters bir etkisi oluyordu. Bu mazoşizmin garip bir şekliydi. *Bu üzücü piyano melodisini kaldırabilir misin? Kaldırabiliyorsun yani? Peki ya bu Miles Davis solosu, sürtük?*

Salı, 14 Mart, 18.03

BRIAR: Bu gece için heyecanlı mısın?

POZİTİF konuşma noktalarını hatırla.

Instagram'ına bir göz attım ve boyunun 1.80 olduğuna karar verdim.

Birçok insanda kadının minik ve erkeğin bir ağaç olduğu şu fetiş şeyinden var ama bence yaklaşık olarak aynı boyda olan iki insan estetik olarak göze ÇOK memnuniyet verici görünüyor.

Bu arada yakında fotoğraf filtreleri hakkında konuşalım.

Daha iyi bir selfie stratejisi edinmen gerekiyor.

Mazoşizmden bahsetmişken.

Briar'ın Instagram'ına giden linke tıkladı. Plaj seyahati resimleri. Özenle hazırlanmış restoran yemekleri. Bu yıl üç kere nediye olmuştu ve sadece marttaydılar.

Josh dalgınca ANA SAYFA sembolüne tıkladı ve akışını yeniledi.

Ekranın en üstünde bir hayalet vardı. Aylardır görmediği bir yüz.

Zihniyle nasıl oynayacağını çok iyi bilen bu sikik algoritma sayesinde Ari ona bakıyor, gülümsüyordu. Josh nesne kalıcılığı ilkesine uymamış gibi telefonunu hızla cebine soktu.

“Bu kayıttaki parçalar başlangıçlar ve bitişler kavramının ötesine geçiyor.” Erkek Topuzu birkaç adım öteden fikrini beyan etti, sesi sahnedeymiş gibi yankılanıyordu. “Tek bir işitsel çerçeve var.”

Sistemden gelen piyano melodisinin sesi yükselmiş gibiydi; bu, iki akorun sürekliliği üzerinde karmaşıklaşmış ve gelişmişti.

Josh plağı bırakıp telefonunu tekrar eline aldı, cihazı iki eliyle tutup Ari'nin paylaşımını tekrar açtı. Dört fotoğrafı kaydırды, her biri tamamen farklı bir mesaj veriyordu. Kafasını karıştırmak için özellikle tasarlanmış bir paylaşımdı.

Fotoğraf döngüsünü tekrar ileri geri kaydırды, hepsine baktı, beyninin her fotoğraftaki ufak tefek farklı açığı ezberlemesine izin verdi. Başparmağının ucuyla yanlışlıkla kalp simgesine tıklamamaya dikkat etti.

Açıklamada “Ulusun 1 numaralı erekte olmuş fallusunun keyfini çıkarıyorum” yazıyordu. Basit bir sik şakasının ötesinde bir anlamı var mıydı? Biriyle mi tanışmıştı?

Bu bir şifreli konuşma mıydı?

Josh bir süredir terapilerini asıyordu. Bazı konular elli dakikalık bir seansta açıklamak için fazla detaylıydı. Onlar olmadan ilerlemek ve hikâyeyi kontrol altına alıncaya kadar beklemek daha iyiydi.

Şu an lanet yardımı istemiyordu ya, neyse.

“Peace Piece” uyumsuz notalara dönüşürken şarkı neredeyse patlama noktasına ulaşmıştı.

Muhtemelen onu takip etmeyi bırakmak iyi hissettirirdi. Ya da belki kendi üretken ve heyecan verici yeni hayatını ima eden fotoğraflarını seçip paylaşabilirdi. Bıraksın da o telefonunu sürekli kontrol eden kişi pozisyonuna yerleşsindi.

Ama Josh kendinin iyi hissetmesine ne zaman izin vermişti ki?

Telefonunu tekrar cebine soktu. Biraz daha çöp kutularını karıştırıyormuş gibi davrandı. Belki bu da bir tür demir atma şekliydi.

Melodi yavaşça basla uyum sağladı ve nazik bir şekilde çözüldü.

Nefesleri yavaşladı.

Zihnindeki ağaçların arasından sıyrıldığı anda, telefonu cebinde tekrar titredi.

Salı, 14 Mart, 18.12

RADHYA: Selam “Şef”, makarna makinen bende.

24

JOSH ARI HAKKINDA sorular sormak için burada değildi. Lanet makarna makinesini istiyordu, kullanacak olsa da olmasa da. Bu yüzden kendini Brooklyn'e sürüklemişti.

Kapı açılırken botlarının tabanını hoş geldiniz paspasına sildi.

Radhya dizlerinde delikler olan bir kot pantolon giyiyordu. Saçları açık ve Josh'ın tahmininden daha uzundu. Bu onu mutfak zırhı olmadan gördüğü ilk sefer olmalıydı, şef beyazı ve sıkı bir topuz hâline getirilmiş saçlar yoktu.

Dairesi Sichuan yemeği gibi kokuyordu. Holün ilerisinde bir yerden kısık bir müziğin ve kutuların masaya altına bardak altlıkları konulmadan yerleştirilişinin sesi geliyordu.

"Kötü bir zamanlama mı?" Josh sordu, hızlı bir çıkış için herhangi bir bahane bulmaya hevesliydi.

"Hayır. İçeri gel." Koridorun sonundaki, siyah bir çöp torbasıyla kenarları süslenmiş ve hafifçe eğilmiş karton kutu yığınının işaret etti. Babasının makarna makinesi şişkin bir Crown Royal kutusunun üzerinde duruyordu.

Josh makineyi kaldırdı. Babası aslında bunu hiç makarna yapmak için kullanmamıştı, başarısız bir pierogi hamuru denemesi hariç. Belki de lanetliydi. Bu zararsız mutfak gerecinin, Ari için önemli olduğu yanılgısına kapıldığına dair yanlış inancını sembolize etmesi ne garipti.

Çöp poşetinin ucunda görünen parlak kırmızı bir şey vardı. Eğilip buruşmuş Soundgarden tişörtünü eline aldı.

“Bu onun eşyaları mı?” Sorusuna engel olamamıştı.

Radhya başını salladı. “Bazı eşyalarını ben saklıyorum.” Çöp poşetini ayağıyla dürttü. “Ama bu Buffalo Exchange’e gidiyor. Sanırım Cass’in eski spor tişörtü başka birinin vintage ‘göz alıcı parçası.’”

Bu pek de bir şey ifade etmiyordu. Belki yeni tişörtler almıştı. Belki çıplak uyuyordu.

Kutuları açmak için can atıyordu. Eşyalarını inceleyip onu tanıma duygusunun birazını yeniden yakalamak için.

Kendini uyardı, o düşünceyi neredeyse aklında belirlediği hızla sildi.

O içgüdü şimdiye kadar solmuş olmalıydı.

Dürüst olmak gerekirse, biraz soluyordu da. Ari zihninde daha az alanı meşgul ediyordu. Artık onun acısını çekmiyor, bir telefon çağrısı beklemiyor ya da her sosyal medya gönderisini sanki Mısır hiyeroglifleriyle yazılmış gibi çözmeye çalışmıyordu.

Ya da kendine bunu sadece kullanılmış plak dükkânlarında yapma iznini veriyordu.

“Onunla konuştun mu?” Radhya ona dik dik bakıyordu.

“Kiminle?” Kendini bunu sormaya zorladı.

“Gerçekten mi, Kestenberg?”

“Hayır.” *Alan tanıyorum ya da sen her ne halt söylediyse,*
yani...

Radhya devasa bir iç çekti. “O...” Ari’ye dair önemli bir bilgi verecekmiş gibi kendini hazırladı. *Başka biriyle görüşüyor. Gabe ile evleniyor. British Columbia’da bir tarikata katılıyor.* “...iyi. Ona göre.”

Josh cevap vermedi. Hep böyle oluyordu: Hisleri öfkeyle kabullenme arasında geçiş yaparken bir şey her şeyi alt üst ediyordu. Çenesini sıktı, yüzünü nötr bir ifadeyle kalması için zorladı.

“Yemek yedin mi?” Radhya sordu.

“Hayır.” Josh başını bir defa salladı. Gerçekten canı yanıyor gibi görünüyor olmalıydı. Acınası. Arkadaşsız. “Ama gitmeliyim.”

“Chuan Tian Xia sipariş ettim.” Konuştu. “İstemiyormuşsun gibi davranma.”

Ve sonra diğer odadan fazla tanıdık bir ses: “Chengdu noodle’larına dayanamaz.”

Radhya’ya baktıktan sonra küçük oturma odasının köşesinden gelen sesi takip etti, burada kız kardeşi (*hain!*) sehpanın önünde yere oturmuştu, her santim kutular, tabaklar, peçeteler, kapaklar ve bira kutularıyla doluydu.

Eğer Briar utanma yetisine sahip olsaydı, Josh’a büyük ve özür diler gözlerle bakardı ama bunun yerine yüzü sakın, hatta memnun görünüyordu. Bu bir tür tuzak olduğuna göre gücü ele almak en iyisiydi.

“Ne bu?” Josh sordu, başı ikisi arasında gidip geldi. “Arabuluculuk mu?”

Radhya gözlerini kıstı ve oturdu. O her zaman insanlara onu sorgulaması için meydan okuyan bir yüz ifadesi takınmakta iyi olmuştu. Talih balığı acı biberini iki santim kadar Josh’a itti, bu Radhya’nın eşitliğinde bir zeytin dalıydı.

“Bu Ari’yle ilgili değil.”

“İşle ilgili.” Briar devam etti. “Bir fikrim var.”

Radhya peçete yığınının altından bir chopstick paketi çıkardı. “Yeni bir *pop-up*’ta beraber çalışmamız gerektiğini düşünüyor.”

“Bu tam teşekküllü bir operasyona yakın olurdu.” Briar konuştuktan, bir bira şişesinin ağzını açıp Josh’a uzattı. “Radhya’nın açmak istediği restoran için bir deneme sürümü gibi. Gujarati ilhamlı ve... geleneksel New York meze klasikleri diyelim.”

Josh bir kaşını kaldırdı. Konseptte bir şeyler ilgi çekiciydi. Beyni çoktan tat kombinasyonlarını kafasında elemeye başlamıştı.

Radhya ekledi. “Briar benim kişniş turşularımın yanında mükemmel gidecek cıtır *latke*’ler yapabileceğini söylüyor.”

“Nem iyi bir *latke*’nin düşmanıdır.” Briar ve Josh beraber cümleyi tekrarladı.

“Bir lokasyonun var mı?” Josh bir saniye sonra sordu.

Kadınlar birbirilerine bakış attı.

“Brodsky’nin yeri.” Briar cevap verdi.

Josh bir adım geri attı. “Kesinlikle olmaz. Binayı satıyoruz. Buna karar verildi.”

“Karar *verilmedi*!” Briar zıplayıp Josh’ın kabanını çekiştirdi. “Aylardır orada bomboş bir şekilde duruyor.”

“Çünkü *satılık*.”

“Annem ikonik bir Manhattan dönüm noktası hariç şehirdeki her mülkü satabiliyor yani? Buna gerçekten de inanıyor musun?”

“Orası bir dönüm noktası değil.” *Ben dış mekândaki neon mavi işareti aldıktan sonra değil*, diyerek içinden bir itirafta bulundu. “Orada evsizler yaşıyor olabilir.”

“Annem orayı vermek istemiyor. Ciddi değil. Ve bu Radhya için mükemmel bir çözüm. Ve senin için.”

“Mutfak bir çözüm değil, bir albatros. Brodsky’yi yeniden oluşturmaya çalıştığım son seferi unuttun mu yoksa?”

“Kesinlikle! Oraya yerleşmiş bir insanlık tarihi var.” Briar konuştu. “Eski rakipler beraber çalışıyor. Josh olağanüstü başarısızlığını yaşadığı yerde kendini affettiriyor...”

“Hey!”

“...Radhya nihayet parlama şansını elde ediyor. Yemek yazarları bununla ilgilenecek çünkü ortada ilgi çekici bir hikâye var.”

Dergi yazarları tarafından daha fazla incelenme düşüncesi Josh’ın midesini ters döndürüyordu. Zaman nihayet başarısızlıkla düğümlenmiş duyguları katılaştırmaya başlamıştı. Pek çok anısının olduğu mutfakta kamuoyuna oynamak? The Brod’da yaşadığı talihsizliklerin her makalede, her yorumda bahsedileceği yerde? Bütün bir yılı yemek *yapmadan* geçirdikten sonra?

“Yemek yazarlarına güvenmiyorum.” Josh konuştu. “Ve beni dahil etmek bir dikkat dağınıklığına sebep olabilir.”

“Arka planda olacaksın.” Radhya konuştu. “Kaptan benim, sen... Gilligan neyse osun ve Briar da gezi yönetmeni.”

“Tüm saygımla belirtmek isterim ki,” Josh konuştu. “Briar’ın ün kazanma fikri Taylor Swift fotoğraflarından oluşan bir çanta serisi çıkarmak. Kapıdan ücret ödeyecek müşteriler geçirmek değil.”

Kız kardeşi duruşunu düzeltti. “Affedersin, her yerde görünmeyi kabul edecek yüz insan bulabilirim.”

“Bira bahçesindeki pop-up dolup taşmıştı.” Radhya ekledi.

“Influencer olmak bir restorani yönetebileceğin anlamına gelmiyor.”

“Ben bir restoranda büyüdüm!” Briar bağırdı. Yüzü kıpkırmızıydı. “Ve beni hafife almandan çok yoruldu. Ben bir yetişkinim. Bu işte iyiyim. Ve sen babamın mirasını en yüksek teklif verene satarken oturup izlemeyeceğim.”

Radhya köpüren Briar'a bir bakış attıktan sonra boğazını temizledi. "Bu başlangıç için sadece bir pop-up. Bize bunun iyi bir konsept olduğunu kanıtlamamız için yıl sonuna kadar zaman ver. Bundan sonra eğer hâlâ satmak istersen biz... farklı bir yer bulacağız."

Briar öfkeyle soludu ama Josh'a bir tabak uzattı. "Otur da bunun nasıl işe yarayacağını tartışabilelim."

Bütün içgüdüleri Josh'a kaçmasını söylüyordu. Tepeden bakan öfkesinin her rasyonel düşünceyi alt etmesini. Son sözü söyleyip hasta bir zevk almasını.

Bu defa neyin farklı olduğundan emin değildi. Neden tabağa uzandığından.

Belki Briar sözlerini soru işaretiyle değil de noktalarla vurguladığı içindi. Ya da çoktan Radhya'nın Hint lezzetleriyle harika gidecek geleneksel Yahudi yemeklerinin tadını alabildiğinden. Ya da Radhya boğazını temizleyip konuştuğundan "*Wonton*"ları denemeden çıkıp gidersen gerçekten pişman olacaksın. Kahrolası inanılmazlar."

Bu defa botlarını zemine bastırdı. Sessizce görebildiği beş şeyi, içine çekebildiği dört kokuyu adlandırdı ki bu kolaydı çünkü şehirdeki en iyi Sichuan yemeklerinin önünde duruyordu. Neredeyse avucu içindeki favori şef bıçağının kabzasını hissedebilecekti. Elleri kesinlikle bir şefe ait olmak için fazla hassastı. Şansına onları geliştirmek için dünyadaki tüm zaman ona aitti.

Beş Ay Sonra

25

ARI BRAD'DEN KONUSU *NeverTired!!* olan bir e-posta aldı. Başlangıçta bunun bir tür motivasyon taktiği olduğunu sanmıştı. Brad gecenin üçünde bütün çalışanlara kafein yüklü ilham verici hikâyelerle dolu ve nasıl sigorta pazarlama işini bırakıp WinProv'u baştan yarattığıyla ilgili e-postalar atmaya meyilliydi.

Ama bu bir müşteri bilgilendirmesiydi. Ari NeverTried'in fikir geliştirme ve konsept oluşturma içeren stratejik liderlik kampı için Austin'e uçacak, sonra da öğleden sonra düzenlenecek bir doğaçlama atölyesine katılacaktı.

"Gerçekten büyük bir iş üzerinde çalışıyorlar." Brad ona telefonda bunları söylemişti. "App Store'un işletme grafiğinde otuzuncu sıraya yerleştiler." Büyük ve kuşku uyandıran bir şekilde burnunu çekti. "Grubhub'ın tacını elinden almak için geliyorlar."

Yine de gerçek NeverTired platformlarında yoksulluk maaşı almak yerine NeverTired yönetmenlerine nasıl doğaçlama oyun-

ları oynatacaklarını öğretmeyi ve yüklü bir maaş almayı tercih ederdi.

Radhya onu her hafta arıyordu. Ari'nin akıl sağlığını doğru bir şekilde ifade etmesini sağlayacak emoji dolu mesajlara güvenmiyordu. Anlaşılabilirdi. Belki beraber yaşadıkları için gerçek diyalogun üzerinde yüzen bir nüans katmanıyla iletişim kurabiliyorlardı. Rad diğer insanların kaçırdığı küçük şeyleri fark edebiliyordu. Bu Ari'yi sıradan bir iyiyimden başka hiçbir şey ifade etmemesi için ekstra çaba sarf etmeye zorluyordu.

“Briar beni bir marka stratejistiyle tanıştıracak,” dedi Radhya. “Bugün vardiyamdan önce onunla görüşeceğiz.”

“Güzel.” Ari destekleyici bir tonda konuşmak için elinden geleni yapıyordu ki bu sekiz yüz kilometre uzaktan yapabileceği tek şeydi.

Briar Ari'nin bütün sıradan *selfie*'lerinin altına kırık kalp emojileriyle yorum yapmıştı. Bunun bir teselli mi yoksa abisi için sergilediği pasif-agresif savunma gösterisi mi olduğu açık değildi.

“O çok büyük bir yardım oldu.” Şüphe uyandırıcı bir duraksama oldu. “Yardımdan bahsetmişken, Josh makarna makinesini almak için uğradı.”

Hattın iki yanında da inatçı bir sessizlik hâkimdi.

Ari Radhya'ya özellikle ondan bahsetmesini istemediğinden değildi. Bu daha çok bir eleme yöntemiymiş, bir alerji testi gibi. *Filmler*: Reaktif değil. *Briar*: orta şiddette reaktif. *Makarna makineleri*: yüksek şiddette reaktif. Radhya nasıl oluyordu da her aramada sohbeti Josh'a çevirmesini sağlayacak bir arka sokağa sapabiliyordu? (“Gerçekten ne oldu?” “Hiç konuştunuz mu?” “Eğer sorsam uygun olur mu?”) Ari de tam da buna bağlı olarak ya konuyu değiştiriyor ya da çok üzgün olduğunu belirterek aramayı sonlandırması gerektiğini söylüyordu.

Çekip giden insanın kabullenme harici hiçbir duygu hissetmeye hakkı yoktu. Ari bütün kendine acıma hakkını Cass'te kullanmıştı. Josh şeyinin yüzeyini kaşımamak en iyisiydi.

Ameliyat edildikten sonra köpeklerinizin boynuna o devasa konileri yerleştirmenizin bir sebebi vardı. Eğer bunu yapmazsanız tam olarak yaranın bulunduğu yere yönelirlerdi. Dikişleri parçalarlardı. O koni içerisinde sevimli, kafası karışmış ve acınası görünseler bile kendilerinden korunmak zorundalardır. En azından yara iyileşene kadar.

Ari son birkaç ayı kafası koninin içindeyken geçirmişti. Josh kapıyı bile çarpmadan dairesinden çıktığında ne kadar boş hissettiği hakkında konuşmayarak. Onu arayıp ne kadar fazla ondan nefret etmemesi için bir şeyler söylemek istediği hakkında konuşmayarak. Birkaç gün sonra kalıcı, kör bir ağrıya dönen keskin acı hakkında konuşmayarak. Tıpkı sikik regl sancıları gibi.

Yine de bütün bir zaman boyunca haklı olduğunu bilmekte onu karanlık bir şekilde rahatlatan bir şeyler vardı: Onunla yatmak gerçekten bir hataydı.

HYATT KONFERANS ODASI'NDAKİ *NeverTired Yıllık Vizyon Toplantısı* yazan monitörün önünde durmak Dorothy'nin uzaktan Zümrüt Şehir'in silüetini görebilmesi gibi hissettiriyordu. Gizemli bir sebepten, işgücü eksik olan oyuncuların emeğiyle çalışan bu şirketin, tamamı kuşkusuz oldukça iyi maaş alan ve yılda dört yüz bir bin dolar kazanca sahip olan on dokuz kişilik bir "yönetim liderliği ekibi" bulunuyordu.

Kıtasal kahvaltı istasyonunda Hustler Expansion'ın başkanı Derek, Yunan yoğurdunun üzerine chia tohumu serpiştirirken platformun "bağlamsal reklamlarla ilgili heyecan verici fırsatlar sayesinde" "devasa bir büyüme patlamasının ortasında" olduğu-

nu açıkladı. Gelecek ay, sadece NeverTired müşterileri için metin yazmak yerine, “Hustler”lar hedeflenen ürünleri “gündeme getirdiklerinde” “bonus puanlar” alacaklardı. “Bar mitzvah konuşmanız ektedir. Ayrıca, büyük gününüzde gülüşünüz en iyi şekilde görünsün diye bir Quip diş fırçasında %20 indirim kazanmak için buraya tıklayın!”

Ari, yönetim liderliği ekibinin bağlamsal reklam fikrini buldukları için “bonus puanlar” mı yoksa gerçek dolarlar mı aldığını sormak istiyordu ama bunun yerine ağzına bir kruvasan tıktı. Geçen birkaç ayda, bu işin eğer düşüncelerini kendi içinde tutarsa on kat daha kolay olduğunu fark etmişti. Bu komedi performansı sergilemenin tam tersi tarzda bir şeydi ki bu da çarpık ve kendine acımasını sağlayan bir şekilde iyi hissettiriyordu.

Isınma turunu yönlendirdikten sonra (birçok zorlama gülüş, alkış ve Brad’in taslakları sayesinde A/B testine sokulmuş şakalar) Ari, yöneticiler vizyon buluşmalarına başlarken otelin açık hava havuzunun terasına çekildi. Şezlonga uzandı ve telefonunu çıkardı. En Instagram’a uygun mekân değildi ama @ari.snacks69’un bir zincir otelden dünyaya güncelleme yapışının üzerinden uzun zaman geçmişti.

Kamerasını açamadan önce Briar’dan bir paylaşım ekranı önünde belirdi.

A Bulvarı’nın en ateşli yeni Pop-Up’ı olan yeni işbirliğimi duyuruyorum: Shaak + Schmaltz.

Rad-sky’ler olarak adlandırmak istemiştım (kimin veto etmeye çalıştığını tahmin edin) 😏 😏

:* B

Bu Radhya'nın (şef ceketinin içinde kusursuz duruşuyla), Briar'ın (cesur kırmızı dudaklar ve gıpta edilecek düzgünlükteki kâkülleriyle), ve...

Ne saçmalık bu? Bir şey, belki kafa karışıklığı, öfke, belki de adrenalin, bir anda göğsünden yukarı doğru yükseliverdi.

Rad üçüncü çalışta açtı ama Ari onun konuşmasını beklemedi. "Neden bana bundan bahsetmedin?"

"Neyden?" Arka planda değişik bir ses karmaşası vardı.

"Yeni 'işbirliğinden'. Yeni bir... partnerin olduğunun farkında değildim."

"Doğru. Sana da merhaba. Josh mutfakta bana yardım ediyor ve eski Brodsky binasını geçici bir lokasyon olarak kullanıyoruz. Bu kadar."

Bu kadar mı? "Bunu biraz ikiyüzlüce bulmuyor musun?"

"Haftalardır bundan bahsetmeye çalışıyordum, Ari. *Her seferinde* konuyu değiştirdin. *Her seferinde* konuyu kapattın."

"Evet çünkü detaylar üzerine beni azarlayacağını sanmıştım. Havuçlarını soydurmak için onu işe aldığını fark etmemiştim."

"Seni 'azarlamak' mı? Gerçekten mi? Ben de sen burada sinir çöküntüsü geçirirken sana yardımcı olmaya çalıştığımı sanıyordum. Bunu benimle konuşmaman çok sinir bozucu."

Ari, havuz kenarındaki bir grup çocuğun sıçrattığı suyla ıslandı. "Zaten ne olduğunu biliyorsun."

"Bu doğru değil." Radhya konuştu. "Hiç anlatmadın. Bu ne tür bir arkadaşlık ki Kestenberg'ün ruh hâlini seninkinden daha iyi anlıyorum?"

Doğru. Muhtemelen her şeyi yeni kankasından duymuştu: Josh'tan.

"Ne zamandan beri *onun* sırdaşısın?"

“Bilmiyorum, Ari, en azından ara sıra ondan bilinç akışı mesajları alıyorum. Son zamanlarda seninle konuşmak, tuğla duvarla konuşmak gibi. Bunun ne kadar kötü hissettirdiği hakkında bir fikrin var mı? Çekip giden sendin. Bu *pop-up*’lar üzerinde beraber çalışacağımızı sanıyordum. Sen beni de arkanda bıraktın.”

“Bana ne için ihtiyacın var ki? Herkes yemeğini seviyor. İnsanlar sana gerçekten saygı duyuyor. Sen aramızda her zaman hayatını bir arada tutan, başarılı olandın ki bu iyi çünkü birimizin batıran olması gerekiyordu, değil mi? Anlaşılan bütün bu eşitlikte tek eksik olan Josh’mış.”

Ari cümlelerin içinde olduğunun farkında bile değildi.

“Bu kıskançlıkla mı ilgili yani?” Radhya’nın sesi gergindi, sanki bir şeyleri zar zor içinde tutuyormuş gibi.

“Hayır!” Ama Ari bu cevabın kesin olduğundan pek de emin değildi.

Radhya konuşmadan önce bir saniyelik bir sessizlik oldu. “En iyi arkadaş, seni herhangi bir saatte arayıp, ‘Hayatımda şu kadar saçmalık var ve buna dair şikâyetimi dinlemeni istiyorum’ diyebilen kişidir. Ve diğer kişi, koşulsuz olarak ‘Bu saçmalık ve haklısın’ diye cevap vermeli ve sonra birine kafa atmaya teklif etmelidir. Eskiden bunu yapardık.” Arka planda bir tuvalet sifonu çekildi, bu duyguyu biraz baltalamıştı. “Gerçekten *pop-up*’tan gurur duyuyorum.” Ari, yürümeyi bıraktı. “Josh sinir bozucu ama üzerine düşeni fazlasıyla yapıyor. Konum ikonik. Ve bundan heyecan duyuyorum. Menü, logo, Briar’ın oluşturduğu sosyal medya. Hepsi. Ve sana bunu umumi bir tuvalette söylemek zorunda olduğum için çok üzgün ve kızgınım.”

Ari kanın yüzünden çekildiğini hissetti. “Rad...”

“En yakın arkadaşıma heyecanlı olduğumu söylemek istedim. Kimsenin umursamayacağı sıradan detayları sana anlatmak istedim. Eğer hâlâ bir kocam olsaydı, onun zorla dinlemesi gereken

şeyleri. Ama yok. *Sana* sahiptim. Ve senin heyecanlanmanı, bana binlerce soru sormanı, evimde kalmam ve her test yemeğini yemeni istedim. Açılış için burada olmanı istedim. Senin bunun bir parçası olmanı istedim.”

“Orada olmak istiyorum,” dedi Ari, bir kurtuluş umudu arıyordu. “Hafta sonu için geri döneceğim. Bütün gece uykusuz kalabiliriz. Bana her şeyi anlatabilirsin. Her şeyi yerim. Lütfen.”

O anda, aynı mayoları giymiş, yaramaz ikizler havuza büyük bir sıçrama yaparak Ari’yi klorlu suyla ıslattı.

“Yapabileceğimizi sanmıyorum, Ari. Şimdi değil.” Radhya iç çekti. “Ben seni tutmayayım.”

Radhya, Ari bir şey söyleyip konuşmayı sürdürmeye çalışmadan önce aramayı sonlandırdığında sadece boş bir sessizlik vardı, arama bitmiş hissi yoktu. Ari’nin göğsü ağrıdı, Cass’in geri gelmeyeceği gerçeği içini o zamanlarda nasıl acıttıysa, aynı acı. THC ve belki bir Xanax istiyordu. O tartışmanın kafasında tekrar tekrar, giderek daha yüksek sesle çınlamasını engelleyecek herhangi bir şey.

Ari sersemlemiş bir şekilde ve ıslak mavi bir gömlekle fikir üretme oturumuna geri döndü, kokusu bayat kahveye çalan açık büfe odasının arkasında, yolun kenarında durdu. Derek kürsüde toplantıyı yönetiyor ve bir kadın, düzgün ve yuvarlak yazısıyla büyük bir beyaz tahtaya yazı yazıyordu. Yönetim ekibi seviyesinde bile, notları almak kadına düşmüştü.

Derek, Hustler’ların belirli hizmetleri ücretsiz sunma “fırsatına” sahip olacağı bir sistemi tarif ederken, Ari’nin beyninde bir şeyler darmadağın oldu.

Bu uygulamada başarılı olmak için bir insanın yapabileceği her şeyi yaptıktan sonra –NeverTired forumlarında ve *subreddit*’te taktiklere ayak uydurarak, müşterilere beş yıldızlı değerlendirmeler isteyen aşağılayıcı mesajlar göndererek, her mesajı

hatta spam ve tacizleri yanıtlayarak– sonuç, gömleğindeki klorlu havuz suyunun kuruması kadar netti.

NeverTired’da *kimse* geçimini sağlayamayacaktı.

“Bizim Hustler’larımız dinamik, içsel olarak motive olmuş girişimciler ve kendi başlarına çalışma esnekliğine sahip olmak istiyorlar,” dedi Derek. “Kendi çalışmalarının değerini kendileri belirliyorlar. En az üretken Hustler’lar sistemden çıktığında, arz ve talep yasaları en çok çalışan Hustler’larımız için uygun koşullar yaratıyor.”

Beyaz tahtadaki kadın, Apple saatine baktı, bakışlarını Ari’ye çevirdi ve “Buna sonra geri döneriz. İlk doğaçlama seansımız için belirli bir saatimiz var,” dedi.

Harika.

Ari, Derek odadan çıkarken onunla göz temasından kaçınarak odanın önüne yürüdü. *Muhtemelen bu genç kadının planladığı eğlenceli bir şeyler olmalı,* diye düşünüyordu. *Belki akşam saatlerinde ona çıkarım.*

Ama aklında farklı bir fikir vardı.

Çünkü Radhya göğüs ağrısı ve Josh karın ağrısı vücudundaki kavrayışlarını gevşetmeyecekti.

Çünkü bu odada haki giyen her bir adam, Ari her ekstra bir saat daha uyanık kalıp bir ukalanın Tedx konuşmasını yazdığında kazanç sağlamıştı.

Çünkü Ari aslında, ÇokYorgundu.

Brad’in ona başarıyı sağlaması için ödediği para? Yeterli değildi. O tam bir temizlik yapmak istiyordu.

Ya da en azından biraz intikam.

Ari yüzüne geniş bir gülümseme yerleştirdi ve doğaçlamaya başladı. “Bir bombayla başlayacağız, tamam mı? Gerçekten kendimizi konfor alanlarımızın dışına çıkaracağız, ‘Hayır, Sen Pislisin’ adını verdiğim bir oyunla.” Bu, bir yılda yaptığı gerçek do-

ğaçlamaya en yakın şeydi. İyi ve organik hissettiriyordu. “Grubun yarısının sağında, diğer yarısının ise solunda bir sıraya girmesini istiyorum.” Liderlik ekibi tamamen itaatkâr bir şekilde söylenildiği gibi sıraya girdi. “Sıranın önündeki iki kişi karşı karşıya gelecek. Her birinizin, önünüzdeki kişinin kocaman, amacına ulaşmış bir pislik olduğunu gruba ikna etmek için on saniyeniz olacak. Örneğin, ‘Derek, sen bir pisliksin çünkü bütün sabah boyunca gözlerime bakmak yerine göğüslerime bakıyordun,’ diyebilirim.” Derek’in gülümsemesi dalgalandı. Diğer on sekiz yönetici, bu bir şaka mı diye etrafa bakınıp cevaptan emin olamadı. Ari, liderlerin körü körüne işbirliği yapma isteğini kaybetmek üzere olduğunu hissetti.

“Size dürüst olacağım.” Öne doğru eğildi, yumuşak ve gizemli bir şekilde konuştu. “Geçen hafta Grubhub’dan bir ekip ile bu aktiviteyi yaptım ve... başaramadılar. Cesaretleri yoktu. Ama bu grup için içimde gerçekten iyi bir his var. Bugün burada büyük pislikler olduğunu tahmin ediyorum.”

Sıradan beyaz bir adam yumruğunu havaya kaldırdı. “Grubhub’ı sikeyim, hadi yapalım şunu!”

BRAD HOENIG [Güvenli İçerik ▲]:

Son müşteri toplantınızda onaylanmamış ve uygunsuz aktiviteler icat ettiğin, katılımcılara birbirlerine “pislik” demeleri için kırk beş dakika süre verdiğin, birbirlerine kişisel hakaretlerde bulundukları bir etkinlik düzenlediğin dikkatimi çekti. Buna ek olarak, sosyal medya hesaplarını inceledim. Bir sözleşmeli atölye çalışması sırasında Birleşik Devletler anıtı önünde fellasyon taklidi yapman kabul edilemez ve bu, profesyonel ilişkinin sonlandırılması için ek bir sebep teşkil etmektedir.

Gelecekteki çalışmalarında başarılar dilerim,

Brad Hoenig

Kurucu/CEO/Lider Geliştirme Girişimcisi/#1 Numaralı Eğlence Ajansı

Üç Ay Sonra

26

ARI ARTIK ÖNÜNDE elle dizayn edilmiş SHAAK + SCH-MALTZ işareti bulunan eski Brodsky alanı dışında ileri geri adımlar attı. Sigarasını içip ara ara camdan içeriye bakıyordu, gergindi. Terli ama üşümü. Üzgün bir bodega çiçek buketi ve Sour Patch Kids paketi güvenli bir şekilde kolunun altına sıkıştırılmıştı.

Eğer şehir hayaletli bir anı alanına dönüştüyse bu lokasyon özellikle şeytani hissettiriyordu, Abby ile dokuz ay önce buluştuğu yeri zar zor andırsa bile. Abby WinProv'u yakıp yıkarak çıkma tarzıyla gurur duyar mıydı? Ya da hayal kırıklığına mı uğrardı?

Aynı Gabe gibi. Ve Radhya.

Geçtiğimiz birkaç haftadır, sanki denetimli serbestlikteymiş gibi yaşıyordu: kuzeninin-arkadaşının-arkadaşından penceresiz bir oda kiralayıp, eski iki catering şirketiyle birlikte “isteğe bağlı bakıcı hizmeti” veren bir şirketteki rasgele işlerle geçimini sağlamaya çalışıyordu. Bu bloklar gibi yerlere rastlamamak için şe-

hirde dolambaçlı yollar kullanmıştı –garip anılar ve çözülmemiş konuşmalarla iz bırakmış yerler–; her perşembe akşamı, saat sekiz buçuk civarında, Radhya'nın *pop-up*'ı tam anlamıyla faaliyete geçene kadar Brodsky'nin önünden geçmek haricinde.

Kapıda her zaman köşeyi dönen bir sıra insan vardı, masalar için bir saat beklemeyi göze alıyorlardı. En iyi arkadaşı ve eh... Josh her neyse... açık mutfakta koşuşturup duruyorlardı. Birlikte. O ise içeri girmiyordu. Bu sadece keşif amaçlı yaptığı bir şeydi. Merak. Ari'nin, Radhya'nın her türlü girişimini destekleme içgüdüsüydü; bu, kalın bir cam panelin diğer tarafından olsa bile.

SADECE ELLİ MÜŞTERİYE yemek yapmak, oyunları kolay modda oynamak gibiydi ama onları mükemmel yapmak gerçekten iyi hissettiriyordu. Briar, Josh'ın *mise en place*'inin* fotoğraflarını paylaşmıştı çünkü *o kadar* iyi görünüyordu ki. Hâlâ eski alışkanlıklarından sıyrılmaya çalışıyordu ve bir süre daha böyle olacaktı. Ama bir yıldan fazla bir süre, kendisini en büyük güven kaynağından mahrum bırakmasının ardından bu bir tür zaferdi, başrol değil de yardımcı oyuncu olsa bile.

Eleven Madison Park'ta çalışmakla tam olarak kıyaslanmasa da babasının 70'lerde ikinci el olarak aldığı hazırlık masalarının arkasında durmak, beklediği kadar berbat hissettirmiyordu. En azından annesi ve taşınma şirketi sayesinde artık babasının eski ekipmanları dairesini kaplamıyordu. Josh son tatlıyı tabağa yerleştirdi, elleri yorgun ama sabitti. Tatlıları masaya koyarken neredeyse boş olan yemek odasına göz attı. Ama dikkatini çeken şey, ön camın diğer tarafı oldu. O ekose kaban. İçeriye gergin bir şekilde bakan *o* yüz. Gözlerini tekrar sayacın üzerine indirdi,

* Ön hazırlık. (ed.n.)

sonraki birkaç dakika boyunca işe yaramayacağını bilerek düşüncelerinin etrafını sarmasına izin verdi. Belki de Ari'nin bu pop-up akşam yemeklerine gelme olasılığını düşünmemek için gösterdiği çabasında, onun buraya gelme ihtimalini kendine çekmişti.

Düşünmesi gereken milyonlarca başka şey vardı: iki kişilik masaları kaldırmak, kapanış prosedürleri, her yüzeyi parlatana kadar ovmak. Öne çıkan görevler listesinde yirmi üç madde vardı ve bunların hepsi, Ari'yi istemsiz anlarda zihnine getiren o rahatsız edici hayal ve anı karışımı tarafından siliniyordu.

Kadınları çıplak gördüğü on beş kadar yılda çoğunun detaylarını unutmuştu. Hepsi uyanınca bir rüyanın detaylarını tam olarak hatırlayamaması gibi birbirine karışıp silik bir derleme hâlini almıştı.

Ama zihni, Ari hakkındaki küçük gözlemlerinden vazgeçemiyordu. Çenesinin belirgin şekli. Boynunun arkasındaki minik bebek saçları. O siyah elbiseyle ve elbisesi olmadan sırt kasları. Gerçekten çoğu kadın da bu şeylere sahip değil miydi?

Bu kesinlikle yakın geçmiş etkisi olmalıydı. Tamamen ardından bıraktığında, Ari'nin özellikleri derlemenin içine eklenmiş olacaktı. Buna inanması gerekiyordu. Ön kapı sonunda zili çınlatarak açıldı. Ari, solmuş çiçeklerle dolu bir buket ve muhtemelen Cadılar Bayramı indiriminden aldığı dev bir şeker torbası tutuyordu. Briar'ı kucaklamak için kollarını kaldırdı, bu da karnının hafifçe görünmesine neden oldu. Aynı ten parçası boyunca parmağını gezdirdiğini düşündü.

Josh sessizce dolabın kapısını kapattı. Arka koridora doğru eğildi, telefonunu alıp arka çıkıştan kaçtı.

RADHYA, ARI YAKLAŞIP çiçekleri ve şekeri önünde fiziksel bir engel gibi tutarken tezgâhın altından bir şişe Casamigos Blanco çıkardı.

“Twattie.” Radhya sesinde bir duygusallık notasıyla çiçeklere doğru uzandı. Ari, üzerindeki paltoyu çıkarıp çıkarmayacağına karar veremeyerek, içeriye adım atıp atamayacağından emin olmadan durdu ama Radhya ona Sour Patch Kids karşılığında içi yarı dolu bir şişe tekila ve bir içki bardağı uzatıp hafifçe huzursuz bir gülümseme attı.

“Buraya gel, Briar!” Radhya bir bardak daha doldururken yemek odasına doğru bağırdı. “Kapıdan taşan bir sıramız vardı. Bir içkiyi hak ettin.” Josh hiçbir yerde görünmüyordu. Her şey yüzeyde o kadar normal görünüyordu ki Ari belki de gerçekten böyle olacağına inanmaya başlamıştı.

Briar, tezgâhın yanından geçip mutfğa doğru yürüdü ve kremalanmış kurabiye parçalarından oluşan bir tabakla geri döndü: kırık siyah ve beyaz krema kaplı yuvarlaklar. “Ben kusurlu olanları toparlıyorum,” dedi tabağı Ari’ye doğru iterken Briar. “Bunlar chai aromalı. Josh’ın fikri. Bunları orijinal hâlden daha çok seviyorum.”

“Teşekkürler.” Ari, çizgileri ip gibi çekilmiş kremaya bakarken Briar Ari’yi yarı ünlü sevgilisi hakkında bilgilendiriyordu.

“Birçok reality şov yıldızı hemen influencer olmaya çalışıyor ama Ryan o kadar tutkulu bir şekilde fiziksel *fitness*’la ilgileniyor ki... Kendi topluluğunu yaratıyor. Ryan’ın koşu grubunda harika kızlarla tanıştım. Hepimiz koşarken poposunu izlemek için katıldık ama ömürlük arkadaşlar edindim.” Briar, içecek rafından lime dilimleri aldı. “Sana bir şey sorabilir miyim, Gabe, Ryan’ı bir anda *grid*’de tanıttığımda üzölmüş müydü?” Ari kendini kurabiyei ısırmaya zorladı, aldığı tat tam dengeli bir şekilde baharatlı ve tatlıydı. “Bir süredir onunla konuşmadım ama eminim Ryan’ı... ve muhtemelen seni biraz kıskanıyordur.”

“Gabe ve ben, garip olmadan hâlâ arkadaş kalabilir miyiz sen-ce? Beni şu hikâye anlatıcılığı derslerine katılmam konusunda cesaretlendirdi ve bence gerçekten yeteneğimi geliştiriyorum...”

Kapının üzerindeki ziller çaldı. Koyu sarı saçları ve mükemmel simetrik bir yüzü olan uzun boylu bir kadın dışarıda bir sapık gibi yürürken Ari'nin hissetmediği tüm güvenle içeri girdi.

Bir saniye sonra, Josh içeri girdi ve kapıyı kapattı.

Ari, kurabiyenin geri kalanını yuttu. Aniden talaş tadı almaya başlamıştı.

“Yalnızca uğrayıp merhaba demek istedim,” dedi kadın, herkese eski arkadaşlarmış gibi hızlıca yarım sarılışlarla selam vererek. Ari bir kaçış yolu aramak için hızlıca etrafına bakındı (Tezgâhın arkasına mı? Bir masanın altına mı?) ama çok geçti. “Merhaba!” dedi kadın, ses sisteminden gelen yacht rock türü müzik üzerinden. “Ben Harper.”

“Ari.” Ari zorlanarak cevap verirken sağ elini uzattı. Harper'ın avucu sıcaktı, sanki biriyle el ele tutuşuyormuş gibi.

Ki bu da sorun değildi.

Her şey yolundaydı.

Josh, kadının birkaç adım arkasında duruyor, belki de tüm etkileşimi devam ettirip ettirmemeye karar vermeye çalışıyordu.

Ari bunun ne kadar normal olduğunu göstermek için yüzüne dev bir gülümseme yerleştirdi. Kendine bir kadeh tekila daha doldurdu. Ve bir tane daha.

Tabii ki bir Harper. Tabii ki üzerindeki paltonun altına, Ari'nin sahip olmadığı o kıvrımları sergileyen küçük siyah bir elbise giymişti. Tabii ki uzun, dalgalı saçları ve dolgun, lanet olası dudakları vardı ve... doğrusu, başka bir durumda tanışmış olsalar, Ari çantasını över ve ona bir içki ısmarlayabilirdi.

Josh ve Harper. Bir çift. Bir düğün web sitesinde uyumlu olacak isimler.

“Bir saniye... h-hemen geri döneceğim,” diye mırıldandı Ari, kurabiyeyi tezgâha bırakıp tabureden garip bir şekilde kalkarak

ilerledi. Ari, dar bir yan koridorda ilerlerken zihninde Josh-ve-Harper-nokta-com için bir renk şeması seçmeye başladı.

Ağlama, ağlama, ağlama.

Burada bir yerlerde tuvalet olmalıydı, bundan emindi ama görüşü, gözlerinde biriken yaşlar ya da ardı ardına içtiği üç hızlı tekila *shot*'ıyla biraz bulanıktı. Ahşap kaplamalı bir duvarın kenarını yokladı, yaylı bir kapı arıyordu...

...ki kısa süre sonra içinden geçip takılarak dizlerinin üstüne düştü. Muhtemelen gerçekten acıtmıştı ama hiçbir şey hissetmiyordu. *Teşekkürler, tekila.*

Yine de kalkmakta güçlük çekti. Belki burada biraz yere uzanmak iyi gelirdi. Ari derin nefesler aldı. Dilini damağına ittirdi. Kendi kendine, küçük kutulara rahatça sıkışabilen şişman kedileri düşündü. Gözyaşlarının düşme tehdidini durdurmak için herhangi bir şeyi.

Kapı açıldığında ayağa kalkmış ve ellerini yıkıyormuş gibi yapıyordu. Ama gelen Josh'ın yeni kız arkadaşı değildi.

"İyi misin?" Radhya menteşe gıcirtısı üstünden konuştu.

Ari başını kaldırmadı. "Bunu sormayı bırakır mısın?" Ellerine bakarak derin nefesler aldı. "Harper'ın bu akşam geleceğini bilmiyordum." Radhya aynada, sıcak ve stresli bir restoran mutfağında geçirdiği gecenin ardından sıvı *eyeliner*'ını düzeltmeye çalışırken konuştu. "Sanırım o da bilmiyordu. Sadece birkaç kere buluştular."

"Tamam. Evet. Yani, onun için iyi." Ari ellerini yıkamaya devam etti. Ellерinin deri gibi sertleştiğini hissediyordu. Aniden Josh biriyle randevulara çıkmak istiyordu. Muhtemelen Briar ve fiziksel *fitness*'a tutkulu Ryan ile çiftli akşam yemeklerine çıkıyorlardı. "Sorun değil." *Her şey gerçekten tamamen yolunda.*

Radhya ona döndü. "O zaman neden tuvalette saklanıyorsun?"

“Yapışkan eller.” Ari onu dişlerini sıkarak cevapladı.

Radhya ona baktı, daha fazla bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için bekliyordu. Ama Ari’den ses çıkmadı. “Neyse, o şimdi gitti. Belki... bilmek istersin diye düşündüm.” Kapıyı açtı ve çıkmadan önce durakladı. “Doc Holliday’in Yeri’ne gidiyoruz.” Mutfak çizmelerinin sesi arka koridorda giderek uzaklaştı.

Ari musluğu kapattı, gözlerini yumdu ve tekrar fayans zeminine oturdu, hızlıca nefes alıp kendini dağılmamaya zorluyordu. Dönüp duvara baktı. Birkaç farklı kalemle yazılmış etiketler, notlar ve telefon numaralarından oluşan küçük bir koleksiyon vardı. İnsanlar birbirleriyle bağ kurmaya çalışıyor, ellerinden gelen her şekilde kendilerini hatırlatmaya çalışıyorlardı. Kendi numarasının da şehir boyunca birçok tuvalette yer aldığından emindi. Muhtemelen onlarca başka numara altında yavaşça gömülüp gidiyordu.

Belki birini aramalıydı. Zaten şu anda gerçekten konuşabileceği kimse yoktu. Gerçekten ama gerçekten seni *tanıyan* herkese yabancılaşmak, yalnızlığının belirli bir türünü tetiklemiş gibiydi.

Kendinden nefret etmeyi sahneye alalım.

Evet, işte tam oradaydı. Boğazında bir şey sıkılaşıyordu. Sadece en küçük bir dokunuş –yanlış bir düşünce– gözyaşlarını tetiklemek için yeterli olacaktı. Sınıra bu kadar yaklaşmak, küçük bir oyun gibi bir şeydi. Düşünceler zihninden geçiyor, neredeyse onunla alay ediyordu.

Ruth Bader Ginsburg’un eşi Marty ile olan ilişkisi. Mel Brooks ve Anne Bancroft’un Lehçede “Sweet Georgia Brown” söylemesi. *Up*’ın ilk on dakikası. Josh ve Harper’ın sıkıca birbirine tutunmuş elleri, zihninde piksel mükemmelliğinde canlandı.

Acıtıyordu ama yeterince değil.

Ari telefonunu çıkardı ve Josh ile olan mesajlaşma geçmişine göz attı. Gerçekten tüm bunlar ne içindi ki? Sadece ikisinin anlayabileceği aptalca şakalar ve ne zaman ve nerede buluşacakla-

rıyla ilgili çok fazla konuşma. Yine de ona *Sesame Street*'te James Earl Jones'un alfabe okuduğu bir videoyu gönderdiği ve onun da Ari'ye anında cevap verdiği bir zamanın olduğunu düşünmek saçma geliyordu.

Boğazında büyük bir yumru vardı ama gözyaşları dökülmedi. Ari birkaç derin nefes aldı, ayağa kalktı ve banyo kapısını açtı.

Restoran şimdi sessizdi, mutfak lavabosundan gelen suyun şiddetli sesi dışında. Josh aşçı önlüğünü çözmüş, bıçakları temizlemekle meşguldü. Ari'nin kalbi sıkıştı. Aslında, hayır, daha çok, onu aylardır özlemenin katlanmış etkisi göğüs kemiğine bir yumruk gibi vurdu. Josh adımlarını duyduğunda kafasını kaldırdı, sonra bakışlarını hızlıca tekrar aşağı çevirdi.

Suyu kapattı. Tezgâhtaki boom box "What a Fool Believes" şarkısını çalmaya devam ediyordu.

"İçki almak için sokağın aşağısına indiler" dedi, birkaç dakika gibi gelen bir sessizliğin ardından.

"Sen gitmek istemedin mi?"

"Doc Holliday'in Yeri bataklık gibi kokuyor."

"Aslında ben o kokuyu rahatlatıcı buluyorum," dedi Ari.

Josh gülümsemedi. Bu, göğsüne bir başka darbe gibi geldi. "Birinin temizlik işini bitirmesi gerekiyordu."

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu.

Josh cevap vermedi. Ama bu bir "hayır" da değildi, bu yüzden mutfaka bir adım attı. "Biliyorum, şu an doğru zaman değil ama... belki... bilmiyorum, konuşabilir miyiz? Çok şey var, sadece..." Bir nefes aldı. "Eğer kahve içmek falan istersen."

Josh başını kaldırdı ama ona bakmadı. "Kahve."

"Yine yemek yaptığını ve şey, birileriyle görüşmeye başladığını duyduğuma sevindim..."

"Biriyle görüştüğüme sevindin."

Hayır, hayır, hayır. Plan iptal. Çoktan sikik bir felaket hâlini aldı. Ama dudakları hâlâ hareket ediyordu. “Tek istediğim seninle tekrar konuşmak. Sadece konuşabilir miyiz?” Daha da kötüleştirmeden ağzını kapattı.

“Benden istediğin tek şey buydu.” Josh bıçağı kuruladı ve katlanmış bir havlunun üzerine bıraktı. “Biz arkadaş değiliz, Ari. Biz arkadaşlık ve bir noktada başka bir şeydik ama sadece birimiz bunu kabul edebildi.”

“Şu an harika olduğum söylenemez, biliyorsun.” Nabzı, sanki on bin adım koşmuş gibi hızla atmaya başladı. “Ben-ben... gerçekten yalnız hissediyorum.” Nihayet, Josh gözlerinin içine baktı. “Bana bir şeyler hissettiğini kabul etmenin senin için *bu kadar* kahrolası zor olduğunu ve bununla başa çıkabilmek için başka bir eyalete taşındığını duyduğum için üzgünüm.”

A Bulvarı’nda bir korna sesi duyuldu. Doobie Brothers şarkısının neşeli tonu, aralarındaki havada uyumsuz bir şekilde asılı kaldı.

“Özlüyorum...” *Lanet olsun.* Ses tonu zaten titriyordu. Bir şeye elini çarptığında o noktanın acıdığını fark etmemiş, sadece aşağıya bakıp kanadığını gördüğünde acıyı hissetmiş gibi. “Seni özlüyorum. Ve anlıyorum, yani, konuşmak istemediğini, ama bilmeni istiyorum ki... bana d-dünyayı ifade etmiştin.” Hıçkırıklara boğulmadan önce hepsini söylemeyi başarmıştı.

Josh elini metal hazırlık masasının üstüne koydu ve bu hareketi patlamaya benzer bir ses çıkmasına neden oldu. “Eskiden nasıl hissettiğini duymak istemiyorum.” Sesinde gergin ve tıkanmış bir ton vardı. “Çünkü sen üç yüz kilometre uzaktaydın ve ben hâlâ buradayım ve bütün bu zaman boyunca *buradaydım*, sadece senin...”

“Josh...”

“Ben de her şeyi berbat ettim. Bunu biliyorum. Bana ilişkiye hazır olmadığını söyledin ve ben bunu duymak istemedim, bu

yüzden dinlemedim. Dünyamı senin etrafında döndürmeye çalıştım, hayatımı gerçekten yeniden inşa etmek yerine.”

İyi de hayatını neden sonunda Radhya ile “yeniden inşa” ediyordu? *Bu* nasıl adil olabilirdi? Nasıl olabiliyordu da son altı yılı birbirlerini küçümseyerek geçiren bu iki kişi, Ari’yi resmin dışında bırakarak ortak bir payda bulabiliyordu? Bazen, sol taraftaki daha ilginç kişi en iyi arkadaşın olabiliyordu.

Arka fonda bir polis sireni duyuldu; Josh sirenin uzaklaşmasını bekledi ve sonra devam etti. “Sekiz lanet ay ve iki farklı terapist gerekti ama şimdi anlıyorum,” dedi. “Bana göre o gece bir şeylerin başlangıcı gibiydi. Sen ise bunun son olması gerektiğine o kadar ikna olmuştun ki. Ve bu, irade gücüyle kontrol edebileceğim bir şey değil.”

Boğazındaki yumru, sanki soluk borusuna baskı yapıyormuş gibi hissettiriyordu. *Ağlama. Bir şeyler söyle.*

“Şu an olman gereken yerdesin,” diye devam etti. “Ve sanırım ben de... olduğum yerdeyim.” Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırmaya başladı. Josh, sulu bir leke gibi görünüyordu ama sesi kristal gibi netti. “Sanırım...” –yutkundü– “bir parçam hâlâ seni seviyor.” O kadar uzun bir duraklama oldu ki Ari bir sonraki kelimenin *ve* olacağına dair umutlandı. “Ama arkadaşmışız gibi seninle anlamsız sohbetler etmeye geri dönmeyeceğim. Artık gece geç saatlerde telefon görüşmeleri yapmayacağız. Ben senin kahve randevun değilim. Ben senin ağlayacak omzun değilim.” Derin bir nefes aldı. “Bundan daha fazlasını hak ediyorum. Bu seninle olmayacak olsa bile.”

Ari cevap vermek istedi. Onun bundan çok daha fazlası olduğunu ona açıklamak istedi. Ama kelimeler ağzından çıkmadı. Onun, âşık olmayı bu kadar zorlaştırmayan biriyle olması gerekirdi.

“Beni uyarmıştın, biliyor musun? Birbirimizi inciteceğimizi söylemiştin. Ve ben seni güvende hissettirmeye o kadar odaklan-

miştım ki... sadece bunun... aklıma gelmemiştı.” Belki de burnunu çekti. “Haklıydın.”

Josh ona doğru yürüdü ve iki saçma saniye boyunca, belki de her şeyin büyük bir numara olduğunu düşündü. Elini uzatacarmış gibi...

Josh tam yanından geçip gitti.

Ari, onun sessizce arkasındaki koridora yürüyüşünü ve karanlık mutfağı terk edişini izledi.

Hâlâ bir geçiş bölgesindeydi, beyninin konuşmayı tam olarak anlamlandıramadığı bir yerde. Son beş dakikayı geri sarıp tekrar denemek hâlâ mümkünmüş gibi hissettiriyordu. Ama her şeyin nasıl farklı olabileceğinden emin değildi. Anamlı bir değişiklik yapabilmek için çok daha geriye gitmeleri gerekecekti.

Beyni birkaç saniye içinde duygusal bir işkence pornosuna çıkan köşeyi döndü.

Bu, son konuşmamız. Bu, son konuşmamız.

Evet. Bu hem iyi hem de acı verici hissettiriyordu. Terlemek, paniğin içine işleyişi, beynine bıçak gibi saplanan kararsız düşünceler. Sanki yara izi üzerine çok detaylı bir dövme yaptırmak gibi. Tüm iyi Josh anıları, bununla yeniden yazılıyordu.

Ari, sarsak bir adım atarak yemek odasına doğru geri çekildi. Şok etkisini yitirdi ve kendini göğsünde dev dalgalar hâlinde biriken duygulara dönüştürdü, durdurulamaz ve bunaltıcı. Josh hâlâ duyabiliyorsa diye ağlamasını bastırabilmek için elini ağzına kapattı. Radyoda bedensel yaralanma avukatlarıyla ilgili bir reklam oynatılıyordu. *Ne kadar da uygun.*

Ari, çöküşün hemen hemen ilk otuz saniyesi içindeyken, birkaç tanıdık nota yankı ile ağırlaştırılmış bir şekilde boom box hoparlörlerinde çalmaya başladı. Neil Finn ilk kıtaya başladı. “Mutlu hissettiren klasik şarkılar” çalan DJ’in tam da bu anda “Don’t Dream It’s Over” şarkısını çalması gerçekten de acımasız bir kozmik şaka gibi hissettiriyordu.

İki Ay Sonra

27

ARI, ILIK BUD Light şişesinden bir yudum alırken, titreyerek mikrofona yaklaşan ve ellerinde endişeyle bir avuç kart tutan adamın yerinde olmadığı için hem kıskançlık duyuyor hem de seviniyordu.

Kendi kiralık dairesinden buraya ulaşmak için iki tren ve bir otobüs yolculuğu yapmıştı ve yolculuğunun boşa gitmediğini görmek onu rahatlamıştı: Gabe, her perşembe akşamı bu açık mikrofon sahnelerine ev sahipliği yapıyordu. Özür dilemek için şovlarından birine gelmekten daha iyi bir fırsat yoktu.

Gabe, Brad'in e-postasını okumayı bitirip telefonu ona geri verdi. "Şu iğrenç mavi gömleği yaktın mı?"

"Son maaşımı onu geri verene kadar vermedi."

"Ve şimdi Harold ekibimize geri katılmak mı istiyorsun?" Telefonundaki zamanlayıcıyı kontrol etti. "Bunun için mi buradasın?"

"Sen beni asla düğmeli bir gömlekle sahneye çıkartmadın," dedi Ari.

“Eh, aslında bir ekip de yok. Tim ve Kamal, Second City’ye katılmak için buradan ayrıldı. Selina, pilot çekimleri için Los Angeles’a gitti ve bir daha geri dönmedi. Sadece iki kişiyle performans sergilemek biraz zor oldu.”

“Gabe.” Ari şişeyi yerine bıraktı. “Özür dilerim. Biliyorum, bu seni satmakla eşdeğer bir hareketti ama sadece... yenilenmeye ihtiyacım vardı. Ve paraya.”

“Maaşı anlıyorum.” Gabe kayıt listesine ve saatine göz attı. “Grubu, Amerika’daki kurumsal maceraya çıkmadan *aylar önce* terk ettin. Çok meşgul olduğuna dair bana saçma sapan bir şeyler söyledin. Asıl hakaret *buydu*. Sadece dürüst olabilirdin.”

“Doğru söylüyorsun.” Ari zorla yutkundu. “Eşim tarafından terk edilme sempati puanlarımı bir içki daha almak için kullanabilir miyim?”

Gabe, sıkılmış barmene yeni bir içki için işaret verdi. “Mesele şu ki sanırım sen çoktan onların hepsini harcadın.”

Ari yeni bira şişesinin etiketini soyarken, “Neden yirmilerimin tamamını, bunu geçerli bir kariyere dönüştürmek için koşu yaparak geçirmiş gibi hissediyorum?” diye sordu.

“Ari.” Gabe sanki rahatsız edici bir oyunculuk egzersizinin ortasındalarmış gibi gözlerinin içine baktı. “Yorulmuş hissediyorsun çünkü tam olarak seni iyileştiren şeyi yapmıyorsun. Buraya, *o şeyi* yapabilelim diye berbat hizmet sektöründeki işlerimizde çalışarak geldik.” Sahne hâline getirilmiş platformu işaret etti.

“Bir açık mikrofonda başarısız olmak, her pazar sabahı dibine kadar mimosalarla dolu sürahileri doldurmanın ödülü gibi bir şey mi yani?”

“Hayır ama sen şu an *sadece* berbat hizmet sektörü kısmını yapıyorsun.” Gabe, terden alnı parlayan açık mikrofon sanatçısına *bir dakikan kaldı* ışığını yaktı. “En azından o adam hayalini yaşıyor.”

Ari şişenin kenarına doğru, “Beni neşelendirmekte gerçekten çok kötü bir iş çıkarıyorsun,” diyerek mırıldandı.

“Seni neşelendirmeye çalışmıyorum.” Gabe, içkisinden bir yudum alırken konuştu. “Hâlâ kızgıyım. Ama sana küçük bir sektör sırrı vereyim.” Gabe, öne doğru eğildi ve aynı şeyi yapması için ona işaret etti. “Gerçekten, biliyorsun, *yapmadığın* sürece, bu kesinlikle geçerli bir kariyer değil,” dedi Gabe, parmağını Ari’nin alnına dokundururken. “Bunun bir hobi bile olmadığı doğru.”

“Örgü bir hobidir.” Ari, sahneye doğru başını çevirerek konuştu. “Oysa bu, kendi kendine uyguladığın bir işkence.”

“Eğer gerçekten bunu telafi etmek istiyorsan, iki şey yapman lazım,” dedi Gabe, taburesinden kalkarak. “İlk olarak, LaughRiot, risk altındaki ergen kızlar için bir dizi komedi atölyesi düzenlemek üzere bir hibe kazandı. Her oturumu sen öğreteceksin.” Gabe, açık mikrofon kayıt listesine uzun bir bakış attı. “İkinci olarak, sıradaki sensin.”

Ari, kendini tabureye daha da fazla sabitledi. “Oraya çıkmayacağım. Hiç materyalim yok.”

“Sadece yedi dakikayı doldurman gerekiyor. Hatta sana bir takma ad bile verebilirim,” dedi Gabe, başını eğerek. “Sonunda komedyenlik hayatında eski karından şikâyet edebileceğin bir noktadasın. Rüyaları süsleyen nokta buydu işte.”

“Ah evet, açık mikrofon şovuna çıkıp bunu büyük bir grup terapisi ânıymış gibi ele alma klişesi.”

“Kesinlikle. Bu gece sahnede ölebilirsin ve bu muhtemelen sahnelediğin en kötü performans olmuş olur. Bunu bir kenara attığında yüzde bir daha iyi hissedeceksin. Sonra gelecek hafta tekrar kalkıp yine kendini rezil edeceksin.” Gabe, boş biralarına bakarak şişesini masaya koydu. “Bir yerden başlamak zorundasın.”

“Hayır, bekle.” Ari, Gabe’in kolunu tuttu. “Söyleyecek hiçbir şeyim yok.”

“Sen bir doğaçlama sanatçısısın. Seyirciden bir öneride bulunmalarını iste.”

Ari, yarı boş salona baktı. “Sadece ‘penis’ diyeceklerdir.”

“Eğer ‘penis’ ile nasıl çalışılacağını bilen biri varsa, o da sensin.” Gabe, zoraki alkışları başlattı ve mikrofona doğru koşar adımlar attı.

“Ve şimdi, özel bir sürpriz.” Ari, biranın geri kalanını hızlıca içerek bir kaçış yolu ya da saklanabileceği bir yer bulmak üzere etrafına bakındı. “Lütfen, ortalamadan biraz daha iyi bir şekilde hoş geldiniz deyin...” –Gabe bir an duraksadı ve Ari, saçma bir karakter ismi yaratmaya çalışırken ortaya çıkardığı yüz ifadesini tanıyabildi– “Freckles McCloud.”

Bira şişesini masaya bıraktı ve mikrofona giden yolda masaların arasından geçerken acele etmedi. Belki beş kişi izliyor, on kişi ise kesinlikle izlemiyordu ve Ari onların yüzlerini taramak gibi bir hata yaptı. Dizleri titredi.

“Merhaba, ben... Freckles.” Herhangi bir sahnede bu kadar belirgin bir şekilde gergin hissetmeyeli yıllar olmuştu. “Burası ‘Merhaba, Freckles’ demeniz gereken yer.” Mekânda hâlâ sohbet etmeye devam edenlerin uğultusu duyuluyordu ki bu net bir sessizlikten neredeyse daha saygısızcaydı. “Burada hiç bağımlı yok mu? Şaşırtıcı. Tamam.” Parlak kırmızı çıkış tabelasına ve ön kapının dışındaki sigara içen gruba özlemle baktı. Yine de ayaklarını bastığı yere sabitledi. “Evet, merhaba, ismim Freckles ve... en son eski karıma zevk sahibi bir çıplak fotoğraf göndermemin üzerinden neredeyse on ay geçti.”

ARI, KORKUNÇ BİR şekilde dengesiz geçen bir açık mikrofon-da sahne almanın, ona biraz heyecan kattığını içten içe kabul etmişti. Eski enerjisinden bir parça kollarında aşağı yukarı gezinirken göğsünde dönüp durdu. Komedi kutsal ruhu.

Bu ona gece geç saatte bile olsa trenle yolculuk etme ve aylardır çok özlediği ama kaçtığı kişiyi görmeye yetecek kadar gerekli itici gücü sağlamıştı.

Radhya'nın anahtarı hâlâ Ari'deydi ama bu kez kapısını çalıp girmek yanlış hissettiriyordu. Tanıdık izler ve lekelerle dolu sıradan kapıya bakarken zili çaldı ve bekledi. Yirmi saniye süren ancak uzun dakikalar geçmiş gibi hissettiren bir bekleyişin ardından Ari, ayak sesleri duydu. Radhya kilitleri açtı ve kapıyı yedi santim kadar araladı.

"İyi değilim." Ari, Rad kapıyı tekrar kapatmadan önce hemen konuştu. "İyi değilim."

Bir duraklama oldu ve sonra kapı daha da genişçe açıldı. "Izgara peynir?"

Ari, Radhya'yı dairenin içine doğru takip etti ve kanepedeki yumuşak battaniyenin altına kıvrıldı. Televizyon açıktı, yaşlı insanlara yönelik sadece doksanlar dizilerini oynatan bir kanala ayarlanmıştı. İkisi tereyağlı ızgara peynirli sandviçleri yerken, *That '70s Show*'un bir bölümünü izliyorlardı.

"İnsan çöprü gibi hissediyorum." Ari, her lokma arasından konuştu. "Son birkaç konuşmamız çok..."

"Berbat mı?" Radhya boşluğu dolduracak bir kelime önerisinde bulundu. "Gergin mi? Pasif-agresif felaket mi?"

"Seni özlüyorum." Ari'nin boğazı sıkıştı. Son birkaç ayda bu hissi alışkanlık hâline getirmişti. "Kendimi sana kapattığım için üzgünüm. Ben bir karmaşayım ve sen her şeyin cevabını bilen, yetenekli kişisin. Ve sonunda 'Bu insanla neden arkadaşım? Aynı yerde yaşadığımız için miydi?' diye sormaya başladığına dair endişeliydim."

Radhya derin bir nefes aldı. "Bazen sinir bozucu musun? Evet. Aşırı şüpheli kararlar verdin mi? Evet."

“Ve bu kararlarımı yargıladın mı?”

“Evet,” dedi Radhya. “Hem kusurluyum hem de yargılayıcıyım.” Bir lokma daha ızgara peyniri ağzına attı. “Ne halt ettiğimi bilmiyorum.” Öne doğru eğildi. “Kendi işimi kurmak inanılmaz derecede riskli. Karnım sürekli ağrıyor. Bilet yazıcılarının durmadan çalıştığı stres rüyaları görüyorum.”

Bir an duraksadı. “Brodsky’nin Yeri satıldığında, yeni bir mekân bulmam gerekecek. Ve Josh, *pop-up*’lara devam etmek istemeyebilir.”

Ari çiğnemeyi bıraktı. “Neden?”

“Başka bir yerde yemek yapmaktan bahsediyordu. Belki Kaliforniya. Yeni bir başlangıç.”

Ari, Josh’ı başka bir yerde hayal etmeye çalıştı ama başarısız oldu. Josh şehre o kadar kök salmış gibi hissettiriyordu ki Manhattan ile birbirlerine bağımlı bir ilişki içindelermiş gibiydi.

“Alaycı, çekici bir garsona ihtiyacın var mı?” diye sordu Ari, Josh’ı kafasından çıkarmaya çalışarak.

“Hayır. Alaycı ve çekici bir en iyi arkadaşla ihtiyacım var. Tercihen, ona harika tavsiyeler vermeme izin veren sonra da onları görmezden gelen birine.”

Ari burundan gelen bir ses çıkararak güldü ve bu Radhya’yı güldürdü. “O zaman...” Ari televizyona bakıp boğazının biraz gevşemesi için bekledi. “Sana tanıdığım bir adamdan bahsetmem gerek.”

“Tamam.” Radhya tek bir kasını dahi hareket ettirmedi, sanki en ufak bir irkilmenin Ari’yi geceye doğru uçurmasından korkuyor gibiydi.

“Birbirimizden uzun bir süre nefret ettik. Sonra etmedik. Arkadaş olduk. Ve bu, benim için en zor bağlantı türü. Bariz bir şekilde.” Nefes aldı. “O, buzdolabındaki eşyaları yemeden önce

onları koklaması gerekmeyen biri. Kırıntılar ve yanlış yerleştirilmiş kesme işaretleri onun ebedi düşmanları. Ne kadar zeki olduğunu biliyor ama komik olduğunun farkına varamıyor. Eğer onu güldürebilirim ya da sadece, *hımm* gibi bir ses çıkarmasını ya da bezmiş görünmesini sağlarsam bütün günüm güzelleşirdi. Ki sanırım bu çok zor değildi çünkü ben berbat durumdaydım.” Her şeyi geçmiş zamanda anlatmak acı vericiydi. “O beni *anladı*. Beni, diğer insanların asla görmediği bir şekilde gördü. Gerçekten çok farklıyız ama ona her şeyi anlatabilirdim, herkesten gizlemeye çok uğraştığım her şeyi, çünkü o kadar...” –yutkundu– “...acı çekmemden utanıyordum ki. En dipte olduğum zamanda bile beni kabul etti. Ama sonra... biliyorsun.”

Gözleri tekrar doldu.

“Ve kendimi bunun kocaman bir hata olduğuna inandırdım çünkü aslında ne anlama geldiğiyle başa çıkamıyordum. Ama ben... onu özlüyorum, Rad. G-gerçekten...”

Ari bu defa büyük, çirkin hıçkırıkları tutmaya çalışmadı.

Radhya, Ari’nin omuzlarına kollarını sararak ikisini de battaniyeye doladı.

“Hey.” Radhya yumuşak bir tonla konuştu. “Nefes al.” Ari yutkundu ve nihayet nefes alabiliyormuş gibi derin bir nefes aldı. “En baştan başla.”

JOSH, A BULVARI’NDAN güneye doğru yürürken, Tompkins Square Park’ın batı sınırının karşısındaki yeni açılmış aptal bir pahalı kefir barının, bir Starbucks’ın, bir *bodega*’nın ve Pyramid Kulüp şu an her neyse onun önünden geçti.

Bloktaki her şey değişmiş olabilirdi ama Brodsky’yi lanetlenmiş bir The Brod’a dönüştürme çabasına rağmen, annesi mekânı

eski hâline getirme işini üzerine almıştı. Kareli zemin binlerce kez silinmişti ama beyaz kareler her zaman bej renginde kalmıştı. Çocukken Josh, masaları silmek, lavaboları ovma gibi kaotik şeyleri herhangi bir şekilde *düzene sokmak* için gönüllü olurdu.

Bundan daha fazlası, mekânın kendine özgü bir kokusunun olmasıydı. Radhya mutfakta ne kadar çok baharat karıştırırsa da Josh, her zaman sigara dumanının kokusunu alırdı çünkü bir zamanlar sigara içilen alan, sadece eğilmiş bir plexiglass panelle ayrılıyordu. Her porsiyonun yanında gelen tatlı-ekşi sos kokusu. Izgara üzerinde cızırdayan sosisler. Marinelenmiş lahana salatası kutuları, makarna salatası, yumurta salatası ve babasının “sağlık salatası” dediği ve sadece bir müşterinin sipariş ettiği karışımın kokusu.

Danny’nin yemeği, Josh için o kadar tanıdıktı ki onu doğru bir şekilde değerlendiremiyordu: amca Morrie’nin kahverengi hardalının kendine has ekşiliği, dana göğsünün hafif tatlı parlak sosu, üst dudagınıza yapışan çikolatalı yumurta kremasının köpüklü kaplaması. Şehirdeki en seçici müşteriler için absürt derecede karmaşık yemekler hazırladığı yıllarda Josh, insanları hiç Brodsky’nin düzenli müşterilerinin memnun görüldüğü kadar mutlu edebildiğinden emin değildi.

Birkaç hafta içinde sahibi olduğu kutsal kurumu bir “misa-firperverlik zincirine” devretmek için yığınla sekmeli hukuki ve finansal belgeyi imzalayabilecekti. Ömür boyu pişmanlık mı hissedecek yoksa bu, heyecan verici yeni bir dönemin başlangıcı mı olacaktı? Belki de Sonoma’da çalışmak, son bir yıldır ihtiyacı olan oyun değiştirici hamleydi. Hayır, iki yıl. Lanet olsun, belki de beş ya da altı yıl.

Josh bıçak çantasını yere bırakarak ışıkları açtı. Burada çarşamba günleri sessiz geçerdi. Pop-up açık olmadığında restorana gelerek yeni şeyler deniyordu. Tarif fikirleri. Yeni teknikler. Bir-

çok ekmek. Challah somunları. Aynı şeyi tekrar tekrar yapmanın ve her seferinde yavaşça geliştirerek bir şeyler eklemenin tatmin edici bir yönü vardı.

“The Waiting” şarkısı radyoda biraz fazla yüksek sesle çalıyordu. Uygun bir seçimdi. Danny Kestenber, bir Tom Petty şarkısının insan bedenindeki hâliydi. Bu mutfak hâlâ inatçı hayaletinin izleriyle dolu gibi hissettiriyordu. Josh bazen soğan turşusu yaparken ya da kırmızı lahanayı haşlarken Danny’nin ona omzu üzerinden mırıldandığını hissettiğine yemin edebilirdi.

Ön pencerelerin diğer tarafında bir şey dikkatini çekti:kaldırırma çarpan topukların ritmik sesi.

Kapıdaki çan çaldı, Abby masaların arasında ilerleyerek tezgâhın arkasına geçti, içecek dolabını açtı ve bir kutu Dr. Brown’s Diet Black Cherry çıkardı.

Bardağını buzla doldurdu ve sodayı, binlerce kez yapmış birinin alışkanlığıyla, bardağın ağzına kadar doldurdu.

Tek bir kelime etmeden, yürüyerek soğutma dolabına girdi ve dört kilogramlık bir mayonez kavanozu ve bir kasa yumurta ile geri döndü. Josh bunları Radhya’nın yumurta *kheema*’sını hazırlamak için haşlamıştı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Abby üst raflardan bir yığın kâseyi indirdi. Topukları mutfak matına batmıştı. “Sana teklifler getireceğimi söylemiştim. Bir karar vermemiz gerekiyor.”

“Hayır. Benim hazırlık kâselerimle ne yapıyorsun?” Son birkaç ay içinde, mutfak ekipmanlarını *kendi* eşyası olarak düşünmeye başlamıştı.

“Öğle yemeği hazırlıyorum,” dedi Abby, hazırlık masasında tanıdık bir servis masası açarken. “Ne zamandan beri masada bir şeyler atıştırmadan oturuyoruz?”

Yumurta salatası, Josh'ın bu öğleden sonraki planı içerisinde değildi. Ama iki dev metal kâsenin paslanmaz çelik hazırlık masasında çıkardığı tıkırtı, yumurtaların nazikçe tezgâhta kırılması, onların kompost kutusuna atılırken çıkardığı ses; hepsi tanıdık, inkâr edilemez bir melodi gibiydi. Bu, bir anlığına babasını hayata döndürmek gibi hissettiriyordu.

Danny oldukça basit bir tarif kullanıyordu (haşlanmış yumurtalar, mayonez, tuz, karabiber) ama bir farkla: daha kremaya benzer bir kıvam için ekstra yumurta sarıları. “Diğer yerler çok fazla mayonez kullanıyor,” diye ısrar ederdi. Josh yumurta salatası uzmanı sayılmasa da buna katılıyordu. Ama bunu bir kenara bırakırsa, yirmi yıl boyunca babasını tarife biraz kahrolası dereotu eklemesi için ikna etmeye çalışmıştı.

Josh, kartondan haşlanmış bir yumurta aldı, kabuğunu kırdı ve soyarken beyazını soldaki kâseye, sarısını ise sağdaki kâseye topladı. Ayaklarını mutfak matına bastırdı. Yumurta sarılarının “gevrek-kuru” dokusunu parmaklarında ufaladı. Beyazlar kaygan ve hassastı. Kır. Soy. Ayır.

Bu, birkaç aydır yaptığı demirlemeye en yakın şeydi.

Abby hiç sesini çıkarmadan bir yumurtayı tezgâha dört kısa vuruşta kırdı. “Just the Way You Are” şarkısı, radyodan mutfığa doğru yayıldı ve onu şu andan kopardı. Şarkı, Josh'ın beynine, bal gibi tatlı bir duygusallıkla ve Ari'ye açıkça atıfta bulunarak sızdı. Her bir söz, 1977'den zaman yolculuğu yapan bir Billy Joel tarafından, savunmasız 2023 Josh Kestenberg'üne maksimum hasar vermek için tasarlanmış gibi geliyordu.

“Ondan haber aldın mı?” Annesi, kayıtsız bir tonda konuşma taklidinde çok kötüydü.

“Harper?” diye sordu, sadece zor olabilmek için. Harper ile bir şeylerin uyuşmaması için hiçbir neden yoktu. Birleşmiş Milletler'de çalışıyordu. Roundabout Tiyatro Şirketi'nin ortak sevi-

yesindeki bağışçısıydı. Gazlı ocağının yanında koşer tuzu vardı. Pee Wee adında bir *schnauzer*'ı vardı, lanet olsun. İlişkilerini telefonda bitirmişti, tatillerden çok önce, Briar'ın tavsiyesi üzerine.

Ama birine, sadece sohbetlerinizin kıvılcımlanmasını istediğinizi nasıl açıklayabilirdiniz ki? Kibar bir kahkaha atmaya zorlanmak yerine kahkahalarınızı durduramayacak kadar gülmek istediğinizi? Buluştuğunuz altı diğer kişiye de anlattığınız anekdotları tekrarlamak yerine söylemediğiniz kısımların anlaşılmasını istediğinizi? Onlardan sizi herkesten daha iyi tanımlarını istediğinizi?

“Bence kimden bahsettiğimi biliyorsun.”

“Neden? Ona başka bir profesyonel fırsat mı ayarladın?” Bir yumurta daha aldı, hareketleri sırayla yapıyordu, yumurtayı fazla sert bir şekilde tezgâhta kırıyor, kabuk parçalarının şarapnel gibi fırlamasına izin veriyordu. “Bir müşterin Arjantin’de komedi kulübü mü açıyor?”

Tezgâhın annesinin çalıştığı tarafında yumurta kabuklarının ezilme sesinde kısa bir duraksama oldu.

Josh kırmaya, soymaya, ayırmaya devam ediyordu. Kafasında patlamak üzere olan duygusal el bombalarını görmezden gelmeye çalışıyor ve başarısız oluyordu: her gün Ari’nin yokluğunu nasıl hissettiğini. Onun derin ve erişilemez bir yere kök salmış olduğunu, o yerin düzenlenip silinemeyeceğini, sadece idare edilebileceğini. Kronik bir hastalık gibi.

Şimdi boğazında belirgin bir yumru vardı. *Demirlé, kahretsin.*

“Bu şarkıyı düğünümüzde çalmıştık.” Abby, birkaç hızlı vuruşun ardından konuştu. “Fleetwood Mac istemiştim. Bu şarkı babanın fikriydi.” Tabii ki. Şarkının sözleri onun mantrasıyla başlıyordu: *Sakın değişme.* “Hatta 6. Cadde’de bir stüdyoda dans dersi aldık. Yine de ayaklarıma basıp durmuştu.”

Ari'nin o siyah elbise ve kırk yıl öncesinin şarkısıyla tuhafça dans ettiği an zihninde canlanırken Josh, demirleme halatı kopmadan önce şarkının “zekice konuşmalar”dan ikinci kez bahsedişine kadar dayanabildi, sonra da geri dönüşü olmayan bir noktaya sürüklendi. Saksafon solosunun son kırk beş saniyesinde, yumurtalı elleriyle yüzüne dokunmamaya çalışarak sessizce koluna doğru ağladı.

Bu gömlek duygu yüklü bir Billy Joel şarkısının boğazına sarıldığı ve annesinin önünde yumurta beyazlarına batmış hâlde ağladığı zamanla sonsuza dek ilişkilendirilecekti.

Neyse ki Abby başını çevirip ona bakmadı. Şarkı bittiğinde Josh'a temiz bir bar havlusu uzattı. “Gittikçe kolaylaşıyor.”

Öyle mi oluyordu? Yoksa sizin insanınızın uzun süre hayatınızda olmaması, acıyı daha da mı derinleştiriyordu? Ne kadar çok hafta ve ay geçerse, o kadar çok *ya olsaydı* diye düşünüyordunuz. O ilk insanlar ne kadar fazla süre kayıp ruh eşlerini arayarak dünyayı dolaşıp başkalarının diğer yarılıyla buluşmalarını izlediyse, o kadar yorulup üzölmüşler miydi acaba?

Abby, sessizce yukarıdaki rafa uzandı ve parlak kırmızı bir baharat kabını kâselerin önüne yerleştirdi. Rengin parlaklığı paslanmaz çelik üzerinden yansıdı. Kutu Radhya'ya ait olmalıydı; paprikanın babasının mutfağında yeri yoktu.

Josh kutuyu izledi.

“Hep ‘yumurta salatasına biraz acılık eklemek gerek’ diye düşünürdüm,” dedi Abby. “Baban bunu gerçekten tadabilseydi, bana katılırdı.” Abby, parmağıyla tezgâha dokunup orayı işaret etti. “Michelin yıldızı umurunda olmazdı, biliyorsun. Ama burada yaptığın şeyle gurur duyardı.”

Josh havluyla gözlerini sildi ve derin bir nefes aldı, tıpkı Danny'nin kırk yıl boyunca yaptığı gibi boş yemek alanına baktı. Bu mutfakta durmak bir teslimiyet ya da ihanet değildi. İlk kez, doğru yere demir atmış gibi hissediyordu.

O küçük kırmızı kutu bile buraya aitmiş gibi görünüyordu. Zerdeçal, kakule taneleri ve dana kızartması için iki çeşit kişnişle birlikte.

Çünkü burası artık Josh'ın mutfağıydı. Eh, Radhya ve Josh'ın mutfağı.

Derin bir nefes aldı. “Belki de... bunu yapmaya devam etmeliyiz.” Bir yumurta kabuğunun tamamını tek parça hâlinde çıkardı. Josh işaretlere inanmazdı ama yumurtalar da bu kadar kolay soyulmazdı. “Ve satmamalıyız. Şimdilik.”

Abby göz kırptı ve dirseğiyle onu dürttü. “Biraz dereotu ek-
lesek mi?”

“TEŞEKKÜR EDERİM, ZACH!” Ari, harmonika notaları o gece ikinci kez sessizliğe boğulurken mikrofona doğru ikinci kez konuştu. “Piano Man’ her seferinde yenilenmiş gibi duyuluyor, değil mi?” Ari, sahne yanındaki askıda, dev bir gökkuşağı QR kodu ve *LaughRiot: PARA, LÜTFEN* başlığına sahip olan tabelaya işaret etti.

“Ve bu güzel barı, kitlesel fonlama kampanyamıza on beş dolarlık bir bağışta bulunup istediğiniz karaoke klişelerine maruz bırakarak yeni yılı karşılayabilirsiniz. Bütün para doğrudan queer gençler için hazırlanacak bir dizi programa gidecek. ‘Lütfen, Tanrım, Hayır’ listesinde yer alan şarkılar için otuz dolarlık bir bağış gerekiyor. ‘Siz ve Bu Odanın Tamamını Sikeyim’ listesi – Journey, Adele, Queen ve daha fazlasını içeriyor– elli dolardan başlıyor. Sunucu olarak, tabii ki sizlere laf atma ve ‘Part of Your World’ şarkısını çok samimi bir şekilde söyleme hakkımı saklı tutuyorum. Sırada...” –notlar uygulamasına baktı– “işte Cameron, kişisel tema şarkım ‘Return of the Mack’ ile.”

Ari mikrofonu bıraktı ve doksanlara özgü dans hareketlerinin tuhaf bir versiyonunu yapıp kalabalığın içinden geçerek Gabe ve Radhya'nın aşırı pahalı Yeni Yıl gecesi fiyatlarıyla LaughRiot kıyafetlerini sattığı ürün masasına ilerledi.

"Dışarı çıkıp bir Uber bekleme ya da trene yürüme zamanın geldiğinde, ne kadar soğuk olduğunu fark edip bu kapüşonlulara kesinlikle ihtiyacın olduğunu anlayacaksın," dedi Gabe, tişörtlü genç adama. Adam başını sallayarak uzaklaştı. "Fiyatlar gece yarısından sonra artacak!" diye bağırdı Gabe.

"Cazibeni kaybettin, ihtiyar," dedi Ari, sandalyenin yerine Radhya'nın kucağına oturarak. "Göz teması. İltifatlar. Flört. Sonra, 'Hey, bu kapüşonlu senin üzerinde çok çekici görünürdü...'"

"...ama yatak odamın zemininde daha iyi dururdu." diye ekledi Radhya.

Ari iki plastik şampanya kadehini eline aldı. "Radhya'nın muhtemelen hayatımın aşkı ve kadınlara ilgi duymayan tek arkadaşım olması ne kadar acımasızca bir durum."

"Yanlış anlama," diye cevapladı Radhya, ucuz *prosecco*'nun bir kadehini içerken, "Ama seninle bir kez beraber yaşamak yeterliydi."

"Komik, bunu eski karım da söylemişti."

Radhya, terli tişörtler ve şortlar yığınının üstünde elinde bir baget çifti tutuyormuş gibi *badum-tss* efektini taklit etti. "Hey, seni o kadar çok seviyorum ki bir numaralı flört tatilini gecedен yalnız ayrılacağım neredeyse garanti olan bir gay barda harcıyorum."

"Birincisi," dedi Gabe, *prosecco*'sunu içerken, "Gece yarısı öpücüğü ihtiyaçların için her zaman hazırım. İkincisi, sen bu akşam 'Piano Man' şarkısının iki farklı ama eşit derecede kötü versiyonunu dinleyeceksin."

Zihninde Ari, Josh'ın bu şarkı için söylediği sözleri onun sesiyle duyabiliyordu: "*Piano Man*"ın iyi bir yorumu mu var?

“Geçen yıl, yılbaşında çalışıyordum,” dedi Radhya, kelimele-
rini biraz yuvarlıyordu. “Saat iki civarında işten çıktım.” Bir an
duraksadı ve gülümseyerek ekledi: “Sonra da iki buçukta bir kez
daha çıktım.”

Gabe boğazını temizledi. “Tam bir yıl önce, Koreatown’da bir
çatıda hors d’oeuvres servis ettim, bağış etkinliğine ev sahipliği
yapmak için buraya geldim...” –Ari’ye doğru bakarak konuştu–
“tek başıma. Ve Alphabet City’de pantolonum olmadan uyandım.
Nasıl eve geldiğimi hatırlamıyorum, tek hatırladığım Ari’nin gece
elbisesiyle futonuma baygın bir şekilde horlayarak salya akıttığı.”
Ona bakarak devam etti. “Sanırım bu yıl da aynı şekilde olacak
ama kıyafet dışında. O elbise seni yatağa götürmez.”

Ari, LaughRiot markalı tişörtünü, şortunu ve Gabe’in bu gece
giymesi için onu zorladığı parlak gökkuşağı rengine taytlarını
düşünerek bakışlarını aşağıya çevirdi ve geçen yıl futona hangi
kesin şartlar altında nasıl düştüğünü hatırladı. O anları düşünme-
meye çalışıyordu ancak düşüncelerine engel olmak kolay değildi.

Uygulamadan dinlediği bir farkındalık egzersizi vardı. Göz-
lerini kapatıyordun ve sırtüstü yatıp gökyüzüne bakıyor, bulut-
ların nazikçe gökyüzünde süzülüşünü izliyordun. O bulutları
hissettiğin duygularla adlandırman ve sadece geçip gitmelerine
izin vermen gerekliydi. Anlaşılan rahatsızlığı göz ardı etmeden
kabullendiğinde bunun sana yardımcı olması gerekiyordu.

Bu hayalde eksik olan şey şuydu ki *hâlâ o boktan duyguları
hissediyyordun*. İşte Josh anılarının sorunu da buydu. Onlar, puf
puf bulutlar gibi değillerdi; daha çok, rasgele bir şekilde aniden
kafana çakan şimşekler gibi hissettiriyorlardı. Belki de Ari son ka-
bul aşamasına henüz tam ulaşamamıştı ama bu işler zaman alırdı.

Bir noktada, Ari, Cass’e duyduğu acının farkında olmadan
daha az etkili bir şeye dönüşmeye başladığını fark etmişti. Yanıcı
bir kor parçası yerine bir tutam kül gibi.

Josh için de aynı şey olacaktı.

Buna inanmak zorundaydı.

Radhya, muhtemelen endişesini belli etmeyi amaçlayan bir ifadeyle ona bakıyordu ama prosecco etkisiyle kısılan gözleri Ari'nin burnu kafasını karıştırmış gibi görünmesine neden oluyordu.

Aniden, "Return of the Mack" şarkısının nakarat kısmını çalan karaoke mikrofonu sessizleşti. Ari başını kaldırdı. Şarkının bitmesine daha bir dakika vardı. Ama Cameron, kalabalıktan birini işaret ediyordu.

"Kyle, fark ettim ki saat on bir kırk beş," diye bağırdı mikrofona doğru. "Bu yıl, gece yarısı olduğunda sevgilimle öpüşmek istemiyorum." Diz çöktü. Ari ağzının açık kaldığını hissetti. Kalabalık sessizleşti.

"Nişanlımla öpüşmek istiyorum."

Karaoke şarkısının yedek vokalleri "Bana *yalan* söyledin" diye tekrar ederken, parlak takım elbise giymiş bir adam yavaşça ayağa kalktı, başını sallıyordu. Bütün bar coşkuyla alkışladı, çift birbirine sarılırken mikrofon yere düşmüştü.

Bunlardan kaç tane daha izlemek zorunda kalacaktı? Bu evlilikte başarısız olduğu için ödediği tuhaf bir karma bedeli miydi? Ari bu çiftin sonunda ayrılmasına neden olacak on farklı neden sayabilirdi, bunlardan ilki de evlilik teklifine eşlik eden "Return of the Mack" şarkısının aşk ilanını neredeyse boğacak şekilde arka fonda çalmasıydı.

Peki, göğsündeki bu inatçı ağrı niyeydi? Neden bu çiftin nişanlanma hikâyesini Josh'a asla anlatamayacağını düşünüyordu? Acının geçmesi için gerçekten sadece beklemek mi gerekiyordu, tıpkı yavaşça eriyen bir kas gibi?

"Oraya çıkıp bir şeyler söyle!" Gabe, Ari'yi Radhya'nın dizinden iterek, onu düşünce çarkından çıkardı.

“Neden?”

“Duygusal saçmalıklar insanların daha fazla para harcamak istemelerine neden olur. Oraya çık ve harekete geçirici bir şeyler söyle!”

Radhya plastik bir şampanya kadehini Ari’ye doğru uzattı. “Telefonunda düğünlerle ilgili iki düzine konuşma var, dostum.” Ari içkiyi almadığında, hafifçe omuz silkerek elini geri çekti ve *prosecco*’yu kendisi içti. “Ama lütfen, o Captain Corelli’nin Mandolin’i ya da Apaçi Duası paragrafını okuma.”

Kafasını onaylar şekilde sallayan Ari ürün masasının etrafından geçti, DJ şarkıyı sonlandırırken sahneye doğru ilerlediğinde neredeyse tökezliyordu. Barın etrafına huzursuz bir sessizlik çöktü. Mikrofonu yerden aldığı anda bir sohbet dalgası başladı.

“Ne dersiniz millet? Güzel, değil mi?” Derin bir nefes aldı. “Gabe, bu bağışı on yıldır yönetiyor ve sanırım bu bizim ilk tek-lifimiz. Kyle ve Cameron’a tebrikler!” Kalabalıktan birkaç alkış ve ıslık sesi yükseldi.

Yutkundu ve ekranında Notlar uygulamasını kaydardı “Küçük Kızını ‘Bırakmak’ İstememe Konusunun Rahatsız Edici Kısımlarına Girmek İstemeyen Alaycı Babadan Bir Konuşma” başlıklı bir konuşmaya denk geldi. Başlık tam olarak böyleydi. Bu yeterli olmalıydı. “İşte durum bu, Rach... hımm, Cameron.” Boğazını temizledi ve ekrandakileri okumaya başladı. “Birine âşık olduğunda, her şey iyimserlikle doludur. Birkaç yıl içinde karşılaşacağın zorlukların farkında değilsindir. ‘İşte bu!’ diye düşünürsün çünkü, işte, Kyle seni mutlu ediyordur. Ama gerçekte...”

Ari, bunu yazdığını neredeyse hiç hatırlamıyordu. Belki de bir tür kısa süreli unutkanlık hâinden dolayıydı. Sativa etkisinden. NyQuil ve tekila sisinden.

“Gerçek şu ki... mutluluk gerçekten karmaşıktır. Uçucudur.” Radhya’nın yüzü, Chrissy Teigen’in garip bir şekilde ağlayan yüz

*mem*e'ine benziyordu. "İnsanlar sürekli mutlu olma derdindeler. Eğer sürekli mutlu olmak istiyorsanız, sadece kedi videoları izleyin. Kahrolası harikalar." Çok hafif bir gülüşme dalgası duyuldu. Gabe, işaretparmaklarıyla *gülümse* işareti yaptı. "Hiç kimse onları mutlu eden kişiyle evlenmemeli. En dibe vurduğun n-noktada yanında olmasını istediğin kişiyle evlen... Hiç bıkmadığın kişiyle evlen. Hep daha fazlasını istediğin kişiyle. Onlara ait olmanın sana gurur verdiği kişiyle."

Ari'nin boğazında bu kelimelerin nereden geldiğini hatırladığında belirgin bir sıkışma oldu. Kyle ve Cameron başlarını sallıyordu. Ari hızla gözlerini kırptırdı, gözyaşlarının gözlerinde tehditkâr bir şekilde birikmesini savuşturmaya çalışıyordu. Çünkü eğer kendine dürüst olacaksa, Josh şeklindeki boşluk hiç de kapanıyormuş gibi hissettirmiyordu.

"Ama eğer... eğer..." Aşağıya baktı ama telefonu işine yaramayacaktı; kelimeler artık okunmaz hâldeydi. "Eğer gerçekten o kişiyi bulursan, bunu söylemek cesaret ister. 'Lütfen sen de beni sev' demek. Bunun kötü sonuçlanabileceğini –aslında, büyük ihtimalle kötü sonuçlanacağını– bilerek başka birinin kalbini ellerinde tutmasına izin vermek. Hata yapacaklarını bilmek. Birbirinize zarar vereceğinizi bilmek. Ama eğer o *senin* insanınsa, risk almaya değer. Çünkü senin insanın, senin en iyi versiyonunu görecektir. Seni neden yeri değiştirilemez olarak düşündüğüne dair bir sürü neden içeren bir listesi olacaktır. Ve sana şunları söyleyecekler..." Ari, sıcak gözyaşlarının yanaklarından süzülmesini hissetti. "Eğer sevdiğin insanın, olabileceğini bildiğin kişiye dönüşmesini izlemek istiyorsan, işte o zaman evlenirsin."

Kalabalığa bir sessizlik çöktü, "şaşkın bir sessizlik"ten çok "bitirecek mi acaba" havası.

Ari onların delirdiğini, sarhoş olduğunu ya da kendi sözlerinden inanılmaz derecede etkilendiğini düşünüp düşünmedik-

lerini pek de umursamıyordu. Bu adada bir yerlerde, uyumadan önce konuşmak istediği kişi vardı. Nasıl öpölmek istediğini tam olarak bilen bir kişi. Elini tutmak, yanında uyanmak, onu kahvaltıya götürmek ve belki de sekiz yıl önceki hâlinde daha iyi bir insan olmasını isteyen biri.

Gabe sahneye doğru koşarak mikrofonu nazikçe elinden aldı, onu sahneden hafifçe itip bir şampanya kadehi kaldırdı. “Mutlu çift!” diye bağırdı. DJ’e işaret etti ve Gabe standartlarına göre bile oldukça gösterişli bir “Wonder of Wonders” yorumu çalmaya başladı.

Ari, Radhya’ya doğru sendeleyerek ilerledi. Aklında hızla ilerleyen bir düşünce vardı.

“İyi misin?” diye sordu Radhya, Ari’ye prosecco verirken. “O...”

“Josh nerede?” Rad telefonunu çıkardı. “Briar’ın erkek arkadaşı onu soğuk ve zor bir koşu etkinliğine zorlamış. Kestenberg’le tamamen uyumlu.” Instagram’ını açtı. “Burada, sanırım onu etiketlemiş...”

Ari, telefonunu arkadaşının elinden kaptı, düşük batarya bildirimini kaydırarak kapattı. Fotoğrafta gülümseyen Briar ve oldukça yakışıklı, aynı şekilde gülümseyen bir adam sıcak koşu kıyafetleri içindeydi, yarış numaraları giysilerine yapıştırılmıştı. Briar’ın solunda, neredeyse çerçevenin dışında, fotoğraftan kaçmaya çalışıyormuş gibi görünen –kesinlikle gülümsemeyen– uzun boylu bir adam, tamamen siyah giysiler içindeydi, tıpkı çok atletik bir hırsız gibi.

“Yarış. Central Park.” Ari telefonu ürün masasına bıraktı. “Gitmem gerekiyor.”

“Sokaklar kapalı,” dedi Radhya. “Ve bu, taksi tarifelerine denk gelmek için yılın en kötü gecesi.” Ari etrafına bakındı. Times Square’e yakın bir yerde oldukları için kaldırımlar kalabalık ama

tamamen geçilemez değildi. “Sadece yirmi blok ötede, koşarak gidebilirim.”

“Gerçekten mi?”

Cevap vermek yerine eğildi ve spor ayakkabılarının bağcıklarını sıktı. Kalabalık, mikrofonu teslim eden Gabe’i alkışlıyordu.

“Güzeldi, değil mi?” diye sordu, gülümseyerek ürün masasına geri dönerken. “Yeni seçme şarkısı?”

“Harikaydı, Gaston,” dedi Radhya yudumlar arasından. “Tam bir hit.”

Ari onu omuzlarından tuttu. “Telefonları değiştirmemiz gerekiyor. Belki numaramı engellemiştir.”

“Kim?”

“*Telefonuna ihtiyacım var.* Radhya’nın bataryası yüzde üç.” Ari, Gabe’in cihazını elinden kaptı. “Şifren hâlâ altı-dokuz-altı-dokuz-altı mı...”

“...dört.”

“‘Dört’? Bekle, ne zaman değiştirdin?”

“Eski şifre çok kolay tahmin ediliyordu.” Radhya’ya baktı. “Bir şey mi kaçırdım? Yılbaşında telefonumu alıyor? ‘Uyanık mısın’ tatilinde? Herkesin ‘uyanık’ olduğu bir anda?”

Ari, Gabe’i LaughRiot tişörtünden çekiştirdi. “Sanırım siyah-beyaz kurabiyemin diğer yarısını buldum ve bir başkası şu anda onu yiyor olabilir. Onu bulmam gerek.”

“Henüz ‘The Boy Is Mine’i bile söylemedik.”

“Romantik bir jest,” diye açıkladı Radhya. “O, Central Park’a gitmeli.”

“On iki dakika içerisinde,” diye ekledi Ari. “Yarış gece yarısında başlıyor.”

“Aman Tanrım.” Gabe’in gözleri büyüdü. “Havaalanı koşusu mu yapıyorsun? Bir filmdeymiş gibi.”

Ari, Josh’ın numarasını Gabe’in telefonunda yeni kişi olarak kaydetti. “Teşekkür ederim ve üzgünüm.”

“Ceketin nerede?” Gabe masanın altındaki ürün kutularını karıştırdı. “Bulamıyorum.”

“İşte burada,” dedi Radhya, ürün masasından XXL büyüklüğünde bir LaughRiot kapüşonlusu alıp Ari’ye atarken.

“Tanrım, o kıyafetin tamamı gerçekten yatak odası zemininde daha iyi durur,” diye yorum yaptı Gabe. “Parlak taytlar ve LaughRiot kalça şortları dairemde içki içerken eğlenceli bir fikir gibi görünüyordu.”

“Teşekkür ederim. Şimdi özgüvenim zirveye çıktı.” Ari, masadan iki tane daha prosecco aldı ve bardakları kafasına dikti. İçki boğazını yakarak midesine indi.

“İyi misin, Twattie?” Radhya, Ari’nin omuzlarını tuttu.

“Hayır.” Başını salladı. “İyi değilim. Uzun zamandır iyi değilim ve bunu bastırmaya çalışıyorum. Ama bir nedenden onunla beraberken...”

“Bunları Kes... *Josh* için sakla.” Radhya başıyla kapıyı işaret etti. “Şimdi *git*.”

“Sizi seviyorum.” Ari çıkışa doğru geri geri adımlarken en az üç kişiye çarptı.

“Gördün mü, bunu şimdiden söyleyebiliyorsun,” dedi Radhya.

“Onun dramatik bir havaalanı koşusu yaptığına inanamıyorum,” dedi Gabe. “Tam da bu durum için hazırladığım bir çalma listem var.”

29

ARI, SAĞ AYAĞI kaldırırma basmadan önce birinin terli sırtına çarptı. Teknik olarak, 9. Caddé'nin bu kısmı kapalı değildi ama Times Square'e doğru giden kalabalık yaya gruplarıyla tıkanmış durumdaydı. İnsanların tuvaletlere erişimin bulunmadığı dev bir kalabalığa neden daha yakın olmak istedikleri bir gizemdi.

"Affedersiniz! Özür dilerim! Affedersiniz!" diye bağırdı, kışlık montları içindeki kızarmış yüzlü şenlikçilerin arasından kendini küçülterek geçmeye çalışırken.

Ari, sanki 8-bit video oyunundaki bir karakter gibi kalabalık akışının tersine doğru kuzeye koştu. *Sağ-sol-sol... hayır, sağ.* Bir noktada, gittiği vasat spor salonundaki eğitmen ona çeviklik eğitimleri yapmayı önermişti. O da gülüp, bu becerinin ne zaman işe yarayacağını merak etmişti.

Görünüşe göre, Havaalanı Koşusu Parkuru, bu beceri için kullanışlı bir durumdu.

53. Caddede "Lütfen etrafınızdan geçebilir miyim?" talepleri, 55. Caddede "İlerle, *kahrolası İLERLE!*" emirlerine dönüştü.

İnsanların çanta ve uzattıkları kollarının etrafından sıçrayarak ve kavis alarak ilerlerken birinin sigarası Ari'nin LaughRiot kapüşonlusunun kolunu yaktı.

57 Caddede, 9. Bulvar'daki barların uzağında kalabalık azalmaya başladı. Hızlandı, adımlarını genişletti: Kolları yaylanıyor, dizlerini yukarı çekiyordu, ayakkabılarıysa buz tutmuş kaldırımda sadece biraz kayıyordu.

Columbus Circle'a ulaştığında, Ari üzeri kar taneleriyle kaplanmış açık ızgaradan atladı, kendini lanet olası bir ceylan gibi hissediyordu. Birkaç blok daha bu şekilde koşarsa yedi dakika içinde başlangıç çizgisine ulaşacak mıydı?

Dört saniye sonra, yan tarafında bir sancı hissetti.

Siktir. Siktirsiktirsiktir. Central Park West'in aşağısında yavaşlayıp eliyle yan tarafını tutarken koşar adım yürüme moduna geçti.

Sorun değil. Yürümeye devam et. Şu anda kusmaya çalışıp hiçbir şey çıkaramadığı yerle, Josh'ın muhtemelen havai fişekler, saçma kostümler ve coşkulu neşeyi kendine hakaret olarak algıladığı yer arasında on dört blok vardı.

Şu an muhtemelen kafasındaki koşu stratejisini gözden geçiriyordu.

Muhtemelen havai fişekleri izlemek için parkın içine doğru giden yaya gruplarını ıskalayarak ilerlerken terli ve üşür hâlde kalabalığın içinden atlayıp yavaşça koşmaya başladı.

Bu iyi. Devam et. Yetiyeceksin. Burnundan al –iki-üç, ağzından ver– iki-üç. Burnundan al, ver...

Ah... kalabalığın etrafını çevrelemediği bir pretzel standı.

Anlaşılan kaygan bir mavi Powerade şişesini elinizde tutup yumuşak bir *pretzel*'i çiğnemededen yutarak gerçekten hızlı bir şekilde koşmak (tamam, makul derecede hızlı) mümkündü.

Gabe'in telefonundan saati kontrol etti. 11.54. *Siktir.*

Bu artık birinin masa oyunu üzerindeki kum saatini ters çevirmesine benziyordu. Artık aklındaki sadece *Ne kadar hızlı gidebilirim?* değil, *Bu gerçekten oluyor ve yüzüm kesinlikle bir cherry domatesi renginde olmalı ve Eğer onu gerçekten bulursam ne halt olacak?* ve *Birine olan aşkını nasıl itiraf edersin?*

Ve en sinir bozucu olanı *Ya yalnız değilse?*

Yanında bir Harper ya da Lauren ya da Maddie olabilirdi ve *vay canına*, zihnin gerçekten de mükemmel zamanlamalı bir kendini imha operasyonuna eğilimi vardı. En azından gergin baldır kaslarındaki ağrı iyi bir dikkat dağıtıcıydı.

72. Cadde girişindeki kalabalığın ortasında, kendini sadece yetişkinler için olan bir düğün resepsiyonuna gizlice giren bir çocuk gibi hissediyordu. Etrafındaki herkes bir sosyal grubun parçasıydı ya da bir çiftti. Herkesin sallayacak festival aksesuarları ve çekilecek *selfie*'leri vardı ama Ari yalnız ve gergindi, aynı zamanda duyguları düşmanlık sınırlarında gezinen birine baskın yaparak endişe verici bir durumu düzeltmeye çalışıyordu.

Kalbi çılgınca atıyordu ve bunun nedeni sadece alışılmadık kardiyo egzersizi değildi. Bel yüksekliğinde metal bariyerler yarış rotasının sınırlarını belirliyordu ancak belirgin bir giriş yoktu. Ari bariyerler boyunca koştu, arada bir zıplayarak koşucu topluluğunu incelemeye çalışıyordu.

Bu, tıpkı gülünç, gerçek boyutlarında bir *Where's Waldo?* oyunundaki gibiydi, amaçsa çizgili kazak giymiş böcek gözlü bir inek yerine tamamı siyah giysilerle koşan ağaç boyutlarındaki emo adamı bulmaktı. Sahnedeki ses sistemi üzerinden "Gimme! Gimme! Gimme!" etrafa yayılıyor ve ağaçların arasından ürkü-

tücü bir şekilde yankılanıyordu. Bütün yarışçılar ABBA'ya eşlik edip kafalarını ritimle sallarken, büyük, koyu bir iğneyi saman yığını içinde bulmak çok daha zordu.

Ama...

Melodiyle sallanmayan bir kafa vardı: Siyah bir örme şapka takmış, kollarını önünde kavuşturmuş, ağzı hafifçe aşağıya doğru kıvrılmış bir adam, ikinci nakaratın tadını fazlasıyla çıkaran, logolu tişörtler giymiş, uzun saçlı ve ağır makyajlı genç kadınlardan oluşan bir grup tarafından çevrelenmişti.

Denese bile daha perişan görünemezdi ve bunu denemiş olma ihtimali vardı. Ne tür bir kendini beğenmiş züppe böyle dev bir eğlence koşusuna katılıp, daha yarış başlamadan kulaklıklarını takardı ki?

Benim kendini beğenmiş züppem.

Umarım.

BAŞTA JOSH TÜM görsel uyaranların zihnine birtakım oyunlar oynadığını düşündü. Çünkü bazen, dağınık topuz ve açık kahverengi saçlı bir kadının arkasından yürürdü ve meraklanırdı...

Hiçbir zaman o olmazdı.

Ama yolun karşısındaki güvenlik bariyerlerine yaslanmış kız, Ari'nin ikizi olabilirdi. Aralarında on metrelik bir mesafe vardı –bu karanlıkta ve yanıp sönen ışıklarla detayları görmekte zorlanıyordu– ama kızın bakışları kendininkileri yakaladığında gözlerinin büyüdüğüne yemin edebilirdi. O anda, yarış organizatörleri, başlangıç grubundaki herkesi ileriye doğru yürümeye zorladı.

Siktir.

Josh, birkaç etkisiz nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Kalabalıkta Briar'ı göremiyordu, etrafını çevreleyen kadın grubunun

hepsi RYAN'IN YARIŞÇILARI logolu tişörtler giymişti (yani her taraf vasat ve gri eşofman altlarıyla doluydu ki bu Ryan'ın kişiliğini tarif etmek için uygun bir tamlamaydı). Bir evren dolusu sanat, kültür, yemekten sonra eski bir reality şov yıldızı tarafından organize edilen yarım yamalak bir koşu kulübü, bu kahrolası şehrin sunabileceği en iyi eğlence miydi yani? Josh, amatör sporcu engeline maruz kalmadan dış mekân koşusunda istatistiklerini düzgün bir şekilde takip edemiyordu bile.

Tahmin edilebilir şekilde, Briar, bu etkinliğin onun biriyle tanışması için iyi bir yer olacağını düşünmüştü ama bu kadınların hiçbirisi, Ryan ve gri eşofmanlarının tam zıddı bir adamla tanışmak için burada değildi. Josh etrafta bir aptal gibi zıplamayan ya da üzerinde çalışılmış şapşalca surat ifadeleriyle selfie çekmeyen tek kişiydi. Tanıdık bir duyguydu; sanki tüm hayatı, herkesin eğlendiği bir partiymiş de o köşede surat asıyormuş gibi.

Boynunu uzatıp Ari'nin görsel ikizine tekrar baktı. Kadın hâlâ tedirgin edici bir yoğunlukla doğrudan ona bakıyordu.

Yorgun ve yanakları kızarmış gibi görünüyordu ama...

"... otuz saniye. Top düştüğü anda yarış başlayacaktır. Koşucular, başlama işaretlerinize lütfen!"

Eğer son sekiz –dokuz?– yıldır yüz hatlarını tamamıyla ezberlememiş olsaydı bile, yine de bu kişinin Ari olduğunu anlardı çünkü kadın ağzını açıp bağırdı...

"Josh!" Sesi kalabalığın yükselen uğultusu ve tempolu müzik arasında zar zor ayırt edilebilirdi ama Josh duydu.

Kalbi durdu.

"On..."

Ari "Josh!" diye tekrar bağırdı, sesi daha yüksek ama boğuktu. "Tamam Ryan'ın Yarışçıları, ortalığı kırıp geçireceksiniz!" Ryan, Josh'ın omzuna elini koydu ve Josh bunu önleyemeden onu isteği dışı bir birader kucaklaması içine çekti.

“Dokuz...”

Josh, başını hızla geri çevirdi ve Ari’nin metal güvenlik bariyerine uzandığını gördü.

Ari’nin bir bacağı üst barın üzerinden geçmişken, bir polis memuru hızla yanına geldi ve onu tekrar bariyerin arkasına geçmeye zorladı. Josh sanki bu bir fark yaratacakmış gibi kaldırıma birkaç santim daha yaklaştı.

Ari polisle tartışıyordu. Ellerini sallıyordu. Yolu gösteriyordu. Onu işaret ediyordu.

Ona bu sikik hakkı kim veriyordu ki? Buraya gelip ismini öyle bağırma hakkını?

“Sekiz...”

Polis memuru uyarı dolu bir işareten sonra uzaklaşırken, Ari Josh’a bakarak bariyere eğildi, iki elini parmaklıkların üzerine koymuş, bir ayağını bariyerin alt çubuğuna yerleştirmişti, sanki tekrar bir deneme yapmaya hazırmış gibi duruyordu.

Nedense şort ve simli taytların üstüne ekstra büyük logolu bir kapüşonlu giymişti. Kesinlikle donuyor olmalıydı. Bu, Josh’m boğazını sıkıştırdı.

“Yedi...”

Ari’nin ağzı hareket etmeye devam ediyor, hâlâ önemli bir şeyler bağılıyor gibiydi, kesinlikle duyması gereken bir şeyler ama etrafındaki kalabalığın kükreyişi bunu anlamasına engel oluyordu.

“Altı...”

Ari, kapüşonlusunun boynuna uzanıp sutyeninden telefonunu çıkardı. Bu son on beş saniyede yaşanan en az şaşırtıcı şeydi.

Josh –biraz dehşete kapılmış bir şekilde– Ari’nin yazmaya başlamadan önce telefon ekranını koluyla silişini izledi.

İki saniye sonra arka cebindeki telefonunun titrediğini hissetti. Gözlerini Ari'den ayırmadan telefonuna uzandı. Ari onu *The Great British Bake Off* yarışmacılarının fırınlarının içindeki yemeği izledikleri gibi izliyordu.

“Beş...”

Pazar, 31 Aralık, 23.59

BİLİNMEYEN NUMARA: Sana söylemem gereken bir şey var

Söyleyeceklerinin daha fazla saçmalıktan ibaret olacağını biliyordu. Görünüşte zararsız ve arkadaşça olan sözler edecekti ama aslında bu hassas iç dengesini üzmemekten beter edecekti.

Josh cevap yazmadan sadece başını kaldırdı ve devam edebilmesi için Ari'ye onay verdiğini gösterir bir şekilde isteksizce başını salladı.

Ari anında başını tekrar eğerek bariyere yaslı olan ayağını geri çekti, sanki bu mesajı yazmak ciddi bir konsantrasyon gerektirecekmiş gibi. Josh çenesini sıktığını hissedebiliyordu.

“Dört...”

Ari telefona odaklanmaya devam etti, parmakları ekranın üzerinde duruyor, görünüşe göre neden yeniden arkadaş olmaları gerektiğini anlatan bin kelimelik bir ikna paragrafı yazıyordu. *Webster'in Sözlüğü, platonik kelimesini şöyle tanımlar...*

Ryan, çoktan büyük gece yarısı öpücüğü için Briar'ı kendine çekmişken bir yarışçı da geri çekilip bu ânı videoya almaya hazırlanıyordu.

“Üç...”

Ari'nin başı hâlâ eğikti. Dakikalar geçmiş olmalıydı. Lanet olası *dakikalar*.

“İki...”

Birkaç saniye içinde koşması gerekecekti. Josh, başlangıç çizgisinden kaçabilmek için herhangi bir boşluk arayarak etrafına bakınırken telefonu titrediğinde cihazı az daha terli avucundan kayacaktı.

“Bir... Mutlu Yıllar!”

BİLİNMEYEN NUMARA: Seni seviyorum

Tüm mesaj bundan ibaretti. Bir özür yoktu. Bir açıklama da.

Kaos, havai fişekler ve “Auld Lang Syne” etrafta bir patlama yaratırken Josh, altı ay önce onları duyabilmek için metaforik yavru kedileri boğazlamaya razı olacağı üç kelimeye bakakaldı.

Başlangıç tabancasını tutan adam elini havaya kaldırdı.

Josh kalabalık arasındaki Ari’ye bakabilmek için kendini zorladı.

Ari başka bir şeyler yazmıyordu. Kaşları hafifçe kalkmış, ağzı gergin bir çizgi hâlindeyken sadece ona bakıyordu. Tabanca patladı, bu da Josh’ın irkilmesine sebep oldu.

“Haydi, yarışçılar!” diye bağırdı Ryan. Yüzlerce koşucunun ivmesi Josh’ı ileriye doğru ittirdi.

Birkaç saniyeliğine, Ari’den uzağa koşuyor olmak onu neredeyse memnun edecekti.

JOSH: Yanlış numarayı almışsın.

BİLİNMEYEN NUMARA: Bu Big Boy değil mi? 🐼

JOSH: Bu kadar mı?

Bu senin için hâlâ bir şaka mı?

Onlar hakkında hiçbir şey açıklayıcı bir cümle ve doğrudan bir yanıt kadar basit olmamıştı.

BİLİNMEYEN NUMARA: Neden beraber olmamız gerektiği hakkında maddeler içeren bir listem var ama dürüst olmam gerekirse bunun bu şekilde ilerleyeceğini düşünmemiştim

“İyi misin?” Briar Ryan’ın Yarışçıları’ndan oluşan tüm ekip yavaşça Doğu Yolu’na doğru ilerlerken onu dürttü. “Hayalet görmüşe benziyorsun.”

JOSH: Hiçbşy olmamış gibi buraya gelip bunu söyleme hakkın yok.

Hayatmda ilk defa yazım hatalarını umursamıyordu.

BİLİNMEYEN NUMARA: Bunu, olan her şey yüzünden söylüyorum. Çünkü senden uzak kaldığım her an seni o kadar çok özledim ki.

JOSH: Buraya gelip beni pusuya düşüremzsin ve her şeyin senin isteklerine göre şekillenmesini belkymezsın.

Aptal küçük klavyelerdeki aptal dev parmaklar.

JOSH: Bunu bir daha yapmayacağım. Arkadaşın olmak istemiyorum. Diğer şeyler yolunda gitmediğinde sürünerek geri döndüğün kişi olmak istemiyorum.

Ekranda tekrar üç nokta belirdi ve Josh derin bir nefes aldı.

BİLİNMEYEN NUMARA: Sürünmüyorum.

Buraya gelmek için havaalanı koşusu yaptım!!

JOSH: Bunun ne demek olduğunu bilmiyorum.

BİLİNMEYEN NUMARA: Bu temel bir kültürel okuryazarlık!!
ve başka bir şeyler yok. Hiçbir zaman olmadı.

Sadece sen

JOSH: O zaman konuşmayı istiyorum.

Tamamını.

BİLİNMEYEN NUMARA: Ellerim titriyor

JOSH: O ZAMAN SESLİ MESAJI YAZIYA ÇEVİR.

“Hey, adamım.” Ryan diğer taraftan yanına gelmişti. “Bunun B-roll’unu alabilir misin? iCloud depom dolu.”

“Hayır!” Josh onu iterek bağırdı.

“Tamam. Tanrım. O zaman bir şeyler sileceğim.” Ryan telefonundan fotoğraflar uygulamasını kaydırarak ilerlerken konuştu. Üç nokta hâlâ oradayken –*bu kadar uzun süren neydi?*– Josh ilk kar tanesinin düştüğünü hissetti. Kalabalıktaki birkaç koşucu kafasını kaldırıp yukarı baktı.

ARI: Bazen sırf senin hafif gıcık olmuş ama çoğunlukla keyifli olduğunu gösteren o yüz ifadeni görebilmek için gülünç şeyler söylüyorum ve bu bana, başkalarını gerçekten güldürmekten daha fazla keyif veriyor.

Dudaklarınla ne diyeceğine karar vermeden önce yaptığın bir şey var ve bunu gerçekten çekici buluyorum ve bunu sana hiç söylemedim.

Senden gelen her mesajda, bu sadece bir kelime bile olsa, Pavlov etkisiyle gülümsüyorum çünkü hâlâ beni biraz geriyor ve heyecanlandırıyorsun.

Sonsuza kadar palyaço kostümünle dalga geçmek istiyorum. Bu benim için asla eskimeyecek.

Seninle organik üzümler almak istiyorum.

Hasta olduğunda sana tavuklu noodle çorbası getirmek istiyorum.

Tişörtlerini giymek istiyorum.

Tişörtlerini üzerimden çıkarmanı ve kulağıma kirli şeyler fısıldamanı istiyorum.

Her sabah senin sesinle uyanmak ve her gece senin sesinle uyumak istiyorum.

Bütün hayatımı kimseye ihtiyaç duymamak üzerine inşa ettim. Ama sana İHTİYACIM var.

Kendimi buna inandırmam bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm.

Bunların seni de buna inandıracak doğru kelimeler olup olmadığını bilmiyorum.

Çünkü henüz iyileşmedim. Varoluşsal yarım hâlâ sıkık bir şekilde ka-
nıyor.

Ve belki de çok geç.

Ama sen mükemmel zamanın hiçbir zaman gelmeyeceğini söylemiştin.

Bu yüzden şimdi buradayım ve mutlu olmayı hak ettiğimizi söylüyorum.

Belki de ruh eşleri diye bir şey yoktur ama bence sen benim insanımsın. Ve ben de seninim.

Ve daha fazla beklemek istemiyorum.

Yarın seninle uyanmak istiyorum.

ARI BARIYERİN METAL parmaklıklarını sınıksız kavradı, kalbi potansiyel bir sağlık sorununa işaret eder gibi çarpıyordu. Renkli kıyafetler giymiş insan kalabalığının içinde, düzensiz bir şekilde

yazılı mesaja çevrilmiş bir aşk ilanı okuyan, koyu şapka ve ceket giymiş bir adam vardı. Bu ya bir aşk hikâyesinin başlangıcıydı ya da yıllarca terapistlere anlatacağı bir andı.

Ari kaygan kaldırımında yan yan kayarak ilerledi, yavaş çekimde hareket eden kalabalıkta bir yüzün ona doğru bakmasını bekliyordu. Her geçen saniyede bunun olma ihtimali biraz daha umutsuz görünüyordu. Telefonunda yeni bir mesaj yoktu. Hatta bir üç nokta bile yoktu.

Kim bir aşk ilanı alıp sonra... kaybolurdu ki?

Senin gibi biri mi? diye bir düşünce aklına geldi.

Bariyerin önünde, koşucuların kuzeye dönmek için sola dönecekleri kısımda, daha fazla ileri gitmesine izin vermeyen bir polise çarptı.

“Eğer yarışmak istiyorsan, kaydolmalıydın,” dedi polis. Ari koşucu gruplarının yavaşça uzaklaşmasını izledi. Ellerini bariyerin etrafına sardı, avuçlarının içindeki soğuk, ıslak metalin dokusunu neredeyse hissetmiyordu. “Bitiş çizgisinde bekleyebirdin. Bir saat kadar sonra turu tamamlayacaklar.”

Ah? Gabe’in telefonunun Josh’tan olmayan *Mutlu Yıllar* mesajlarıyla yanıp sönmesini izlerken ve DJ’in “Cha Cha Slide”ı çalmasını dinlerken geçecek mide bulandırıcı ıstırap sadece bir saat sürecekti yani?

Ari bariyerden uzaklaştı, zihni Josh’ın bitiş çizgisini geçtiği ve orada da onu kasıtlı bir şekilde görmezden geldiği bir senaryoyu çoktan canlandırmaya başlamıştı bile. Başarısızlık olasılığı belirginleşene kadar ne kadar aptalca bir şekilde kendine güven duyduğunu fark etmemişti.

Kırılğan kar taneleri bulutlu gökyüzünden süzölmeye başladı. Ari titredi.

Polis memuru yarış yolunun ilerisindeki küçük bir kargaşaya bakıyordu, kalabalıktaki bir dalgalanmaya. İnsanlar sanki bir engelden kaçınıyor gibi kenara çekiliyordu.

Neredeyse herkesten daha uzun olan yapılı bir koşucu kalabalığın içinden geçmeye çalışıyor, yanlış yönde ilerleyerek koşucuların oluşturduğu denizi ikiye ayırıyordu.

Ari, en ufak bir umut dalgasının içinde kök salmasma izin verdi.

“Josh!” diye bağırırken neredeyse bornozlu ve köpükten Özgürlük Heykeli tacı takmış bir kadına çarpıyordu.

Road Runners ceketini giymiş bir yarış yetkilisi Josh’a kuzeye doğru devam etmesi için çılgınca işaretler yapıyordu.

“Yolumdan çekil!” Koşuculardan biri Josh’ın sağ tarafına sertçe çarparken bağırdı Josh.

Josh önündeki kalabalığın içinden geçmeye çalışıyor, yavaşça bariyere doğru ilerliyordu.

“Ne söylememi istiyorsun?” diye bağırdı gürültünün arasından. Gözlerinde bitkin bir ifade vardı.

Ari derin bir nefes aldı. “Hâlâ bana...” –ses telleri büzüşmüş olmalıydı– “Hala bana âşık olduğunu söyleyebilirsin.”

Nefesini tuttu.

“Geçen yıl boyunca yaptığım tek şey sadece... bunu aşmaya çalışmaktı.”

Siktir. Bu bir aşk ilanının başlangıcı değildi.

“P-peki aşabildin mi?” Ari kendini tutamamıştı.

Josh’ın sert ve kafası karışmış bir ifadeyle ona bakarak geçirdiği her saniyeyle beraber, Ari’nin kalbi biraz daha sıkışıyordu.

Hayır. Hayır hayır hayır hayır hayır.

Bu imkânsızdı. Havaalanı koşuları ve ardından yapılan dramatik konuşmalar, kurgu dünyasında yüzde yüz başarı oranına sahipti.

Ari'nin gözleri, gözyaşları ve kirpiklerindeki kar tanelerinden dolayı zaten bulanıktı, yine de Josh'ın ifadesinde değiştirilemez bir şey gördü.

“Sanmıyorum...”

Ah Tanrım.

Ari bakışlarını kaçırdı, Josh cümleyi tamamlayamadan önce tanıdık bir duygunun ilk sancıları göğsüne batmaya başlamıştı.

Ah Tanrım.

Ari kaldırıma doğru bir adım geri atarak bariyerden uzaklaştı ve havai fişekleri izleyen birkaç kişiye çarptı.

Bu kısmı görmesine izin verme. Şimdi uzaklaş. İlerle! Ayaklarını hareket ettir!

Ama hangi yolun onu caddeye çıkaracağına işaret edebilecek yön duygusunu kaybetmişti.

Nefesini tutuyordu. Akciğerleri daha fazla hava kabul etmiyordu.

Bu sadece bir duygu. Farkındalık egzersizlerinin anlatmak istediği de bu değil miydi? Ve o duygu, tamamıyla ve bütünüyle ıstıraplı. Tekrar yalnız kaldığında ağlayabilirsin. Bunu burada yapma. Kahrolası kendini tut...

Bir el, omzunun hemen altından sağ kolunu tutarak ilerlemesini engelledi. O tek el, onu yerden kaldırabilirmiş gibi hissettiriyordu.

“Sanırım hiçbir zaman bunu aşamayacağım.”

Kolunun çekildiğini hissetti ve ona döndü, son bir dakikadır zorla içinde tutmaya çalıştığı hıçkırığı bırakıverdi. Taze, sıcak gözyaşları yanaklarından süzüldü. Belki Josh'ın gözlerinde

de yaşlar vardı ama tüm görüş alanı bulanıkken bunu anlaması imkânsızdı.

Josh onu kendine çekti, Ari'nin başını göğsüne yaslamasını sağlayıp kollarını etrafına sararak vücut ısınısını geçici bir süreliğine birkaç derece artırdı. Aralarındaki tek şey, bariyerin soğuk metaliydi. Ari'nin nefesi düzenli bir ritme dönene kadar bu şekilde kaldılar.

“Bana sözlerinin arkasında olduğunu söyle.” Josh başını eğip yumuşak bir sesle kulağına fısıldadı. “Yarın bunları geri almaya çağını söyle.”

Yarın. Bu hazmetmesi çok ağır bir kavramdı.

“Geri alamam.” Ari ceketinin içine doğru konuştu. “Kanıtlar telefonunda.”

Josh dudaklarını sağ kulağının dış kenarı etrafında ve arkasında gezdirdi ve boynuna doğru nazik öpücükler bırakarak ilerledi. Görünüşe göre zayıf noktalarını unutmamıştı. Bu defa tepkisini kontrol etmeye çalışmadı –ne anlamı olacaktı ki?–. Josh Ari'nin çene hizasından bakışlarını yakalayabileceği şekilde yukarı doğru tırmanırken hafifçe inledi.

“Seni istiyorum.” Ona bunu söylemek, özgürleştirici bir histi. Sözlerin ağzından dökülmesine izin vermek. Kendine bu bastırılmamış, ham duyguyu hissetmesi için izin vermek. “Seni. İstiyorum. Keşke bunu çok daha önce söyleyebilseydim.”

Josh başını salladı ve yüzünü elleri arasına aldı, dudaklarını otomatik olarak aralamasına neden olarak çenesini yukarı doğru kaldırdı. Ama öpücüğü başlatmak yerine, gözlerini kapattı ve alnını onunkine yasladı.

“Seni gerçekten sıkık bir şekilde çok özledim,” dedi Josh.

“Seni sikmeyi gerçekten çok özledim.”

Josh Ari'nin ağzına doğru iç çekti.

“Arsız.”

“Senin arsızın?”

Parmağını yanağında yukarı ve aşağı doğru gezdirerek başını salladı. Ari başını Josh’ın eline doğru yasladı, önemsendiğini tüm benliğinde hissediyordu.

Yağan karı hissedemiyordu. “Modern Love”ın uyarlamasının ses sisteminden gelen titreşimli basını hissedemiyordu. Göğsünde patlayan havai fişeklerin derin uğuldamasını hissedemiyordu. Hissedebildiği şeyler –*tek şey*– Josh’tı: dudaklarının ona dokunuşu, ellerinin ıslak saçlarında dolanışı, sonra sırtına ve kalçasının altına kayışı, metal bariyerlerin diğer tarafında kalan vücudunu kaldırışı.

Ayakları diğer tarafta yere değmiyordu. İnsanlar yanlarından geçmeye ve kar düşmeye devam ederken bacaklarını beline sardı, ayak bileklerini birbirine kenetleyerek sıkıca tutundu.

Josh’ı içine çekmek istercesine nefes aldı. Dudaklarının yumuşaklığı, uzun burnunun kendi yanağına doğru sokuluşu, saçma parfümünün bıraktığı hafif his. Alt dudağını dişlerinin arasına almak ve birkaç saniye orada tutmak istiyordu. Sanki nihayet kendine ait bir şey varmış gibi.

“Matzo topu çorbası,” dedi Josh nefes almak için ayrıldıklarında. “Tavuklu noodle değil.”

“O bir testti. Gerçekten okuduğundan emin olmam gerekiyordu.”

JOSH, AĞAÇLARIN ARKASINDAKİ havai fişekleri izleyerek yanlarından geçen son birkaç koşucunun ve yarış yürüyüşçülerinin oluşturduğu trafiğin hayal meyal farkındaydı. Hiç kimse, sağlam olmayan metal bariyerlere karşı tutkulu bir şekilde öpüşen bir çifti (*bir çift!*) fark etmiş gibi görünmüyordu.

Onlar, iki bin kişilik kalabalığın içindeki yukarı bakmayan tek ikiliydi.

Erimiş karın Ari'nin kıyafetlerini ve saçlarını daha da ağırlaştırarak onu taşımayı biraz daha zorlaştırmış olmasını umursamıyordu. Ari'nin sutyeni içine yerleştirdiği telefonundaki PopSocket'in omuz kemiğine batmasını da umursamıyordu.

Ari *buradaydı*. Kalçası gerçek anlamda ellerindeydi.

Ve Josh'ı seviyordu.

“Söylediğini duymak istiyorum.” Karla ıslanmış öpücükler ve ağır nefesler arasından konuştu Josh. “Sesli olarak.”

Bu defa Ari ne demek istediğini bilmiyormuş gibi davranmadı. Bu kahrolası bir mucizeydi.

“Seni seviyorum.” Ari kulağına doğru, neredeyse utangaç bir şekilde, sanki buna hâlâ alışmaya çalışıyormuş gibi fısıldadı.

Josh boynuna doğru sokulup gözlerini kapattı.

“O da neydi?”

Yüzünü görebilmek için başını geri çekti.

“Seni *seviyorum*.” Kar tanelerine karşı gözlerini kırptıyordu ama nihayet bakışları onunkilerle buluştu. Sonunda.

Belki şansını zorluyordu, ama...

“Tekrar söyle.”

Ari hafifçe gözlerini kıstı ve elini Josh'ın ceket cebine kaydırıp telefonunu çıkardı, yüz tanıma kilidinin etkinleşebilmesi için ekranı ona çevirdi. Başarılı olabilmeleri birkaç deneme kadar sürdü.

“Vay canına. Telefonun gerçekten gülümsemene alışkın değil,” diye takıldı.

“Birinin gülümsediğine işaret etmek, onu durdurmanın en hızlı yolu, biliyorsun.”

“Ah, bunu tekrar yapmanı sağlayabileceğime eminim.” Dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrılırken, Josh bunun –nesnel olarak– dünyadaki en güzel gülümseme olduğunu düşündü.

Ari birkaç saniye klavyeyi kullandıktan sonra Notlar uygulamasının ekranı kapladığı telefonu ona uzattı.

Beni evine götür ve o sözleri çılgılık atmamı sağla

Eh, onu güldürebilme yeteneği hakkında yanılmıyordu.

Ari onu bir kez daha öperken, Josh kendisine bunu gerçek bir iyimserlik hissiyle, mantıklı bir şekilde açıklamaya çalışmadan hissetme iznini verdi. Bir kereliğine.

Ari Josh’a başka bir espri yapacakmış gibi baktı ama bunun yerine hafifçe şişmiş alt dudağını ısırıldı.

“Peki, daireye geri dönmeli...”

“Evet.” Ari, ona minik ve yumuşacık bir gülümsemeyle baktı ve Josh, bu gülümsemeyi görmekten asla sıkılmayacağından emin oldu. “Seninle yapabilmek için yıllardır beklediğim bir şey var.”

“KAHVALTI HAZIRLAMAK İÇİN bir ayaklı mikserle mi ihtiyacın var?” Ertesi sabah, henüz yemek yapma dersinin üçüncü dakikasındayken Ari, Josh’ın ona ödünç verdiği STUYVESANT LİSESİ MODEL U.N. tişörtüne vanilyalı yumurta kreması sıçratmıştı. “Bu ne tür bir büyü?”

“*Crème fraîche*’i çırpamak için” diye yanıtladı Josh, sanki bu bariz bir çıkarımmış gibi. “Güneş doğmadan önce kaçarsan, işte böyle şeyleri kaçırırsın.”

“Eğer o ilk gece beni beslemiş olsaydın bu ilişki tamamen farklı gelişirmiş gibi hissediyorum.”

“O hâlde matzo brei ile en iyi başlangıcı yapıyor olduğuma memnun oldum,” dedi Josh. Matzo ekmeklerini kusursuz eşitlikteki parçalara ayırıyordu. “Peki, ne düşündün?”

“Film hakkında mı?” Ari, kremayı metal kâsede çırparken gülümsedi. “Sevdim.”

“Seveceğini biliyordum.” Josh, pürüzlü bir parçaya kaşlarını çatıp onu Ari’ye uzattı.

“Eh, sen de filmde on iki defa falan ‘bu kahrolası mükemmel bir film’ diyerek bahsettin.” Ari ekmekleri tırtıklarken konuştu. “Ama ateşli çocuk, Andre The Giant ve Mandi Patinkin arasında geçen hoş bir aşk hikâyesiydi.”

“*The Princess Bride*’ı izledin ve anafikrin ‘üçlü’ olduğu sonucuna mı vardın yani?”

“Hayır,” dedi Ari, krema kâsesini tezgâha koyarken.

“Benim sonucum, bir filmin tamamını biriyle izleyebilmenin sırrının öncesinde seks yapmak olduğu.”

“Bu hipotezi her zaman test etmeye hazırım,” dedi Josh, camdan bir tereyağı tabağını ona doğru kaydırırken. “Bunu tavanın altı yağ ile kaplanana kadar erit. Orta sıcaklıkta.”

“Peki sorma cüretinde bulunayım...” –Ari bir matzo ekmeğini daha ağzına attı– “neden banyonda bu kadar çok ve her biri paketli Oral-B diş fırçası var? Onları ayaklı mikserin ve film eleştirilerinde etkilediğin bir sürü yatılı misafirin mi var?”

“Evet, onlarca,” diye mırıldandı Josh. “Şoke edici bir şekilde tekrar seks yapmayı planlamıştım.”

“O zaman...” –Ari telefonunu eline aldı– “sanırım rehberimde adını tekrar ‘Big Boy’ olarak değiştirmeliyim.”

Josh, bıkkınca iç çekti. “Tamam o zaman, ben de seninkini değiştireceğim.” Kendi telefonuna uzandı.

“Ooo, ben ne olacağım peki? ‘Pantolon Karşısı’? ‘Kırıntı İbli-si’? Belki basit bir ‘Arsız’?”

Josh yeni takma ismi görebilmesi için telefonunu ona uzattı.

KIZ ARKADAŞ ♡

Ari, ekrandaki bakışlarını yüzüne çevirdi, sessizlikle geçen her saniyede farklı bir duygu Josh'ın ifadesini biraz daha değiştiriyordu.

Ari tekrar elindeki telefona doğru başını eğdi ve yazmaya başladı. Josh, Ari telefonu ekranı görebilmesi için ona çevirdiğinde kendini hazırladı çünkü fiziksel olarak gerilmişti.

EN BÜYÜK ERKEK ARKADAŞ 🐾🐾🐾🐾🐾 🏠

Rahatlama duygusu yüzünü kapladı.

KIZ ARKADAŞ 🐾 : Seks için teşekkürler!

Ari'nin dudakları geniş bir gülümsemeyle şekillendi. "Bunu geri verdiğimde Gabe neler döndüğünü sorgulayabilir..."

Josh telefonu tezgâha bıraktı. Sağ kolunu Ari'nin beline sardı ve yüzleri neredeyse aynı hizada olacak şekilde onu yukarı kaldırdı. Ari her şeyi o kadar yoğun hissediyordu ki ağırlığının Josh'ı ne kadar zorladığı hariç hiçbir şeyi düşünecek hâlde değildi. Josh onu sertçe öperken burnu elmacık kemiğine doğru baskı yapıyordu.

"Bir daha deneyebilir miyiz?" diye sordu Josh onu yavaşça yere indirirken. "Sanırım buna hazır değildim."

"Bu, tüm ilişkimizi özetleyen alıntı olabilir." Josh, dikkatini kızaran tereyağına verdi.

Ari zıplayıp bacaklarını sarkıtarak mutfak masasının üzerine oturdu.

Josh ocağın önündeyken ona döndü, yüzünde kızgınlık ve uyarılma arası bir ifade vardı. "*Orada* bir sandalye var ve sen *az önce* temizlediğim masanın üzerine mi oturuyorsun? Kalk."

Ari, karnında bir heyecan dalgası hissederek başını geriye doğru eğip, bacaklarını sallayarak, sakın bir tonla cevap verdi: “Sıkıysa kaldır... Şef.”

“Ne yapayım?” Josh, kaşlarını kaldırarak birkaç adım attı ve masaya yaklaştı.

Ari, gözlerinin içine bakarken bacaklarını sallamaya devam etti ve onu ölçülü bir tonla cevapladı: “Kalkmamı sağla.”

“Spatulayı elime almam gerekecek mi?” Josh bir adım daha yaklaştı ve Ari bacağını ileri doğru sallarken Josh’ın sağ bileğini tutabilmek için uzanmadan önce bir anlığına gülümsediğinden emindi. “Yoksa saç fırçasını mı?”

Josh’ın gözleri, karnından biraz aşağı, göbek deliğinin hemen altına kaydı.

“Hâlâ bu iç çamaşırlarıyla mısın sen?”

Ari onu onaylamak üzere aşağı baktı. “Eh, henüz iki yüz dolarlık külotlarım elime ulaşmadı.”

“Bunlar incelmiş. Bu şekilde etrafta yürümene izin veremem.”

“Verme o zaman.” Hafifçe gülümserken konuştu. Ari Josh’ın ellerine uzandı ve onları kalçalarındaki lastiğin üzerine yerleştirdi. İç çamaşırını beraber hareket ederek aşağı çektiler.

Josh ellerini iki göğsünün arasına yerleştirip onu masaya uzanmaya kadar ittirdi.

Ari derin ve hızla nefes alan göğüs kafesinin üstünden Josh’ın dizleri üzerine çöktüğünü gördü. Josh burun delikleri genişlerken Ari’yi sol uyluğunun altından kavradı ve iki elini de her bir bacağa yerleştirdiğinde Ari’nin vücudunu sertçe masanın kenarına ve kendi önüne çekti. Ari’nin teninin altında bir şeyler çınladı.

“Kahvaltın yanmadan önce üç dakikan var.” Josh, Ari’nin bacaklarını omuzlarına yaslarırken mırıldandı.

Sekiz dakika sonra, Ari tamamen yanmış matzo *brei*’sini ısırdı.

Bundan hiç şikâyetçi değildi.

“ÖNCE BİLET ALMALIYDIK.” Ari, Crosby Caddesi boyunca yürürken şubat rüzgârına karşı paltosunun düğmelerini ilikledi. “The Moth Story Slam her zaman tükeniyor.”

“Briar bizi davet etti. Radhya’dan bu gece izin alabilmek için gelecek hafta üç kapanış vardiyasına gitmeyi kabul etmem gerekti.” Josh, Housing Works Kitapçısı’nın önündeki blok boyunca uzanan sırayı bir kez daha görebilmek için başını çevirdi. “İsimlerimizin bir listeye yazılacağını sanmıştım. Yine de Briar’ın Chris Evans hikâyesini duymamıza gerek olup olmadığından emin değilim. Bir kez daha.”

“O hikâyeyi *seviyorum*.” Ari atkısını boynuna sararken Houston köşesinde durdu. “Chris Evans ile bir randevuya çıktığını ve tek amacının Jenny Slate’in numarasını alarak ona telefon açıp Chris Evans ile tekrar birlikte olması için yalvarmak olduğunu hayal etsene... Ne kahraman ama.”

“Bu yaşanmadı.”

“Kesinlikle yaşandı. Gabe monoloğu üzerinde çalışması için ona yardım etti,” dedi birden fazla kornanın uyumsuz sesi arasından. “Pizza?”

“Arturo’s? Cuma akşamında?” Josh Ari’nin yalvaran ifadesine baktı. “Ne kadar bekleyeceğiz bir bakalım.”

Josh, Broadway ve Houston köşesindeki dev Crate & Barrel mağazasının penceresinden, bir çiftin masa düzeni üzerine tartıştığını görebiliyordu. Kadın, bir şeyleri okutmak için telefonunu uzatıyordu –muhtemelen kayıtları içindi– adamsa kafasını sallıyordu.

“Bu paltoyu kuru temizlemeciden yeni aldım,” diye birden hatırladı Josh. “Tekrar temizlettirmem gerekecek.”

“Temizleme ücretini ben öderim,” dedi Ari, kuru temizleme bir doğaçlama eğitmeninin maaşı için lüks sayılsa bile. Mercer köşesinde kırmızı ışık yanıyordu. Ari trafik ilerlerken Angelika’nın önünde durup ona döndü. “Ama şunu bilmelisin, kömür fırınında pişmiş pizza kokusu üzerine sindiğinde benim için on kat daha çekicisin.”

“Bunun mümkün olduğunu sanmıyordum,” dedi Josh onu kolları arasına alırken. Bundan bıkmıyordu, Ari’ye sarılmaktan veya onun kendine bakış şeklinden. Ari paltosunun yakalarını çekti ve onu nazikçe öptü. Geri çekildiğinde Josh, yapay kiraz aromalı ChapStick’ini kendi dudaklarında hissediyordu.

“Hey.” Ari sıırttı. “Senden hoşlanıyorum.”

“Sanırım sen de fena değilsin,” dedi eğilip atkısını kenara çekerek, boynuna ve çene hattına öpücükler bırakıp, sonra tekrar dudaklarına doğru tırmanırken. *Sana monogramlı bir dizi kahvaltı kâsesi alacağım*, diye sessizce düşündü.

Işık yeşile dönünce, Ari elini tuttu ve onu Houston'ın karşı tarafına, diğer yöne çekti.

“Pizza istediğini sanıyordum.”

“Her zaman. Ama önce yapmam gereken bir şey var.”

Güneye doğru yürüdüler. Karanlık sokağı kaplayan ve çoğu geceyi sonlandırmak üzere olan tasarımcı butiklerinin önünden geçtiler.

Ari, Spring ve sonra Broome sokaklarını geçerken sokaklar alışılmadık şekilde sessizdi, ara sıra far ışıkları loş cadde lambalarını aydınlatıyordu. Ari küçük bir penceresi olan tuğla ve paslanmaz çelikten yapılmış vitrin önünde aniden durdu.

“Buraya mı uğramak istiyordun?” diye sordu Josh. “Yeni bir vibratör almak için ani bir ihtiyaç mı duydun? Yoksa bu aptalca bir soru mu?”

“Bu bizim tatlı tanışma hikâyemiz,” diye cevapladı onu Ari. “En azından bir tanesi.” Onu yakalarından çekerek CreamPot'un girişine doğru sürükledi. “Bu yer olmasaydı hayatlarımızın ne kadar farklı olacağını bir hayal et.”

Josh gözlerini devirdi ve kapıyı açtı. “Eminim evren bizi bir şekilde bir araya getirecek başka bir yol bulurdu. Başka bir zaman diliminde, kesin Briar ve Chris Evans'ın düğününde tanışmış olurduk.”

“Ve ben kesin sana banyoda çakardım,” diye garanti verdi Ari.

“Bir daha asla görüşmemek üzere. Hemen hayatlarımıza geri dönerdik.”

“İkimiz de birbirimiz için bir şeyler seçmeliyiz,” dedi Ari. “Hatıralar.” Başının arkasındaki rafta bir şeyin mercan renginde camdan yapılmış bir heykel gibi durduğunu fark etti. “Ooo, dokunaçlı dildo!”

“*Bunu mu* istiyorsun yani?”

“Çok güzel!” diye ısrar etti.

“Sen bana saçma bir şey seçerken ben de birkaç dakika etrafa bakınıyormuş gibi yapacağım, sonra kasada buluşuruz.”

“Hiç Fleshlight kullandın mı?”

“Hayır.”

“Penis pompası?”

“*Hayır.*”

“Kek kokulu kayganlaştırıcı?”

“Ari.”

“Bu aşçılık sanatı sayılır!” Daha az yer kaplayan erkek reyonna doğru yöneldi. “İhtimaller sonsuz.”

Mağazada sadece birkaç kişi vardı, İngilizce konuşuyor gibi görünmeyen ama reyondaki kısıtlama setleriyle son derece ilgili genç bir çift ve lavanta rengi paltosuyla dikkat çekici bir şekilde her vibratör modelini çalıştıran kadın.

Josh, Ari’nin ona gizlice bakışlar attığı ve Briar’ın âdeta bir anda ortadan kaybolduğu o günden beri buraya gelmediğini fark etti. Bunu fazla düşünmemeye çalışıyordu, nasıl olup da buranın hayatının dönüm noktası hâline geldiğini.

Belki de âşık olmak tam olarak şu anda durduğun yere geri dönebilmek için her şeyi –acılar da dahil– baştan yaşamayı kabul edebilmektir.

“Eğer penisinin bir kalıbını çıkarsaydın...” –Ari aniden sırtına yaslanarak kollarını etrafına sardı– “sence bir dildo sergisinde onu sadece ağzımı kullanarak tanıyabilir miydin?”

“İşte şimdi Sevgililer Günü’nde alacağın hediye mahvettin.” Yüzünü ona çevirebilmek için arkasına döndüğünde Ari ellerini sanki bir şey saklıyormuş gibi hemen arkasına sakladı. “Bitirdin mi? Bir şey buldun mu?”

“Evet.” Yutkundu. “Aslında, onu iki yıl önce burada buldum, yalnız ve azginken ve üzücü apartman daireme dönmek için zaman öldürmeye çalışırken.”

“Biliyorum. Buydu.” Josh dokunaçlı dildoyu ona gösterdi ve vereceği aşırı tepki için kendini hazırladı. Bu haftada iki kere doğaçlama dersleri veren biriyle bir ilişki içerisinde olmanın tehlikelerindendi.

Bu yüzden Ari’nin paltosunun beton zemine sürtünmesine izin vererek yavaşça dizlerinin üzerine çöktüğünü gördüğünde pek de şaşırmamıştı.

Ari sağ elini açtı ve büyük, siyah bir silikon penis yüzüğü ona uzattı.

“Buna bir yüzük takmak istiyorum.”

Josh bir an boyunca yüzüğe bakakaldı, ardından sinirli bir şekilde iç çekerek bir adım geri attı. “Çok komik.”

Ama Ari de bunun komik olduğunu düşünmüyor gibiydi çünkü gülümsemiyordu.

“Karın olmak istiyorum.” Sesinde en ufak bir alay izi bile yok.

Josh aşağı bakıp ifadesini inceledi. Sırıtmıyordu. Gülümsemiyordu. Şaka yapmıyordu. Gözleri kocaman açılmıştı, sanki gerçekten bir şey istiyormuş gibi.

Josh gözlerini kırparak beyninin tüm çelişkili kanıtları hızla gözden geçirmesine fırsat tanıdı.

“Bana nişanlanmanın Hallmark tarafından pazarlanan bir fikir olduğunu söylemiştin.”

“Hâlâ bunun arkasındayım.”

“Ve ciddi ilişkilerin kadınları erkeklerin onayına bağımlı bırakan bir dikkat dağınıklığı olduğunu.”

“Bu da doğru.”

“Tekrar evlenmek istemiyorsun.”

“İlk evliliğimi tekrar yaşamak istemiyorum.”

Ari derin ve duyulabilir bir nefes aldı. “Ama evlilik artık benim için tamamen farklı bir anlam ifade ediyor.”

Josh’ın beyninin derinliklerinde bir yerde bir savaş sürüyordu. Sesler ve yarım kalmış cümleler ona şaka yapıyor, *fikrini değiştirebilir ya da kim elinde bir “Octopussy” tutarken evlilik teklifi eder ki?* diyerek ısrar ediyordu.

Ama bir şekilde, sadece ona bakarak bile anlayabiliyordu; her geçen gün Josh’ın daha da aşına olduğu bir şekilde kendini savunmasız hâle getirişinden belliydi.

O ciddiye.

Ari’nin gözleri dolmaya başladı ve Josh, bir saniyeyi daha ona bakarak geçiremeden dizleri üzerine çöktü ve onu kolları arasına aldı.

“Bunu yaptığın için seni seviyorum.” Dokunaçlı dildoyu yere bıraktı, ellerini saçlarından geçirdi ve yüzünü avuçlarının arasına aldı. “Ama evli olmanın anlamı ne?”

Ari’nin burnu kırıştı. “Çok küçük bir grup arkadaşımızın ve ailemizin önüne çıkıp sana ‘benim insanım’ diyebilmek?”

“Birbirimiz hakkında nasıl hissettiğimizin acı verici derecede farkında olmayan bir tane bile arkadaşımız ya da aile üyemiz aklıma gelmiyor.”

“Birbirimize ait olmamızı istiyorum...”

“Zaten aitiz, Ari.”

“...resmi olarak. Her sabah uyanınca benden kurtulmanın sana büyük bir maliyeti olacağını bilmeni istiyorum.”

“Hey.” Josh, onu kalın kışlık paltolarının arasından mümkün olan en sıkı sarılmanın içine çekti. “Senden kurtulmayacağım.”

Ari’nin yüzü hafifçe buruştu ve sessizce hıçkırdı. Josh onu göğsüne bastırdı, açık paltosunun arasından görünen kazağına gözyaşlarını akıtırken saçlarını okşadı.

“Bak. Bana bir şey kanıtlamak zorundaymışsın gibi bir devlet belgesi imzalamana ya da Kay Jewelers’tan bir yüzük takmana

ihtiyacım yok. Zaten biliyorum. Her sabah orada oluyorsun, kaşığım olarak.”

“Büyük kaşık olmayı seviyorum.” Ari sesi titrerken konuştu. “Küçük kaşık olmak...”

“...sana klostrofobik hissettiriyor,” diye tamamladı onu Josh. “Biliyorum.”

Parmaklarını kulaklarının hemen altından ensesine doğru götürerek başparmaklarıyla yanaklarını okşadı. Yüzünün hatlarını inceledi, fotoğrafların asla tam olarak yakalayamayacağı tüm o küçük detayları. Alnındaki yara izi gibi. Güneş ışığında gözlerini kısarken burnunun üst kısmında oluşan sevimli kırışıklık gibi. Ağzının köşesindeki ancak öpüldüğünde gerçekten kıymeti bilinebilecek küçük çukur gibi.

Aslında o çukurun tam da şimdi öpülmesi gerekiyordu.

Mağazanın parlak ışıklı iç mekânı, kollarını ona sarıp, elini saçlarına doladığı ve yapay kiraz tadındaki dudaklarını hissettiğinde karanlık ve sisli bir arka plan hâline geldi. O yapay kiraz tadı şimdiye kadar tattığı en güzel şeydi.

İki ve yirmi dakika arasında bir süre geçti. Dizlerinin beton zemininden dolayı kalıcı hasar görmesini mümkün kılmaya yetecek kadar bir süre. Nefes almak için ayrıldıklarında, kısıtlama setleriyle ilgilenen genç çift ve satış görevlisi dikkatle onları inceliyordu. Lavanta rengi paltolu kadın elinde tuttuğu vibratörü kapattı.

“Penis yüzüğünü yine de alıyorum,” diye fısıldadı Ari kulağına.

“Bunu tahmin etmiştim,” diye mırıldandı Josh, ayağa kalkıp onu da kaldırırken.

Nefesinin yavaş yavaş normale döndüğünü hissediyordu ama yüzündeki ifadenin hayal kırıklığından mı yoksa sadece akmış göz kaleminden mi olduğunu çözemiyordu.

“Madem artık bu kadar açık fikirlisin...” –Ari, elini bir dizi kayışın üzerinde gezdirdi– “üçlü yapma konusundaki fikirlerini sorabilir miyim?”

“Her dört yılda bir yeni insanlar oluyoruz.” Josh eğilip cam dokunaçlı dildoyu yerden aldı. “Her şey mümkün.”

Ari kaşlarını kaldırdı. “Tam isabet.”

Josh aldıkları ürünleri şık, beyaz tezgâhın üzerine koyarken bir anlığına duraksadı. “Beni ne kadar duygulandırmış olsan da on dört dolarlık bir silikon yüzükle seninle evlenmeyi asla kabul etmeyeceğimi biliyorsun.”

Ari gri şişme montunun fermuarını çekti. “Senin için yalnızca yerel üretim, çiftlikten alınma plastik kullanırım. Tavşan kulaklı olanı da alabilirim, eğer...”

“Aslında, biraz daha zevk sahibi bir şey düşünüyordum,” dedi Josh. “Altın.”

“Tamam, Para Çantası. Altın bir penis yüzüğü kulağa gerçekten çok zevkli geliyor.”

Ari kaşlarını kaldırdı. “Bir yatırım parçası mı?”

“Daha çok bir aile yadigârı.” Josh cebine uzanarak cüzdanını çıkarıp küçük, siyah bir kutuyu tezgâha bıraktı.

“Az önce yalan söyledim,” diyerek sözlerine devam etti. “Başka bir zaman çizgisinde tanışmış olsaydık, hiçbir şey olmamış gibi hayatıma geri dönemezdin. Beni mahvederdin.”

Dünyanın en güzel gülümsemesi yavaşça Ari’nin yüzüne yayıldı.

Josh bir süredir yüzüğü yanında taşıyor, kesin bir *evet* için bekliyordu. Ama gerçek şuydu ki, tüm bunların elinde patlama ihtimalini hesaplamasına gerek yoktu. Ya da çoğu ilişkinin başarısızlıkla sonuçlandığını. Ya da kaçınılmaz acının kesinliğini.

Belki ruh eşi diye bir şey yoktu. Belki de sadece sonunun nasıl biteceğine dair hiçbir garantileri olmadan bir şeye başlamaya yetecek kadar birbirine güvenen insanlar vardı.

“Teklifi bile ilk seferinde doğru düzgün yapamıyoruz,” dedi Ari.

“Tekrar yapmamıza gerek yok. Hiçbirini.” Josh, gözlerini bir kez bile ondan ayırmadan tezgâhtan penis yüzüğünü aldı. “İlk seferinde benim için mükemmeldin.”

Teşekkür

BU KİTAP, BENZERSİZ temsilcim Gaia Banks ve yıllar önce gönderdiği hayatımı değiştiren DM olmasaydı asla yayımlanmazdı. Kendimi bir soda çeşmesinde keşfedilen Lana Turner gibi hissettim. Tüm revizyonlar, düzenlemeler, pandemiler ve saat dilimleri boyunca potansiyeli görebildiğin için sana minnettarım. *Paprikash*'ında kesinlikle doğru miktarda karabiber var.

Editörüm Emma Caruso ile yaptığım ilk görüşmeden itibaren iyi enerjiyi hissettim. Bu kitabın en iyi hâliyle ortaya çıkması için verdiğin çaba, seni harika bir iş ortağı yapıyor. Beni gerçekten anlıyorsun. Sana asla yeterince teşekkür edemem. Haklısın, haklısın, biliyorum ki haklısın.

Dial Press'teki inanılmaz ekipten Whitney Frick'e ve Jordan Pace, Corina Diez, Maria Braeckel, Debbie Aroff, Avidah Bas-hirrad, Erica Gonzalez'e en büyük teşekkürler. Donna Cheng ve Cassie Gonzalez'e teşekkür ederim ve bir Word belgesini hayata geçirdiği için Debbie Glasserman'a da ayrıca teşekkürler.

Bu kitaba 2018’de başladım çünkü Kat hikâyelerinden birine *When Harry Met Sally* göndermesi eklemişti ve ben de onu arkadaşım olmaya ve ilk öpüşme sahnemi yazmama yardım etmeye zorladım. Yüz binlerce kelime sonra, hâlâ her gün beni güldürmeyi başarıyor. O, parlak bir yazar, güvenilir bir sırdaş ve isteyebileceğim en iyi fikir ortağı. Bunu, iyi bir kavunun nasıl iyi olduğunu anladığınız gibi biliyordum.

Selina’nın hayranıyım, ta ki onu da arkadaşım olmaya zorlayana kadar. (Döngüyü hissetmeye başladınız mı?) O sadece muhteşem sanat eserleri yaratmakla kalmıyor, aynı zamanda en etkileyici ve duygu yüklü hikâye fikirlerini ortaya atan inanılmaz bir yazar. Yeteneğin beni hayran bırakıyor. Snalps her zaman bizim olacak.

Kate, N treninde defalarca karşılıklı oturduğumuza eminim. Sen gerçek bir ruh eşisin. Aisling, tanıdığım en komik ve en keskin zekâlı insanlardan birisin ve kalbimdeki en büyük fan hikâyesini yazdın. Desteğin, tavsiyelerin, mizahın ve teşvikin paha biçilemez. İkinizin de metaforik *wagon wheel* kahve masalarını her zaman isteyeceğim.

Ali, yıllar önceki panik dolu DM’lerime cevap verip bana yayın sürecini açıkladığın için Tanrı’ya şükürler olsun. Beni sahte bir İtalyan olarak tolere ettiğin için de. Yazdığın tanıtım yazısı ve inanılmaz derecede komik üslubun ama en çok da sana, olduğun kişi için sonsuz minnettarım. Julie, sen benim yazarlık kahramanımsın ve yayıncılık sürecindeki her zorlu adımda yanımdaydın. Yapamayacağın bir şey var mı? İkinizin yaşadığı şeyi ben de yaşamak istiyorum.

Herkesin Words Are Hard (Celia, Victoria, Sarah, Rebecca ve Jen) gibi yazar arkadaşlarından oluşan bir destek sistemi olmalı. Siz olmasaydınız ne yapardım, gerçekten bilmiyorum. Katie, Tam, Lucy, Claire, bu canavarı henüz tam şekillenmemiş ama

yirmi bin kelime daha uzunken okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Desteğiniz için minnettarım: Nat, Amy, her iki Kat, Julia, Elizabeth, Court, Sit, Terrestrial, Kay, castles_and_crowns, Berit, Kayurka, Jen ve ilk defa yazan birinin çok garip hayran kurgusuna yorum bırakan her bir insana. Bunun benim için ne anlama geldiğini asla bilemeyeceksiniz. Bu kitap, harika bir hayran topluluğunun ve bizim aziz koruyucumuz Rian Johnson'ın bir yansımasıdır.

Josh, seni ve matzo ball çorbanı ben mi hayatıma çektim? Bana bir daha oraya geri dönmek zorunda kalmayacağımı söyle.

Bhavi ve Viv, 1989'da Central Park Boathouse'ta brunch kokteylleri içmek isteyeceğim insanlar olduğunuz için teşekkür ederim. (Yanımda *Rolodex*'imi getirirdim.) Griffin ve David (*Blank Check*), Nora Ephron mini diziniz revizyon sürecim sırasında tam zamanında geldi. Öpüşme filmlerinin şampiyonu olduğunuz için teşekkür ederim. *Skytalkers*, 2018'in büyük bölümünde benim *soundtrack*'im olduğunuz için teşekkürler.

Ebeveynler olarak anne ve babama sahip olacak kadar şanslıydım. Onlar tanıdığım en zeki insanlar ve umarım bunun bir kısmı bana genetik veya osmoz yoluyla geçmiştir. Annemin birçok Harry Connick Jr. kaseti vardı ve bence bu kitabın var olmasının büyük nedenlerinden biri bu. Kişisel gelişim bölümünde biri sana bakıyor, o benim.

Jeremy, ilk buluşmamızda dairenden ayrılıp "antropolojik araştırma" nedenlerinden dolayı bir *Twilight* lansman partisine gittim. İkinci buluşmamızda, koltuğunda ağladım ve sarılışını reddettim. Üçüncü buluşmamızda, bize bir tabak pastırma sipariş ettin ve ben downtown 6 trenine binmeden önce beni öptün ve âşık olduk. Beni asla bıktırmayan kişi olduğun için teşekkür ederim. Zor bir insan (meydan okuyan biri) olduğumda bile beni sevdiğin için teşekkür ederim. Hayatının geri kalanını biriyle geçirmek istediğini fark ettiğinde... Eh, gerisini zaten biliyorsun.

Yine mi Sen?

KATE GOLDBECK

Yazardan Bir Not: Nora'ninkinden İstiyorum

YİNE Mİ SEN?'DE, geçmişte sert bir ilişkiye sahip iki kişi, ayrılık acılarını atlatmaya çalışırken beklenmedik bir dostluk kurar. Bu, modern flört dünyasında dostluk ile romantizmin arasındaki sınırları (veya bu sınırların olmayışını) keşfeden bir romantik komedidir. Aynı zamanda, sinema tarihi ve teorisi geçmişine sahip biri olarak, benim için son derece belirleyici bir filmle bir tür diyalog kurma çabam.

Ailem sayesinde Nora Ephron'un *When Harry Met Sally* filmiyle içli dışlı olarak büyüdüm. (Annem Harry Connick Jr.'ın kasetini neredeyse aşındırdı.) Bu fikir, şekillenmeye açık zihnimde şu şekilde bir iz bıraktı: "zeki diyaloglar = yetişkin romantizmi".

Sevgili okur, bu film bana esprili ilişki dinamikleri konusunda öyle yüksek beklentiler aşıladı ki yıllarca flört hayatımı mahvetti.

Film, bir ilişki dinamiğinin, bir dizi konuşma üzerinden nasıl evrildiğini anlatıyor. Dışsal çatışmalar yok. Bir screwball komedi

elementleri de yok. Ana karakterlerin doğru düzgün kariyerleri bile yok gibi görünüyor. Bu iki insanın birlikte olmamaları için hiçbir neden yok, tabii kendi takıntıları ve nevrozları hariç.

Bana göre, *bu* Nora Ephron'un dehasını gösterir. Birbirini açıkça seven iki insanın nihayet içsel engellerini aşmasını izlemek, romantik komedi türündeki en tatmin edici çözümlerden biri olmalı. İşte bu yüzden film benim için bir numara.

Yine mi Sen?'i yazarken (telefonumda, distopik açık ofisimde) kendime şu soruyu sordum: *Nora Ephron bu hikâyeyi kâğıt Rolodex'lerin olmadığı bir dünyada anlatıyor olsaydı, nasıl yazardı?* Filmin yaratıcıları şu soruyu gündeme getirmişti: *Kadınlar ve erkekler gerçekten sadece arkadaş olabilir mi?* Ancak artık herhangi bir cinsiyetten insanların kesinlikle arkadaş olabileceğini kabul ettiğimize göre, otuz beş yıl sonra hangi soruları sorabiliriz? Aşka, romantizme, sekse ve dostluğa dair bakış açılarımız nasıl daha karmaşık hâle geldi?

Faydaları olan arkadaşlık (*friends-with-benefits*) neredeyse norm hâline gelmişken, faydaları *olmayan* bir arkadaşınızla yatarsanız ne olur? Bu, ilişkinin sonu mu olur yoksa yeni bir başlangıç mı?

Yine mi Sen?, New York'ta yaşadığım flört deneyimlerinden esinlenilerek yazıldı. Hem uzun süreli bir ilişkiyi hem de uygulama tabanlı flört dünyasının iniş çıkışlarını aynı anda deneyimleyen biri olarak, modern romantizmin en iyi ve en kötü yönlerine sık sık tanık oluyorum. Karakterler, benim farklı yönlerimin birer yansıması: Josh, fazlasıyla güvenilir bir ilişki ve salata barında kusursuz cherry domatesler isteyen, titiz ve başarı odaklı kaygılı zihnim. Ari ise insanları hep belli bir mesafede tutan, seksi romantizmden kolayca ayırabilen poliamorist kaçınmacı tarafım. (*Merhaba, bu da benim, savunma mekanizmalarımla birlikte!*)

Bir roman yazmanın doksan dakikalık bir film çekmeye kıyasla en büyük avantajlarından biri, karakterlerin yolculuklarını tam anlamıyla keşfetmek için daha fazla alan sağlamasıdır. *Yine mi Sen?*'de hem **Ari** hem de **Josh** için güçlü bir değişim süreci eklemek istedim.

“Kişisel gelişim bölümünden sana bakan biri var.” Carrie Fisher’ın *When Harry Met Sally* filmindeki en ikonik repliklerinden biridir ve aslında tüm romantik komedilerin özünü yansıtır. Romantik komediler, yalnızca iki insanın âşık olduğu komik hikâyeler değildir. Onlar, özünde insanların âşık olma sürecinde kendilerinin daha iyi bir versiyonuna dönüşmesini anlatır. Bağımsız bir kitabevinin kişisel gelişim bölümünde, birbirine uzaktan bakan iki kişi mi? İşte, gerçek romantizm *budur*.

Kate Goldbeck ve Kate Robb Arasında Bir Sohbet

Kate Goldbeck, bağlanmaktan korkan biriyle umutsuz bir romantik arasındaki yıllar süren çekişmeyi konu alan ve sonunda dostluk ve beklenmeyen bir çekimin onları bir araya getirdiği, düşmandan arkadaş'a ve âşıklara dönüşen ilişkiyi anlatan *Yine mi Sen?* adlı çıkış romanının yazarıdır. Atlanta, Georgia’da yaşıyor; partneriyle şakalaşmayı, Britanyalı seslendirme sanatçılarının okuduğu sesli kitaplarla uykuya dalmayı ve köpeklerin kulak arkalarını kaşımayı seviyor.

Instagram: @kategoldbeck

Kate Robb, kalp kırıklığını iyileştirmek için bir büyü yaparak eski sevgilisini geçmişinden silmeye çalışan bir kadının, uyanığında sadece onu değil, daha fazlasını kaybettiğini fark etti-

ği, büyüü bir arkadaşlıktan aşka dönüş hikâyesi olan *This Spells Love* adlı çıkış romanının yazarıdır. Kanada, Toronto yakınlarında ailesiyle birlikte yaşıyor; boş zamanlarını kendini bir hokey annesi olmadığına inandırarak geçiriyor ve bir gün yeniden 10 cm topuklu ayakkabı giyebilmeyi hayal ediyor.

Instagram: @kate_robb_writes

KATE ROBB: Şunu itiraf etmeliyim ki, romanına ilham veren *When Harry Met Sally*'yi hiç izlemedim. Bu bir romantik komedi günahıymış gibi hissediyorum.

KATE GOLDBECK: Vay canına! Aslında insanların bu filmi henüz izlememiş olmasını seviyorum.

KR: Filmi her zaman seviyor muydun, yoksa bu yakın zamanda gelişen bir şey miydi? Filmden kitabı yazmaya nasıl geçtin?

KG: Aslında bu daha çok ailemle bağdaştırdığım bir film. Annemin VHS kaseti vardı, bu yüzden onunla büyüdüm diyebilirim. Onunla izler ve şöyle düşünürdüm: *Ah, işte flört böyle bir şey. Yetişkin olup New York'ta yaşadığımda hayat böyle olacak.* Bu yüzden benim için bir dönüm noktası olduğunu söyleyemem ama hep aklımın bir köşesindeydi çünkü çok alıntılanabilir bir filmdi. Ama seneler sonra, *Reylo* hayran kurgu hikâyelerine merak saldığımda ve *When Harry Met Sally* üzerine bir hayran hikâyesi yazmaya karar verdiğimde, senaryosunu okuyup filmi defalarca kez izledim. Sonra bunun tam anlamıyla bir romantik komedi klasiği olduğunu fark ettim ve Nora Ephron'un ne kadar dâhiyane biri olduğunu anladım. Çünkü o belirli endişeleri alıp, otuz yıl sonra bile geçerliliğini koruyan zamansız bir hikâyeye ustalıkla işleyebilmişti. Peki ya sen? Kitabımı okurken içerik bana biraz *Sliding Doors*'u anımsattı ama o fikre ve çoklu evren romantizmine tamamen orijinal bir bakış açısı getirmişsin. *Sliding Doors* başlangıçta ilham kaynaklarından biri miydi?

KR: Aslında, hayır. Bu romanın fikri, eşimle tanıştığım gece aklıma geldi. O gece arkadaşlarımla bir bara gitmeyi planlıyordum ama bir arkadaşım son anda beni bir yardım balosuna davet etti. *Neden olmasın?* diye düşündüm. Güzelce giyineceğim ve bu etkinliğe gideceğim. O an aldığım kararın önemsiz olduğunu düşünmüştüm. Hatta hiç üzerine bile düşünmedim. *Üniversiteye nereye gideceğim?* ya da *Hayatımla ne yapacağım?* gibi sorulara cevap arıyormuş gibi değildim. Bu sadece *Cuma gecesi planım ne?* sorusuna verdiğim bir cevaptı. Karşıma iki farklı plan çıktı ve ben birini diğerine tercih ettim. Ama bu seçim sonucunda onunla tanıştım, sonunda evlendik ve şimdi bir ailemiz var. Eğer diğer planı seçseydim, hayatım tamamen farklı bir yöne giderdi. O koşullar olmasaydı, onunla tanışır mıydık, bilmiyorum. Mükemmel zaman. Mükemmel yer. Sanırım yıldızlar hizalanmıştı. İşte bu düşünceden yola çıktım: *Ya hayatında bir şeyi farklı yapma şansın olsaydı?* Biraz farklı bir yol seçseydin, yine aynı noktaya mı varırdın? Yoksa tamamen başka bir yerde, bambaşka bir insan mı olurdun? Ve bunun sonuçları ne olurdu? İnsanlara kitabı anlatmaya başladığımda *Sliding Doors* popüler kültürde “farklı yol farklı hayat” fikrini açıklamak için kolay bir yol oldu ama kitap kesinlikle filminden farklı bir havaya sahip.

KG: Peki eşin kitap hakkında ne düşünüyor? Okudu mu? Okumasına izin var mı?

KR: Eninde sonunda izin vereceğim. Benim tuhaflığımdan kaynaklanıyor ama bu çok zor! Kendini sayfalara döküyorsun ve düşünüyorsun: *Beni yargılayacaklar mı? Bunu fazla kişisel bulacaklar mı? Berbat olduğunu düşünüp bana söylememeye mi çalışacaklar?* İşin içinde çok fazla kırılganlık var.

KG: Kesinlikle tuhaf bir durum. Birincil partnerime kitabımı okutmaya karar verdiğim ânı çok net hatırlıyorum. Aşırı heyecanlı ve gergindim. On yıldan uzun süredir birlikteyiz, her şeyi paylaştık. Ama kitabımı ona okutmakta çok daha ham ve savun-

masız hissettiren bir şeyler vardı. O yüzden seni çok iyi anlıyorum. Ve kitabımı kimin okuyabileceği konusunda çok ama çok dikkatliyim. Annem ve babamın kitabı okumasına daha yeni izin verdim çünkü düzeltme yaparken yardımlarını istiyordum. Ama sonra onların notlarına baktım ve düşündüm ki: *Aman Tanrım, annemle babam bütün bunları okudu.* Muhtemelen akıllarında tonlarca soru vardır. Büyük ihtimalle, hangi kısımlar benim hayatımdan geldi diye merak ediyorlardır. Biraz utanmıştım. Ama sanırım neredeyse en zor şey, sana en yakın olan insanların hikâyeni ondan ne çıkaracaklarını bilmeden okumalarına izin vermek. Bir insanın yazdıklarından öğrenebileceğin şeyler, muhtemelen bir sohbet sırasında sana söyleyeceklerinden çok daha fazla.

KR: Evet, kesinlikle öyle. Sanırım kız kardeşimin kitabı okuması konusunda gerginim çünkü kitapta bir kız kardeş ilişkisi var ve bizimkinden çok farklı ama bence karakterler kimseye dayanmıyor olsa bile ya da olaylar gerçek yaşanmışlıklarla bire bir örtüşmese de hayatından minik detayları mutlaka alıp hikâyeye katıyorsun. Küçük parçalar her zaman içeri sızacak yolu buluyor. Peki, senin kitabında kendi hayatından ne kadar şey var?

KG: Sanırım kitabın büyük bir kısmı, birincil partnerimle yaşadığım anlara dayanıyor. Bizim de biraz karmaşık bir başlangıcımız olmuştu. Birlikte iki randevuya çıktık ve sonra ben onu biraz görmezden gelmiş oldum. O dönemde herhangi bir şeyi kaldırabileceğimi düşünmüyordum. Bu yüzden bir yıldan fazla süre boyunca birbirimizi görmedik. Sonunda ona ait bir DVD'yi geri vermek üzere tekrar bir araya geldik ve bizim "ikinci ilk randevumuz" olarak adlandırdığımız buluşmayı gerçekleştirdik. Yıldönümümüzü de o günden başlatıyoruz. İlişkimizde her zaman o ikinci şansa sahip olmuş olduk. Kitaptaki birçok şakalaşma aslında bizim birbirimizle konuşma şeklimizi hayal etmemden geliyor. Mekânların çoğu benim hayatımdan yerler.

Anlatılan anekdotların birçoğu da benimkiler. Bekâr olmanın nasıl bir şey olduğu ve yaşadığım kötü, kötü flört hikâyeleriyle ilgili küçük anlar.

KR: Keşke yirmili yaşlarımda daha çok yazsaydım ve korkunç flört hikâyelerimi kitaba dahil etseydim.

KG: Aynen.

KR: Eskiden kız kardeşime ve anneme berbat randevularım hakkında e-postalar yazardım. Keşke hâlâ duruyor olsalardı çünkü muhtemelen *felaket derecede kötü randevular* hakkında koca bir kısa hikâye antolojisi yazabilirdim. Ama şimdi, bunlar bir şekilde romanlarımın içinde yer alıyor.

KG: Evet, kesinlikle. Sonrasında yazdığına değiyorlar.

KR: Kitabını okurken, New York'ta çok vakit geçirdiğin hissi-
ne kapıldım. Sanki orayı çok iyi biliyor gibiydin.

KG: Evet, yirmili yaşlarımda büyük bir kısmını New York'ta geçirdim. Orası kesinlikle benim yetişkin olduğum yer. Tam anlamıyla bir yetişkin gibi hissettiğimden değil ama yıllarımı flört etmeye çalışarak, daireden daireye taşınarak, haftanın yedi günü çalışmama rağmen hep daha iyi bir fırsat kovalayıp yine de asla yeterince param olmayarak geçirdim çünkü çoğunlukla müzelerde ve kâr amacı gütmeyen kuruluşlarda çalışıyordum. Bu kitabın büyük bir kısmı o anılara dayanıyor. Bu arada, Kanada vatandaşı olmak isteyen ve orada yaşamayı dileyen biri olarak, kitabındaki Hamilton, Ontario ve Toronto atmosferini çok sevdim. Detayların çok canlıydı. Amerikan bir okuyucu olarak her şey bana inanılmaz keyif verdi. Kanadalı bir yazar olarak kitabının lokasyonunu Kanada yerine Amerika'da geçirme konusunda hiç baskı hissettin mi?

KR: Hamilton'da büyüdüm ve burası benim için fazlasıyla nostaljik bir yer, bu yüzden bu şehri onurlandırmak istedim. Sevdığım bir şehir ve kitabım için doğru mekânmış gibi hisset-

tirdi. Ama komik. Kanadalı romantik komedi yazarlarıyla çok vakit geçiriyorum ve bir dönem, kitapları Kanada'da geçirmemek için bir baskı vardı. Ama son zamanlarda bu değişmeye başladı. Hatta bazı okurların kitabı bu yüzden çok sevdiğini duydum. Çünkü Kanadalı bir kitaptı ama Kanada'nın... bilmiyorum, akça-ağaç şuruplu klişe bir portresini çizmiyordu.

KG: Akça-ağaç şurubu çiftliği işletmiyorlar yani.

KR: Kesinlikle! Hamilton, harika restoranları, antika dükânları, plak mağazaları, okült dükkânları ve havalı giyim mağazalarıyla oldukça gelişmiş bir şehir. Tüm bunları yansıtmak istedim. "Kanadalılık" ise hikâyeye ufak ufak serpiştirildi.

KG: Curling gibi! Curling senin için tipik bir eğlence aktivitesi mi, yoksa...

KR: Tamam. Burada curling konusunda ciddi olanlar var, mesela büyükanne ve büyükbabam gibi. Ama ben düzenli olarak curling oynayarak büyümedim; bu, bilirsin, lise beden eğitimi derslerinde görülen bir şeydi. Curling kulübüne gider, ayakkabının üzerine plastik poşet geçirir ve iki hafta boyunca curling öğrenirdin. Sonra ilk işine başladığında kurumsal ekip çalışması etkinliği olarak yapardın. Kesinlikle Kanada kültürünün bir parçası ama aşırı takıntılı değiliz. Sadece küçük bir grup insan için büyük bir olay.

KG: Ben de denemek istemiştim aslında dürüst olmak gerekirse. Buz üzerinde bocce oynamak gibi ama süpürgeli bir versiyonu gibi görünüyor.

KR: Aynen öyle! Yerel bira ligleri var, katılıp curling oynayabiliyorsun. Hafta sonları bonspiel turnuvalarına gidip bunu bütün gün içki içmek, bir araya gelmek ve eğlenceli bir spor yapmak için bahane olarak kullanan insanlar var. Bunu yapan arkadaşlarım da var! Yani curling hakkında yeterince bilgim vardı, nasıl oynandığını biliyorum. Sadece birkaç terimi araştırmam

gerekti, o da esas olarak bir sahnede bunlarla biraz cinsel göndermeler yapabilmek için...

KG: Çok önemli.

KR: O benim en sevdiğim sahne! Şimdi, kitabındaki ana karakterlerden biri doğaçlama komedyeni. Sen de doğaçlama yapıyor muydun?

KG: Çok fazla komedyenle çıktım ve bu ortamda var olabilen kadınlar her zaman ilgimi çekmiştir. Bence son birkaç yılda daha iyi hâle geldi ama bir kadının başarılı olması için gerçekten zor bir yer. Ari'nin mesleğinin ne olacağına karar verirken, onun gerçekten zor bir şey yapmasını istedim. Bu iş tamamen anlık gelişmelere ayak uydurabilen, çok spontane ve gerçekten komik biri olmayı gerektiren bir iş olmalıydı.

KR: Kitapta çok fazla mizah var ama aynı zamanda tam bir duygusal hız treni. Hem inişler hem de çıkışlar var. Kitaptaki ayrılık sahnesi için ilhamı nereden aldın?

KG: Bence bu duygu dalgalanmasının bir nedeni, bu kitabın bir hayran kurgusu olarak başlamış olması. Bölüm bölüm yayınlıyorsunuz, doğal bir okuyucu kitlesi oluşturuyorsunuz ve onları yukarı çıkarıp sonra aşağı indirirken, bir uçurumun kenarında bırakmanız gerekiyor. Ama bu kitabı yazmaya devam ettikçe, aslında çoğu zaman kendimle tartışıyormuş gibi hissettim çünkü her ne kadar birbirlerinden çok farklı olsalar da iki karakteri de kendimin farklı yönleri olarak görüyorum. Onlar benim için derin anlamı olan konular üzerine tartışıyorlar. Düzenli bir ilişki içinde olmak ister misin? Ne kadar istikrarlı olmak istersin veya ne kadar özgür olmak istersin? Bunlar yetişkinlik sürecim boyunca sürekli yaşadığım içsel mücadelelerdi ve çoğu zaman doğru cevapların olmadığını hissediyorum.

KR: Sence hayran kurgusu yazmak hikâye anlatımına yaklaşımını başka ne şekillerde etkiledi?

KG: Ben film dünyasından geliyorum. Daha önce bazı oyunlar yazdım ve bir romantik komedi senaryosu yazmayı denedim. Yani hikâye nasıl inşa edilir konusundaki tüm bilgim, senaryo yazımı üzerine kitaplardan ve senaryolardan geliyor. Ama hayran kurgusu topluluğunun içinde olmak, daha uzun bir anlatıyı nasıl oluşturacağımı anlamama gerçekten yardımcı oldu çünkü bunu daha önce hiç denememiştim. Ve sanırım bir kitlem olduğumu hissetmeseydim, bu kadar çok yazmazdım. İnsanlar bir sonraki bölümde ne olacağını görmek istiyordu ve bu beni inanılmaz derecede motive etti. Eğer bu şekilde başlamasaydım, bu kitabı yazabilir miydim bilmiyorum. Bu senin ilk kitabın mıydı, yoksa daha önce başka kitaplar da yazmış mıydın? Bana bir ilk kitapmış gibi gelmedi. Sanki ne yaptığını bilen biri tarafından yazılmış gibiydi. Yazım sürecini nasıl sürdürdüğünü öğrenmek isterim.

KR: Bu kitap yazmaya üçüncü girişimimdi. İlk kitabım gerçekten çok kötüydü. Onu saklayacağım. Böylece bir gün onu insanlara verip onları güldürebilirim ve eğer denerlerse onlara bir şeylerde daha iyi olabileceklerini gösterebilirim. Bir *talk show*'da Ed Sheeran'ın bir videosunu görmüştüm, yeteneğin doğuştan gelen bir şey olmadığını, geliştirmeniz gerektiğini söylüyordu. Programda kariyerinin başlarında gitar çalıp şarkı söylediği bir klipi izlettiler ve gerçekten korkunçtu. Benim için de aynı şey geçerliydi. Her kitapla birlikte daha iyi oldum. İlk kitabım tıpkı o klip gibi, gerçekten korkunç. Sonra yazdığım ikinci kitabı çok sevdim ama o dönem onun için doğru zaman değildi. Yine de benim için büyük bir öğrenme deneyimi oldu. Bu kitapta ise bir fikrim vardı. Daha yazmaya oturmadan önce nasıl biteceğini biliyordum. Kafamda tüm olay örgüsü vardı ve hikâye hızlıca aktı.

KG: Peki yazarken çok sevdiğin bir sevgiliyi öldürmek zorunda kaldığın oldu mu? Bir karakteri ya da çok sevdiğin bir sahneyi tamamen çıkardığın bir an oldu mu?

KR: Şöyle ki... Baykuşlardan gerçekten nefret ederim. Ve bir sahnede, onların ne kadar berbat olduklarına dair uzun bir tirad vardı. Editörümüz en sonunda, "Bu tiradın buraya pek de uy-

duğunu sanmıyorum,” demek zorunda kaldı. Ama onun dışında pek bir şey çıkarmadım. Aksine, ben daha çok “eksik yazan” biriyim. Hikâyeyi daha dolu hâle getirmek için bazı şeyleri detaylandırmam gerekti, mesela kız kardeş ilişkisine yaptığım gibi. Yani sanırım ben sevdiğim şeyleri çıkarmaktan çok, onlara yenilerini ekleyen biriyim. Ya sen?

KG: Ah, bu kitapta dokunulmamış ya da değiştirilmemiş neredeyse hiçbir şey yok. Birkaç favori karakterim vardı ama çeşitli nedenlerle onları çıkarmak zorunda kaldım. Ama Ari’nin bir seyahat gemisinde komedyen olarak çalıştığı bir bölüm vardı...

KR: Hayır!

KG: Evet. Kitapta tamamen bir seyahat gemisi bölümü vardı ama biraz fazla gibi hissettirdi, bu yüzden sonunda tüm bölümü kestim ve sanırım bu en büyük değişimlerden biriydi. Ama belki bunu başka bir kitap için saklarım çünkü yolcu gemilerini gerçekten büyüleyici buluyorum. Bu konuda çok fazla araştırma yaptım. YouTube’da bir sürü “cruiser” kanalını izledim. YouTube önerilerim artık sonsuza kadar mahvolmuş durumda.

KR: Bayıldım. Aslında ben de bir grup yat mürettebatı hakkında bir hikâye yazmaya başlamıştım çünkü her zaman onların bir parçası olmak istemişimdir. Bir yatta çok fazla skandal yaşanabileceğini düşünüyordum. Yani seyahat gemisi kültürüne olan ilgini kesinlikle anlıyorum.

KG: Ve ayrıca, senin de kitabında yazdığın gibi, pantolonların en kötü şey olduğunda hemfikiriz.

KR: Ve tekila! İkimiz de tekila konusunda çok iyi bir zevke sahibiz! Kitaplarımızda karakterlerimiz Casamigos içiyor.

KG: Ve ikimizin kitapları da epey ateşli! Kitabındaki ateşli seviyeyi belirlemeye nasıl karar verdin?

KR: Bence romantik kitaplarda cinsel sahneler şu anda en iyi günlerini yaşıyor. İnsanlar hem eğlenceli hikâyeler hem de biraz ateşli seks sahneleri okumak istiyor.

KG: Evet, bazen bu konu garip bir şekilde tartışmalı olabiliyor ama bence romantik bir hikâye yazarken bu sahnelerin sadece duyguları açıklamaktan çok hikâyenin karşılığını verebilmesinde hoş bir şeyler var. Bu, okuyucu için daha doyurucu oluyor. İçinde hiç cinsel sahne olmayan ama bayıldığım birçok kitap var. Ancak bir yazar seks ve samimiyeti ustalıkla anlatabildiğinde ilişkinin gelişimini gerçekten vurgulamış oluyor. Ve bence senin kitabında bu mükemmel bir şekilde yapılmış.

KR: Benim kitabımda gerçek hayatta pek de mümkün olmayacak birçok şey var. Olmayacağını umalım. Bir büyü yapıp alternatif bir gerçekliğe geçiş yapamazsın. Ama bunu hayal etmek eğlenceli ve aynı zamanda bunu okuyucuya eğlenceli, tatmin edici ve ateşli sahneler yazarak sunmak istedim.

KG: Kitabın okudukça bana 2000'lerin romantik komedilerini hatırlattı; *13 Going on 30* veya *Just Like Heaven* gibi. Bir parça peri tozunun olduğu ve bir karakterin hayatının farklı bir yönünü yaşayabildiği filmler. Bu hikâyelerinin havasını çok fazla hissettirdi.

KR: Bunu söylemen çok komik çünkü bu kitabı yazarken tam pandemi döneminin ortasıydık ve tek istediğim bu tarz filmleri izlemektir. Okuyamıyordum, beynim sadece sonunu önceden bildiğim filmleri izlemek istiyordu. Sadece biraz sihrin tahmin edilebilir rahatlığını istiyordum. Kitabı yazarken aklımdan geçen şey buydu: Burada olmak istemiyorum. Sadece kaçmak istiyorum. Okuduğum bütün bir süre boyunca beni mutlu hissettiren bir şey istiyorum.

KG: Kesinlikle! Kitabı bu kadar hızlı okumamın sebebi de buydu çünkü her anından keyif aldım. Peki, sen de mi romantik kitapları okurken aynı şeyi arıyorsun? Benim için bir okur olarak bundan daha iyi bir şey yok. Bir kitabı hiç ara vermeden, hatta bir sandviç yemek için bile durmadan okuyabiliyorsam, bundan

daha iyi bir şey yok. Sadece okumaya devam etmek istiyorum. Romantik kitapların en güzel noktası bu çünkü onları okumak tamamen doğru hissettiriyor.

KR: Evet, bazen kalbimin paramparça olmasını seviyorum. Acı dolu hikâyeleri seviyorum. Bazen. Ama bazen de sadece kolay okunabilen, eğlenceli hikâyelerden hoşlanıyorum. Ve bence birbirinden çok farklı türlerde romantik kitaplar var, yani kendi maceranı seçebilirsin. O an ne okumak istiyorsun? Sana cazip gelen şey ne? Hangi trope hoşuna gidiyor? Bu gece ne hissediyorsun? Her duruma uygun harika bir kitap bulabilirsin. İşte bu yüzden romantik kitapları seviyorum.

Kate Goldbeck'in New York Rehberi

Restoranlar

ARTURO'S COAL OVEN PIZZA (106 W HOUSTON ST., NEW YORK, NY 10012): Partnerim burada büyüdü ve beni bu mükemmel mekânla tanıştırdı. Burası dilim pizza satan bir yer değil. Oturuyorsunuz, duvardaki eklektik tabloları inceliyorsunuz, bütün bir pizza sipariş ediyorsunuz (bacon ve mantarlıyı denemenizi öneririm) ve canlı müziğin keyfini çıkarıyorsunuz çünkü içeride koca bir piyano var. Ayrıca, birkaç yıl önce partnerimle burada yemek yerken “It Had to Be You” çalmaya başladı ve bunun bir işaret olduğunu düşündüm.

THE SMITH (1900 BROADWAY, NEW YORK, NY 10023): Josh'ın, Ari'nin araya girerek böldüğü randevusunun gerçekleştiği yer. The Smith, temelde “gerçek bir New York restoranı” sloganıyla hareket eden küçük ve lüks bir zincir. Oldukça sağlam bir mekân ve bu şubesi, Lincoln Center'ın tam karşısında yer alıyor.

KATZ'S DELICATESSEN (205 E HOUSTON ST., NEW YORK, NY 10002): Brodsky'nin Yeri kesinlikle Lower East Side'deki bu ikonik mekâna bir göndermedir. Herkesin buraya en az bir kez gitmesi gerekli ama bilet sistemine dikkat ettiğinizden emin olun. Pastrami'nin yanında harika sosislileri de var! Ah evet, bir de sanırım burada bir film sahnesi çekilmiş olabilir.

THE SMILE (26 BOND ST., NEW YORK, NY 10012): Josh'ın apartmanı ile aynı blokta bulunduğundan bahsettiği The Smile, on yıl kadar bir süredir "NoHo'nun ünlü brunch yeri"ydi. Şimdi Jac's on Bond olarak biliniyor.

GRAY'S PAPAYA (2090 BROADWAY, NEW YORK, NY 10023): Ari'nin galaya giderken uğradığı ikonik sosisli standı. Hayır, hiç papaya içeceğini denemedim ama iyi bir sosislinin tadını çıkarmayı biliyorum.

KING OF FALAFEL & SHAWARMA (53RD AND PARK, NEW YORK, NY 10022): Ari, Josh ile The Frick'i ziyaret ettikten sonra akşam yemeği için helal yemek arabası standında durmayı önerdiğinde, şehrin en iyi sokak yemeğinin Manhattan'daki şubesinden bahsediyor. Araba 53. Cadde ve Park Caddesi'nde bulunuyor, yani 6. Cadde'deki Halal Guys'a göre daha uzun bir yürüyüş olurdu ama Freddy gerçek bir kral. Buradaki falafel kuru değil, her şey güzel ve baharatlı.

2ND AVE DELI (162 E 33RD ST., NEW YORK, NY 10016): Biraz kafa karıştırıcı bir şekilde 2. Cadde'deki konumundan taşınmış olsa da bu yer benim en sevdiğim klasik sandviç dükkânlarından biri ve Brodsky'nin Yeri için başka bir ilham kaynağı. Harika corned beef yapıyorlar.

SHOPSIN'S (ORİJİNAL LOKASYON) (63 BEDFORD ST., NEW YORK, NY 10014):

Sahibi Kenny Shopsin, büyüleyici ve kendine has bir karakterdi ve Danny Kestenberk için büyük bir ilham kaynağı oldu. *Eat Me: The Food and Philosophy of Kenny Shopsin* adlı kitabını şiddetle tavsiye ederim. Shopsin's'in daha sonraki versiyonu hâlâ Essex Market'te açık.

MILE END DELI (KAPANDI) (53 Bond St., New York, NY 10012): Burası artık kapalı (Brooklyn şubesi hâlâ açık) ancak "The Brod" için çok küçük de olsa bir ilham kaynağıydı. Yerel Yahudi dükkânları ayakta kalmakta zorlanırken Montreal tarzı Yahudi mutfağı sunan (pahalı ve hipster estetiğine sahip) bir sandviç dükkânı açmak biraz tuhaf.

ODESSA (KAPANDI) (119 Avenue A, New York, NY 10009): Ayakta kalmakta zorlanan yerel mekânlardan bahsetmişken, pandemiyi atlatamayan bu 7/24 açık lokantanın yasını tutan Josh'a katılmak zorundayım.

GRAND STREET SKEWER CART (Chrystie St., New York, NY 10002): 2. Bölüm'de Ari'nin yediği kuzu şişin nereden geldiğini merak mı ediyordunuz? İşte cevabı!

THE MERMAID OYSTER BAR (96 2nd Ave., New York, NY 10003): Buranın gerçekten Zach Braff'ın ortağı olduğu bir mekân olduğunu kötü bir ilk buluşmada öğrendim.

VESELKA (144 2nd Ave., New York, NY 10003): Doğu Village'in kıymetli Ukrayna restoranı. Yemekleri sıcacık bir kucaklama gibi.

ESS-A-BAGEL (324 1st Ave., New York, NY 10009): New York'ta bagel seçeneklerinde bir kısıtlama yok ama benim için burası her zaman bir numara. Buradaki standart siparişim: frenk soğanlı krem peynir, somon füme, domates ve kaparili susamlı bagel. Josh haklı: Taze bir bagel alıyorsanız, kızartmaya gerek yok!

ELEVEN MADISON PARK (11 Madison Ave., New York, NY 10010): Bir zamanlar dünyanın en iyi restoranı olarak görülen, Josh'ın, Radhya ile açtığı rahat mekâna kıyasla bahsettiği süper yoğun mutfak ortamı tam olarak burası.

CHUAN TIAN XIA (5502 7th Ave., Brooklyn, NY 11220): New York'taki en iyi Sichuan restoranlarından biri. Radhya'nın, Josh'ı daireye davet ettiğinde stratejik olarak sipariş verdiği yer burası.

LOS PORTALES (25-08 Broadway A, Astoria, NY 11105): Broadway üzerinde, sabah 3'e kadar taco servisi yapan mekân. Ari'nin taco aldığı yer burası (ve evet, burada közlenmiş eti ince ince dilimleyen adam ve chambray soğanları gerçek bir detaydı!).

BOHEMIAN HALL (29-19 24th Ave., Queens, NY 11105): Bu kardeş kuruluş, Radhya'nın pop-up etkinliğini düzenlediği "Bohemian Bahçeleri" için ilham kaynağı oldu. İş çıkışlarımın birçok saatini bu harika mekândaki piknik masalarında bira içip sosis, kızarmış peynir ve pierogi yiyerek geçirdim.

Gece Hayatı

DOC HOLLIDAY'S (141 Avenue A, New York, NY 10009): Birçok kötü randevumun sonlandığı bar. Josh'ın da belirttiği gibi,

kaldırırma kadar yayılan unutulmaz bir kokusu var; bu yüzden Radhya ve Briar’a katılmayı reddetmişti.

THE PIT (154 W 29th St., New York, NY 10001): People’s Improv Theater, 29. Caddede’deki eski işyerimin hemen yanındaydı. Burası, LaughRiot’ın ilham kaynaklarından biriydi.

BROADWAY COMEDY CLUB (318 W 53rd St., New York, NY 10019): İşe gidip gelirken sürekli önünden geçtiğim bir yerdi (bir ara sadece dört blok süren mucizevi bir işe gidiş mesafem vardı). Ari’nin, Gabe’in bringer şovunu izlediği kulübün ilhamı burasıydı.

BURP CASTLE (41 E 7th St., New York, NY 10003): Bu bira barının özelliği manastır temalı olması ve içeride sessiz olmanız gerektiği. Nedense erkekler burayı mükemmel bir ilk buluşma mekânı sanıyor. Nereden bildiğimi sorun bakalım.

PYRAMID CLUB (RIP) (101 Avenue A, New York, NY 10009): Yine Avenue A’de bulunan geçmişle ünlü bu kulüp, Pyramid’in eski yeri idi. Pandemi sonrası kapanıp farklı bir formatta yeniden açıldı (bu yüzden Josh “Pyramid artık her neyse” diyor) ve 2022’nin sonunda tekrar kapandı. Hiç oraya gidecek kadar havalı biri olmadım ama gotik 80’ler gecelerinde DJ’lik yapan partnerimin favori mekânlarından biriydi.

FILM FORUM (209 W Houston St., New York, NY 10014): Josh, bu kâr amacı gütmeyen sinemada bir Buster Keaton retrospektifi olduğunu söylüyor. Kendini “film insanı” olarak tanımlayan biri olarak, sinemaya gitme deneyiminin inanılmaz dere-

cede dönüştürücü ve güçlendirici olduğuna inanıyorum. Hiçbir şey olmasa bile, randevu için sinema salonlarına ihtiyacımız var! (Not: Filmler yalnızca dördüncü randevu ve sonrasındaki gece buluşmaları için uygundur.)

Alışveriş

STRAND BOOKSTORE (828 Broadway, New York, NY 10003): Evet, yoğun saatlerde turist dolu olabilir ve giriş kısmı çoğunlukla kitap dışı ürünlerle dolu ama burası gerçekten ilk buluşma için en iyi önerilerimden biri. Dışarıdaki indirimli kitap arabalarını gözden geçirmeyi seviyorum.

DUANE READE (West 4th St., New York, NY 10012): Ari'nin "zaferle" çıktığı sapıklaştırılabilirler meydan okumasının geçtiği yer olan Duane Reade, artık Walgreens'e ait ve yalnızca New York'ta bulunan bir eczane zinciriydi, yani birkaç yıl içinde bütün bayilerin Walgreens'e dönüştüğünü görebiliriz.

BABELAND (94 Rivington St., New York, NY 10002): CreamPot'un ilham kaynağı. Babeland, seks oyuncakları alışverişini erişilebilir hâle getiren ilk zincirlerden biriydi. Bir keresinde *The New York Times*'ın bir trend yazısı için benimle röportaj yaptılar ve beni "sadık bir Babeland müşterisi" olarak tanımladılar. Annemi de bir kez buraya götürdüm ve harika bir şekilde karşıladı!

ACADEMY RECORDS (415 E 12th St., New York, NY 10009): Partnerim DJ olduğu için bu hikâyeye bir plak dükkânı ve müdavimlerini dahil etmem gerekiyordu. Josh'ın, Brian Eno

hakkında çok bilmiş bir şekilde konuşan adama denk geldiği yer burası.

HOUSING WORKS BOOKSTORE (126 Crosby St., New York, NY 10012): Son bölümde Ari ve Josh, burada düzenlenen Moth Story Slam etkinliği için sırada bekliyor. Burada birçok etkinlik düzenleniyor ama sadece kitaplara göz atmak için bile uğramaya değer!

Müzeler

NEW-YORK HISTORICAL SOCIETY (170 CENTRAL PARK WEST, NEW YORK, NY 10024): Her romantik komedide insanların şık giyinip dans ettiği bir etkinlik olmalı. Bu bir kural! 2018’de hikâyemin ilk versiyonunu yazdığımdan beri yılbaşı gecesi galasını burada tasarlamıştım. 2022’de annemle buraya gelmiştim çünkü arkadaşımızın dairesinden kolayca yürünebiliyordu ve ne göreyim? Historical Society, Yahudi sandviç/şarküteri kültürü hakkında “I’ll Have What She’s Having” adlı bir sergi veriyordu. Bunu kendime çekmiştim!

THE FRICK COLLECTION (1 E 70TH ST., NEW YORK, NY 10021): En sevdiğim müzelerden biri. Ari’nin de belirttiğı gibi, ünlü bir “hırsız baronun” eski evi ve koleksiyonu buraya ait. Met Müzesi’ne kıyasla daha samimi ve gezmesi daha kolay.

BROOKLYN MÜZESİ (200 EASTERN PKWY., BROOKLYN, NY 11238): Ari, kitabın ilk sahnesinde bu müzenin önünde broşür dağıtırken betimleniyor. Brooklyn’in bu bölgesi, Manhattan’ı heyecanlı kılan pek çok şeye işaret ediyor ama biraz daha yönetilebilir bir ölçekte. Örneğin, Prospect Park’ın hemen yanında yer alan görkemli Brooklyn Müzesi gibi.

Önemli Noktalar

RAMBLE TAŞ KEMERİ (CENTRAL PARK, OAK BRIDGE, NEW YORK, NY 10024): Josh ve Ari'nin yılbaşı gecesinde öpüştüğü, görsel açıdan mükemmel olan o küçük kemer. Central Park'ta yön bulmanın bir püf noktası var (ışık direklerinde, hangi çapraz sokağa denk geldiklerini gösteren sayısal kodlar bulunuyor) ancak Ramble bölgesindeki yollar o kadar kıvrımlı ki kaybolmamanız mümkün değil. Keyfini çıkarın.

GREYSHOT KEMERİ (CENTRAL PARK WEST & W 61ST ST., NEW YORK, NY 10023): Josh ve Ari'nin The Frick'teki evlilik teklifine tanık olduktan sonra altından geçtiği kemer. Altından geçerken gerçekten de biraz bodrum katlar gibi kokuyor.

STUYVESANT HIGH SCHOOL [LİSESİ] (345 CHAMBERS ST., NEW YORK, NY 10282): New York'un özel kamu liselerinden biri ve Josh'ın mezun olduğu okul. (O kendinden beklenilenin daha fazlasını yapan bir öğrenci.) Aynı zamanda, harika ve azimli üniversite arkadaşlarıma, havalı New York çocukları olarak büyümüş insanlara, saygı duruşu niteliğinde bir ekleme.

